SANDRA BROWN

Şarada

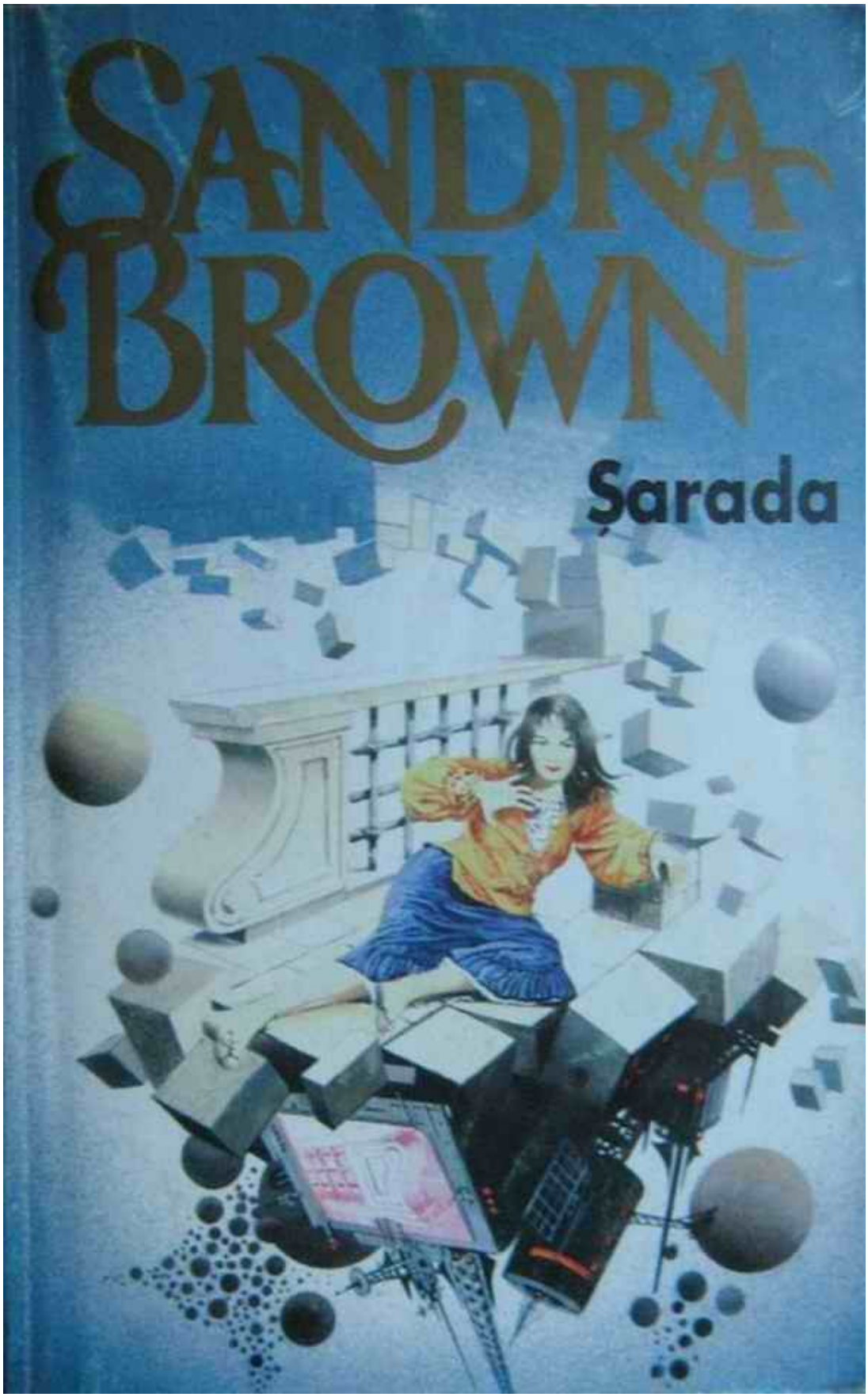

SANDRA BROWN

ŞARADA

Charade by Sandra Brown
Traducere de Anca Nistor
EDITURA MIRON
Bucureşti – 1994

Mulţumiri

Pentru scrierea acestui roman m-am bazat pe ajutorul unor profesionişti, care au fost cu toţii foarte amabili, în ciuda programului lor încărcat.

Mii de mulţumiri lui Anne Wagner, coordonator relaţii cu publicul învăţământ public, la Banca de Organe Southwest, lui Nancy Johnson, coordonator principal al transplanturilor, Universitatea din TexasCentrul Medical St. Paul şi lui John Criswell, KDFW – TV, Dallas, Texas.

Şi un mulţumesc deosebit lui Louann, a cărei candoare este întrecută doar de curajul ei.

Capitolul unu.

10 Octombrie 1990

— Cat, trezeşte-te! Am găsit o inimă!

Cat Delaney îşi făcu drum cu greu prin pâcla somnului provocat de medicamente spre ţărmul conştienţei. Deschizându-şi ochii, încercă să-şi limpezească privirea şi să-l vadă pe Dean. Imaginea acestuia era puţin neclară, dar avea un zâmbet larg şi încântat.

— Ţi-am găsit o inimă, repetă el.

— Adevărat? Întrebă ea cu un glas răguşit şi stins. Intrase în spital cu convingerea că va pleca ori cu o inimă transplantată, ori în sicriu.

— Echipa de recuperare o aduce chiar acum. Doctorul Dean Spicer se întoarse apoi să le vorbească celor din personalul spitalului care îl însoţiseră în salonul de reanimare. Ea îi auzea vocea, dar cuvintele lui îi păreau lipsite de sens.

Oare, visa? Nu, Dean îi spusese foarte clar că o inimă donată era adusă chiar atunci. O inimă nouă – pentru ea! O viaţă!

Deodată, se simţi cuprinsă de o energie extraordinară, cum nu mai cunoscuse de luni de zile. Se ridică brusc în capul oaselor în patul de spital şi le vorbi repede şi agitat infirmierelor şi tehnicienilor care se învârteau în jurul ei, mânuind ace şi catetere cu care să o înţepe şi să o testeze.

Violarea medicală a ţesuturilor devenise ceva atât de cotidian, încât ea nici nu îi mai dădea atenţie. În ultimele câteva luni, din trupul ei se extrăseseră atâtea lichide, cât să se umple un bazin de dimensiuni olimpice. Pierduse foarte mult din greutate, astfel că îi mai rămăsese cam puţină carne pe scheletul delicat.

— Dean? Unde s-a dus?

— Aici sunt, spuse cardiologul ei, venind spre pat şi luându-i mâna. Ţi-am spus că o să găsim o inimă la timp, nu?

— Nu te mai împăuna atât. Toţi medicii sunteţi la fel. Nişte ticăloşi încrezuţi.

— Nu-mi place ideea asta.

Doctorul Jeffries, chirurgul care avea să efectueze transplantul, îşi făcu apariţia în încăpere, de parcă şi-ar fi făcut plimbarea de seară. Se potrivea perfect descrierii pe care Cat tocmai o făcuse. Ea îi recunoştea talentul, îi respecta priceperea, dar nu îl putea suferi ca persoană.

— Dumneata ce cauţi aici? Îl întrebă ea. N-ar trebui să fii în sala de operaţii pentru a-ţi steriliza instrumentul?

— E cu dublu înţeles, cumva?

— Se presupune că eşti un geniu. Dă-ţi seama singur.

— La fel de dezagreabilă ca întotdeauna. Cine te crezi, o vedetă de televiziune?

— Exact.

Netulburat, chirurgul o întrebă pe infirmiera şefă de la reanimare:

— Pacienta are febră cumva?

— Nu.

— Durere de cap? Vreun virus? Vreo infecţie?

— Ce-i asta? Întrebă Cat enervată. Încerci să dai înapoi? Vrei o seară liberă, doctore? Ţi-ai făcut alte planuri?

— Voiam doar să mă conving că eşti în regulă.

— Sunt în regulă. Adu inima, taie-mă şi termină odată. Anestezia e opţională.

El se întoarse şi plecă.

— Ticălos arogant, mormăi ea.

— Ar fi mai bine să nu-i mai zici nimic, spuse Dean râzând uşor. Mai târziu, în seara asta, o să ne fie de folos.

— Cât trebuie să aşteptăm? Puţin.

Âl rugă să fie mai explicit, dar nu află nimic în plus. Încurajată să se odihnească, dar încărcată de adrenalină, rămase perfect trează fixând cu privirea scurgerea orelor pe ceas. Era mai mult emoţionată decât speriată.

Vestea apropiatului transplant se răspândi imediat prin spital. Transplanturile de organe reprezentau ceva obişnuit, dar tot inspirau un amestec de respect şi de teamă. Mai ales cele de inimă. În cursul serii, s-au perindat prin salonul ei nenumărate persoane pentru a-i ura numai bine.

I se făcu o baie de iod, care era lipicios şi nesuferit şi-i transformă culoarea pielii într-un auriu ciudat. Înghiţi prima doză de ciclosporină, medicamentul vital împotriva respingerii. Lichidul fusese amestecat cu lapte cu ciocolată, în încercarea zadarnică de a-i acoperi gustul de ulei de măsline. Încă se mai plângea în legătură cu acest lucru, când Dean veni să-i aducă vestea pe care o tot aştepta.

— Vin spre spital cu inima cea nouă. Eşti gata?

— Papa e catolic?

El se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Mă duc jos acum să mă pregătesc. Voi fi acolo tot timpul alături de Jeffries, privind peste umărul lui, zise el făcând apoi o pauză: O să fiu lângă tine absolut în fiecare clipă.

Ea îl apucă de mânecă.

— Când mă trezesc, vreau să ştiu imediat dacă am o inimă nouă.

— Bineînţeles.

Auzise de alţi pacienţi cărora li se spusese că li se găsise o inimă potrivită. Un bărbat pe care îl cunoştea fusese pregătit pentru operaţie şi anesteziat, dar

când a sosit inima, doctorul Jeffries a examinat-o şi a refuzat să efectueze transplantul, spunând că nu era destul de bună. Pacientul respectiv încă nu îşi revenise de pe urma acelui şoc emoţional, care îi agravase şi mai mult starea sănătăţii.

Acum, cu o forţă surprinzătoare, Cat strângea mâneca hainei Armani a lui Dean.

— În clipa în care îmi recapăt cunoştinţa, vreau să ştiu dacă am o inimă nouă. Da?

Elji acoperi mâna cu a sa şi încuviinţă.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Domnule doctor Spicer, vă rog, îl chemă o infirmieră.

— Ne vedem în sala de operaţii, draga mea. După plecarea lui, totul se desfăşură foarte repede. Cat strânse cu putere barele metalice ale patului ambulatoriu în timp ce acesta era împins repede pe coridoare. Când patul trecu de uşile duble, ea fu uluită de lumina orbitoare din sala de operaţii, unde personalul medical, purtând măşti, se mişca repede, şi hotărât, toţi fiind foarte atenţi la ce făceau.

Privind dincolo de luminile suspendate deasupra mesei de operaţii, Cat văzu o mulţime de chipuri care se uitau prin geamul ce împrejmuia galeria de observaţie.

— Văd că s-a strâns ceva lume. Toţi oamenii aştia au bilete şi programe? Cine sunt, de fapt? Hei, spuneţi ceva. Eu sunt singura de aici care vorbeşte engleza? Ce căutaţi aici?

Una din figurile cu mănuşi şi mască gemu.

— Unde-i doctorul Ashford?

— Vine, spuse anestezistul făcându-şi apariţia repede.

— Slavă Domnului că eşti aici. Adoarme-o odată ca să ne putem apuca de treabă, te rog.

— E o adevărată pacoste.

Cat nu se supără, fiindcă ştia că nimic nu se spunea cu răutate. Atmosfera din sala de operaţii era optimistă şi ea prefera acest lucru.

— Dacă aşa îi insultaţi pe pacienţi mereu, nu-i de mirare că purtaţi măşti ca să vă ascundeţi identitatea. Laşilor.

Anestezistul se apropie de masă.

— Înţeleg că sunteţi puţin cam agitată şi faceţi zarvă, domnişoară Delaney.

— E marele meu spectacol şi o să-l joc cum vreau.

— O să fiţi grozavă.

— Ai văzut inima?

— Eu nu sunt chiar atât de important. Relaxaţi-vă acum, spuse el tamponându-i braţul pentru o injecţie. O să simţiţi o mică înţepătură.

— Sunt obişnuită cu micile înţepături. Toată lumea râse.

Doctorul Jeffries se apropie împreună cu Dean şi cu doctorul Sholden, cardiologul, căruia Dean i-o transferase când renunţase să mai fie medicul ei din motive personale.

— Cum stăm? Întrebă doctorul Jeffries.

— Scenariul dumitale trebuie revizuit, doctore, îi spuse Cat ironică. „Cum stăm?” ar fi trebuit să fie replica mea.

— Am examinat inima, zise el calm.

Ea îşi ţinu răsuflarea de emoţie şi apoi îl privi încruntată.

— Noi folosim pauzele astea în filmele siropoase ca să creăm suspansul. E o chestie ieftină. Spune-mi despre inimă.

— E superbă, zise doctorul Sholden. Arată excelent. Are numele tău scris pe ea.

Cu coada ochiului observă câţiva tehnicieni care erau adunaţi în jurul unui răcitor.

— Când o să te trezeşti, o să-ţi bată în piept, îi spuse Dean.

— Eşti pregătită? o întrebă doctorul Jeffries. Era, oare, pregătită?

Fireşte că avusese unele îndoieli când auzise prima oară vorba de transplant. Dar credea că toate acele îndoieli dispăruseră deja.

Intrase într-un declin lent la puţin timp după ce Dean îi spusese prima oară diagnosticul. Medicamentele reprezentaseră un remediu temporar pentru oboseala foarte mare şi lipsa de energie, dar, aşa cum îi spusese şi el, până la urmă nu exista nici o şansă de vindecare. Nici chiar atunci nu voise să accepte gravitatea bolii.

Abia când începuse să se simtă cu adevărat rău, când un duş era un chin îngrozitor şi când, pentru a mânca o farfurie de mâncare trebuia să facă un efort imens, admisese ideea că starea sănătăţii inimii ei ar fi putut fi, într-adevăr, foarte gravă.

— Am nevoie de o altă inimă.

Până când ea nu le făcuse acel anunţ îndrăzneţ directorilor reţelei de televiziune, aceştia nu băgaseră de seamă nimic. Nici colegii, nici cei din echipa tehnică a serialului de zi intitulat Drumuri, alături de care lucra în fiecare zi, nu îi remarcaseră paloarea de sub fard.

Aceştia, împreună cu conducerea reţelei începură să refuze acea idee, cum era şi de aşteptat. Nimeni nu voia să creadă că vedeta lor, Cat Delaney, câştigătoarea a trei premii Emmy, al cărei rol, Laura Madison, era personajul principal în serial, putea fi chiar atât de bolnavă. Cu sprijinul lor neîntrerupt şi folosindu-se de talentul şi de personalitatea ei energică, continuă să lucreze.

Dar, până la urmă, ajunsese ca, la un moment dat, indiferent cât de hotărâtă ar fi fost, să nu mai poată ţine pasul cu programul foarte încărcat, astfel încât fusese nevoită să-şi ia un concediu.

Pe măsură ce starea sănătăţii ei continua să se agraveze, slăbi atât de mult, încât mulţimea de admiratori ai săi nici n-ar mai fi recunoscut-o. Avea

cearcăne deoarece nu mai putea să doarmă, deşi era în permanenţă epuizată. Degetele şi buzele i se învineţiseră.

Ziarele scriau că avea o mulţime de boli, de la pojar nemţesc până la SIDA. În mod obişnuit, acele speculaţii ale presei ar fi înfuriat-o şi ar fi revoltat-o, dar îi lipsea energia. Deci, ignoră totul şi se concentră asupra supravieţuirii.

Starea sănătăţii ei deveni atât de gravă şi deprimarea atât de profundă, încât, într-o după-amiază, îi spuse lui Dean:

— M-am săturat să mă tot simt slăbită şi inutilă şi aş vrea să mor odată. Dean nu prea îi onora comentariile în legătură cu moartea, nici chiar pe cele făcute în glumă, dar în ziua aceea simţi că ea voia neapărat să vorbească.

— Ce te frământă?

— Port discuţii cu Moartea în fiecare zi, spuse ea încet. Mă târguiesc cu ea în fiecare zi, în zori, şi îi spun: „Mai lasă-mă o zi. Te rog. Una măcar”. Fac totul ca şi cum ar fi pentru ultima oară. Asta o să fie, oare, ultima dată când văd ploaia, când mănânc un ananas, când ascult o melodie cântată de Beatles?

Îşi ridică privirea spre el.

— M-am împăcat cu Dumnezeu. Nu mi-e teamă să mor, dar aş prefera să nu fie dureros şi groaznic. Ce se va întâmpla când mă voi stinge?

El nu îi alungă temerile, ci îi răspunse cu sinceritate:

— Inima va înceta să-ţi mai bată.

— Fără zarvă? Fără surle şi trâmbiţe?

— Nimic. Nu va fi traumatic ca un atac de cord. Nu va fi nici o furnicătură preliminară în braţ. Inima, pur şi simplu, se va... opri.

— Da.

Discuţia aceea avusese loc cu câteva zile în urmă. Acum, printr-un joc al soartei, viitorul ei îşi schimbase direcţia şi se îndrepta spre viaţă.

Dar îşi dădu seama deodată că, pentru a-i putea introduce inima cea nouă, medicii trebuiau să i-o scoată pe cealaltă, gând care o îngheţă. Ura acel organ bolnav care, în ultimii doi ani preluase controlul asupra vieţii ei, dar se simţea şi inexplicabil de ataşată de el. Era adevărat că ardea de nerăbdare să scape de inima cea bolnavă, dar i se părea că toată lumea părea obscen de bucuroasă.

Bineînţeles că era prea târziu pentru a se mai gândi să dea înapoi şi, în plus, operaţia aceea era simplă în comparaţie cu altele pe cord deschis. Taie. Scoate, înlocuieşte. Coase.

În timp ce aşteptase apariţia unui donator, echipa specializată în transplanturi îi răspunsese la tot felul de întrebări. Îi angajase în discuţii prelungite şi aflase o mulţime de informaţii. Cei din grupul de susţinători ai săi, format din alţi bolnavi de inimă care aşteptau să li se facă transplanturi, îşi dezvăluiseră şi ei – temerile în cursul acelor şedinţe, care erau interesante şi datorită faptului că transplantul de organe era o problemă extrem de

controversată. Părerile variau de la o persoană la alta şi luau în considerare emoţii, convingeri spirituale, moralitate şi implicaţii legale.

În cursul acelor luni de aşteptare, Cat înlăturase toate neclarităţile şi era încântată de decizia pe care o luase. Era perfect conştientă de riscurile existente şi era pregătită pentru orice chin care ar fi putut să o aştepte la reanimare. Acceptă şi posibilitatea ca organismul ei să respingă inima.

Dar singura ei alternativă era moartea – şi cât de curând. Aşadar, nu avea deloc de ales.

— Sunt pregătită, spuse ea încet. Ah, staţi puţin, încă ceva. Cât voi fi adormită, dacă încep să compun ode pentru vibratorul meu personal, să ştiţi că toate sunt minciuni.

Râsetele lor erau înăbuşite de măşti.

Peste câteva secunde, căldura fluidă a anesteziei începu să o învăluie, făcând-o să simtă o moleşeală mătăsoasă. Se uită la Dean, zâmbi şi închise ochii, poate pentru ultima oară.

Atunci, chiar înainte să-şi piardă cunoştinţa, un gând îi trecu deodată prin minte, sclipitor, ca o stea, cu o clipă înainte de dezintegrare.

„Cine o fi donatorul?”

Capitolul doi.

10 Octombrie 1990.

— Cum poate divorţul să fie un păcat mai mare? Întrebă el.

Se aflau în patul pe care ea îl împărţea în mod normal cu soţul ei, dar acesta era acum de serviciu la centrul de împachetare a cărnii. Datorită unei scurgeri de gaze, clădirea lor fusese evacuată pentru tot restul zilei, astfel că profitau de avantajul acelei neaşteptate vacanţe.

Micul dormitor era încărcat de esenţa sexului. Sudoarea se zvânta pe trupurile lor, graţie ventilatorului din tavan care îşi rotea paletele încet deasupra lor. Aşternutul era umed şi răvăşit. Jaluzelele erau lăsate pentru a înlătura lumina soarelui de amiază. Lumânări parfumate ardeau pe noptieră, aruncând o lumină pâlpâitoare asupra crucifixului de pe peretele acoperit cu un tapet floral şi decolorat.

Atmosfera de somnolenţă era amăgitoare. Timpul lor era limitat şi doreau cu ardoare să-i smulgă fiecare clipă de plăcere. Cele două fiice ale ei urmau să vină de la şcoală în curând. Nu suporta să Irosească clipele preţioase pe care le mai aveau cu acea neînţelegere permanentă şi dureroasă.

Nu era pentru prima oară când o implora să divorţeze de soţul ei şi să se mărite cu el. Dar ea era catolică. Divorţul nici nu intra în discuţie.

— Comit un adulter, da, spuse ea încet. Dar păcatul meu ne afectează doar pe noi doi. Suntem singurii care ştim de el. În afară de preotul meu.

— I-ai spus preotului de relaţia noastră?

— Până când confesiunile mele au început să se repete. Nu mă mai duc pentru că mi-e prea ruşine.

Se ridică în capul oaselor şi se aşeză pe marginea patului, întorcându-i spatele. Părul des şi negru i se lipi umed de ceafă. El o vedea însă în oglindă. Spatele ei imaculat se îngusta spre mijloc, lărgindu-se în dreptul şoldurilor. La baza coloanei avea două gropiţe identice.

Ea nu avea o părere prea bună despre propriul corp, considerând că şoldurile erau prea late şi pulpele prea pline. Dar lui păreau să-i placă formele ei ample şi pielea uşor închisă la culoare. Bineînţeles că tot ce îşi spuneau în vâltoarea pasiunii era lipsit de semnificaţie. Totuşi, ei îi făceau plăcere laudele lui.

El întinse mâna şi începu să-i mângâie spatele.

— Să nu-ţi fie ruşine pentru ceea ce facem. Mă doare foarte mult când spui că ţi-e ruşine pentru dragostea noastră.

Relaţia lor începuse cu adevărat cu patru luni în urmă. Înainte îşi petrecuseră câteva luni chinuiţi de propriile conştiinţe. Lucrau la etaje diferite, dar se văzuseră în lifturile clădirii zgârie-nori cu birouri. Se întâlniseră prima

oară la bufetul de la subsol, unde el se ciocnise de ea, făcând-o să-şi verse cafeaua. Îşi zâmbiseră jenaţi şi schimbaseră scuze şi nume.

După puţin timp, îşi coordonaseră pauzele de cafea şi de prânz. Întâlnirile la bufet deveniseră un obicei, care apoi se transformaseră într-o necesitate. Buna lor dispoziţie depindea de faptul dacă se vedeau sau nu. Weekend-urile păreau chinuitor de lungi, nişte eternităţi care trebuiau îndurate până când venea ziua de luni şi se puteau vedea din nou. Începură amândoi să lucreze peste program ca să poată beneficia de câteva clipe de singurătate înainte de a pleca acasă.

Într-o seară, când plecau împreună, începu să plouă. El se oferi să o conducă până acasă, dar ea scuturâ din cap.

— O să iau autobuzul ca întotdeauna. Dar îţi mulţumesc, oricum. Privindu-se cu regret şi dorinţă, îşi spuseră „noapte bună” şi se despărţiră.

Strângându-şi poşeta la piept cu o mână şi ţinând în cealaltă o umbrelă cât se poate de ineficientă, ea ieşi în ploaie îndreptându-se spre staţia de autobuz din colţul străzii.

Acolo se afla, ghemuită în pardesiul ei subţire, când maşina lui opri lângă bordură. El lăsă în jos geamul de lângă scaunul pasagerului.

— Urcă. Te rog.

— Autobuzul trebuie să vină din clipă-n clipă.

— Eşti udă leoarcă. Urcă.

— A întârziat doar câteva minute.

— Te rog.

Âi cerea mai mult decât privilegiul de a o conduce acasă şi amândoi ştiau acest lucru. Neputând rezista tentaţiei, ea urcă în clipa în care el îi deschise portiera. Fără să mai spună vreun cuvânt, el se îndreptă spre parcul municipal, la o mică distanţă de centru.

Imediat ce opri motorul şi se întoarse spre ea, începură să se sărute lacom. Odată cu cea dintâi atingere a buzelor lor, ea îşi abandonă mental soţul, copiii şi convingerile religioase. Era stăpânită de dorinţe carnale, total diferite de cele pe care le simţise încă de când fusese în stare să deosebească binele de rău.

Cuprinşi de nerăbdare, îşi descheiară reciproc nasturii şi fermoarele, până când ajunseră să se atingă piele de piele. Mai întâi mâinile şi apoi buzele lui îi făcură lucruri pe care ea le găsi tulburătoare şi şocante. Când o penetră, conştiinţa nu i se mai făcea auzită peste declaraţiile lui arzătoare de dragoste.

Acea pasiune iniţială nu scăzuse în intensitate, ba chiar căpătase şi mai multă amploare în timpul orelor furate pentru a fi împreună. Acum, ea întoarse capul şi îl privi peste umăr, iar pe buzele pline îi apăru un zâmbet timid.

— Nu mi-e destul de ruşine ca să pun capăt relaţiei noastre. Chiar dacă ştiu că e un păcat, aş muri dacă aş şti că n-aş mai putea face dragoste cu tine niciodată.

Scoţând un geamăt de dorinţă renăscută, o trase spre el, iar ea îşi roti trupul până”ajunse deasupra lui, încălecându-i şoldurile cu pulpele.

El o penetră adânc şi îşi înălţă capul de pe pernă pentru a-şi vârî nasul în sânii ei. Ea îşi apăsă sfârcul mare de buzele lui, iar el îl mângâie cu limba şi apoi îl trase în gură lacom.

Poziţia aceea era încă o experienţă nouă şi încântătoare pentru ea. Îl călări până când se bucurară din nou amândoi de un cutremurător orgasm simultan, care îi lăsă epuizaţi şi gâfâind.

— Părăseşte-lspuse el, deodată, agitat. Astăzi. Acum. Nu-ţi mai petrece nici o noapte cu el.

— Nu pot.

— Ba poţi. Când mă gândesc că eşti cu el, înnebunesc. Te Iubesc, înţelegi? Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spuse ea cu un glas sfâşietor. Dar nu-mi pot părăsi căminul. Nu pot să-mi abandonez copiii.

— Căminul tău e alături de mine acum. Şi nu-ţi cer să-ţi abandonezi copiii. Adu-i şi pe ei. Le voi fi tată.

— El e tatăl lor. Fetele îl iubesc. E soţul meu. În ochii Domnului, îi aparţin. Nu pot să-l părăsesc.

— Dar nu-l iubeşti.

— Nu, recunoscu ea. Nu aşa cum te iubesc pe tine. Dar e un om bun. Are grijă de mine şi de fete.

— Asta nu e dragoste. Pur şi simplu, îşi face datoria.

— Pentru el e cam totuna, spuse ea lipindu-şi capul de umărul lui şi dorind ca el să înţeleagă. Am crescut în acelaşi cartier. Ne-am iubit din liceu. Vieţile noastre sunt strâns legate. El face parte din mine şi eu din el. Dacă l-aş părăsi, n-ar înţelege niciodată de ce şi l-aş distruge.

— Mă vei distruge pe mine dacă n-o vei face.

— Nu-i adevărat, spuse ea. Tu eşti mai deştept decât el. Ai mai multă încredere în tine şi eşti mai puternic. Tu ai supravieţui, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu sunt sigură că el ar putea.

— El nu te iubeşte aşa cum o fac eu.

— El nu face dragoste cu mine aşa cum faci tu. Niciodată nu s-ar gândi să...

Jenată, îşi lăsă capul în jos.

Sexul era încă un subiect tabu, închis oricărei discuţii. Nu se vorbise niciodată despre el în mod deschis, nici în familia ei, în copilărie, nici în căsnicia ei. Se făcea pe întuneric, era un rău tolerat şi iertat de Dumnezeu pentru perpetuarea speciei umane.

— Nu e sensibil la dorinţele mele, spuse ea roşind. Ar rămâne şocat dacă ar şti că am aşa ceva. Tu mă încurajezi să te ating, aşa cum pe eÎ nu l-aş atinge

niciodată pentru că l-aş jigni. Ar considera că senzualitatea ta e o prostie. N-a fost învăţat să fie darnic şi tandru în pat.

— Brutalitate, spuse el cu amărăciune. Şi vrei să te mulţumeşti cu asta tot restul vieţii tale?

Ea îl privi îndurerată.

— Te iubesc mai mult decât viaţa mea, dar el mi-e soţ. Avem copii împreună. Avem o origine comună.

Şi noi am putea avea copii.

Ea îi atinse obrazul, simţind şi afecţiune, şi regret. Uneori, era ca un copil, cerând cu absurditate ceva ce nu putea să aibă niciodată.

— Căsătoria e un legământ sacru. În faţa lui Dumnezeu m-am promis lui până când moartea – şi numai moartea – ne va despărţi, spuse ea cu lacrimi în ochi. Mi-am încălcat jurământul de credinţă pentru tine. N-o să le încalc şi pe celelalte.

— Nu. Nu plânge. Nu vreau să te văd nefericită.

— Ţine-mă în braţe, zise ea ghemuindu-se lângă el. El o mângâie uşor pe păr.

— Ştiu că, fiind cu mine, îţi încalci convingerile religioase, dar asta dovedeşte profunzimea iubirii tale, nu? Moralitatea ta nu ţiar fi permis să te culci cu mine dacă nu m-ai fi iubit din tot sufletul.

— Te iubesc.

— Ştiu, spuse el ştergându-i lacrimile de pe obraji. Te rog nu mai plânge, Judy. O s-o rezolvăm noi într-un fel. Ai să vezi. Doar să stai cu mine atâta timp cât ne-a mai rămas din după-amiaza asta.

Se îmbrăţişară strâns, nefericirea lor datorită acelei situaţii fiind la fel de absolută ca şi bucuria produsă de iubirea lor şi de trupurile goale, unite. Astfel îi găsi soţul ei câteva minute mai târziu.

Ea îl văzu prima stând în prag şi tremurând de indignare. Se ridică brusc în capul oaselor şi-şi trase cearceaful la piept. Încercă să-i rostească numele, dar gura îi era uscată de ruşine şi de teamă.

Murmurând înjurături oribile, aruncându-le nenumărate epitete obscene, se îndreptă vijelios spre pat şi, ridicând o bâtă de baseball deasupra capului, o lăsă în jos cu toată puterea.

Mai târziu, cei de la salvare, care erau obişnuiţi să vadă tot felul de scene cutremurătoare, abia putură să se abţină să nu verse. Peretele din spatele patului era înfricoşător.

Fără să intenţioneze o lipsă de respect faţă de crucifixul însângerat de pe perete, unul şopti:

— Iisuse Cristoase! Colegul său îngenunche.

— Să fiu al naibii, se simte pulsul.

Celălalt se uită sceptic la substanţa care se scurgea din craniul zdrobit.

— Crezi că există vreo şansă?

— Nu, dar hai să-l luăm oricum. S-ar putea să avem un donator de organe aici.

Capitolul trei.

10 Octombrie 1990.

— E ceva în neregulă cu clătitele? El îşi ridică privirea, absent.

— Poftim?

— Aluatul promite clătite mai uşoare decât aerul de fiecare dată. Trebuie să fi greşit ceva.

De cinci minute el stătea în faţa micului dejun fără să ia o înghiţitură. Îşi înfipse furculiţa în clătita moale şi siropoasă din farfurie şi îi zâmbi măgulitor.

— Totul e în ordine în felul cum găteşti. Era amabil, căci Amanda gătea îngrozitor.

— Cafeaua cum e?

— Grozavă. Mai vreau o ceaşcă, te rog. Ea se uită la ceasul din bucătărie.

— Ai timp?

— Îmi fac.

Rareori îşi permitea luxul de a întârzia la lucru. Orice l-ar fi preocupat în ultimele câteva zile, trebuia să fie extrem de important, îşi spuse ea.

Cu mişcări stângace, se ridică şi se duse la dulap, de unde luă cafetiera şi îi umplu ceaşca din nou.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Conversaţia ar fi ceva plăcut, spuse ea reaşezându-se pe scaun. Parcă ai trăi într-o altă lume.

— Ştiu. iartă-mă.

Se încruntă în timp ce se uita la ceaşca de cafea pe care ea ştia că nu o voia cu adevărat. Trăgea de timp.

— Mă sperii, îi zise ea cu blândeţe. Orice te-ar frământa, de ce nu-mi spui odată? Ce este? Îl îndemnă ea. O altă femeie?

El îi aruncă o privire care spunea că ar fi trebuit să-l cunoască mai bine.

— Asta e, spuse ea lovind cu palma în masă. Te dezgust pentru că arăt ca mama lui Dumbo. Gleznele mele umflate sunt oribile, nu? Ţi-e dor de sânii mici şi obraznici pentru care mă tot tachinai. Ţi-e dor de interior şi exteriorul respingător. Sarcina m-a lăsat complet lipsită de atractivitate, iar ţie ţi s-au aprins călcâiele după vreo fâşneaţă dulce, tânără şi subţire şi ţi-e groază să-mi spui. Sunt pe aproape?

— Eşti nebună.

Întinzându-se peste măsuţa rotundă, o trase în picioare. Când ea ajunse în faţa lui, el îşi lipi mâna pe abdomenul ei umflat.

— Îmi place burta ta şi pe dinăuntru şi pe dinafară. O sărută prin cămaşa de noapte largă din bumbac. Câteva firişoare mai aspre din mustaţă pătrunseră prin materialul subţire şi îi gâdilară pielea.

— Iubesc copilul. Te iubesc pe tine. Nu există nici o altă femeie în viaţa mea şi nici n-ar putea exista.

— Prostii.

— Ăsta-i adevărul.

— Michelle Pfeiffer?

El îi zâmbi şi se prefăcu gânditor.

— Mamă, asta da. Cum o face clătitele?

— Ar avea importanţă?

Râzând, o trase spre el şi o înconjură cu braţele.

— Ai grijă, îl preveni ea. O să-ţi zdrobesc comorile.

— Îmi asum riscul.

Se sărutară profund. Când el îi dădu drumul, în cele din urmă, ea îi privi chipul îngrijorat. În ciuda acelei ore matinale şi a duşului pe care îl făcuse recent, el părea tras la faţă, de parcă s-ar fi aflat la capătul unei zile grele.

— Atunci, dacă nu e felul cum gătesc, nu-i nici o altă femeie şi nici nu eşti scârbit de aspectul meu, ce este?

— Nu-mi place deloc că a trebuit să renunţi la carieră. Temându-se de ceva mult mai grav, ea răsuflă uşurată.

— Asta te frământă?

— E nedrept, spuse el cu încăpăţânare.

— Pentru cine?

— Pentru tine, bineînţeles. Amanda îl privi suspicioasă.

— Sau te gândeai să te pensionezi mai devreme, să devii un trântor şi să aştepţi să te întreţin eu?

— N-ar fi fost o idee rea, spuse el zâmbind uşor. Dar acum, crede-mă, nu mă gândesc decât la tine. Pentru că biologia îl favorizează foarte mult pe bărbat...

— Exact, mormăi ea.

— Tu trebuie să faci toate sacrificiile.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că fac exact ceea ce vreau să fac? Voi avea” un copil, copilul nostru. Asta mă face extrem de fericită.

El primise vestea în legătură cu sarcina ei cu sentimente contradictorii. Întâi fusese şocat. Ea renunţase la anticoncepţionale fără să discute nimic cu el. Dar, după ce trecuse şocul şi se obişnuise cu ideea că avea să devină tată, îi plăcu.

După primele trei luni, ea le spusese partenerilor firmei de avocatură a cărei asociată era, că îşi va lua un concediu pentru a sta acasă cu copilul o perioadă mai îndelungată. Atunci el nu avusese nimic împotriva hotărârii ei. Ea se miră auzindu-l acum că are îndoieli.

— Stai acasă abia de două săptămâni şi eşti deja nervoasă, spuse el. Recunosc semnele. Ştiu imediat când eşti agitată.

Atingându-l cu blândeţe, ea îi dădu la o parte de pe frunte câteva şuviţe rebele.

— Numai pentru că nu mai am ce face pe aici. Am spălat tot, am aranjat în ordine alfabetică toate conservele şi am aranjat ambele dulapuri cu ciorapi. Mi-am completat lista proiectelor prenatale. Dar când se va naşte copilul, voi avea destule treburi.

Expresia lui nu se schimbă.

— În timp ce tu faci pe mama fericită, ceilalţi asociaţi te sapă.

— Nu contează, spuse ea râzând. Copilul e cel mai important lucru pe care l-am făcut şi-l voi face vreodată. Cred asta din tot sufletul.

Âi luă mâna şi i-o puse pe burtă. Copilul se mişcă.

— Simţi? Cum ar fi posibil ca un proces să fie mai captivant decât asta? Eu am luat această hotărâre şi sunt liniştită. Vreau să fii şi tu la fel.

— Poate îmi ceri prea mult.

Ea îl aprobă în tăcere. El nu avea să fie niciodată complet liniştit. Dar îşi găsea bucuria în iubirea pentru ea şi în gândul că, în curând, urma să i se nască un copilaş. Frecă uşor locul unde micuţul tocmai lovise zdravăn.

— Credeam că idealul masculin era acela de a-ţi ţine soţia acasă, desculţă şi însărcinată, îl şicană ea. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu vreau să vină ziua în care vei regreta faptul că ai renunţat la carieră. Ea îl linişti aruncându-i un zâmbet.

— Asta n-o să se întâmple niciodată.

— Atunci de ce am senzaţia că-mi atârnă un topor deasupra capului?

— Pentru că întotdeauna vezi paharul pe jumătate gol.

— Iar tu îl vezi pe jumătate plin.

— Eu îl văd gata să se reverse, spuse ea făcând un gest care îl făcu să zâmbească, înclinându-i mustaţa cum îi plăcea ei.

— Da, aşa e, sunt un etern pesimist.

— Deci, recunoşti?

— Nu. Dar am mai discutat asta.

— Ad nauseam, spuse ea.

Âşi zâmbiră şi el o trase din nou la piept.

— Ai sacrificat deja atât de mult pentru mine. Nu te merit.

— Să nu uiţi asta în caz că Michelle Pfeiffer se va da vreodată la”tine.

Se cuibări în îndoitura braţului său şi el se aplecă şi o sărută cu pasiune din ce în ce mai mare. Mâna îi pătrunse pe sub cămaşa de noapte şi îi găsi sânii, grei şi plini, gata să-şi ofere laptele. El îi frământă uşor, ciupindu-i încet sfârcurile.

După aceea, trăgându-i cămaşa în jos, îi mângâie sânii cu buzele şi limba. Când le atinse vârfurile tari cu mustaţa, ea gemu.

— Nu joci cinstit.

— Cât trebuie să mai aşteptăm?

— Cel puţin şase săptămâni după naştere. El gemu.

— Ar fi mai bine să nu începem ceva ce nu putem termina. de nenumărate ori, până ni s-a făcut greaţă.

— Prea târziu, spuse el înfiorându-se.

Râzând, ea îşi aranjă din nou cămaşa de noapte şi se ridică.

— Ar fi mai bine să pleci.

— Da, aşa e, spuse el punându-şi haina şi îndreptându-se spre uşă. Te simţi bine?

Ea îşi cuprinse burta cu braţele.

— Ne simţim bine.

— N-ai dormit bine.

— Încearcă să dormi când cineva joacă fotbal cu toate organele tale interne.

La uşă o sărută.

— Ce-ai vrea să mănânci diseară?

— Te duc la restaurant, se oferi el.

— Chinezesc?

— Fii convinsă.

Aproape în fiecare dimineaţă îşi lua la revedere de la el la uşă. În ziua aceea, însă, merseră până la maşină braţ la braţ. Când veni momentul să-i dea drumul, ea simţi o şovăială total lipsită de sens. Parcă pesimismul lui ar fi fost molipsitor. Părea să-i fi transmis şi ei din presentimentele lui, căci îi venea să se agaţe de el şi să-l roage să stea cu ea toată ziua.

Pentru a masca ceea ce era, probabil, doar un dezechilibru emoţional temporar, legat de sarcină, ea îl tachina.

— Să nu crezi că o să mă dedic cu trup şi suflet maternităţii, fiindcă atunci când o să vină copilul o să ai şi tu partea ta de scutece de schimbat.

— Abia aştept, spuse el zâmbind, redevenind apoi serios şi, punându-i mâinile pe umeri, o trase la piept. Faci să-mi fie atât de uşor să te iubesc. Oare o să ştii vreodată cât de mult?

Ea îşi înclină capul şi îi zâmbi.

— Ştiu.

Lumina soarelui era orbitoare. Poate de aceea ochii i se umplură deodată de lacrimi.

— Şi eu te iubesc.

Ânainte să o sărute, el îi ţinu faţa în mâini şi o privi multă vreme. Vocea îi era răguşită de emoţie când îi spuse:

— O să-ncerc să vin acasă devreme. Imediat după ce se urcă la volan, adăugă:

— Dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

— Bine, zise ea şi, când el ajunse la colţ, îi făcu cu mâna.

Mijlocul începu să o doară în timp ce spăla vasele de la micul dejun. Se odihni înainte să facă patul, dar durerea persista.

Pe la prânz, simţi nişte dureri abdominale pe care nu le mai putea ignora. Se gândi să-l sune, dar se abţinu. Contracţiile puteau să înceapă chiar şi cu câteva săptămâni înainte de adevăratele dureri. Mai erau paisprezece zile până la termen. Putea fi o alarmă falsă. Munca lui era dificilă şi nu voia să-l deranjeze dacă nu era absolut necesar.

La puţin timp după ora patru, apa i se rupse şi durerile începură în mod serios. Îi dădu telefon medicului ei ginecolog, care îi spuse că nu era nevoie să se grăbească, fiindcă primul copil venea de obicei destul de greu. Totuşi, o sfătui să se ducă la spital.

Trebuia să îl anunţe, până la urmă. Îl sună la birou, dar i se spuse că, momentan, era ocupat. Nu era nici o problemă. Mai avea multe lucruri de făcut înainte să plece la spital.

Făcu un duş, îşi rase părul de pe picioare şi se spălă pe cap, neştiind când avea să o mai poată face. Valiza era deja plină cu cămăşi de noapte, un capot nou şi papuci şi o sacoşă cu lucruri unisex cu care să îmbrace copilul pentru a-l aduce acasă. Adăugă câteva articole de toaletă, închise apoi valiza şi o duse lângă uşă.

Durerile începură să fie mai intense şi la intervale de timp mai apropiate. Sună din nou la el la birou.

— A ieşit, i se spuse. Dar pot afla unde este. E ceva urgent?

Era ceva urgent? Nu chiar. Femeile năşteau în tot felul de împrejurări. Sigur era în stare să ajungă singură la spital. Şi, în plus, lui i-ar fi fost greu să vină până acasă şi apoi să plece înapoi spre spital.

Ar fi vrut cu disperare să Stea de vorbă cu el. Auzul vocii lui i-ar fi dat curaj. În schimb, trebui să se mulţumească să-l lase vorbă că urmau să se vadă la spital cât mai curând posibil.

Âşi dădu seama că nu avea sens să facă pe curajoasa şi să conducă ea însăşi, dar nici un prieten şi nici o rudă nu erau disponibili. Formă 911.

— Au început durerile şi trebuie să ajung la spital. Ambulanţa sosi în câteva minute. Medicul o consultă rapid.

— Ciudată tensiune, spuse el scoţându-i garoul din jurul braţului. De când v-au apucat durerile?

— De câteva ore.

Acum erau cumplite. Exerciţiile de respiraţie şi de concentrare învăţate la cursurile pentru naştere erau mai puţin eficiente când nu era nimeni lângă ea. Încercă dar nu îi uşurară durerea.

— Mai avem? Întrebă ea respirând cu greu.

— Nu prea mult. Rezistaţi. Totul e în regulă.

Dar nu era. Îşi dădu seama de acest lucru când îl văzu pe medicul ei încruntându-se după ce o consultă repede.

— Copilul e în şezut.

— Oh, Doamne, scânci ea.

— Nu intra în panică. Asemenea lucruri se întâmplă tot timpul. O să-ncercăm să-l întoarcem. Dacă nu se poate, o să facem o cezariană.

— Am sunat la numărul pe care mi l-aţi dat, îi spuse o infirmieră. Vine încoace.

— Slavă Domnului, spuse Amanda oftând şi relaxându-se, într-un fel. El avea să fie acolo în curând.

— Slavă Domnului.

— E instructorul dumitale?

— E totul pentru mine.

Infirmiera îi strânse mâna şi îi vorbi printr-un tunel de durere, în timp ce doctorul încerca să aducă fătul într-o poziţie normală. Bătăile inimii lui se vedeau pe monitor în permanenţă. Infirmiera îi lua tensiunea din ce în ce mai des.

În cele din urmă, doctorul spuse:

— Pregătiţi-o pentru cezariană.

Următoarele câteva minute trecură ca într-un caleidoscop de lumină, sunet şi mişcare. Fu dusă repede în sala de naşteri. Unde era el, oare? Îi rosti numele cu o voce scăzută şi rugătoare, strânse apoi din dinţi pentru a suporta durerea provocată de cuţitul care îi despica burta.

Atunci auzi un schimb de cuvinte între două infirmiere.

— A fost un accident îngrozitor pe Loop.

— Ştiu. Tocmai am trecut pe la Urgenţă. E ceva de nedescris acolo. Au fost câţiva răniţi, majoritatea la cap. Câteva echipe de la recuperarea organelor şi ţesuturilor aşteaptă să stea de vorbă cu rudele când vor veni.

Amanda simţi o înţepătură în mână şi burta îi fu ştearsă cu un lichid rece. Îi acoperiră picioarele cu cearceafuri albe, sterile. Un accident pe Loop? El trebuia să vină pe acolo.

Probabil că se grăbea să ajungă înainte ca ea să nască.

Conducea prea repede.

Risca aşa cum nu îi stătea în obicei.

— Nu! gemu ea.

— Stai liniştită. Peste câteva minute o să-ţi ţii în braţe copilaşul.

Era un glas blând. Dar nu al lui. Nu cel pe care ar fi vrut atât de mult să-l audă.

Şi, deodată, ştiu că nu-i va mai auzi vocea niciodată. Într-o clipă în care simţi o durere sfâşietoare, ştiu că nu avea să-l mai audă niciodată.

În dimineaţa aceea, când ochii o înţepaseră din cauza lacrimilor nevărsate, avusese o presimţire că acel sărut avea să fie cel din urmă. Într-un fel, ştiuse că nu avea să-l mai atingă niciodată.

De aceea şovăise să se desprindă din braţele lui. Îşi aduse aminte cu câtă atenţie se uitase la ea, de parcă ar fi vrut să-i memoreze” toate trăsăturile. Oare şi el presimţise că era ultima lor despărţire?

— Nu, suspină ea, nu.

Dar soarta lor era pecetluită şi realiză acest lucru profund şi clar.

— Te iubesc. Te iubesc.

Strigătul ei răguşit răsună între pereţii îmbrăcaţi în faianţă ai sălii de naşteri. Dar el nu era acolo să o audă. Se dusese. Pentru totdeauna.

Capitolul patru.

10 Octombrie 1990.

— Cyc e un ticălos, spuse Petey îndepărtându-şi puţin pământ de sub unghie şi ştergând apoi lama cuţitului de blugi. Şi e chiar mai al naibii. Dacă aş fi în locul tău, i-aş da-o înapoi. Lucrurile ar fi mult mai bune pentru tine, Sparky.

— Ei bine, nu eşti în locul meu, spuse Sparky trimiţând o flegmă lângă cizmele negre şi uzate ale prietenului său. Şi n-o să-i dau Ciclopului decât durere dacă se mai apropie de ea.

— Kismet a fost întâi femeia lui, nu uita. Cu mult înainte să apari tu. Şi n-o să uite.

— S-a purtat cu ea oribil. Petey ridică din umeri filozofic.

— Dacă mai pune mâna pe ea... dacă măcar se gândeşte să mai pună mâna pe ea, îi ţintuiesc ouăle de un trunchi de copac.

— Eşti nebun, omule! exclamă Petey. Un fund bun e o chestie nemaipomenită, sunt de acord, dar se găseşte destul de uşor, să ştii. Sigur nu merită să mori pentru aşa ceva, zise el mişcând vârful cuţitului ca pe un deget „mustrător. Păzeşte-te. Cyc obişnuieşte să aibă ceea ce vrea. Aşa a ajuns şef.

Sparky murmură o înjurătură.

— Şef pe dracu. E un ticălos nenorocit.

— totuna.

— Nu mi-e frică de el. De acum încolo n-o să mai înghit nimic de la el şi nici ea.

Se uită spre grupul de femei care se ameţiseră puţin de la o ţigară cu marijuana pe care o trecuseră de”la una la alta pe veranda şubredă a localului de la marginea drumului. Taverna era situată la poalele dealului, mai sus de oraş, pe o şosea care acum nu prea mai erafrecventată datorită faptului că se construise o autostradă în apropiere.

Era un loc izolat care, în trecut, ar fi atras contrabandişti de băuturi, prostituate, jucători de noroc şi gangsteri. Acum atrăgea motociclişti, criminali” mărunţi şi tot soiul de alţi indivizi certaţi cu societatea. Cel puţin un scandal izbucnea în fiecare seară, dar chiar şi cele care se încheiau cu vărsare de sânge erau rezolvate fără amestecul poliţiei.

Ântre femeile adunate pe verandă, Kismet era ca o bijuterie în cenuşă. Părul ei era negru, bogat şi creţ. Avea nişte ochi negri, visători, şi un trup foarte

bine format pe care şi-l etala cu mândrie într-o pereche de blugi foarte strâmţi. Mijlocul îi era încins cu o centură de piele neagră cu ţinte argintii. În seara aceea, avea un tricou scurt cu un decolteu adânc care lăsa să i se vadă o lună tatuată deasupra inimii. El observă, încântat, că în jurul bicepşilor purta brăţara de aramă pe care i-o adusese din Mexic cu câteva săptămâni în urmă. Câteva cercuri sclipitoare îi atârnau în urechi.

Ea îi simţi privirea şi i-o întâlni cu o mişcare provocatoare din cap. Buzele i se întredeschiseră ispititor. Râse de ceva ce îi spusese una din prietene, dar privirea ei întunecată rămase aţintită asupra lui.

— Eşti nebun după păsărică, e foarte clar, spuse Petey resemnat.

Lui nu îi făcu plăcere remarca aceea, dar o ignoră. Nu merita să se certe cu acel individ, care era o nulitate. Şi, în plus, Sparky nu era sigur că putea exprima în cuvinte ce simţea pentru Kismet, dar era ceva ce nu mai simţise pentru nici o altă femeie.

Era reticent în legătură cu trecutul său şi şovăitor în a-şi divulga numele real. Ceilalţi motociclişti din bandă ar fi rămas uimiţi dacă ar fi ştiut că el îşi luase licenţa în literatură la un colegiu din Ivy League. În acel mediu, inteligenţa şi cunoştinţele obţinute din cărţi erau luate în batjocură. Cu cât ştiau mai puţine despre el, cu atât mai bine.

Nici Kismet nu părea dornică să vorbească despre viaţa ei de dinainte de a-l cunoaşte pe Ciclop, căci niciodată nu adusese în discuţie trecutul. Şi el niciodată nu-i pusese întrebări.

Asemeni unor spirite identice, recunoscuseră unul în celălalt o nelinişte comună, un dor de a hoinări, care era mai degrabă o fugă decât o urmărire. Fiecare fugea de o situaţie ce nu mai putea fi îndurată.

Poate că, fără să ştie, se căutaseră reciproc. Poate că, în sfârşit, căutarea lor ajunsese la capăt. Lui îi plăcea acel scenariu metafizic. Prima oară când o văzuse, ea avea un ochi umflat şi vânăt şi o buză plesnită.

— La ce dracu’ te holbezi? Îl întrebă ea arţăgoasă când îl observă că o priveşte fix.

— Mă-ntrebam cine te-a aranjat.

— De ce te interesează?

— Am crezut că poate ai vrea să-l aranjez eu pe Individ. Ea îl măsură din cap până-n picioare şi pufni cu dispreţ.

— Tu?

— Sunt mai dur decât par.

— Şi eu sunt regina afurisitei de Saba. Oricum, pot să-mi port şi singură de grijă.

Dar se dovedi că nu putea. Câteva zile mai târziu, purta semne proaspete pe faţă şi pe partea de sus a trupului. Între timp, el aflase că îi aparţinea Ciclopului, care era numit astfel fiindcă avea un ochi de sticlă.

Acel handicap nu îi diminua aspectul sinistru. Ochiul cel teafăr era la fel de rece şi de lipsit de viaţă ca şi cel de sticlă. Când îşi fixa privirea ameninţătoare asupra cuiva care îi ieşise din graţii, aceasta compensa din plin proteza, care era uşor strâmbă.

Ân spate, toţi îi spuneau „corcitura”, pentru că, pe lângă sângele de alb, îi mai curgea prin vene şi unul mexican sau indian, nimeni nu ştia sigur. Probabil că nici Cyc nu îşi cunoştea originea. Mai mult ca sigur că nici nu-i păsa.

Era brunet, zvelt şi la fel de tare ca un bici. Cuţitul era arma lui preferată. Dacă nu ar fi fost vorba de Kismet, Sparky nu şi-ar fi făcut de lucru cu el.

Din păcate, destinul fusese cel care intervenise. El se simţise atras instantaneu de trupul voluptuos al lui Kismet, de ochii ei întunecaţi şi de părul ei neâmblânzit. Şi, mai profund, răspunsese fricii şi vulnerabilităţii pe care le vedea plutind în ochii ei sfidători şi în spatele acelei expresii ostile. În mod miraculos, şi ea fusese atrasă de el.

El nu făcuse niciodată vreo mişcare făţişă şi nici nu o invitase să-l însoţească pe motocicletă. Cu toate acestea, ea trebuia să-i fi înţeles mesajele tăcute, căci, într-o dimineaţă, când urcau cu toţii pe motociclete, ea se aşează în spatele lui şi îl înconjură cu braţele goale şi subţiri.

O tăcere mormântală se lăsă asupra bandei când Cyc se duse spre motocicleta lui. Îşi roti privirea, căutând-o, evident, iar când o zări în spatele lui Sparky, ochiul lui teafăr se micşoră ameninţător. Buzele lui subţiri schiţară un rânjet, apăsând apoi pe pedală şi pornind.

Ân noaptea aceea, Kismet fu cu el. Hotărâse să se poarte cu blândeţe cu ea, datorită bătăilor recente pe care ea le luase de la Ciclop. În mod surprinzător, ea avusese însă rolul agresorului, atacându-l cu unghiile şi dinţii şi cu un apetit sexual care părea de nestins, dar pe care el fu mai mult decât capabil să i-l satisfacă.

De atunci deveniră amanţi; acum erau consideraţi o pereche. Dar cei care erau în bandă de mai multă vreme decât el, cei care îl cunoşteau foarte bine pe Cyc şi fuseseră martori când acesta se răzbunase pentru vreun rău real sau imaginar, se temeau că furia şefului lor clocotea mocnit doar, putând să atingă oricând punctul de fierbere.

Nimeni care îi lua ceva nu scăpa nepedepsit.

Cuvintele lui Petey erau inutile. Sparky era deja în gardă, căci indiferenţa lui Cyc faţă de gestul lui Kismet era, probabil, un truc, o încercare de a salva aparenţele în faţa celorlalţi din bandă. Nu avea încredere în nonşalanţa lui şi era în permanenţă atent.

De aceea, părul de pe ceafă I se ridică deodată, când îl văzu dând buzna afară, pe verandă. Se sprijini cu o mână de tocul uşii pentru a-şi recăpăta echilibrul, în timp ce pe cealaltă o ridică, ţinând o sticlă de votcă. Chiar şi de departe, prin umbrele înşelătoare ale amurgului, el îl văzu fixând-o cu privirea pe Kismet.

Cyc se apropie de ea împleticindu-se şi se întinse să-i mângâie ceafa. Ea îi dădu mâna la o parte. Aplecându-se puţin, el îi spuse Ceva şi răspunsul ei obscen le făcu pe celelalte femei să râdă.

Cyc nu era deloc amuzat. Dădu drumul sticlei de votcă şi scoase repede cuţitul din teacă. Celelalte o luară la fugă imediat. Kismet, însă, rămase pe loc, chiar dacă el îi flutura vârful armei chiar prin faţă. Nu se clinti până când el nu făcu o mişcare bruscă. Începu să râdă când o văzu tresărind.

Ignorând sfaturile lui Petey şi ale celorlalţi din jur, Sparky se năpusti spre verandă. Cyc îi simţi apropierea şi se răsuci luând o poziţie de atac. Mută cuţitul dintr-o mână într-alta, întărâtându-l.

— Hai, vino să-l iei.

Sparky evită cu îndemânare câteva lovituri, fiecare din ele putând să-l taie în două. Cyc îi era superior din punct de vedere fizic. Bazându-se doar pe luciditatea, pe iuţeala şi pe dexteritatea lui, Sparky îşi pregăti cu grijă contraatacul.

Aşteptă până când consideră că era momentul potrivit şi îl lovi peste încheietura mâinii. Cizma lui se izbi cu putere de os. Cuţitul scăpă din mâna lui Cyc şi acesta începu să urle de durere. Atunci, pumnul lui Sparky îi găsi bărbia făcându-l să aterizeze în spate, izbindu-se de perete şi prăvălindu-se la podea.

Sparky îi luă cuţitul de pe jos şi îl azvârli cât de departe putu. Toţi priveau uluiţi cum se răsucea în aer lama strălucind în lumina neonului, până când căzu în nişte tufe.

Respirând greu, îi întinse mâna lui Kismet cu o demnitate tăcută. Aceasta io luă fără nici o ezitare. Se îndepărtară şi urcară amândoi pe motocicletă. El nu se uită înapoi. Ea, da. Cyc tocmai se dezmeticea, scuturând din cap ameţit. Ea îi arătă degetul, apoi motocicleta porni în bezna atotcuprinzătoare.

Vântul le şuiera pe lângă urechi, făcând orice conversaţie imposibilă, aşa că se mulţumiră cu alte mijloace de comunicare. Ea îi strânse şoldurile între pulpe şi îşi frecă sânii de spatele lui, mângâindu-i sexul cu mâini nerăbdătoare. Îşi înfipse dinţii în partea cărnoasă a umărului său, făcându-l să geamă şi de plăcere, şi de durere.

Era a lui acum. Nu exista nici o îndoială. Dacă ar mai fi simţit ceva faţă de Ciclop, ar fi rămas acolo. Astfel stând lucrurile, ea era trofeul lui. Ca învingător, îşi câştigase dreptul de a o lua. De cum aveau să pună câteva mile distanţă între ei şi Cyc...

— La naiba. Vine după noi, Sparky.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca ea să vorbească, el observase farul străpungând întunericul în spatele lor, sclipind ca unicul ochi al monstrului, o comparaţie pe care o găsi deosebit de potrivită, dar tulburătoare.

Lumina farului devenea din ce în ce mai mare în oglinda lui retrovizoare, pe măsură ce Cyc îl ajungea din urmă cu o viteză alarmantă. Luând deja curbele

cu o viteză înspăimântătoare, Sparky acceleră pentru a menţine distanţa dintre ei.

Ştiind că Cyc era înnebunit de votcă şi de furie, el se resemnă cu acea cursă nebunească de-a lungul serpentinelor strânse până în oraş, unde spera să îl piardă. Abia putea ţine motocicleta sub control.

Âi strigă lui Kismet să se ţină bine şi luă o curbă, aproape culcând motocicleta pe o parte. Când se redresară, se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că Cyc nu încetinise deloc.

— Mai repede! strigă ea. Se apropie. Dacă ne prinde, ne omoară.

El acceleră şi mai mult. Peisajul din jur era neclar. Nici nu îndrăznea să se gândească la traficul care avea să urmeze. Deocamdată nu întâlniseră nimic în cale, dar...

— Fii atent!

Cyc ajunsese aproape paralel cu ei. Sparky trecu pe banda cealaltă pentru a se putea menţine în faţă. Dacă îl lăsa pe Cyc să ajungă alături sau să le-o ia înainte, erau nişte oameni morţi.

Drumul nu mai era atât de abrupt acum, dar încă mai şerpuia în jurul dealului. Nu mai aveau mult de mers. Cum ajungeau în oraş, aveau să-l piardă pe maniacul acela.

Âşi plănuia strategia în gând, în timp ce lua o altă curbă. Când ieşiră din ea, fu ca şi cum ar fi fost azvârliţi într-un alt peisaj. Deodată, serpentinele dispărură şi şoseaua dreaptă se întindea în faţa lor ca o panglică argintie, care ducea spre centrul oraşului. Dacă destinul ar fi fost de partea lor, acea privelişte ar fi fost minunată.

Ânsă, Kismet scoase un ţipăt. El, o înjurătură. Se îndreptau cu toată viteza spre o intersecţie şi un camion cu vite le apăru deodată în faţă. Mergeau prea repede pentru a mai întoarce, iar Cyc era lipit de ţeava de eşapament a motocicletei lor. Camionul nu avea viteza necesară pentru a ieşi din intersecţie înainte să ajungă ei.

Nu mai era timp de gândire.

O jumătate de oră mai târziu, un medic alergă pe coridorul spitalului spre sala de aşteptare, unde un grup pestriţ de motociclişti aşteptau veşti despre prietenii lor. Până şi cel mai dur dintre ei păli când văzu cantitatea de sânge care păta mănuşile doctorului.

— Îmi pare rău, spuse acesta cu răsuflarea tăiată. Am făcut tot ce s-a putut. Acum trebuie să vorbim cu rudele lor – în legătură cu donarea de organe. Şi cât mai repede.

Capitolul cinci.

Mai 1991.

— Hei, Pierce, asta-i o clădire publică şi, deci, merită puţin respect, ia-ţi afurisitul ala de picior de pe perete.

Vocea aceea i-ar fi trezit chiar şi pe morţi. Îi atrase atenţia lui Alex Pierce pe al cărui chip slăbit apăru un zâmbet când o văzu pe uşieră apropiindu-se. Spăşit şi ascultător, îşi lăsă tocul cizmei de cowboy să alunece de pe perete.

— Bună, Linda.

— Atâta ai de spus? „Bună, Linda”? După tot ce însemnăm unul pentru celălalt?

Âşi propti mâinile plinuţe în şolduri şi îi aruncă o privire ucigătoare, bătându-l afectuos pe umăr.

— Cum mai merge, frumosule?

— Nu mă plâng. Tu ce mai faci?

— Ca întotdeauna, spuse ea privind încruntată spre încăperea plină, unde sute de viitori juraţi sperau din tot sufletul să fie scutiţi de a-şi îndeplini sarcina civică. Nimic nu se schimbă pe aici, în afară de feţe. Mereu aceleaşi scuze neîntemeiate şi lamentări pentru obligaţia de a fi jurat.

Âşi îndreptă din nou privirea asupra lui.

— Unde ai mai fost zilele astea? Am auzit că ai plecat din Houston. Înainte de ziua de 4 iulie trecut, venise frecvent la tribunalul din Harris County pentru a depune mărturie în procesele în care erau implicaţi criminali la a căror capturare participase şi el.

— Corespondenţa o primesc tot aici, spuse el cu indiferenţă. Am călătorit în general. Am fost prin Mexic să pescuiesc ceva.

— Şi ai prins ceva?

— Nimic interesant.

— Sper că nu blenoragie. El zâmbi cu tristeţe.

— În ziua de azi trebuie să zici merci dacă te alegi cu blenoragie.

— Nu-i aşa? spuse femeia scuturându-şi părul roşcat. Am citit în ziarul de ieri că deodorantul meu face găuri în stratul de ozon. Tampoanele îmi pot produce un şoc toxic. Tot ce mănânc ori îmi înfundă arterele, ori îmi provoacă un cancer al coloanei. Acum, nici să te mai culci cu unul şi cu altul nu mai poţi.

Alex râse, fără să-l deranjeze vulgaritatea ei. Se ştiau încă de când el lucra la poliţia din Houston. Linda era cunoscută de toată lumea. Ştia întotdeauna ultimele zvonuri şi spunea oricând cel mai murdar banc care circula. Acea asprime era o mască pentru a-şi ascunde un punct sensibil pe care nu îl dezvăluia decât câtorva privilegiaţi. Alex se număra printre aceştia. Îl privi cu subânţeles.

— Hai, scumpule, spune-mi ce mai faci?

— Foarte bine, crede-mă.

— Ţi-e dor de slujbă?

— La naiba, nu.

— Ştiu că nu ţi-e dor de mizerii. Dar de acţiune?

— Acum îmi las personajele să se ferească de gloanţe.

— Personajele?

— Da, spuse el stânjenit. Am scris câte ceva.

— Nu mai spune! exclamă ea impresionată. Vrei să scrii o carte despre toate dedesubturile departamentului de poliţie dintr-un mare oraş?

— Ficţiune, dar bazată pe propria mea experienţă.

— Ai avut ceva noroc?

— Cu publicarea, vrei să spui? zise el şi clătină din cap. Mai e mult până acolo. Dacă o să reuşesc vreodată.

— O să reuşeşti.

— Nu ştiu. Palmaresul meu nu e prea strălucit.

— Am toată încrederea în tine, spuse ea, întrebând apoi: Te vezi cu cineva?

— Cu vreo femeie, vrei să spui?

— Doar dacă nu cumva ai schimbat vitezele, spuse ea sec. Bineînţeles că la o femeie mă refer.

— Nu, n-am schimbat vitezele şi nu, nu mă văd cu nimeni. Nimeni deosebit.

Ea îl privi cu un ochi critic.

— Poate ar trebui. Îmbrăcămintea ta cam lasă de dorit. Nu ţi-ar strica o mână de femeie.

— Dar ce au hainele mele? Întrebă el şi se uită în jos negăsind nici un cusur felului cum era îmbrăcat.

— Întâi şi întâi, cămaşa n-a văzut partea fierbinte a unui fier de călcat.

— E curată. La fel şi blugii.

— Mi se pare că, de când ai ieşit din poliţie, te-ai lenevit şi ai devenit neglijent.

— Aşa e când îţi eşti propriul şef. Mă îmbrac cum mă simt cel mai bine şi mă bărbieresc doar când am chef.

— Eşti numai piele şi os, remarcă ea.

— Sunt subţire.

Ea ridică din sprâncene cu scepticism.

— Ei bine, am luat un virus când am fost în Mexic şi am vărsat până n-am mai ştiut de mine. Încă nu mi-am revenit la greutatea normală.

Privirea ei îi spunea că nu-l crede.

— Uite ce e, mă simt foarte bine, insistă el. Uneori uit să mănânc, atâta tot. Încep să scriu după-amiaza târziu şi abia în zori îmi dau seama că n-am luat cina. Somnul în locul mâncării e un risc al noii mele profesii.

— Şi alcoolul, din câte am auzit.

Alex îşi feri privirea şi spuse cu încăpăţânare:

— Totul e sub control.

— Nu asta am auzit. Poate ar trebui să te mai abţii puţin.

— Bine, mamă.

— Uite ce e, prostule, eu mă consider prietena ta şi nu prea poţi să te lauzi cu mulţi prieteni, spuse ea, şi supărată şi îngrijorată. Am auzit că ai pierderi de memorie.

Afurisitele de bârfe din tribunal. Nu mai era în centrul atenţiei, dar numele lui tot reprezenta un subiect interesant.

— În ultima vreme n-am mai avut, minţi el.

— Am pomenit de povestea ta de dragoste cu Johnny Walker numai pentru că sunt îngrijorată pentru tine.

— În cazul asta, eşti singura.

Auzind nota de compătimire din propriul său glas, el îşi coborî garda puţin şi se mai înmuie.

— Îţi apreciez grija, Linda. Ştiu că am înnebunit puţin după toată aiureala aia, dar acum mă simt foarte bine. Pe cuvânt. Gândeştete cu fiecare zvon pe care-l auzi că e exact pe dos.

Femeia îl privi cu scepticism, dar renunţă la subiect.

— Atunci, ce te aduce azi aici?

— Încerc să găsesc o idee pentru o carte. Procesul Reyes mi-ar putea oferi asemenea posibilităţi.

Ea făcu ochii mici, bănuitoare.

— Există vreun motiv anume pentru care ai ales procesul Reyes, când mai sunt atâtea altele?

Alex urmărise îndeaproape acel caz interesant timp de câteva luni.

— Conţine toate ingredientele necesare unui roman captivant, spuse el. Sex ilicit. Implicaţii religioase. Amanţi surprinşi în flagrant delict de soţul furios. O bâtă de baseball ca armă. Mult mai dramatic decât un glonţ într-un film de sâmbătă seara. Sânge şi creier pe pereţi. Un corp în drum spre morgă.

— Un corp nu chiar mort.

— Cu creierul mort, zise el.

— Decizia asta e medicală, nu juridică, îi aminti ea.

— Avocatul lui Reyes susţine că acesta nu a ucis victima, pentru că inima ia fost ţinută în viaţă pentru recoltare.

— Recoltare, spuse Linda ironic. Doctorii vorbesc mai degrabă ca despre o afurisită de recoltă de bumbac decât ca de o inimă omenească, zise ea apoi şi Alex încuviinţă. Oricum, e o problemă extrem de serioasă. Dacă victima nu era moartă când i s-a recoltat inima, Reyes e, întradevăr, vinovat de crimă?

— Din fericire, nici unul din noi nu trebuie să decidă, zise Alex. Ci juraţii.

— Dacă ai face parte din juriu, în ce parte ai înclina?

— Nu ştiu, pentru că n-am auzit toate depoziţiile încă. Dar am de gând s-o fac. Ştii cumva în ce sală va avea loc procesul?

— Da, ştiu, spuse ea zâmbind. Ce valoare are pentru tine?

Orice angajat al tribunalului i-ar fi putut da respectiva informaţie, dar el îi făcu jocul.

— Câteva beri după program? Ea zâmbi.

— Mă gândeam mai mult la o cină la mine. Şi, pe urmă... cine ştie?

— Friptură, cartofi şi sex. Nu neapărat în ordinea asta. Alex, băiete, trebuie să recunoşti că n-ai primit o ofertă mai bună pe ziua de azi.

El râse fără să-i ia în serios Invitaţia şi ştiind că ea nici nu intenţiona acest lucru.

— Îmi pare rău, Linda. Nu pot în seara asta. Mi-am făcut alte planuri.

— Nu-s o regină a frumuseţii. Dar nu te lăsa păcălit de înfăţişarea mea. Cunosc foarte bine anatomia bărbatului. Ţi-aş putea aduce în ochi lacrimi de recunoştinţă. Jur. Habar n-ai ce pierzi.

— Sunt convins că aşa e, spuse el foarte serios. Eşti extraordinar de atrăgătoare, Linda. Întotdeauna am fost de părerea asta.

Zâmbetul ei se lărgi.

— E o minciună. Dar întotdeauna te-ai priceput s-o spui atât de bine, încât, uneori, mă faci chiar să te cred. De aceea sunt de părere că o să reuşeşti ca scriitor. Ai talentul de a-i face pe oameni să creadă orice le-ai spune.

Âi înghionti braţul.

— Hai, frumosule. Te conduc până în sală. Or să înceapă alegerea juriului foarte curând. Încearcă să nu faci prostii, da? Dacă te-mbeţi sau faci gălăgie şi ei te vor azvârli afară, să ştii că nu-mi asum răspunderea pentru tine.

— Promit să fiu cât se poate de cuminte, zise el.

— Da? desenându-şi o cruce imaginară în dreptul inimii. Ea pufni în râs.

— Exact cum am mai spus, minciuni.

Procesul lui Paul Reyes stârnise foarte mult curiozitatea publicului. Alex trebuia să vină la tribunal mai devreme în fiecare zi pentru a găsi un loc liber. Rudele şi prietenii lui Reyes ocupau o mare parte din sală.

Procurorul se bază foarte mult pe mărturiile primilor poliţişti sosiţi la faţa locului, totul fiind descris oribil de amănunţit. Când juraţilor li se arătară fotografii, aceştia se cutremurară.

Apărarea apelase la un şir numeros de colegi de serviciu şi prieteni, inclusiv la un preot care depusese mărturie pentru caracterul paşnic al lui Reyes. Numai adulterul iubitei sale soţii l- ar fi putut face să comită un asemenea act de violenţă.

Juraţii ascultară depoziţiile medicilor de la salvare, chemaţi chiar de Reyes la faţa locului. Când el ajunseseră, victima mai avea puls. Doctorul de la urgenţă a decis că nu mai exista nici o urmă de activitate a creierului, dar a păstrat în viaţă plămânii şi Inima cu ajutorul aparatelor, până când s-a obţinut permisiunea de a recolta organe şi ţesut. Chirurgul care se ocupa de recuperare mărturisi că inima mai bătea când a scos-o el.

Aceste cuvinte stârniră rumoare în sală şi judecătorul se folosi de ciocănel. Procurorul adjunct încercă, dar nu reuşi, să pară netulburat. După părerea Lui Alex, ar fi trebuit să înainteze acuzaţia de omor prin imprudenţă, nu de crimă.

Crima presupunea premeditare, ceea ce nu se putea dovedi în acest caz. Mai rău era faptul că supravieţuitorul atacului nu putea depune mărturie.

Ân ciuda acelor piedici, procurorul ţinu un discurs final excelent, îndemnându-i pe juraţi să dea un verdict de vinovăţie. Indiferent dacă victima murise sau nu în momentul impactului, Paul Reyes era vinovat de provocarea morţii unei fiinţe omeneşti şi trebuia, prin urmare, să fie găsit vinovat.

Avocatul le aminti juraţilor doar că Paul Reyes se afla la închisoare când victima murise cu adevărat.

Cazul fu predat juraţilor după trei zile de audiere a depoziţiilor. După patru ore şi optsprezece minute, se anunţă că juriul hotărâse un verdict, iar Alex fu primul care se întoarse în sală.

Încercă să ghicească stările sufleteşti ale juraţilor când îşi făcură apariţia, dar din expresiile lor goale" nu se putea afla nimic.

Se făcu linişte şi i se ceru acuzatului să se ridice.

„Nevinovat".

Genunchii lui Reyes se înmuiară, dar fu susţinut de avocatul său extaziat. Rudele şi prietenii năvăliră să-l îmbrăţişeze. Judecătorul le mulţumi juraţilor şi le dădu drumul să plece.

Reporterii erau nerăbdători să ia declaraţii, dar avocatul lui Reyes îi ignoră şi îl conduse pe acesta spre uşă. Când Reyes ajunse în dreptul rândului pe care se afla Alex, probabil că a simţit privirea acestuia.

Se opri deodată, întoarse capul şi, pentru o fracţiune de secundă, privirile li se întâlniră.

Capitolul şase.

Mai 1991.

Mâncat. Dormit. Respirat. Acele funcţii necesare vieţii îşi continuau activitatea în mod automat. De ce să se sinchisească? Viaţa nu mai avea nici un rost.

Nu exista alinare – în religie, în meditaţie, în muncă, în exerciţii fizice istovitoare sau în crize de furie. Toate fuseseră încercate pentru uşurarea acelei suferinţe provocate de pierdere. Totuşi, aceasta învinsese.

Liniştea era de neatins. Fiecare răsuflare era îngreunată de amărăciune. Lumea fusese redusă la o mică sferă de nefericire cumplită. Foarte puţini stimull străpungeau durerea copleşitoare. Pentru cineva atât de cufundat în suferinţă, lumea părea monocromatică, lipsită de sunete şi de gust. Durerea era atât de cumplită, încât paraliza.

Moartea prematură fusese nedreaptă şi revoltătoare.

De ce li se întâmplase aşa ceva? Nici un alt cuplu nu se mai iubise atât de profund. Dragostea lor fusese rară şi pură şi ar fi trebuit să dureze mulţi ani şi apoi dincolo de moarte. Vorbiseră despre acest lucru, îşi juraseră iubire eternă.

Acum, nemurirea iubirii lor era imposibilă pentru că locul în care se afla aceasta fusese scos şi dat altcuiva.

Oribil acel vandalism de după moarte. Mai întâi jefuit de viaţă, apoi de miezul existenţei, jefuit de încăperea în care se aflase acel spirit dulce.

Acum, undeva, în trupul unui străin, inima aceea scumpă continua să bată.

Câteva gemete se auziră în mica încăpere.

— Nu mai suport. Nu mai pot.

Deşi persoana iubită zăcea moartă în cimitir, inima continua să-i trăiască. Inima continua să-i trăiască. Acel gând era chinuitor, tenace în încleştarea lui, imposibil de evitat.

Bisturiul chirurgului fusese iute şi sigur. Oricât ar fi fost de dureros, ceea ce se făcuse era ireversibil. Inima continua să bată, în timp ce spiritul era condamnat pe nedrept să fie veşnic incomplet. Sufletul avea să-şi caute la infinit şi în zadar adăpostul, în vreme ce inima, care încă mai bătea, continua să râdă de caracterul sacru al morţii. Doar dacă...

Exista o modalitate!

Suspinele încetară brusc.

Răsuflarea deveni agitată şi întretăiată din cauza emoţiei. Persoana îndoliată ascultă eliberarea zgomotoasă şi entuziasmată a gândurilor.

Ideea prinse viaţă, contur, se desfăcu, se întinse rapid, asemeni unui ovul abia fecundat. Odată creată, se răspândi în creierul care luni de zile stagnase de disperare.

Exista o modalitate prin care să scape de acel chin insuportabil. O singură modalitate. O soluţie care îşi făcu apariţia din acea unică celulă a Ideii, formându-se deodată, complet. Fu apoi transpusă în cuvinte şoptite precis, cu respectul unui discipol căruia i se dezvăluise o misiune divină.

— Da, bineînţeles, bineînţeles. Voi găsi această inimă iubită. Şi atunci, pentru a ne reuni spiritele şi a ne găsi liniştea, o voi face să se oprească.

Capitolul şapte.

10 Octombrie 1991.

Cat Delaney circula prin sala de bal ca un fluture strălucitor, oprindu-se puţin să stea de vorbă cu câte un grup de invitaţi, îndreptându-se repede spre un altul. Toţi cei cu care vorbea erau uluiţi de verva şi de vioiciunea ei.

— E incredibilă.

Doctorul Dean Spicer, care o observa mândru de pe margine, se întoarse spre cel care făcuse complimentul. Dean o însoţise pe Cat la numeroase petreceri şi îi cunoştea pe majoritatea celor cu care lucra. Cu toate acestea, bărbatul înalt şi distins îi era total necunoscut.

— Da, e într-adevăr, incredibilă, spuse el politicos.

— Numele meu este Bill Webster.

Dean se prezentă la rândul său şi îşi strânseră mâinile.

— N-aţi fost medicul cardiolog al domnişoarei Delaney?

— La început, zise Dean, încântat că numele îi fusese recunoscut. Înainte ca relaţia noastră personală să devină un obstacol.

Webster zâmbi înţelegător şi se uită din nou la Cat.

— E o tânără fermecătoare.

Dean se întrebă cine era, oare, Webster şi de ce fusese invitat la acea gală organizată de reţeaua de televiziune pentru sărbătorirea unui an de la operaţia lui Cat.

Se mai aflau acolo directori ai altor reţele, împreună cu sponsori comerciali, membri ai departamentelor de ştiri, impresari, actori şi alte persoane interesate de succesul filmului Drumuri.

Curios în privinţa lui Webster, Dean întrebă:

— Cum de mi-aţi recunoscut numele?

— Nu te subestima, domnule doctor Spicer. Ai devenit aproape la fel de celebru ca partenera dumitale.

— Datorită revistelor, spuse Dean cu o modestie pe care nu o simţea cu adevărat, căci îi plăcea celebritatea obţinută datorită faptului că era „partenerul important” al lui Cat Delaney, cum îl numise o reporteră de la un ziar de scandal hollywoodian.

— Publicitatea a făcut să nu se uite renumele dumitale de cardiolog, îi spuse Webster.

— Mulţumesc, zise Dean, făcând o pauză. Aş vrea doar să pot spera că toţi pacienţii mei vor reuşi asemeni ei. Şi-ar reveni remarcabil.

— Te miră acest fapt?

— Deloc. Mă aşteptam la aşa ceva de la ea. Nu e numai o pacientă excepţională, dar şi o persoană deosebită. După ce a trecut de primele săptămâni dificile de refacere, s-a hotărât să trăiască până lă adânci bătrâneţi. Şi o să reuşească. Principala ei calitate e optimismul. E mândria întregului program de transplanturi din spitalul nostru.

— Înţeleg că susţine foarte mult transplanturile de organe.

— Vorbeşte despre generozitatea donatorilor şi îi vizitează adesea pe pacienţii care aşteaptă organe pentru a le fi transplantate. Când sunt deprimaţi, ea îi încurajează. Toţi o privesc ca pe un înger, spuse el şi râse afectuos. Ei nu o cunosc, însă, la fel de bine ca mine. Are temperamentul focos pentru care sunt renumite roşcatele.

— În ciuda temperamentului ei, este evident că o admiri.

— Foarte mult. De fapt, intenţionăm să ne căsătorim curând.

Nu era chiar întru totul adevărat. El intenţiona să se însoare cu Cat, dar ea continua să se eschiveze. O rugase de nenumărate ori să se mute în locuinţa lui din Beverly Hills, dar ea încă mai stătea în casa de pe plajă din Malibu, susţinând că oceanul era terapeutic, vital pentru sănătatea ei fizică şi psihică.

— Capăt putere numai dacă-l privesc.

Mai susţinea, de asemenea, şi că independenţa îi era esenţială.

Problema independenţei era o scuză lipsită de fundament pentru ca ei să nu se căsătorească. Dean nu avea nici cea mai mică intenţie să o lege de cratiţă imediat după ce îi devenea soţie. De fapt, voia chiar ca ea să îşi continue cariera. Nu avea nevoie de o femeie casnică.

Se întâlneau exclusiv unul cu celălalt. Nici o fantomă din trecut nu îl supăra pe nici unul din ei. După ce ea îşi revenise complet, el descoperise, încântat, că se potriveau perfect sexual. Fiecare din ei era asigurat financiar, astfel încât nu se punea problema câştigurilor inegale. Nu vedea absolut nici un motiv întemeiat pentru ca ea să continue să-i refuze propunerea.

El îi respectase răbdător dorinţele, dar acum, că transplantul ei era considerat un imens succes, iar celebritatea i se reafirma în Drumuri, avea de gând să preseze mai mult pentru a obţine un răspuns.

Hotărâse să nu renunţe până când Cat Delaney nu avea să fie a lui.

— Atunci, felicitări, spuse Webster ridicându-şi paharul de şampanie. Dean îi zâmbi şi îşi ciocni paharul de al lui.

În timp ce îl asculta pe un director al unei agenţii publicitare care tot vorbea despre incredibilul ei curaj – nu mai atinsese niciodată pe cineva care suferise un transplant de Inimă – Cat se uita peste umărul lui la Dean şi la cel cu care acesta vorbea de câteva minute. Cum nu îl recunoscu, deveni curioasă.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru toate felicitările trimise în perioada convalescenţei mele.

Âşi retrase mâna dintr-a lui cât se poate de politicos.

— Vă rog să mă scuzaţi acum, dar tocmai am zărit un prieten pe care nu l-am mai văzut demult.

Cu uşurinţa unui diplomat, îşi făcu drum prin mulţime. Câteva persoane încercară să o angajeze în conversaţii, dar ea se opri doar atâta cât să schimbe câteva amabilităţi şi să răspundă felicitărilor şi complimentelor.

Datorită faptului că arătase groaznic atâta timp înainte de transplant, avea impresia acum că era perfect îndreptăţită să se bucure pentru că arăta atât de fantastic în seara aceea. Părul ei îşi redobândise strălucirea, deşi medicamentele pe care trebuise să le ia după operaţie îl transformaseră într-un roşu mai închis, dar la fel de aprins. Pentru ocazia aceea, şi-l strânsese în creştet într-un coc menit să nu pară pretenţios.

Ochii ei, care erau descrişi ca fiind „albaştri ca o rază laser” aproape de fiecare dată când numele îi apărea tipărit undeva, fuseseră accentuaţi cu ajutorul fardului. Pielea nu îi păruse niciodată mai sănătoasă şi o dezvăluia într-o rochie neagră mini, strâmtă şi cu paiete, care îi lăsa braţele şi spatele goale.

Bineînţeles, rochia se închidea la ceafă, deoarece nu voia să I se vadă „fermoarul”, cicatricea verticală care pornea de la scobitura gâtului şi se oprea în centrul sternului, în punctul de unde se despărţeau coastele. Toate lucrurile din garderoba ei fuseseră alese special pentru a ascunde cicatricea. Dean îi

spunea că nu se va mai observa şi că dispărea mai mult cu fiecare zi, dar ea încă o mai vedea clar.

Ştia că cicatricea aceea era un preţ infim plătit în schimbul inimii primite. Fără îndoială că ruşinea pe care o simţea era ceva moştenit din copilărie, când fusese adesea rănită de comentariile nechibzuite sau răutăcioase ale colegilor de clasă. Pe atunci, boala o făcuse să fie obiectul curiozităţii, aşa cum o făcea să fie acum faptul că suportase un transplant de inimă. Nu voise niciodată să stârnească mila sau compătimirea altora, aşa că îşi ascundea cicatricea cu grijă.

Deşi în seara aceea se simţea excelent, nu avea să ia niciodată starea bună a sănătăţii drept ceva garantat. Îşi amintea încă mult prea bine perioada când fusese bolnavă. Era recunoscătoare că trăia şi putea să muncească. Reluarea rolului Laurei Madison şi toate pretenţiile fizice ale acestuia nu îi creaseră nici o problemă de sănătate. Acum, după un an, se simţea mai bine ca oricând.

Zâmbind, veni lângă Dean şi îl luă uşor de braţ.

— De ce cei mai atrăgători bărbaţi din încăpere se monopolizează reciproc, privindu-ne pe toţi ceilalţi?

— Mulţumesc, îi spuse Dean zâmbind.

— Şi eu la fel, spuse celălalt. Complimentul e cu atât mai binevenit din moment ce este făcut de către frumoasa balului.

Ea se înclină uşor în glumă, apoi zâmbi şi îi întinse mâna.

— Eu sunt Cat Delaney.

— Bill Webster.

— Din...?

— San Antonio, Texas.

— Ah, WWSAI Acel Webster.

Se întoarse spre Dean şi îi spuse în şoaptă:

— Un tip mare. Director al unui post de televiziune. Webster râse cu modestie.

Numele îi era cunoscut şi respectat de foarte multă lume din industria respectivă. Părea să aibă în jur de cincizeci şi cinci de ani. Avea câteva fire albe atrăgătoare la tâmple, iar chipul bronzat îşi purta vârsta foarte bine. Cat îl plăcu imediat.

— Nu eşti texan de origine, nu? Îl întrebă ea. Sau îţi ascunzi accentul!

— Ai o ureche grozavă.

— Şi nişte picioare la fel, spuse ea făcând cu ochiul.

— Sunt perfect de acord, spuse Dean. Webster râse din nou.

— Sunt din Vestul Mijlociu, dar trăiesc în Texas de aproape cincisprezece ani. A devenit căminul meu.

— Îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să vii la petrecere, spuse ea cu sinceritate.

— N-aş fi lipsit pentru nimic în lume, zise el şi apoi adăugă, făcând un semn spre Dean: Vorbeam cu doctorul Spicer despre remarcabila dumitale vindecare.

«- Merită toate complimentele, zise ea zâmbindu-i lui Dean. El şi toţi doctorii şi infirmierele care lucrează la programul de transplanturi au făcut toată treaba. Eu am fost doar manechinul lor.

Dean îi înconjură talia subţire şi spuse cu mândrie:

— A fost o pacientă excelentă, întâi pentru mine şi apoi pentru doctorul Sholden, care a preluat cazul atunci când relaţia noastră a progresat până la punctul în care consideraţiile,medicale ar fi putut fi ignorate. După cum vezi, totul e bine.

Cat oftă.

— E bine de când s-a reglat tratamentul cu steroizi. Bineînţeles, a trebuit să renu nţ la mustaţă, dar nu le poţi avea pe toate.

Efectele secundare neplăcute ale steroizilor dispăruseră când dozajul fusese diminuat, iar ea revenise la greutatea ideală pe care o avusese înainte de transplant.

Nici înainte ca „fermoarul” să facă parte din trupul ei, silueta nu îi fusese planturoasă. Fusese un copil slăbănog şi deşirat. Adolescenţa nu fusese generoasă cu ea, aşa cum fusese cu alte fete; formele atât de dorite nu se - dezvoltaseră niciodată. Structura osoasă a feţei şi tenul erau cele mai mari calităţi ale ei. Învăţase să şi le scoată în evidenţă. Aparatele de filmat le iubeau foarte mult.

— Sunt un mare admirator al dumitale, domnişoară Delaney, spuse Bill Webster.

— Spune-mi Cat, te rog. Iar marii admiratori sunt preferaţii mei.

— Numai o foarte importantă întâlnire de prânz mă poate face să nu văd Drumuri în fiecare zi.

— Sunt măgulită.

— Enormul succes al filmului ţi se datorează ţie şi personajului Laura Madison.

— Îţi mulţumesc, dar eşti mult prea amabil. Filmul se bucura de succes şi înainte de apariţia Laurei Madison. Şi s-a menţinut şi cât am lipsit eu. Împart succesul cu toţi cei implicaţi, cu scenariştii şi cu ceilalţi actori, ca şi cu cei din echipa tehnică.

Webster se uită la Dean.

— Întotdeauna e atât de modestă?

— Mă tem că da.

— Eşti un bărbat foarte norocos.

— Hei, băieţi, ţin să vă spun că unul din defectele mele e acela că-mi place să se vorbească despre mine ca şi cum aş fi invizibilă.

— Îmi pare rău, spuse Webster. Tocmai reluam discuţia de unde am lăsat-o când ai apărut, îl felicitam pe doctorul Spicer pentru apropiata căsătorie.

Zâmbetul lui Cat dispăru şi o căldură furioasă puse stăpânire pe ea. Nu era pentru prima oară când Dean vorbea despre logodna lor. Părerea foarte bună despre sine nu îi dădea voie să-i ia în serios refuzul de a se căsători.

La început, prietenia lor îi pusese în pericol obiectivitatea de cardiolog. În timpul bolii şi în perioada care a urmat transplantului, ea se bazase pe acea prietenie, care, în cursul anului ce trecuse, se transformase în ceva mai profund şi mai matur. Era important pentru ea, dar el continua să înţeleagă greşit natura iubirii pe care i-o purta.

— Îţi mulţumesc, Bill, dar Dean şi cu mine n-am fixat încă data.

Ân ciuda efortului ei de a-şi ascunde iritarea, Webster trebuie să o fi simţit, căci îşi drese glasul şi spuse:

— Sunt o mulţime de oameni aici care doresc să le acorzi atenţie, bat, aşa că eu o să-ţi spun noapte bună.

Ea îi întinse mâna.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Sper că ne vom mai întâlni. El îi strânse mâna.

— Poţi să fii convinsă. Ea îl crezu.

Capitolul opt.

10 Octombrie 1991.

Era trecut cu câteva minute de miezul nopţii, când hotărârâ că sau săturat de jocurile video.

După întunericul pasajului, unde trăsăturile unei persoane abia-se distingeau de ale alteia, lumina fluorescentă din centrul comercial pustiu părea ciudat de puternică. Râseră pentru că trebuiau să-şi lase ochii să se obişnuiască.

Magazinele şi cafenelele erau închise de câteva ore bune. Glasurile lor răsunau în acel spaţiu cavernos, dar era o plăcere să poată vorbi fără să fie nevoiţi să strige pentru a acoperi zgomotul infernal al aparatelor electronice.

— Eşti sigur că nu va fi nici o problemă?

Jerry Ward îi aruncă noii lui însoţitoare acel zâmbet încrezător, propriu doar băieţilor de şaisprezece ani, fericiţi şi înstăriţi.

— Ai mei dorm deja. Nu stau să mă aştepte.

— Eu ştiu? Mi se pare ciudat să mă inviţi acasă la tine aşa, din senin. Adică, nici nu ne cunoaştem.

— Există vreun alt mod de a ne cunoaşte mai bine?

Jerry văzu că trebuia să mai ducă ceva muncă de lămurire.

— Uite ce e, tocmai ai fost concediată şi ai nevoie de o slujbă, da? Tata are o firmă. Mereu angajează oameni. Va găsi ceva şi pentru tine. Şi în seara asta ai nevoie de un loc unde să dormi. Vei economisi ceva bani dacă vii la mine. Avem o cameră de oaspeţi. Dacă ţi-e teamă de ce vor spune ai mei pentru faptul că ţi-ai petrecut noaptea la noi, te scot mâine dimineaţă pe ascuns

şi ţi-i prezint mai târziu. Nu trebuie să afle că ai dormit acolo. Hai, linişteşte-te, spuse el râzând şi desfăcându-şi braţele larg. E în regulă? Te-ai liniştit?

Purtarea lui prietenoasă era molipsitoare şi îi aduse un zâmbet slab.

— M-am liniştit.

— Bine. Ia uită-te la patinele astea! exclamă Jerry şi alergă puţin până în dreptul unei vitrine, unde erau expuse tot felul de echipamente sportive. Perechea aia cu roţi verzi. Sunt nemaipomenite. Aşa ceva aş vrea să primesc de Crăciun. Şi căscă. Tot echipamentul.

— N-am făcut niciodată aşa ceva. Mi se pare periculos.

— Aşa zice şi mama, dar cred că până la Crăciun o să se răzgândească. E atât de bucuroasă că pot să fac orice lucru normal, încât îmi satisface orice dorinţă.

Jerry mai aruncă o privire spre vitrină, apoi îşi continuă drumul.

— Cum adică „lucru normal”?

— Poftim? Ah, n-are importanţă.

— Iartă-mă. N-am vrut să fiu indiscretă.

Jerry nu intenţionase să o facă să se simtă jenată, dar fusese bolnav atâţia ani şi se bucura atât de mult că nu mai era, încât nu suporta să I se amintească de infirmitate.

— Problema e că am fost bolnav când eram mic. Foarte bolnav. De la vârsta de cinci ani până anul trecut. De fapt, mâine se împlineşte un an. Mama dă o petrecere pentru a sărbători asta.

— Ce anume să sărbătorească? Dacă nu te superi că întreb. Ajunseseră lângă uşile de la intrare. Paznicul era ghemuit pe o bancă, dormind dus. Jerry se întoarse cu faţa la noua lui prietenă, pe chipul lui citindu-se îndoiala.

— Promite-mi că n-o să crezi că sunt un idiot.

— N-o să cred că eşti un idiot.

— Unii oameni au păreri cam ciudate în legătură cu asta, zise el şi trase repede aer în piept. Mi s-a făcut un transplant de inimă.

Mărturisirea lui fu întâmpinată de un sunet care trăda neîncredere.

— Da. Bine.

— Jur. Era să mor. Au găsit o inimă exact la timp.

— Vorbeşti serios? Nu-i o glumă? Iisuse Cristoase! Jerry râse.

— Da. Ai mei cred într-adevăr că El a avut o legătură. Hai să mergem. Deschise uşa şi fu întâmpinat de un vânt rece şi umed.

— Ah, fir-ar să fie. Iar plouă. De fiecare dată când plouă atât de tare, pârâul de lângă casa noastră se umflă. Unde ţi-e maşina?

— În partea aia.

— Şi a mea tot pe acolo e. Vrei să merg cu tine?

— Nu. Trage în faţă la Sears. O să te urmez de acolo.

Jerry îi făcu un semn ridicându-şi ambele degete mari, apoi îşi trase impermeabilul peste cap şi ieşi în ploaia torenţială. Nu îşi văzu partenera aruncându-i o privire pazniculuiadormit.

După operaţia încununată de succes, soţii Ward îi cumpăraseră lui Jerry o camionetă nou-nouţă, pe care el o trase acum cu mândrie în faţă la Sears, claxonă de două ori şi privi în oglinda retrovizoare cum cealaltă maşină veni în spatele lui.

Cânta odată cu radioul şi adăugă chiar câteva acorduri de bas în timp ce străbătea străzile atât de familiare care duceau din suburbiile Memphis-ului spre zonele rurale. Păstra o viteză moderată pentru a nu crea o distanţă prea mare între el şi maşina din spate. Dacă nu cunoşteai drumul, te puteai rătăci foarte uşor după lăsarea întunericului.

Apropiindu-se de un pod îngust, Jerry micşoră viteza. Exact cum bănuise, pârâul de dedesubt curgea cu repeziciune şi era umflat. Aproape că ajunsese la jumătatea podului, când camioneta îi fu împinsă din spate.

— Ce na...

Impactul îl împinse în faţă, dar centura de siguranţă îl ţinu pe loc. Apoi fu trântit înapoi şi avu senzaţia că cineva îi trece un cui fierbinte prin ceafă.

Scoase un ţipăt de durere şi îşi duse mâna instinctiv la ceafă. Exact în clipa în care dădu drumul volanului, cealaltă maşină îi izbi cu putere bara de protecţie. Lemnul se rupse când camioneta străpunse baricada aceea şubredă. Timp de o clipă doar, maşina pluti în aer, apoi se prăbuşi în apele repezi şi întunecate. În câteva secunde, curentul începu să izbească parbrizul.

Ţipând răguşit, Jerry căută disperat închizătoarea centurii. Aceasta se desfăcu şi el se eliberă. În beznă căută mânerul portierei şi trase de el înnebunit, dar abia apoi îşi aminti că uşile erau închise automat atâta timp cât motorul se afla în funcţiune. La naiba.

Simţi apa înconjurându-i genunchii. Îşi ridică picioarele şi le izbi în geam cu toată puterea, până când acesta începu să se crape. Dar forţa apei fu cea care îl sparse, în cele din urmă.

Şuvoaie de apă năvăliră înăuntru, umplând cabina într-o clipă.

Jerry îşi ţinu răsuflarea;” deşi îşi dădea seama că viaţa lui se sfârşise. Moartea, pe care o păcălise de atâtea ori, venise, până la urmă, să-l ia.

Se ducea să-l întâlnească pe Iisus. Mai precis, un necunoscut îl trimitea la întâlnirea cu Iisus.

Ultimul gând al lui Jerry Ward fu de furie şi nedumerire.

„De ce?”

Capitolul nouă.

Vara lui 1992.

— Eşti supărată.

Era clar că Dean nu pusese o întrebare.

Cat continuă să privească prin parbrizul Jaguarului.

— Ce te-a făcut să-ţi dai seama de asta?

— N-ai scos un cuvânt de douăzeci de minute.

— Vorbeşti tu şi pentru mine. Iar te-ai apucat să vorbeşti despre căsătorie.

— Cat, am făcut doar conversaţie cu femeia de lângă mine.

— Care, mai târziu, m-a încolţit la toaletă implorându-mă să-i dau detalii în legătură cu apropiata nuntă, zise ea şi se întoarse spre el. Trebuie să-i fi dat impresia că este iminentă. Adevărata ironie este aici faptul că nu avem nici o intenţie de a ne căsători.

— Ba sigur că avem.

Cat l-ar fi contrazis, dar el întoarse Jaguarul pe aleea semicirculară din faţa casei lui. Imediat, menajera deschise uşa, ieşindu-le în întâmpinare. Cat îi zâmbi şi o salută intrând în hol. Nu îi plăcea să fie înconjurată de servitori. În schimb, Dean se simţea foarte bine.

Cat îşi dori acum să nu fi acceptat să-şi petreacă noaptea cu el. Făcuse acest lucru doar pentru că petrecerea promitea să ţină mult şi ea ar fi ajuns prea târziu în Malibu, iar a doua zi dimineaţă trebuia să se ducă la studio.

Hotărî că, în cazul în care discuţia abia începută avea să ia amploare, să sune şi să cheme o maşină. Se duse în biroul lui, preferându-l pentru că era cea mai plăcută şi mai puţin formală încăpere din casă.

— Vrei ceva de băut? o întrebă el, urmând-o.

— Nu, mulţumesc.

— O gustare? Am observat că n-ai prea mâncat în seara asta. Erai prea ocupată să stai de vorbă cu Bill Webster.

Ea ignoră aceste cuvinte. De când se cunoscuseră, ea şi directorul de televiziune din Texas se mai întâlniseră de câteva ori cu diverse ocazii. Dean îi înţelegea greşit atracţia faţă de el.

— Nu, mulţumesc. Nu mi-e foame.

— Pot s-o rog pe Celesta să-ţi pregătească ceva.

— Nu-i nevoie s-o deranjezi.

— E plătită destul de bine ca să fie deranjată. Ce-ai dori?

— Nimic!

Regretă imediat acel ton răstit şi trase aer în piept pentru a se calma.

— Nu mă dădăci, Dean. Dacă mi-ar fi foame, ţi-aş cere ceva să mănânc.

El părăsi biroul doar pentru a-i da liber menajerei. Când se întoarse o găsi pe Cat la fereastră, cu spatele la încăpere, privind spre grădină. Îl auzi apropiinduse, dar nu se răsuci.

El îi puse mâinile pe umeri cu blândeţe.

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama că nişte simple cuvinte vor crea atâta senzaţie. Ce-ar fi să ne căsătorim şi să ne scutim de acest subiect care se repetă mereu?

— Nu-i un motiv destul de bun pentru a ne căsători.

— Cat, spuse el strângându-i umerii şi întorcând-o cu faţa. Nu pentru asta vreau să mă căsătoresc cu tine.

Chiar dacă vorbeau despre orice altceva – despre vreme, despre îngheţata preferată, despre datoria naţională – ajungeau întotdeauna la acest subiect. Ea închise ochii strâns.

— Nu vreau să vorbim despre asta acum, Dean.

— Am avut răbdare, Cat.

— Ştiu.

— Nunta noastră nu trebuie să fie un eveniment cunoscut de toată lumea. Putem pleca în Mexic sau la Las Vegas şi s-o facem înainte să afle chiar şi un singur reporter.

— Nu-i vorba de asta.

— Atunci de ce? insistă el. Nu-mi spune iar aiurelile alea în legătură cu faptul că nu vrei să renunţi la casa din Malibu sau că te temi să nu-ţi sacrifici independenţa, pentru că nu cred. Dacă ai de gând să mă refuzi în continuare, trebuie să vii cu motive mai serioase.

— A trecut doar un an şi jumătate de când am făcut transplantul, spuse ea încet.

— Şi s-ar putea să te legi de o soţie care-şi va petrece o bună parte din viaţa ei, şi dintr-a ta, într-un sanatoriu pentru cardiaci.

— Dar n-ai dat nici un semn de respingere, zise el.

— Şi? ridicându-şi degetul arătător. Nici măcar unul singur, Cat.

— Dar nu există nici o garanţie că asta n-o să se întâmple vreodată. Unii trăiesc ani de zile şi, la un moment dat, gata! Resping fără nici un motiv.”

— Iar alţii mor din cauze care n-au absolut nici o legătură cu inima. De fapt, există o şansă la un milion să fii lovită de trăsnet.

— Eu vorbesc serios.

— Şi eu la fel, spuse el mai blând. Mulţi pacienţi care au suferit transplanturi au trăit douăzeci de ani şi chiar mai mult fără să dea vreun semn de respingere, Cat. Acei pacienţi au primit inimi când procedeul era încă experimental. De atunci, tehnologia a avansat considerabil. Tu ai toate şansele să-ţi depăşeşti limita vieţii normale.

— Şi în fiecare zi a acestei „vieţi normale”, tu m-ai studia. El păru uimit.

— Întâi ţi-am fost pacientă, Dean, de abia după aceea ţi-am devenit prietenă şi amantă, dar cred că întotdeauna mă vei privi ca pe o pacientă.

— În nici un caz, spuse el cu fermitate.

Dar ea ştia mai bine. Se învârtea în jurul ei protector, amintindu-i în permanenţă că, odată, fusese foarte fragilă. Încă se mai purta cu ea cu o deosebită grijă. Chiar şi când făceau dragoste, îi dădea impresia că se teme ca nu cumva să se spargă. Reţinerea lui îi reducea serios pasiunea.

Temându-se să nu-i rănească orgoliul, îşi suporta frustrarea în tăcere, în timp ce dorea să fie tratată ca o femeie, fără să fie considerată o pacientă care

a suportat un transplant de inimă. Alături de Dean se îndoia că aşa ceva ar fi fost posibil.

Totuşi, ştia că acesta era doar un motiv; adevărul era că nu îl iubea. Nu aşa cum ar fi trebuit să o facă pentru a dori căsătoria. Viaţa ar fi fost mult mai simplă dacă ar fi fost îndrăgostită de el. Uneori îşi dorea foarte mult să fi fost.

Mereu încercase să-i menajeze sentimentele, dar acum îşi spuse că o abordare mai directă ar fi fost mult mai bună.

— Nu vreau să mă mărit cu tine, Dean. Ţin foarte mult la tine. Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi reuşit, spuse ea şi apoi adăugă zâmbindu-i cu tandreţe: Dar nu sunt îndrăgostită.

— Îmi dau seama de asta şi nici nu mă aştept să fii. Aşa ceva simt doar copiii. Noi am depăşit asemenea romantisme prosteşti. Pe de altă parte, formăm o echipă bună.

— O echipă, repetă ea. Nici asta nu prea mă atrage. N-am aparţinut cuiva de la opt ani, când părinţii mei... au murit.

— Un motiv în plus ca să am grijă de tine.

— Nu vreau să aibă cineva grijă de mine! Vreau să fiu Cat. Noua Cat. Cat cea sănătoasă şi puternică. Fiecare zi care a urmat transplantului a fost o descoperire a noului eu. Încă încerc să o cunosc pe femeia care urcă pe scări în loc să ia liftul. Care se spală pe cap în trei minute când înainte o făcea în jumătate de oră.

Âşi apăsă pumnul pe piept, unde inima îi bătea cu putere.

— Timpul a căpătat o nouă dimensiune pentru mine, Dean. E preţios. Îmi păzesc cu gelozie acest timp pe care-l petrec cu mine însămi. Până când o voi cunoaşte foarte bine pe această nouă Cat Delaney, nu vreau să-l împart cu nimeni.

— Înţeleg, spuse el rece, părând mai degrabă iritat decât îndurerat. Ea râse.

— Nu mai face pe îmbufnatul, că nu mă duci. N-o să suferi îngrozitor dacă nu ne căsătorim. Ceea ce iubeşti cel mai mult la mine e celebritatea. Îţi place să împarţi cu mine publicitatea, să mergi la premiere, să fii văzut la Spago în compania unei vedete de televiziune.

Luă o poziţie de starletă, cu o mână în şold şi cu cealaltă la ceafă. El râse, ceea ce fu echivalent cu o mărturisire. Dar ea continuă:

— Recunoaşte, Dean. Dacă aş fi fost vânzătoare, tot m-ai fi implorat să ne căsătorim?

Âl prinsese şi amândoi o ştiau.

— Eşti o femeie rece, Cat Delaney.

— Spun adevărul.

Dacă dragostea lui Dean faţă de ea ar fi fost de o cu totul altă natură, ea ar fi pus capăt relaţiei demult, pentru a nu-l face să sufere. El admisese, însă, că o iubea atâta cât era capabil să iubească.

O luă în braţe şi o sărută pe frunte.

— În felul meu, te iubesc şi tot mai vreau să ne căsătorim, dar o s-o las mai moale deocamdată. Eşti mulţumită?

Nu rezolvaseră nimic, dar cel puţin, ea mai obţinuse un răgaz.

— Sunt mulţumită.

— Bun, spuse el strângând-o la piept. Mergem la culcare?

— Mă gândeam să înot puţin înainte.

— Vrei să-ţi ţin companie?”

Lui nu îi plăcea în mod deosebit să înoate, ceea ce era mare păcat din moment ce avea o piscină superbă înconjurată de o vegetaţie mai luxuriantă decât o lagună tropicală.

— Du-te sus. O să vin şi eu repede.

El urcă scara în spirală care ducea la etaj. Cat ieşi pe terasă şi porni pe aleea cu lespezi de piatră care – străbătea grădina frumos îngrijită, îndreptându-se spre piscină. Nestânjenită, îşi scoase rochia, apoi ciorapii şi chilotul şi se cufundă goală în apa rece şi plăcută. Avu impresia că se curăţă. Poate apa avea să-i îndepărteze toate nemulţumirile care o necăjeau de luni de zile, nu numai în legătură cu Dean, ci cu multe lucruri din viaţa ei.

Ânotă trei lungimi de bazin înainte de a se lăsa să plutească pe spate. Încă se mai minuna că putea să înoate, fără să gâfâie sau să se teamă că inima i se putea opri deodată. Cu un an şi jumătate în urmă nu i-ar fi venit să creadă că aşa ceva era posibil. Fusese pregătită să moară. Şi acest lucru s-ar fi întâmplat, într-adevăr, dacă altcineva n-ar fi murit înainte.

Acel gând nu îi părăsise subconştientul niciodată, dar, de fiecare dată când îşi făcea apariţia, era tulburător. Acum o făcu să iasă din piscină. Tremurând, se duse până la cabină şi se înfăşură într-un prosop mare.

Gândul o urmări, însă: moartea cuiva îi dăruise ei viaţa.

Le spusese foarte clar lui Dean şi tuturor celor din echipa care realiza transplanturi, că nu voia să ştie absolut nimic despre persoana care îi donase inima.

Rareori îşi permitea să se gândească la acel anonim ca lao persoană cu o familie care făcuse un sacrificiu imens pentru ca ea să trăiască. Când îşi permitea să se gândească la acel cineva fără nume, nemulţumirea ei atingea culmi uluitoare de egoism şi autocompătimire. O viaţă fusese scurtată şi ei i se oferise o a doua.

Se întinse pe un şezlong şi închise ochii, gândindu-se la bucuriile cunoscute. Îşi învinsese copilăria nefericită, îşi urmase visul şi acesta se împlinise. Se afla pe culmile succesului şi lucra cu oameni talentaţi care o plăceau şi o admirau. Avea bani mai mult decât de ajuns şi nu voia nimic. Era adorată şi dorită de un cardiolog frumos, cultivat şi foarte respectat, care ducea o viaţă de prinţ.

Atunci, de ce simţea acea nelinişte vagă, acea tulburare pe care nu putea nici să o explice, nici să o alunge? Viaţa ei, atât de greu câştigată, îi părea acum lipsită de scop şi de direcţie. Îşi dorea ceva ce nu putea descrie sau identifica, ceva ce nu putea atinge.

Ce îşi putea dori, oare, şi să nu aibă deja? Ce altceva ar fi putut cere, când deja i se dăruise viaţa?

Se ridică brusc în capul oaselor, plină de energia pe care i-o dădu acel gând.

Nu era nimic în neregulă cu introspecţia, dar direcţia era greşită. În loc să se întrebe ce mai putea să vrea, poate ar fi trebuit să se întrebe ce putea să dea.

Capitolul zece.

10 Octombrie 1992.

Casa ei mirosea întotdeauna a ceva abia scos din cuptor. În dimineaţa aceea erau brioşe cu unt. Aurii şi presărate cu zahăr, se răceau pe un grătar pe masă în bucătărie, alături de un tort de ciocolată şi două plăcinte cu fructe.

Perdelele încreţite fluturau uşor în dreptul ferestrei deschise. Pe frigider, câţiva magneţi ţineau sfinţi Valentin din hârtie roşie, curcani pentru Ziua Recunoştinţei şi îngeri de Crăciun care semănau tulburător de mult cu liliecii de Halloween. Toate erau operele a numeroşi nepoţi.

Răspunse bătăii din uşa despărţitoare din spate cu o privire, un zâmbet şi un semn de poftit înăuntru.

— Faci să le lase gura apă tuturor celor din apropiere. Ţi-am mirosit prăjiturile imediat ce am ieşit din casă.

Chipul ei plinuţ era îmbujorat din cauza căldurii emanate de cuptor. Când zâmbi, ochii ei jucăuşi şi inocenţi se încreţiră la colţuri.

— Ia una cât sunt calde, spuse ea arătând spre brioşe.

— Nu. Sunt pentru petrecerea ta.

— Măcar una. Îmi trebuie o părere. Dar una sinceră, zise ea şi îi întinse o brioşă.

Ştiind că nu era frumos să refuze, oaspetele acceptă.

— Hmm, ţi se topeşte în gură. Exact ca acelea pe care le făcea bunica.

— Nu mi-ai povestit nimic despre familia ta în cele trei luni de când locuieşti alături.

Întorcându-i spatele, ea începu să spele vasele şi cănile de măsură, care se aflau în chiuvetă.

— N-ar fi prea multe de spus. Tata a lucrat în armată. Ne-am plimbat de colo-colo. Douăsprezece clase, douăsprezece şcoli.

— Trebuie să fie îngrozitor de greu pentru un copil, spuse ea şi zâmbetul ei care, de obicei, era vesel, se transformă într-o privire încruntată.

— Proclamaţie regală! Nici un gând trist astăzi! O decretez zi de sărbătoare. În cinstea ta.

Ea chicoti ca o fetişcană, deşi depăşise vârsta de cincizeci de ani.

— Mai am atâtea de făcut până după-amiază. Fred o să vină mai devreme. A zis că o să fie acasă pe la două, iar copiii or să vină cu familiile lor în jur de cinci.

— Nu se poate să faci totul singură. Lasă-mă să te ajut şi eu. Pentru asta mi-am luat liber.

— Ah, n-ar fi trebuit s-o faci! exclamă ea. N-o să se supere şeful tău?

— Dacă se supără, păcat, i-am spus cât noroc am să locuiesc lângă o femeie extrem de deosebită şi că, indiferent dacă-i place sau nu, am de gând s-o ajut să pregătească sărbătorirea celui de-al doilea an cu o inimă nouă.

Ea era emoţionată. Ochii îi sclipiră plini de lacrimi.

— Am avut mult noroc. Când mă gândesc că era să...

— Hei, n-ai voie să plângi. Ai uitat de proclamaţie? Cu ce începem? Ea îşi şterse ochii cu o batistă brodată, pe care o băgă apoi la loc în buzunarul şorţului.

— Păi, ai putea să aşezi nişte scaune pliante în plus până ud eu florile.

— Arată-mi.

Se duseră în camera de zi, care era spaţioasă şi puternic luminată. Pe un perete se afla o uşă glisantă din sticlă care dădea spre curtea interioară. Pentru a beneficia de soarele dimineţii, o ferigă de Boston fusese atârnată de un cârlig în tavan, chiar în faţa uşii de sticlă.

— Sper că pe asta o s-o ude Fred, pentru că altfel nu văd cum ai ajunge.

— Ah, nu-i deloc greu de ajuns, zise ea. Folosesc o scară.

Trecuse un an de când băiatul familiei Ward suferise acel nefericit accident în Memphis. Trecuseră douăsprezece luni de planuri făcute cu mare grijă. Deşi îi provoca nelinişte, amânarea era necesară. Metodologia era esenţială misiunii. Fără ordine şi disciplină misiunea ar fi fost curată nebunie.

Cea mai lungă parte a anului fusese intervalul care începuse cu miezul nopţii precedente. Orele acelea păruseră mai lungi decât toate la un loc. Fiecare secundă fusese numărată cu emoţie. Acum, aşteptarea era aproape pe terminate şi nu mai rămâneau decât câteva minute până când emoţiile aveau să fie răsplătite.

„Pentru tine fac asta, iubire. E o demonstraţie a unei iubiri pe care nici chiar moartea nu o poate distruge.”

Capitolul unsprezece.

Noiembrie 1993.

— Nici măcar n-am apucat să sun.

— Ţi-am auzit maşina, spuse Cat dându-se într-o parte pentru a-i da voie lui Dean să intre, după care se întoarse şi îl conduse în living-room-ul casei din Malibu.

Trei premii Emmy se aflau pe un raft construit special pentru ele. Pereţii de un alb imaculat erau decoraţi cu coperţi înrămate pe care apăruse ea. Era o

încăpere personală şi dădea senzaţia de căldură şi intimitate, în ciuda faptului că avea tavanul şi ferestrele înalte. Casa era o construcţie modernă, aflată deasupra unui golf, unită de plajă prin nişte trepte de lemn care coborau în zig-zag pe panta abruptă şi stâncoasă.

Focul din cămin înfrângea frigul acelei zile înnorate. Dincolo de peretele de geamuri care oferea priveliştea Pacificului, imaginea era monocromă, iar orizontul de nedesluşit. Apa avea aceeaşi culoare cenuşie ca norii care pluteau foarte jos.

Chiar şi pe o asemenea vreme, lui Cat îi plăcea peisajul oferit de casa ei. Oceanul nu înceta să o uimească. De fiecare dată când se uita la el, avea impresia că îl vede pentru prima oară. Ritmul său neobosit o umplea de respect şi o făcea să se simtă insignifiantă în comparaţie cu o asemenea forţă naturală.

Ân ultima vreme, se plimbase mult pe ţărm. Îşi petrecuse ceasuri îndelungate privind valurile şi căutând răspunsuri în apa care se umfla.

— Doreşti ceva de băut? Îl întrebă ea.

— Nu, mulţumesc.

Ea se întoarse atunci la fotoliul pe care aruncase un şal când îi auzise maşina. Într-un capăt al mesei de lângă ea se aflau o ceaşcă de ceai şi o lampă de citit care dădea o lumină foarte puternică îndreptată spre poala ei.

Dean se aşeză în faţa ei.

— Ce sunt astea?

— Propuneri de scenariu. Fiecare scenarist şi-a exprimat o părere privind soarta Laurei Madison. Toate sunt foarte bune şi foarte triste. Ca să nu îi desfiinţeze rolul, i-am îndemnat să angajeze o altă actriţă, spuse ea oftând şi îşi trecu degetele prin buclele răvăşite. Dar sunt ferm hotărâţi să o scoată.

— Nu există altă actriţă care să joace acest rol, zise Dean. Tu ai făcut în aşa fel încât să nu mai poată fi jucat de nimeni altcineva. Nici Meryl Streep n-ar putea s-o facă. Tu eşti Laura Madison.

Ea recunoscu în trăsăturile lui semnele de frustrare şi nelinişte pe care cineva care nu îl cunoştea bine nu le putea vedea. Era vinovată pentru nefericirea lui şi acest gând o tulbura profund.

— Deci e oficial, nu? Întrebă el. Entertairiment Tonight a anunţat ieri. Ieşi din filmul Drumuri. Când îţi expiră contractul, adică la puţin timp după Anul Nou, din câte am înţeles.

Ea încuviinţă, dar nu spuse nimic. Vântul se izbea în pereţii de sticlă de parcă ar fi vrut să stingă lumânările de pe poliţa căminului. Ea îşi trecea degetele prin franjurile şalului. Ridicându-şi privirea, îl văzu pe Dean uitându-se pe fereastră, având pe chip o expresie la fel de tulbure ca apa oceanului.

— Ce rol a avut Bill Webster în luarea acestei hotărâri? Ea ezită înainte de a răspunde.

— WWSA e postul lui de televiziune.

— Nu asta am întrebat.

— Dacă Insinuezi că relaţia noastră ar fi altfel decât profesională, te înşeli foarte”mult. Am destule defecte, Dean, dar minciuna nu face parte din ele. Ba sunt chiar prea sinceră şi asta nui bine deloc. În plus Bill e căsătorit cu o femeie care e la fel de atrăgătoare şi încântătoare ca el şi e foarte fericit.

Chipul lui rămase încordat.

— Încercând cu disperare să înţeleg de ce întorci spatele carierei, tuturor lucrurilor pentru care ai muncit atât, am examinat hotărârea ta din toate unghiurile. Fireşte că m-am gândit că o poveste de dragoste ar fi putut fi un factor important.

— Nu este, spuse ea cu emfază. Soţii Webster au şase copii. Au mai avut şi o fată care a murit acum câţiva ani. Era primul lor născut. Au suferit extrem de mult. De câtva timp nu sunt deloc încântată de viaţa mea. Dar abia când mia povestit Bill despre fiica lui – cu vreo şase luni în urmă – mi-am dat seama că trebuie s-o iau de la început. Viaţa e prea valoroasă pentru a irosi chiar şi o singură zi. În seara aceea, Bill şi cu mine am discutat foarte sincer despre pierderea fiicei lor şi, până să-mi dau seama, m-am trezit povestindu-i despre copilăria mea. I-am spus cum e să te simţi orfan, să fii dat în grija statului şi trecut de la o familie la alta, fără să te adaptezi vreodată. Conversaţia a dus la un program de mare succes pe care l-a văzut pus în aplicare în câteva oraşe mari, în care copii care au nevoie de părinţi adoptivi sunt arătaţi în timpul emisiunilor de ştiri. Şi-a exprimat interesul de a începe aşa ceva şi la WWSA. Atunci am întrezărit un nou început pentru mine. N-am vrut să-ţi ascund nimic, Dean. De nenumărate ori m-am gândit să-ţi spun, dar ştiam că nu poţi să fii obiectiv şi nici „să înţelegi motivele pentru care vreau – am nevoie – să fac asta.

Râse uşor.

— Nici eu nu ştiu dacă le înţeleg. Dar le simt. Intens. M-am luptat cu ele. Am încercat să scap de ele, dar m-au prins şi nu vor să-mi mai dea drumul. Cu cât mă gândesc mai mult la importanţa pe care ar putea să o aibă programul, cu atât sunt mai tulburată. Mi-am amintit de câte ori am fost respinsă din cauza vârstei, a sexului şi a stării sănătăţii mele. Se pare că până şi părul meu roşu a fost un obstacol. Există atâţia copii cu probleme pe care părinţii nu-i iubesc. Au început să mă chinuiască, Dean. Nu pot să dorm pentru că le aud plânsetele în beznă, singuri, speriaţi şi simţindu-se lipsiţi de dragoste.

Âi aruncă un zâmbet trist.

— Trebuie să fac ceva pentru copiii ăştia. Pur şi simplu.

— Îţi admir spiritul filantropic, Cat. Dacă vrei să adoptăm un copil, sau chiar mai mulţi, sunt perfect de acord.

Ea izbucni în râs.

— Ah, îmi dau seama! Dean, fii realist, eşti un medic excelent, dar îţi lipseşte flexibilitatea necesară pentru a fi părinte.

— Dacă asta ar fi trebuit să fac ca să te am...

— Nu asta trebuie. Crede-mă, dacă aş fi crezut că un judecător mi-ar da voie mie – o persoană care a suportat un transplant de inimă – să am copii, aş fi avut până acum. Dar asta n-are nici o legătură cu adoptarea de către mine. Copiii lui Cat este pentru a-i convinge pe alţii să o facă.

— Copiii lui Cat?

— Ideea lui Nancy Webster. Îţi place?

— E... captivant, într-adevăr.

Ea ar fi vrut să-l vadă împărtăşindu-i entuziasmul, dar lui i se părea ceva absurd.

— Cat, chiar vrei să... te degradezi în felul asta? Să renunţi la carieră şi să te muţi în Texas?

— Va fi altceva, spuse ea râzând uşor.

— N-ai putea doar să sponsorizezi programul, să fii reprezentanta oficială, fără să fie nevoie să te implici personal?

— Să conduc doar cu numele, vrei să spui?

— Cam aşa ceva.

— Ar fi ceva fals. Dacă e şi numele meu ataşat, e copilul meu. Va fi un proiect la care e obligatoriu să lucrez personal.

Âl privi cu tristeţe.

— Şi, în plus,”nu consider asta o „degradare”. După părerea mea, nu fac un pas înapoi, ci câţiva înainte. Mă aştept la recompense copleşitoare. Agitată din cauza emoţiei, azvârli şalul şi se ridică de pe fotoliu.

— Asta-i partea pe care nu o pricepi, spuse ea şi, întorcându-se spre el, îşi duse mâna la piept. Fac asta pentru că, altfel, nu aş fi împăcată cu mine însămi.

— Ai dreptate, spuse el, ridicându-se la rândul lui. Nu pricep. Ai avut o copilărie nefericită. Dar cine naiba n-a avut? Ozzie şi Harriet era un basm, Cat. În realitate, fiecare trăim simţind că nu suntem Iubiţi.

— Da! Mai ales dacă părinţii tăi au ales să moară în loc să trăiască alături de tine!

El îşi reţinu remarca furioasă şi o privi uluit.

— Sinucidere? Mi-ai spus că părinţii,tăi au murit într-un accident.

— Ei bine, n-a fost aşa.

Ea regretă acum că dezvăluise adevărul despre moartea părinţilor ei, pentru că el o privea cu acelaşi amestec de fascinaţie şi groază cu -care asistenţii sociali o priviseră mereu pe slăbănoaga, roşcovana şi recalcitrantă Catherine Delaney.

— Atunci am învăţat să fac glume în loc să plâng. Trebuia să devin ori inteligentă, ori proastă. Aşa că, nu mă compătimi, Dean. A fost groaznic când s-a întâmplat, dar m-a făcut puternică, mi-a dat destulă forţă să supravieţuiesc unui transplant de inimă. Sper că poţi să-nţelegi de ce trebuie să fac asta. Ştiu din propria mea experienţă cum e să fii separat de alţi copii. Dacă părinţii tăi sunt morţi, sau eşti handicapat, ori sărac, eşti victima discriminărilor.

Dezavantajele astea fac dintr-un copil o ciudăţenie. Şi ştii la fel de bine ca mine că, dacă eşti diferit, eşti exclus. Punct. Sute de mii de copii suferă, Dean. Au probleme pe care nici nu ni le putem închipui. Chiar şi ducerea unei zile până la capăt e un chin. Nu se pot juca, nu pot învăţa cu alţi copii, pentru că sunt prea împovăraţi de a fi singuri, orfani sau bolnavi sau toate astea la un loc. Există familii care sunt capabile şi doresc să uşureze viaţa acestor copii, dar nu ştiu cum să o facă. Eu o să le dau o mână de ajutor. E o provocare care îmi place foarte mult. Îmi oferă un scop. Bănuiesc că de aceea mi s-a dat o a doua viaţă.

El gemu.

— Lasă filozofia cu mine, Cat. Ţi s-a dat o a doua viaţă pentru că medicina a făcut posibil acest lucru.

— Tu ai interpretarea ta, eu pe a mea, zise ea. Nu ştiu decât că trebuie să existe un mod de a mă plăti pentru norocul meu. Să fii o vedetă de televiziune, să câştigi o mulţime de bani, să fii mereu înconjurată de oameni frumoşi – nu asta înseamnă viaţă. Nu viaţa mea, oricum. Vreau mai mult. Şi prin asta nu înţeleg bani şi faimă. Vreau ceva real.

Îi îuă mâinile şi i le strânse într-ale ei.

— Eşti de nepreţuit pentru mine. Ai fost un prieten de nădejde în cea mai dificilă perioadă a vieţii mele. Te iubesc şi te admir. O sămi lipseşti extrem de mult. Dar nu poţi continua să fii plasa mea de siguranţă.

— Aş prefera să-ţi fiu soţ.

— Dragostea şi căsătoria nu intră în planurile mele acum. Ceea ce am de gând să fac necesită întreaga mea atenţie. Te rog dă-mi binecuvântarea ta şi urează-mi numai bine.

El se uită în ochii ei rugători câteva clipe şi, în cele din urmă, zâmbi cu regret.

— Sunt sigur că o să faci din Copiii lui Cat un succes imens. Ai şi talentul, şi ambiţia şi priceperea necesare pentru a obţine ceea ce vrei.

— Îţi apreciez votul de încredere.

— Totuşi, adăugă el cu încăpăţânare. Nu ştiu să pierd. Tot continui să cred că Bill Webster te-a vrăjit cu vorbăria lui în, legătură cu programul pentru serviciul public. Îmi pare rău pentru fiica lui, dar cred că a profitat de sensibilitatea ta pentru a te atrage la postul lui de televiziune. Dacă te va avea acolo, se va bucura de o foarte mare audienţă şi o ştie al naibii de bine. Mă îndoiesc că interesul lui faţă de acest proiect e absolut altruist. Bănuiesc că-ţi vei da seama că e la fel de uman şi egoist ca noi toţi ceilalţi.

— Bill mi-a oferit o ocazie, spuse ea. Dar nu el a fost motivul pentru care am luat această hotărâre. Motivele lui n-au nici o legătură cu ale mele. Eu voiam o schimbare în viaţă. Dacă n-ar fi fost Copiii lui Cat, ar fi fost altceva.

Dean refuză să comenteze.

— Bănuiesc că eu şi viaţa ta de aici îţi vom lipsi atât de mult, încât foarte curând te vei întoarce, spuse el şi îi mângâie uşor obrazul. Şi atunci, eu voi fi aici.

— Te rog să nu contezi pe asta.

— Într-o bună zi, te vei dezmetici. Până atunci, însă, voi face ce-mi ceri şi-ţi voi ura numai bine.

Capitolul doisprezece.

Ianuarie 1994.

Ceasul de pe birou era demodat, rotund, cu un cadran alb şi cu cifre arabe mari şi negre. Avea un secundar roşu care scotea un clic ritmic ce amintea de bătăile inimii.

Coperta albumului era din imitaţie de piele, dar o imitaţie bună, ce părea piele veritabilă. Greutatea aceea dădea o senzaţie plăcută palmelor care îl mângâiau ca pe un animal de casă.

Ântr-un fel, asta şi era – un animal de casă. Un prieten căruia i se puteau încredinţa secrete. Ceva cu care se putea juca în clipele de odihnă sau când simţea nevoia de tovărăşie. Şi de aprobare.

Paginile erau pline de tăieturi din ziare. În multe din acestea se vorbea despre viaţa lui Jerry Ward, lupta acestuia cu boala congenitală de inimă, transplantul şi vindecarea şi, în final, despre moartea sa prematură prin înec. O mare tragedie, după toate prin câte trecuse tânărul.

După aceea, urma bunica din Florida. Fusese elogiată de prieteni şi rude care au fost distruşi de moartea ei neaşteptată. Părea să nu fi avut absolut nici un duşman. Toată lumea o iubea. După transplant, medicul ei cardiolog spusese că starea sănătăţii ei era foarte bună. Ar fi putut trăi mulţi ani, dacă ciobul acela nu i-ar fi străpuns plămânul când a căzut prin uşa de sticlă a curţii interioare în timp ce uda o ferigă de Boston. Şi, din toate zilele în care s-ar fi putut întâmpla acel accident oribil – el s-a întâmplat în cea de a doua aniversare a transplantului ei.

Se dădu încă o pagină a albumului. Data era 10 octombrie 1993. Cu trei luni în urmă. Alt stat. Alt oraş. Alt primitor de inimă. Alt accident îngrozitor.

Murdară treaba cu drujba. Proastă idee. Dar lui îi plăcea să-şi petreacă timpul în mijlocul naturii, aşa că...

Misiunea avea un punct slab – nu se ştia când era îndeplinită. Poate că fusese deja, cu moartea lui Jerry Ward, sau a unuia din ceilalţi doi. Dar nu putea fi socotită încheiată până când nu erau eliminaţi toţi cei cărora îi se făcuseră transplanturi. Abia atunci exista siguranţa că inima şi sufletul persoanei iubite fuseseră reunite.

Albumul fu închis cu respect. Coperta primi o bătaie uşoară cu palma înainte ca volumul să fie pus cu grijă în sertarul biroului şi încuiat pentru a nu fi descoperit de nişte ochi curioşi. De fapt, nici nu avea cine să-l vadă, fiindcă nimeni nu era invitat vreodată acolo.

Înainte ca sertarul să fie încuiat, se scoase o mapă groasă a cărei închizătoare metalică se desfăcu, iar conţinutul se revărsă pe birou. Fiecare articol, fotografie şi tăietură de ziar fusese însemnată cu grijă pentru a facilita studiul. Fiecare amănunt existent acolo fusese memorat şi analizat.

Se cunoşteau înălţimea şi greutatea ei, mărimea la rochii, ce îi plăcea şi ce nu, preferinţele religioase, parfumul preferat, indispoziţiile, numărul carnetului de conducere din California, numărul cartelei de la Asigurări Sociale, afilierea politică, mărimea inelului şi numărul de telefon al menajerei care îi făcea curat în casa din Malibu.

Fusese nevoie de luni de zile pentru a aduna toate informaţiile respective, dar era uluitor cât de multe lucruri se puteau afla despre o persoană dacă îţi dedicai timpul numai unei asemenea sarcini. Firește, datorită faptului că era o celebritate, multe lucruri se puteau afla din presă, deşi, uneori, aceste informaţii erau îndoielnice. Ziarele nu erau întotdeauna de încredere, aşa că „faptele” adunate din ele trebuiau verificate.

Interesantă acea transformare pe care o suferise de curând. Renunţa la fabuloasa ei viaţă de la Hollywood pentru ceea ce semăna a operă de binefacere.

În San Antonio, Texas, Cat Delaney avea să fie o persoană interesantă de cunoscut.

Şi de ucis.

Capitolul treisprezece.

Mai 1994.

— Hei, poate să pară o nebunie, dar am tot stat în separeul ala de colo şi m-am tot uitat la dumneata gândindu-mă că te cunosc de undeva. Dintr-odată parcă mi-a căzut ceva în cap. Nu eşti Alex Pearson?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— Fir-ar să fie. Aş fi putut să jur că eşti. Semeni foarte bine cu el. Scriitorul, îl ştii? A scris cartea, aia poliţistă pe care o citeşte toată lumea. Eşti leit el.

Mersese prea departe. Alex întinse mâna.

— Alex Pierce.

— Fir-ar să fie! Ştiam eu! Te-am cunoscut din fotografia de pe spatele cărţii. Lester Dobbs mă cheamă, zise omul şi îi întinse mâna prietenos şi entuziasmat. Încântat să te cunosc, Alex. E bine dacă-ţi spun Alex?

— Bineînţeles.

Fără să fie invitat, Dobbs se aşeză în faţa lui Alex. Era ora micului dejun la Denny’s. Cafeneaua era plină de oameni care se duceau la serviciu şi care ieşiseră din schimbul de noapte.

Dobbs îi făcu semn chelneriţei să îi mai pună cafea.

— Habar n-am de ce-i aşa îmbufnată, spuse el după ce i se reumplu ceaşca. Mutându-mă aici, am eliberat un separeu.

Alex împături ziarul de dimineaţă şi îl puse pe banchetă lângă el. Se părea că nu avea să mai citească prea curând.

— Am citit că eşti texan, dar habar n-aveam că locuieşti aici, în Houston.

— Nu locuiesc aici. Cel puţin, nu permanent. Mă plimb din loc în loc.

— Bănuiesc că munca ta îţi oferă libertatea s-o faci.

— Pot să-mi fixez computerul oriunde există o poştă şi un telefon.

— Parcă mie nu mi-ar plăcea să mă plimb, spuse Dobbs cu regret. Lucrez la o rafinărie. De douăzeci şi doi de ani. Nici ea, nici eu n-o să plecăm nicăieri. Munca asta îmi aduce pâine pe masă, dar asta-i singurul lucru bun. Am un şef nenorocit. Îngrozitor când e vorba de program, înţelegi ce vreau să spun?

— Da, cunosc genul, spuse Alex înţelegător.

— Ai fost poliţist, nu?

— Exact.

— Şi ai schimbat arma pe dischetă. Alex îl privi surprins.

— O chestie deşteaptă, nu? N-am născocit-o eu. Am citit-o într-un articol despre tine într-un supliment duminical acum câteva luni şi mi-a rămas în minte. În partea asta nu se fumează? La naiba. Oricum, eu şi soţia suntem mari admiratori ai tăi.

— Mă bucur să aud aşa ceva.

— Eu nu citesc prea mult, mă înţelegi, dar ea e tot timpul cu nasu-n cărţi. Cumpără de la o librărie de mâna a doua câte o duzină sau chiar mai multe odată. Mie nu-mi plac decât astea de care scrii tu. Cu cât mai sângeroase, cu atât mai bine.

Alex încuviinţă şi sorbi din cafea.

Dobbs se aplecă puţin înainte şi spuse cu un glas coborât:

— Cu cât mai murdare, cu atât mai bune, înţelegi ce vreau să spun, nu? Dumnezeule, ce mai scrii în cartea aia. Mă excit la fiecare douăzeci de pagini. Şi nevastă-mea îţi mulţumeşte, zise el făcându-i cu ochiul.

Alex se sili să rămână serios.

— Mă bucur că te-ai implicat atât de mult în subiect.

— Ăăă, chiar cunoşti tipe ca aia despre care ai scris? Ţi-a făcut vreuna aşa cum i-a făcut tipa aia eroului tău?

Toţi cei de genul lui Lester Dobbs din lume voiau să creadă că scria din experienţă.

— Eu scriu ficţiune, ai uitat?

— Bine, bine, dar tot trebuie să ştii puţin din ce pui pe hârtie, nu?

Alex nu voia nici să exagereze în ceea ce privea viaţa sa singuratică şi nici să-şi dezamăgească admiratorul, aşa că tăcu, lăsându-l pe Dobbs să tragă singur concluzii. Ajunse la cea care îi convenea şi râse uşor.

— Unii au tot norocul din lume. Mie nici o femeie nu mi-ar face aşa ceva. Dar, bănuiesc că-i mai bine, adăugă el filozofic, pentru că, probabil, aş face vreun atac de cord, aşa răstignit în pat, gol-goluţ şi cu scula ţeapănă ca un catarg de Steag...

— Mai doriţi cafea, domnule Pierce? Întrebă chelneriţa ţinând cafetiera pregătită.

— Ah, nu, mulţumesc. Îmi poţi aduce nota. Şi adaugă şi consumaţia domnului Dobbs.

— Ce frumos din partea ta! Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Nevastă-mea o să facă pe ea când o să-i spun că te-am cunoscut. Când o să-ţi apară altă carte?

— Peste vreo lună.

— Grozav! E la fel de bună ca prima?

— Cred că-i mai bună, dar autorul nu prea poate să-şi judece opera.

— Abia aştept.

— Mulţumesc, spuse Alex luând nota de plată şi ziarul, iartă-mă, dar acum trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere.

Plăti la casă şi ieşi din cafeneaua aglomerată, deşi i-ar fi plăcut să mai bea o ceaşcă de cafea. Lucra în adevăratul sens al cuvântului când apăruse Dobbs. Mintea lui era ocupată să absoarbă atmosfera, să studieze oamenii, comportamentele şi trăsăturile lor, ţinându-le minte pentru a le strecura într-o viitoare carte. Făcea acest lucru cât se poate de discret, nevrând să atragă atenţia asupra sa. Era uimit că, Dobbs îl observase măcar.

Încă se mai mira când era recunoscut de cititorii săi, lucru care nu se întâmpla prea des, totuşi. Primul lui roman, publicat cu un an în urmă cartonat, se bucurase doar de un succes mediocru.

Dar când apăruse volumul broşat, reclama verbală şi cea a editorului său dăduseră rezultate. Acum, cartea se afla pe câteva liste de bestseller-un şi circula prin Hollywood pentru a se realiza un film de televiziune după ea. Publicul era nerăbdător să o citească pe cea de a doua, care urma să apară luna următoare.

Pentru al treilea roman, agentul lui ceruse un avans imens pe care editorul îl plătise. Cartea fusese primită cu entuziasm de către acesta şi făcuse vâlvă în cadrul editurii respective. Se crease o copertă senzaţională şi se făceau planuri pentru lansare.

Dar, în ciuda acelui succes recent în lumea literaturii, Alex Pierce era departe de a fi un nume celebru. Continua să fie un necunoscut pentru non-cititori şi pentru cei care nu erau adepţii genului său.

Romanele sale poliţiste erau despre bărbaţi şi femei surprinşi în situaţii primejdioase şi, uneori, chiar brutale. Persoanajele lui erau traficanţi de droguri, proxeneţi, prostituate, tâlhari, asasini, escroci, incendiatori, violatori, hoţi,

şantajişti, informatori. – scursorile societăţii. Eroii erau poliţiştii care tratau cu ei legal sau ilegal. În cărţile lui, liniile dintre bine şi rău, corecte şi greşite erau atât de vagi, încât nici nu se sesizau.

Subiectele lui aveau o frumuseţe dură şi un miez şi mai dur. Scria cu un ochi priceput şi un stomac de fier, fără să-şi cruţe cititorii, învăluind naraţiunea şi dialogul în cât mai mult realism.

Deşi nici un cuvânt din limba engleză nu ar fi putut descrie o crimă oribilă, el încerca să capteze pe hârtie imaginile, sunetele şi mirosurile grozăviilor pe care o fiinţă omenească le putea provoca alteia şi psihologia din spatele comiterii acelor atrocităţi.

Folosind argoul străzii, descria pasajele sexuale la fel de amănunţit ca şi pe cele privindautopsiile. Cărţile lui aveau priză la public. Nu erau pentru cei pretenţioşi, delicaţi sau ruşinoşi.

Ân ciuda acestui caracter brut, un critic afirmase odată că scrierile lui aveau inimă. Pierce cunoaşte extrem de bine experienţele umane. Taie până la os ca să dezvăluie sufletul.”

Alex primea laudele cu scepticism. Se temea că succesul primelor trei romane ale sale era un pur noroc. Zilnic îşi punea talentul la îndoială. Nu era atât de bun pe cât ar fi vrut şi ajunsese la descurajanta concluzie că scrisul şi succesul – în măsura în care un autor îşi considera opera de succes – erau incompatibile.

Ân ciuda acelor îndoieli, atrăgea atenţia unui public cititor din ce în ce mai numeros şi mai fidel. Editorul său îl considera o stea în ascensiune, dar nu lăsă ca acest lucru să i se urce la cap. Nu avea încredere în celebritate. Experienţa din trecut pe care o avusese cu presa fusese cea mai tulburătoare din viaţa lui. Deşi îşi dorea foarte mult să reuşească în activitatea de romancier, îi plăcea să trăiască în anonimat. Se săturase de celebritate.

Urcă la volanul maşinii sale sport şi peste câteva minute gonea pe autostradă, unul din cei mai netemători, unul dintre cei mai de temut şoferi.

Ţinea geamul deschis, ascultând şuieratul traficului, plăcându-i cum îi răvăşea vântul părul şi chiar şi mirosul pătrunzător al fumului scos de ţeava de eşapament.

Se delecta cu asemenea senzaţii simple. Rămăsese uimit cât de bogată în senzaţii stimulative era lumea, odată ce simţurile nu îi mai erau amorţite de alcool.

Renunţase la băutură internându-se într-un sanatoriu pentru dezalcoolizare. După săptămâni întregi de adevărat iad, ieşise palid, slab ca un schelet şi tremurând, dar perfect treaz. Acum era treaz de mai bine de doi ani.

Indiferent cu ce avea să se înfrunte în viitor, nu avea de gând să îşi mai recapete acel obicei. Crizele acelea de pierdere a memoriei îl speriaseră de moarte.

Ajunse acasă, dar nu avea senzaţia unui cămin, încăperile erau pline de pachete mari. Munca lui de cercetare îi cerea să călătorească mult şi să rămână diverse perioade de timp pe unde se ducea. Nu avea nici un sens să se stabilească undeva. De fapt, îşi aranjase deja următoarea mişcare.

Âşi făcu loc printre cutii îndreptându-se spre dormitor, acesta servindu-i şi drept birou. Era singura încăpere din apartament care părea locuită – un pat nefăcut într-un colţ, un birou şi o masă ocupând o mare parte din spaţiu.

Peste tot erau hârtii. Foi scrise la maşină se vedeau pe orice suprafaţă disponibilă şi lipite de pereţi. Acea bibliotecă haotică îi amintea de termenul pe care îl avea. Îi aruncă o privire calendarului de pe perete. Mai. Timpul trecea repede. Prea repede chiar.

Şi mai avea foarte mult de lucru.

Capitolul paisprezece.

— De ce anume e nevoie ca să aducem copilul asta la televizor şi să-i găsim un cămin permanent?

Exasperată, Cat căuta într-un sertar cu dosare. La vârsta de patru ani, Danny primise deja mai multe lovituri decât majoritatea oamenilor în cursul unei vieţi.

Căută printre dosare, spunând:

— Prietenul mamei lui îl bate tot timpul, aşa că e luat din custodia ei şi plasat într-un cămin adoptiv provizoriu, unde mai sunt alţi câţiva copii.

Âşi ridică privirea şi restul remarcilor i le adresă lui Sherry Parks, o specialistă în protecţia copiilor de la Departamentul Serviciilor pentru populaţie din Texas.

— Slavă Domnului că nu mai e sac de box pentru tip, dar Danny are nevoie de o atenţie permanentă. Trebuie să fie adoptat, Sherry.

— Mama lui e mai mult decât gata să renunţe la el.

— Atunci, care-i problema? Hai să facem o emisiune despre el şi să stârnim interesul unor oameni care l-ar putea adopta.

— Problema e judecătorul, Cat. Dacă vrei, pot să discut din nou cu el cazul lui Danny, dar nu pot să promit că hotărârea lui va fi alta. Cea care se ocupă de studiul condiţiilor de viaţă ale familiilor sărace susţine la fel de mult că locul lui Danny e într-un astfel de cămin şi, până acum, judecătorul a fost de acord, încă de la începutul emisiunii Copiii lui Cat, Sherry Parks, care era o femeie între două vârste şi mamă, fusese legătura lui Cat cu statul. Făcea nenumărate eforturi să ia copiii săraci sau cu tot felul de alte probleme din căminele adoptive provizorii şi să-i dea unor familii care să aibă grijă de ei în permanenţă.

Nu era o sarcină uşoară. Exista extrem de multă birocraţie. Sherry se lovea frecvent de funcţionari care studiau condiţiile de viaţă ale familiilor sărace şi judecători, care, la fel ca toată lumea, aveau anumite păreri care îi îndemnau să ia o hotărâre. Odată victimă acasă, copilul devenea o victimă şi a încetinelii sistemului.

— Sunt convinsă că inima acestei funcţionare e acolo unde trebuie, dar tot continui să cred că Danny are nevoie de un cămin permanent. Îi lipseşte siguranţa şi are nevoie de nişte părinţi pe care „să poată conta multă vreme.

— Funcţionara susţine că are nevoie de mai mult tratament înainte de a fi adoptat, zise Sherry Parks. A fost neglijat din ziua în care a fost adus de la spital. Trebuie să înveţe să trăiască în mijlocul unei familii. A-l recomanda acum pentru înfiere ar putea fi prematur şi destinat eşecului; aşa spune ea. L-am trece prin sistem prea repede.

Sprâncenele roşcate ale lui Cat se uniră deasupra rădăcinii nasului.

— Între timp, mesajul pe care-l primeşte el e foarte clar – „Nimeni nu te vrea”. „Părinţii tăi adoptivi te ţin doar până dovedeşti că meriţi să fii înfiat.” Nu-şi dau seama că îl încarcă pe Danny cu povara responsabilităţii? Şi, pentru că nu poate scăpa de ea, sentimentul de nereuşită şi de înstrăinare este accentuat. E un cerc vicios din care nu poate scăpa.

— Sincer vorbind, Cat, e extrem de rău. Muşcă pe toată lumea. Face crize de isterie. Strică tot ce atinge.

Cat îşi dădu părul pe spate şi îşi ridică mâinile în semn de capitulare.

— Ştiu, ştiu. Am citit raportul. Dar această purtare e simptomatică. E o încercare de a atrage atenţia. Şi acum îmi amintesc câte rele făceam ca să dovedesc cât de nedorită şi de neadoptat eram. Asta s-a întâmplat după ce câteva perspective foarte bune s-au soldat cu respingeri. Ştiu de unde vine. Va fi imposibil de suportat până când cineva îi va spune: „Fă crize de isterie, Danny. Eu tot o să te iubesc. Nimic din ce faci n-o să mă determine să nu te iubesc. Absolut nimic! Şi nici n-o să te bat, n-o să te părăsesc şi n-o să te dau altcuiva. Eşti al meu. Sunt a ta.” Atunci, persoana respectivă ar trebui să-l îmbrăţişeze strâns până când mesajul va străpunge zidul care îi înconjoară inimioara şi mintea făcându-l inadaptabil atât social, cât şi emoţional.

Jeff Doyle aplaudă.

— Un discurs extrem de emoţionant, Cat. L-am putea folosi într-o emisiune.

Ea îi zâmbi tiparului. În scurta perioadă de când lucrau împreună, el devenise un foarte bun asistent. Nici o muncă nu era prea grea pentru el şi, totuşi, nu se supăra când era rugat să facă şi treburi lipsite de importanţă, Devenise atât de indispensabil pentru succesul emisiunii, încât Cat îl invitase recent să ia parte la întâlnirile ei cu Sherry. Începuseră să-l intereseze nu numai calitatea fiecărui segment de emisiune, ci şi situaţia copiilor prezentaţi.

— Îţi mulţumesc, Jeff, spuse ea. Dar nu compuneam un text pentru reclamă, ci vorbeam foarte serios.

Întorcându-se spre Sherry, o întrebă:

— Crezi că poţi să ridici problema încă o dată în faţa judecătorului?

— Cred, dar nu sunt convinsă că o să reuşesc, zise Sherry. Dar o s-o fac oricum.

Luă dosarul şi îl băgă în servieta ei arhiplină.

— O să-ţi spun când vor fixa audierea. Cat încuviinţă.

— Dacă nu mă găseşti pe mine, lasă-i mesajul lui Jeff sau Meliei.

— Lasă-mi-l mie, spuse Jeff. Altfel, Cat s-ar putea să nu-l primească. Sherry le aruncă o privire curioasă amândurora, dar Cat o ignoră. Jeff vorbise fără să gândească. Avea să-i facă observaţie între patru ochi. Problemele din interior nu trebuiau discutate cu cei din afară. Asistenta socială îşi strânse lucrurile.

— Bănuiesc că asta-i tot deocamdată. Ţinem legătura. La uşă se opri şi adăugă:

— Apropo, aseară a fost o emisiune excelentă.

— Mulţumesc. O să-ţi împart complimentul cu cei din echipă. Fotograful i-a făcut nişte poze foarte frumoase lui Sally.

Fetiţa în vârstă de cinci ani avea o dificultate de vorbire ca urmare a bătăilor frecventeAcel defect, ca şi incapacitatea de a se adapta în societate puteau fi înlăturate prin îngrijire cu dragoste şi atenţie.

— Bineînţeles, ochii ei spuneau totul. N-a trebuit decât să facem câteva prim-planuri. Îi spuneau povestea fără să mai fie nevoie de cuvinte. Avea un asemenea potenţial, o asemenea capacitate de a iubi, zise Cat cu tristeţe. Sper că firele telefoanelor din biroul tău se vor „topi în dimineaţa asta din cauza atâtor apeluri.

— Şi eu sper, spuse Sherry. Încă o dată te întreb, eşti sigură că nu te superi să stai în locul meu?

— Eu m-am oferit.

După ce aranjase o întâlnire cu o pereche care îşi exprimaseră dorinţa de a adopta un copil, Sherry descoperise că avea un alt program, dar Cat se oferise să meargă ea la întrevederea cu ei.

— Îţi mulţumesc încă o dată. Te sun după-amiază să-mi spui cum a fost. După ce plecă Sherry, Jeff umplu iar cele două ceşti de cafea.

— Ce e pe agendă astăzi?

— Vezi dacă a venit Melia, te rog. Şi, pe viitor, păstrează-ţi părerile în legătură cu ea sau cu oricine altcineva de la WwSa pentru tine. Da?

— Îmi pare rău, zise el spăşit. Ştiu că n-ar fi trebuit s-o spun în faţa domnişoarei Parks, dar, pur şi simplu, mi-a scăpat. Totuşi, e foarte adevărat. Orice mesaj lăsat Meliei are toate şansele să se rătăcească înainte de a ajunge pe biroul tău.

— Asta-i problema mea, nu a ta.

— Bine, dar...

— Problema mea. Şi o s-o rezolv. De acord?

— De acord, spuse el, după care ieşi şi se reîntoarse peste câteva clipe însoţit de Melia King.

Cei doi formau un contrast extraordinar. Jeff era blond cu ochi albaştri şi hainele lui erau inspirate din şcolile Ivy League.

Melia avea ochi latini cu gene dese, pe care îi scotea în evidenţă cu un creion dermatograf negru. Avea buze pline" şi senzuale şi îi plăceau culorile aprinse care se combinau bine cu tenul măsliniu şi părul brunet.

— Bună dimineaţa, Melia.

— Bună.

Ân ziua aceea purta o rochie roşie mulată, pe corp. Se aşeză încrucişându-şi picioarele lungi şi superbe. Zâmbetul ei încrezut, arogant şi afectat o enerva la culme pe Cat. Purtarea ei devenise o sursă de nemulţumire în birou, dar, din păcate, antipatia nu constituia un motiv de concediere, altfel Cat s-ar fi descotorosit de ea de luni întregi.

Şi, în plus, nu credea că putea să ia acea hotărâre de una singură. Bill Webster îi alesese personalul cu mâna lui înainte ca ea să sosească la WWSA. „Candidaţii" Îi fuseseră prezentaţi pentru ca ea să îşi dea acordul.

Jeff Doyle solicitase un post la ştiri, dar profitase repede de şansa de a lucra la Copiii lui Cat, care ştia că avea să fie o provocare din punct de vedere creativ.

Melia King fusese recrutată de la departamentul de ştiri. Şi ea îşi exprimase dorinţa pentru mai multă diversitate, mai multă provocare" şi mai mulţi bani. Copiii lui Cat îi oferise o astfel de ocazie.

Cat considerase că ar fi fost urât dacă ar fi respins recomandările lui Bill, deşi simţise antipatia Meliei faţă de ea încă din clipa în care îi strânsese mâna. Din moment ce nu avea altă explicaţie pentru ostilitatea tinerei, îşi închipuise că Melia era nervoasă fiindcă îşi cunoştea noua şefă şi că, în curând, avea să devină mai prietenoasă. Cu toate acestea, după şase luni de lucrat împreună, relaţiile între ele erau tot reci.

Melia nu întârzia niciodată. Nu fusese deloc neglijentă în ceea ce avea de făcut. Ori de câte ori se făcea vreo greşeală măruntă, ea avea o scuză pregătită. Scuzele ei erau lipsite de entuziasm şi sinceritate, dar se considerau scuze.

„Cu alte cuvinte, îşi păzeşte fundul", îşi spuse Cat.

— Ce întâlniri am programate pentru astăzi? O întrebă ea. Cu un gest neglijent, Melia deschise carnetul cu spirală.

— Întrevederea cu domnul şi doamna Charlie Walters pentru domnişoara Parks.

— Da. La ce oră? Întrebă Cat uitându-se la ceasul de pe birou.

— La unsprezece." Am lăsat dosarul lor pe biroul meu.

— O să-l iau când ies.

— Locuiesc pe un drum rural spre Kerrville. Ştiţi unde vine asta?

— Nu.

Melia îşi dădu ochii peste cap de parcă ignoranţa lui Cat în ceea ce privea geografia Texas-ului ar fi fost culmea stupidităţii.

— Va trebui să vă explic.

— Ar fi foarte bine, spuse Cat încordată. Altceva?

— Ai o înregistrare după-amiază la trei.

— O să mă întorc cu mult înainte.

— Şi domnul Webster a spus că doreşte să vă vadă în cursul zilei. Când vreţi, aşa a spus.

— Sună şi vezi dacă e sus. Aş prefera să vorbesc cu el înainte să plec. Fără să spună nimic, Melia se ridică şi porni spre uşă. Avea mersul alunecos al unei pisici sălbatice. Era evident că Jeff nu era impresionat. Îşi subţie buzele a dezaprobare când ieşi ea.

Cat se prefăcu că nu observă. Nu voia să ţină cu un membru al personalului împotriva altuia.

— Ai hotărât unde o să filmăm segmentul cu Tony? Întrebă ea. Totdeauna le spunea copiilor pe nume, amintinduşi cât de mult urâse să i se spună „copilul” sau „fata”, de parcă faptul că se afla în grija statului o făcuse să îşi piardă personalitatea.

— Ce-ai zice de parcul Brackenridge? sugeră Jeff. L-ai putea duce pe Tony la plimbare cu trenuleţul. Ar face o impresie foarte bună.

— Şi, mai important, cred că lui Tony i-ar plăcea foarte mUlt. Cărui băieţel de şase ani nu-i plac trenurile?

Melia băgă capul pe uşă.

Domnul Webster e în birou. A zis să te duci.

Âşi retrase capul repede.

Cat ocoli biroul.

— Cât lipsesc, du-te în parc şi aranjează totul, îi spuse ea lui Jeff. Spune cui trebuie că am vrea să filmăm miercuri dimineaţă. Ai grijă ca trenul să meargă, etcetera. Mai sună şi la Sherry ca să ştie când să-l ducă pe Tony acolo. Verifică ora cu redactorul de la ştiri ca să ne pună la dispoziţie o echipă de filmare.

Jeff nota în grabă.

— Altceva?

— Da. Fii mai vesel. Viaţa e prea scurtă pentru a fi luată prea în serios. El îşi ridică privirea de pe carnet şi se uită la ea uluit.

— Crede-mă, eu ştiu foarte bine.

Biroul lui Cat era legat de aglomerata redacţie a ştirilor printr-un coridor scurt. Bill Webster îi oferise un birou mai mare şi mai bine pus la punct la etajul executiv al clădirii, dar ea refuzase. Copiii lui Cat se afla sub auspiciile departamentului de ştiri, la fel ca toate programele locale. Integrarea personalului ei printre operatori video, redactori şi cei din echipa tehnică era importantă pentru ea.

Âi spusese lui Webster:

— Depind de ei ca să mă facă să arăt bine pe ecran. Nu-mi pot permite să-i îndepărtez, separându-mă de ei.

Existaseră unele resentimente din partea celor de la ştiri. Cat Delaney nu muncise din greu ca ei. Ea era actriţă, nu ziaristă.

Cat recunoscu că nu se pricepea la ziaristică şi ştia că fusese vârâtă pe gâtul celor de acolo. Aceştia se aşteptaseră fără îndoială ca, din moment ce venea de la" Hollywood, să-şi dea aere de superioritate şi să facă pe Domnişoara-Ştie-Tot-din-Oraşul Visurilor.

Ea, însă, le cerea sfatul mereu. Deşi petrecuse ani de zile în faţa aparatelor de filmat, domeniul ştirilor era ceva nou pentru ea. Punând întrebări, greşind replicile, cerând reluări şi făcând glume autodepreciative, le câştigă simpatia.

Secretara o salută cu căldură.

— Domnul Webster vă aşteaptă, domnişoară Delaney. Puteţi intra.

— N-aş fi putut fi mai încântat de felul cum merg lucrurile, îi spuse Bill de cum se aşeză.

— Ai spus-o de multe ori, zise Cat zâmbindu-i peste suprafaţa neagră şi lăcuită a biroului, care era atât de lucioasă, încât ar fi putut servi drept oglindă pentru machiaj. Dacă mă mai lauzi mult, s-ar putea să roşesc.

„ – Nu sunt complimente făcute-n vânt, zise el râzând uşor. Creşterea valorii acţiunilor le susţine. Copiii lui Cat e un succes extraordinar. Deodată, zâmbetul ei dispăru şi privirea i se tulbură.

— Nu şi după părerea domnului Truitt. Reporter la The San Antonio Light, Ron Truitt atacase emisiunea încă de la început.

— A fost deosebit de caustic în ultimul său articol, spuse ea. Ia să vedem, cum a zis? „Aceste secvenţe sunt siropoase şi sentimentale şi nu îşi au locul în cadrul unei emisiuni de ştiri mai mult decât o lecţie de dans."Ticălosul se pricepe foarte bine să scrie, nu?

— Din păcate, San Antonio e cunoscut în cercurile televiziunii ca o „piaţă însângerată". La fel ca oricare alt oraş, avem şi noi violenţă. Prin departamentele de ştiri, ideea a fost: cu cât mai sângeros, cu atât mai bine. Mă tem că WWSA nu face nici o excepţie. Trebuie să urmăm această linie ca să ne menţinem"în competiţie. Nu-mi place, dar asta e, zise el „făcând un gest de supunere. Comparativ cu principalele ştiri, care aproape întotdeauna relatează o crimă violentă, segmentele tale sunt ca nişte adieri de aer curat. Le amintesc spectatorilor că mai există ceva bun în lume. Aşa că uită criticile domnului Truitt. Consideră-le publicitate gratuită.

Ea nu îi împărtăşea lipsa de grijă faţă de articole. O critică negativă era o critică negativă. Nu ar fi fost chiar atât de supărător dacă ar fi criticat-o pe ea, dar îi ataca „puiul" şi, ca o ursoaică, era extrem de protectoare.

— Dacă vor să vadă violenţă şi vărsare de sânge, ar trebui să arătăm de unde vin majoritatea acestor copii, spuse ea cu amărăciune.

— Un motiv în plus ca să nu pui la inimă toate criticile. Dă-i peste nas domnului Truitt.

— Am încercat, dar laşul nu-mi răspunde la telefoane, zise ea şi ridică din umeri. Poate că-i mai bine, într-un fel. N-aş vrea să-i dau satisfacţia de a şti că articolele lui mă deranjează.

Webster îi oferi ceva de băut, dar ea refuză spunându-i de întâlnirea pe care o avea cu cei care ceruseră să înfieze un copil.

— Discuţia cu aceşti oameni nu e treaba ta.

— Nu în mod obişnuit, dar Sherry a fixat întâlnirea fără să ştie că avea alt program. Decât să-l dezamăgim, m-am oferit să-i ţin eu locul. Şi, în plus, pare o familie bună. De fapt, Bill, mi-ar plăcea să-i cunosc personal pe toţi cei care fac astfel de cereri. Mi-ar oferi ocazia să le spun exact la ce trebuie să se aştepte şi aş putea s-o fac dintr-o perspectivă unică.

— Cea a unui copil adoptat.

— Exact. LI se cere să urmeze cursul de Buni Părinţi, dar nici după zece săptămâni nu sunt pregătiţi pentru orice eventualitate care s-ar putea ivi când ai de-a face cu un copil problemă. Le-ar da ocazia să vadă şi că eu şi programul suntem perfect legali.

— Ţi-ai asumat şi aşa destule răspunderi.

— Îmi place foarte mult să muncesc.

— Şi să supraveghezi tot.

— M-ai prins, spuse ea zâmbind.

— Ia-o mai uşurel.

Ea se enervă. Singurul lucru pe care nu-l putea suferi era tratamentul preferenţial datorat transplantului.

— Nu mă dădăci, Bill.

— Cat, îi spuse el pe un ton de reproş. Pe toţi cei care procedează ca tine îi sfătuiesc să nu se extenueze. Nici unul din ei n-a suportat un transplant de inimă. E un sfat bun pentru oricine.

— Asta aşa e.

— Totul merge bine cu personalul?

Când ea ezită, Webster ridică din sprâncene întrebător.

— Probleme?

— Ori de câte ori la un proiect lucrează mai mult decât o singură persoană, încep frecuşurile, răspunse ea diplomatic şi el se lăsă pe spate în fotoliu.

— Frecuşurile pot duce foarte bine la nişte idei excelente. Cred că oamenii tăi au fost foarte bine aleşi.

Ea se hotărî să abordeze problemele cu Melia folosind uşa din dos.

— Jeff munceşte foarte mult. E mai mult decât eficient. Dar poate fi extrem de sensibil.

— E homosexual?

— Are vreo importanţă?

— Deloc, spuse el netulburat de tonul ei aspru. Sunt doar curios. Aşa se aude. Oricum, cred că personalitatea lui e mult mai potrivită pentru Copiii lui Cat decât pentru duritatea ştirilor. Cu Melia te înţelegi bine?

— Are toanele ei, spuse Cat evaziv.

— Nu avem toţi?

— Bineînţeles: Doar că, uneori, toanele ei şi ale mele se cam ciocnesc. Voia să evite să sugereze că toată vina ar fi fost a Meliei. Poate că nu era aşa. Antipatia lor fusese reciprocă, deşi Cat făcuse tot posibilul să o considere nevinovată.

Webster nu prinse aluzia.

— Cum ai spus şi tu, Cat, când sunt implicate mai multe persoane, trebuie să existe unele neînţelegeri.

Bill se dăduse peste cap pentru a-i face viaţa plăcută la WWSA, astfel că nu voia să dea impresia că este o nemulţumită, Deocamdată avea să încheie acel subiect.

— Sunt sigură că, până la urmă, o să se rezolve totul.

— Şi eu sunt sigur. Mai e ceva?

Ea se uită la ceas şi văzu că mai avea câteva minute la dispoziţie.

— Aş vrea să-ncepi să te gândeşti la posibilitatea de a strânge nişte fonduri.

— Fonduri?

— Pentru copii, atât pentru cei adoptaţi provizoriu, cât şi pentru cei înfiaţi definitiv. Părinţii provizorii primesc două sute de dolari pentru fiecare copil de la stat. Medical plăteşte pentru îngrijirea lor medicală. Dar mai sunt şi alte lucruri. Ne-ar fi o bună publicitate pentru post, ca şi un ajutor imens pentru copii, dacă WWSA ar sponsoriza un concert sau turneul unei celebrităţi din lumea golfului, sau ceva de genul asta pentru a aduna bani pentru alte lucruri ca, de exemplu, dentist, ochelari sau o tabără de vară?

— O idee grozavă. Fă ce vrei.

— Mulţumesc, dar am nevoie de ajutor. Sunt încă nouă pe aici şi nu cunosc foarte multă lume. Crezi că Nancy ar vrea să mă ajute?

— Dacă ar vrea? spuse el râzând. I-ar face chiar mare plăcere. Nimic nu-i place mai mult decât să-şi suflece mânecile şi să se apuce de ceva. Strângerea de fonduri e punctul ei forte.

— Excelent. Atunci o s-o sun, spuse Cat ridicânduse. Dacă asta-i tot, eu trebuie să plec.

El ocoli biroul pentru a o conduce până la uşă.

— Faci o treabă foarte bună, Cat. Suntem atât de norocoşi că te avem aici. Ai oferit o credibilitate imensă postului nostru. Dar noi suntem, oare, la fel de buni pentru tine? Nu regreţi că ai părăsit California? Eşti fericită?

— N-am nici un regret, Bill. Iubesc copiii, fac ceva ce merită şi mă simt bine.

El aşteptă, dar văzând că nu mai spune nimic, o îmboldi.

— Ăsta e răspunsul doar pentru jumătate de întrebare.

— Dacă sunt fericită? Bineînţeles. De ce n-aş fi?

— Şi doctorul Spicer?

Cat era prietenoasă cu noii ei colegi, dar nu avusese timp să cultive şi altfel de prietenii. În plus, politica ei era de a nu amesteca profesia cu viaţa personală. Zilele lungi şi obositoare de lucru nu îi mai lăsau timp să întâlnească pe cineva din afara domeniului ei. Dean era deci, în continuare, cel mai bun prieten al ei şi aşa îi spuse şi lui Bill.

— Vorbim la câteva zile. El păru îngrijorat.

— Există vreo şansă să te convingă să te întorci în California?

— Nici una. Am prea mult de lucru aici, spuse ea şi se uită la ceas. Începând cu întâlnirea de la ora unsprezece.

Capitolul cincisprezece.

Soneria răsună în toată ferma. Prin uşa despărţitoare, Cat văzu un hol larg care se întindea până în capătul celălalt al casei. Câteva încăperi îşi aveau ieşirea în acel culoar, dar nu putea să îşi dea seama ce erau.

Undeva în apropiere lătră un câine – mare – bănui ea după lătratul gros. Din fericire, părea mai degrabă curios decât feroce.

Sună din nou şi privi peste umăr în direcţia din care venise. CaSa se află dincolo de un deal nu prea înalt, invizibilă de pe autostradă. Un gard alb împrejmuia proprietatea şi o împărţea în câteva spaţii, unde păşteau cai şi vite.

„Clădirea, formată dintr-un singur nivel, era construită din piatră de var. Veranda era umbrită de un grilaj din lemn acoperit cu iederă. Muşcate de un roşu aprins înfloreau în ghivece de pământ. Totul avea un aspect îngrijit şi bine întreţinut, inclusiv câinele de vânătoare auriu care veni de după colţ şi urcă repede treptele de piatră.

— Bună, căţelule.

Acesta îi mirosi mâna, după care i-o linse prietenos.

— Eşti singur acasă? Credeam că mă aşteaptă – sau, oricum, pe Sherry. Sună din nou. Domnul şi doamna Walters trebuiau să fie pe undeva prin casă, îşi spuse ea. Nu puteau să plece şi să lase uşa din faţă deschisă. Îşi duse mâinile în jurul ochilor şi se uită prin uşa despărţitoare, strigând:

— Hei! E cineva acasă?

Aproape în celălalt capăt al casei, o uşă se deschise scârţâind şi un bărbat ieşi în hol. Cat lăsă repede mâinile în jos şi se dădu înapoi, jenată de a fi fost surprinsă uitându-se înăuntru.

Era înalt, zvelt şi desculţ. Maxilarul îiera acoperit cu o barbă de vreo două zile, cel puţin. În timp ce se îndrepta alene spre uşă, îşi încheie blugii Levi’s, dar

renunţă după ce încheie primii doi nasturi. Încercă să îşi aranjeze părul ciufulit, căscă şi îşi scărpină pieptul gol.

— Vă pot fi de folos cu ceva? Îi strigă el prin uşă.

Cat era uluită. Să-i fi dat Melia lămuriri greşite? Să fi greşit Sherry când i-a dat numărul casei sau ora întâlnlrii?

Era evident că domnul Walters nu se aştepta la companie. Abia atunci se dăduse jos din pat. Să fi fost şi doamna Walters cu el în pat? Dacă da, ce întrerupsese, oare? Spera că somnul.

— Ăăăă... sunt Cat Delaney.

El o privi câteva clipe, după care împinse brusc uşa despărţitoare şi o fixă cu mai multă atenţie cu ochii îngustaţi şi suspicioşi.

Da?

De obicei, numele ei stârnea o reacţie. Când vânzătoarele îşi dădeau seama cine le dăduse cartea de credit, deveneau în mod invariabil ori mute, ori prea vorbăreţe. Şefii de sală se bâlbâiau agitaţi în timp ce o conduceau la câte o masă. Când era văzută în public, atrăgea nenumărate priviri.

Domnul Walters nici măcar nu clipise. Se părea că numele ei nu-i spunea nimic.

— De fapt, îi ţin locul domnişoarei Parks. Sherry Parks? N-a putut veni şi...

— Şterge-o! strigă el plesnindu-se peste pulpă.

Cat tresări, dar după aceea îşi dădu seama că nu-i spusese ei, ci câinelui, care încă îi mai lingea mâna cu limba lui lungă şi trandafirie.

— Culcat, Bandit, îi ordonă el cu severitate.

Ea se uită cu milă la animalul care se întinse pe verandă, culcându-şi capul pe labele din faţă, dar rămânând cu privirea aţintită asupra ei.

Se întoarse iar spre bărbat. Acesta ţinea uşa deschisă cu un braţ încordat, oferindu-i priveliştea intimă a subsuorii. O singură picătură de sudoare se rostogolea peste suprafaţa coastelor spre mijlocul care se îngusta în blugii neîncheiaţi.

Ea înghiţi în sec.

— Mă tem că s-a făcut o greşeală.

— Simt nevoia să beau o cafea. Poftim înăuntru.

Se întoarse şi dispăru în hol. Ea prinse uşa exact înainte să se trântească, după care ezită, întrebându-se dacă să intre sau nu. El nu părea pregătit să întreţină un oaspete. Trebuia să-şi facă apariţia soţia lui.

Pe de altă parte, nu îi stătea în fire să dea înapoi în faţa dificultăţilor. Făcuse mai mult de o oră până ajunsese acolo. Dacă pleca, însemna că tot acel timp fusese irosit şi, în plus, Sherry aştepta un raport complet. Nu putea să plece până nu lămurea toată problema.

Era supărată din cauza purtării grosolane a domnului Walters, dar era şi curioasă, în acelaşi timp. Citise cererea celor doi şi îi plăcuse! Amândoi

absolviseră colegiul, aveau în jur de patruzeci de ani, dar nici după cincisprezece ani de căsnicie, nu aveau copii.

Doamna Walters era gata să renunţe la cariera ei de bibliotecară pentru a deveni mama permanentă a unui copil cu probleme. Retragerea ei şi, deci, dispariţia venitului, nu reprezenta o povară financiară pentru ei, căci domnul Walters era un producător de ciment care se bucura de succes.

Păruseră a fi părinţii ideali pentru unul din Copiii lui Cat. Se osteniseră atâta pentru cererea de adopţie ca apoi să nu facă nici un efort în vederea primei lor întrevederi? Era o întrebare prea interesantă pentru a fi lăsată fără răspuns.

„Curiozitatea a ucis pisica”, îşi aminti ea intrând în casă. Acea zicală ar fi servit foarte bine ca titlu în cazul în care nu avea să mai iasă în viaţă, îşi spuse ea cu tristeţe.

Arcada prin care dispăruse domnul Walters dădea într-un living-room spaţios. Geamurile mari lăsau să intre foarte mult soare, aducând înăuntru superbul peisaj al lui Hill Country. Mobila fusese aleasă pentru confort şi plăcere. Ar fi fost o încăpere frumoasă, dacă nu sar fi aflat într-o totală dezordine.

O cămaşă bărbătească atârna pe braţul unei canapele. O pereche de cizme de cowboy şi o pereche de ciorapi erau în mijlocul camerei. Televizorul era în funcţiune, dar cu sonorul la minimum, ceea ce o scuti pe Cat să audă zgomotul făcut de un personaj de desene animate care îl fugărea pe un altul, dându-i cu o rachetă de tenis în cap.

Ziare împrăştiate peste tot. O pernă fusese ghemuită într-un capăt al canapelei şi purta amprenta unui cap. Pe măsuţa de cafea erau două cutii de sifon, alături de o pungă de cartofi prăjiţi goală şi mototolită şi ceea ce păreau a fi rămăşiţele unui sandviş bologna.

Cat rămase chiar sub arcadă, dezgustată de ceea ce vedea. De partea cealaltă a unui barr era bucătăria, unde domnul Walters scotea nişte căni dintr-un dulap, suflând în ele pentru a înlătura praful.

— Doamna Walters e acasă? Întrebă ea şovăitoare.

— Nu.

— Şi când o aşteptaţi?

— N-aş putea spune. Peste câteva zile, bănuiesc. Cafeaua e gata. Am fixat filtrul să pornească la şapte. Stă aici de câteva ore, dar cu cât e mai tare, cu atât e mai bună, nu? Frişcă sau zahăr?

— Zău, nu...

— Pfiu! Renunţă la frişcă.

Scosese un carton pe jumătate plin din frigider şi îl desfăcu. Cat simţi mirosul chiar şi din locul unde se afla.

— E un castronel cu zahăr pe aici pe undeva, murmură el în timp ce căuta. Îmi amintesc că l-am văzut acum vreo zi, două.

— Nu vreau zahăr.

— Foarte bine, pentru că nici nu-l găsesc.

Ea nu se miră. Bucătăria era într-o stare şi mai jalnică decât camera în care se aflau. Chiuveta era plină de vase murdare care se mai vedeau şi pe dulap. Pe aragaz erau câteva cratiţe îmbâcsite, iar masa era plină de alte farfurii murdare, scrisori nedeschise, cărţi şi reviste, teancuri de foi de hârtie şi o cutie de carton pe care scria cu litere de tipar Carlotta’s Homemade Tamales. Ceva galben şi gelatinos picurase pe podea.

Exteriorul frumos al casei fusese înşelător. Ocupanţii ei erau nişte oameni extrem de neglijenţi.

— Poftim, spuse el împingându-i o cană de cafea peste barr.

Lichidul se vărsă puţin pe gresie, dar el păru să nu bage de seamă, căci sorbea deja din cană. După câteva înghiţituri, oftă.

— E mai bine. Acum, să auzim, ce ai spus că vinzi? Ea râse uşor, nevenindu-i să creadă.

— Nu vând nimic. Sherry Parks a avut impresia că aveţi o întâlnire în dimineaţa aceasta.

— Hm. Cum ai spus că te numeşti?

— Cat Delaney.

— Cat...

Făcu ochii mici şi o privi prin aburul care ieşea din cană. O măsură din cap până-n picioare şi înapoi.

— Ei, fir-aş al naibii. Eşti regina filmului de dragoste, nu?

— E un fel de a spune, zise ea cu răceală. Îi ţin locul domnişoarei Parks, care avea o întâlnire cu dumneavoastră astăzi, la ora unsprezece.

— O întâlnire? Astăzi? Întrebă el clătinând din cap uluit. Cat dădu din mână cu indiferenţă.

— Oricum, n-are importanţă. S-a strecurat o neînţelegere pe undeva, dar nu mai contează.

Se uită la dezordinea din jurul ei şi apoi îl privi în faţă.

— Îmi pare extrem de rău, dar nu cred că veţi reuşi. El bău din cafea.

— Ce anume?

Era ori prost, ori extrem de deştept. Nu îşi dădea seama dacă îşi bătea joc de ea sau chiar habar nu avea ce anume o adusese acolo.

Poate că doamna Walters făcuse cererea şi aranjase acea întâlnire fără să ştie soţul ei, încercând să-l convingă să adopte un copil. Astfel de lucruri se întâmplau uneori. Unul din soţi, de obicei soţia, dorea să devină părinte, în timp ce soţul, nu. Câteodată, soţul se opunea cu încăpăţânare ideii.

Un astfel de caz putea fi şi acela. Cat nu voia deloc să fie prinsă într-un conflict matrimonial.

— Aţi discutat cu doamna Walters fiecare aspect al acestei probleme? El se întoarse să-şi mai pună o cafea şi o întrebă peste umăr:

— Fiecare aspect al cărei probleme?

— Privind adoptarea unui copil, răspunse ea pierzându-şi răbdarea.

El îi aruncă o privire iute, după care îşi lăsă capul în jos, închise ochii şi se ciupi de rădăcina nasului.

— Probabil că am lucrat până târziu, murmură el, după care îşi ridică privirea din nou spre ea. Ai venit aici ca să vorbeşti despre adoptarea unui copil?

— Bineînţeles. Ce credeai?

— Nu ştiu, spuse el. Din câte ştiu eu, puteai să vii să vinzi prăjituri.

— Ei bine, n-am venit pentru asta.

— Şi ce...

Se opri brusc şi ochii i se luminară deodată. Trânti cana pe dulap.

— Ah, fir-ar să fie! Ce zi e azi?

Consultă calendarul de lângă frigider şi apoi lovi cu palma în perete.

— La naiba, spuse el după care se întoarse, trecându-şi degetele prin părul negru şi părând extrem de supărat. Trebuia să te sun sau pe domnişoara Parks – vineri, să anulez întâlnirea. E numai vina mea. Am uitat să consult calendarul în fiecare zi, cum mi-a zis ea. O să fie îngrozitor de supărată, spuse el mai mult pentru sine. Uite ce e, îmi pare foarte rău. Aş fi putut să te scutesc de drumul ăsta. Interviul va trebui fixat într-o altă zi.

— Nu cred că va mai fi necesar, spuse ea tăios. Spune-i soţiei...

— Soţiei?

— Luni.

— Vrei să spui că nu sunteţi căsătoriţi?

— Nu.

— Bine, dar o cheamă Walters.

— Sigur că aşa o cheamă, spuse el începând să schiţeze un zâmbet. Irene Walters e căsătorită cu Charlie Walters. Or să fie îngroziţi când vor auzi că mai confundat cu el.

Ca răspuns la nedumerirea ei, el clătină din cap şi spuse:

— Eu doar am grijă de casă în lipsa lor. Au fost chemaţi pe neaşteptate săptămâna trecută când o rudă a lui Charlie din Georgia sa îmbolnăvit. Eu aveam nevoie de un loc liniştit unde să lucrez până mi se zugrăveşte apartamentul, aşa că ne-am înţeles.

— Te-au lăsat să ai grijă de casă? Întrebă ea uitându-se intenţionat la chiuveta plină de vase murdare.

El îi urmări privirea şi se arătă surprins, de parcă atunci ar fi văzut pentru prima oară dezastrul.

— Bănuiesc că va trebui să fac curat înainte să se întoarcă ei. A venit o femeie, parcă alaltăieri, să facă ordine, dar eu am gonit-o. Ştergea praful pe lângă mine şi punea aspiratorul în timp ce încercam să scriu. M-a enervat la culme. Cred că am urlat la ea. Oricum, a plecat într-o clipă. Irene va trebui s-o împace. O să se supere şi pentru asta, zise el şi scoase un fluierat de regret.

— Să scrii?

El se uită din nou la Cat.

— Poftim?

— Ai spus că încercai să scrii.

El trecu atunci pe lângă ea şi se duse la biblioteca din living-room de unde luă o carte pe care i-o înfipse sub nas.

— Alex Pierce.

Ea citi titlul cărţii, după care o întoarse pentru a se uita la fotografia de pe copertă. Bărbatul era îngrijit şi bine îmbrăcat. Dar ochii îi erau aceiaşi -cenuşii şi incisivi sub sprâncene grele, una din acestea fiind tăiată în jumătate de o cicatrice verticală. Cute atrăgătoare în colţurile ochilor. Nas drept. Gură serioasă, dar senzuală. Maxilar pătrat. Un chip extrem de masculin. Dur şi atrăgător.

Ea rămase cu capul plecat, găsind că îi era mai uşor să se uite în ochii celui din fotografie decât să se confrunte cu originalul. Îi era foarte cald şi simţi nevoia să îşi dreagă glasul.

— Am auzit de dumneata. Dar nu te-aş fi recunoscut.

— M-am aranjat pentru fotografie, Agentul meu, Arnie, a insistat.

— Câte cărţi ţi s-au publicat, domnule Pierce?

— Două. A treia trebuie să apară la începutul anului viitor.

— Cărţi poliţiste, nu? Ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta.

— Îmi pare rău. Nu le-am citit.

— Nu ţi-ar plăcea.

Acest lucru o făcu să-şi ridice privirea brusc.

— De ce?

— Nu pari genul, spuse el ridicând din umeri. Cărţile mele sunt despre intestine şi arme, sânge şi creieri, crime şi masacre. Nu sunt deloc plăcute.

— Şi de ce crezi că nu mi-ar plăcea?

El îi aruncă din nou o privire insolentă şi îi pipăi o şuviţă de păr.

— Pentru că roşcatele din ele sunt uşuratice.

Ea simţi un nod în stomac, ceea ce o înfurie, deoarece bănuia că aceea era reacţia la care se aştepta şi el. Îi dădu mâna la o parte.

— Şi iuţi la mânie, adăugă el cu un zâmbet arogant, Ea îi dădu cartea înapoi.

— Ai dreptate. Nu mi-ar plăcea cărţile dumitale.

Făcând eforturi să-şi păstreze cumpătul, reuşi doar pentru că nu voia să-i arate că avea dreptate în descrierea pe care o făcuse.

— Când te aştepţi să se întoarcă soţii Walters?

El puse cartea pe masă şi mai sorbi puţină cafea.

— Au spus că or să sune când vor pleca din Georgia. Până nu mă sună, habar n-am.

— Spune-le să ia legătura cu biroul domnişoarei Parks. Ea o să-i reprogrameze.

irene şi Charlie sunt nişte oameni nemaipomeniţi. Ar fi nişte părinţi minunaţi pentru unul din copiii aceia.

— Asta va hotărî doar judecătorul.

— Dar cuvântul dumitale are mare greutate, nu? Pun pariu că-i influenţezi pe domnişoara Parks şi pe oricine altcineva. Nu-ţi cer părerea?

— Să nu le strici bucuria lui Irene şi Charlie din cauza câtorva vase nespălate. Nu-i judeca pe ei după mine.

— Nu-mi place insinuarea dumitale. Eu n-am venit aici să judec pe cineva.

— Pe naiba. Ai spus deja că n-o să reuşesc.

— Dumneata n-ai reuşi.

— Vezi? Pui mare valoare pe părerea dumitale şi îţi foloseşti puterea. Altfel ce-ar căuta o regină a filmului în San”Antonio?

Cat clocotea de furie, dar într-un război al cuvintelor se temea că putea să piardă.

— La revedere, domnule Pierce.

El o urmă până la uşă. Ea ştia că mijlocul spatelui îi era ţintuit de privirea lui pătrunzătoare.

— La revedere, Bandit.

Câinele se duse lângă picioarele lui şi scânci când trecu ea. Era probabil nefericit pentru că stăpânii îl lăsaseră în grija acelui individ neglijent.

Alex Pierce era mai aspru decât şmirghelul. O călcase pe nervi şi o insultase. Totuşi, ea era mai furioasă pe sine decât pe el. De ce îl lăsase să o domine? În loc să se fi simţit stânjenită, de ce nu-i râsese în faţă? Umorul era antidotul ei pentru majoritatea situaţiilor delicate.

Dar, de data aceasta, rămăsese fără replică. Roşise şi se fâstâcise ca o şcolăriţă şi rămăsese cu mândria rănită şi cu o antipatie puternică faţă de un autor de cărţi poliţiste care trăia ca un porc şi bea cafea fierbinte, fără zahăr, de parcă ar fi fost apă de la robinet.

Şi mai tulburător era faptul că îşi spunea că toată lumea ar fi trebuit să arate la fel de bine ca el când se trezea din somn.

Obiectul dispreţului ei ieşi pe verandă şi se aşeză pe balansoar, acesta scârţâind uşor sub greutatea lui. Bătu uşor cu mâna spaţiul liber de lângă el şi Bandit, extrem de bucuros de acea invitaţie tacită, sări pe balansoar şi îşi puse botul pe pulpa lui.

Cat plecă luând cu ea imaginea lui Alex Pierce care se legăna uşor, sorbind din cafea şi scărpinându-l pe Bandit după urechi.

Capitolul şaisprezece.

— Parcă v-a bătut cineva.

Melia, părând proaspătă ca o floare exotică din frigiderul unei florării, îi întâmpină de la biroul ei pe Cat şi Jeff când aceştia intrară târându-se.

— Am fost la o baie de aburi. Cunoscută şi sub numele de parcul Brackenridge, spuse Cat dându-şi jos de pe umăr geanta grea. Nu bătea nici un pic de vânt. Să-mi aduci aminte să nu mai port niciodată mătase vara la San Antonio, adăugă ea apoi dezlipind materialul de pielea umedă.

— Şi, altfel cum a fost?

— Foarte bine.

— Am făcut câteva filmări pe video excelente cu Tony, îi spuse Jeff trântindu-se pe un fotoliu. Nu era deloc speriat de cameră.

Melia îi dădu lui Cat câteva mesaje telefonice.

— Sherry Parks vrea să vorbiţi imediat. Crede că judecătorul va aproba adoptarea lui Danny.

— Grozav! exclamă ea fără să mai simtă oboseala. Vezi dacă poţi să-mi faci legătura cu ea, te rog.

Luându-şi din nou geanta, se duse în birou, îşi scoase pantofii şi se aşează la birou. Din obişnuinţă, se uită la ceas şi întinse mâna spre sertar,ul de jos. Sună telefonul. Apăsă pe buton în timp ce deschidea sertarul.

— Da, Melia.

— Domnişoara Parks pe linia unu. Sertarul era gol.

— Vrei să vorbeşti cu ea? „Sertarul era gol.”

— Cat? Eşti pe fir?

— Ba da, dar... Melia, unde îmi sunt medicamentele?

— Ce anume?

— Pastilele mele. Medicamentele. Unde sunt?

— Nu le ţii în sertar? Întrebă Melia părând surprinsă.

— Ba da, dar nu sunt aici.

Ânchise sertarul brusc, după care îl deschise imediat, de parcă ar fi avut vreo iluzie optică.

Dar sertarul era gol. Medicamentele dispăruseră complet. Melia apăru în prag.

— I-am spus domnişoarei Parks că o să revii. Ce s-a-ntâmplat?

— Exact ce ţi-am spus, strigă ea fără să vrea, după care îşi stăpâni glasul din nou. Medicamentele mele au dispărut, spuse ea calm. Îmi ţin toate medicamentele în sertarul de jos. Totdeauna. Acum nu mai sunt acolo. Cineva le-a luat.

— Dar cine să vrea să le ia? Cat o privi furioasă.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Jeff intrând.

— Cineva mi-a luat medicamentele din sertar.

— Poftim?

— Ce-aţi păţit, aţi surzit amândoi? strigă ea. Trebuie să repet chiar totul? Cineva a intrat aici şi mi-a furat medicamentele!

Ştia că era iraţională, dar pastilele acelea îi erau indispensabile. Jeff ocoli biroul şi se uită în sertarul gol.

— Cine ar fi vrut să-ţi fure medicamentele? Cat îşi trecu degetele prin păr.

— Tocmai i-am pus întrebarea asta, spuse Melia încet. A înfuriato teribil.

— Nu e posibil să le fi pus în altă parte? Îndrăzni Jeff. Efortul lui sincer de a ajuta mai mult o exaspera pe Cat.

— Poţi să pui în altă parte o cutie cu aspirine şi să o găseşti peste şase săptămâni în buzunarul unei haine, dar cam greu se pot pierde paisprezece sticle cu pastile.

— Poate le-ai luat acasă aseară.

— N-aş face aşa ceva, strigă ea din nou. Am dubluri după fiecare reţetă. Una pentru acasă. Una pentru serviciu. Astfel îmi pot lua pastilele de prânz aici. Uneori chiar şi pe cele de seară, când lucrez până mai târziu.

Trei din cele paisprezece feluri de medicamente erau vitale împotriva respingerii. Celelalte unsprezece înlăturau eventualele efecte secundare. Se ţinea cu regularitate de dozajul prescris de trei ori pe zi.

— Dacă aş fi luat toate cele paisprezece sticle acasă aseară – ceea ce n-am făcut – mi-aş fi adus aminte, le spuse ea asistenţilor ei. Cineva mi-a umblat prin birou şi le-a schimbat locul. Cine a intrat aici în cursul acestei dimineţi?

— Numai eu şi domnul Webster, spuse Melia. A adus o casetă video pe care voia s-o vezi, adăugă ea arătând spre caseta de pe birou. Adică, numai pe el l-am văzut eu.

— Ai lipsit de la birou mai mult timp? o întrebă Jeff. Meliei îi displăcu întrebarea şi arătă acest lucru răspunzându-i defensiv:

— Ce-ai fi vrut, să fac pe mine? Am fost la toaletă de vreo două ori şi am ieşit să mănânc de prânz. De când e o crimă?

Lui Cat nu îi plăcea deloc că o suspecta pe Melia de a fi făcut o asemenea glumă proastă. Se gândi să o acuze în faţă, dar la ce ar fi folosit. Dacă Melia era vinovată, avea să nege. Dacă nu, acuzaţia n-ar fi făcut altceva decât să creeze o distanţă şi mai mare între ele.

Şi mai important era faptul că, în mâinile cui nu trebuia, medicamentele ar fi putut fi periculoase.

— Melia, fă-mi legătura, te rog, cu doctorul Sullivan. Cardiologul din localitate căruia i-o dăduse Dean în grijă îşi avea cabinetul în apropiere.

— Găseşte-l oriunde ar fi. Nu mă interesează unde e, numai să dai de el. Spune-i să sune la farmacie şi să-mi trimită reţetele cât mai curând posibil.

Melia ieşi din birou fără să spună un cuvânt.

— Te-aş putea duce acasă să-ţi iei pastilele, îi sugeră Jeff.

— Îţi mulţumesc, dar pot să mă duc şi singură.

— Eşti prea tulburată ca să poţi conduce.

Ea nu voia să recunoască, dar era, într-adevăr, extrem de tulburată. Medicamentele puteau fi înlocuite repede: ceea ce avea ea în sertar nu erau

ultimele pastile de pe faţa pământului. Mai mult o zguduia faptul că cineva îi furase ceva mult mai valoros decât bijuteriile, blănurile sau banii. Viaţa ei depindea de acele medicamente.

— Îţi apreciez oferta, Jeff, spuse ea cu mai mult calm. Dar când farmacistul va primi un telefon de la doctorul Sullivan, se va ocupa de tot.

— Unde te duci? o întrebă Jeff urmând-o când ieşi din birou.

— L-am găsit pe doctor, îi spuse Melia lui Cat când trecu pe lângă biroul ei. E cu un pacient, dar secretara lui a zis că o să-l întrerupă.

— Mulţumesc.

Se întoarse spre Jeff care era tot în spatele ei.

— Dacă vreun idiot crede că e amuzant, am de gând să lămuresc lucrurile imediat. Chiar acum.

Redacţia de ştiri era paradisul glumelor proaste. Redactorii făceau mereu întreceri pentru a vedea care era cea mai reuşită – sau nereuşită, depinzând din ce punct de vedere se priveau lucrurile – glumă proastă.

Acestea variau de la a pune pungi de plastic cu vomă în frigiderul comun până la a anunţa că preşedintele Statelor Unite fusese asasinat în timp ce urina la toaleta bărbaţilor a staţiei de benzină Texaco de pe autostrada interstatală 35.

Cat se apropie de biroul redactorului şef adjunct. Acesta era un bărbat sever care fuma ţigară de la ţigară şi căruia nu îi plăcea deloc că redacţia era acum un spaţiu în care nu se fuma. Tot timpul era încruntat şi nu era prieten cu nimeni. Totuşi, instinctul pentru ştiri îi câştigase respectul tuturor. Când el spunea „săriţi”, chiar şi cei mai încrezuţi reporteri întrebau cât de sus.

Aproape că făcu criză când o văzu pe Cat apăsând pe butonul interfonului.

— Hei, băieţi.

Vocea ei răsună în toate difuzoarele din încăperea aceea imensă, plină de pereţi care despărţeau fiecare birou.

— Adică, hei, voi toţi, se corectă ea fiindcă învăţase că texanilor nu le plăcea să li se spună „hei băieţi”. Vreau să-i spun persoanei nesănătoase care crede că a-mi fura medicamentele împotriva respingerii e ceva amuzant că nu e deloc.

— Ce naiba spui acolo? o întrebă redactorul şef adjunct furios. Ignorându-l, Cat vorbi în receptor:

— A fost o chestie foarte amuzantă când tampoanele mele igienice au fost folosite pentru a izola fonic cantina. Şi am râs când mi-aţi făcut caricatura cu mustaţă şi un sân în plus. Dar asta nu-i amuzant, da? Nu mă aştept ca făptaşul să-şi recunoască vina, dar vreau să nu se mai repete.

— Dă-mi telefonul, zise redactorul şef adjunct repezindu-se spre aparatul de care nimeni nu îndrăznise să se atingă până atunci. Ce ţia venit?

— Cineva mi-a furat medicamentele.

Redactorii începură să iasă din compartimentele lor privind-o curioşi.

Redactorul şef se apropie încruntat.

— Ce naiba se petrece aici? Ea îşi repetă afirmaţia.

— Sunt convinsă că persoana care s-a furişat în biroul meu şi le-a luat n-a vrut să facă nici un rău. Totuşi, a fost un lucru stupid şi periculos.

De unde ştii că a fost cineva din această redacţie? o întrebă redactorul şef.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Dar cineva care lucrează pe acest etaj ar fi avut cea mai bună ocazie să-mi intre în birou fără să atragă atenţia. Şi tuturor celor de aici le place să facă glume. Cu cât sunt mai proaste cu atât sunt mai amuzante. Dar cu medicamentele acelea nu-i de joacă.

— Sunt sigur că toţi cei din această redacţie îşi dau seama de asta, domnişoară Delaney.

Încrederea pe care o avea el în oameni o făcu pe Cat să-şi reconsidere reacţia. Poate că se pripise făcând acea acuzaţie fără acoperire.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse ea simţindu-se jenată. Dacă auziţi ceva, vă rog să mă anunţaţi.

Înainte să se mai spună ceva, ea se retrase spre propriul birou.

— Comanda e pe drum, îi spuse Melia care mai era încă abătută. Au spus că în douăzeci de minute e aici. E destul de curând?

— E foarte bine. Mulţumesc. Lasă-mă un minut şi apoi fă-mi legătura din nou cu Sherry. Jeff, adu-mi, te rog, dosarul lui Danny.

Simţind nevoia unui moment de singurătate, închise uşa între ea şi ceilalţi. Se sprijini de ea şi trase de câteva ori aer în piept. Bluza de mătase se lipea de ea mai mult decât când venise asudată. Era udă leoarcă de transpiraţie datorită nervilor, Şi genunchii îi tremurau.

Timp de trei ani încercase să se convingă de faptul că era o persoană la fel ca oricare alta, că nu avea nimic deosebit.

Dar, adevărul era că suportase un transplant de inimă.

Ceea ce însemna că era o persoană extrem de deosebită, cu necesităţi pe care puţini alţii le mai aveau, indiferent dacă-i plăcea sau nu.” Şi aşa va fi tot restul vieţii ei.

Criza din ziua aceea fusese de scurtă durată şi nu se încheiase dificil. Cu toate acestea, îi amintise cu cruzime cât de fragilă era.

Capitolul şaptesprezece.

Cat simţea pentru prima oară pe pielea ei mânia lui Bill Webster. Auzise că îşi pierdea rareori cumpătul, dar când o făcea, provoca teamă în toată clădirea. În dimiineaţa aceea, şi-o revărsă asupra ei.

— Au fost de-a dreptul mânioşi, Cat.

— Au avut şi de ce, răspunse ea pe un ton supus.

— S-au simţit înşelaţi cu fetiţa asta.

— Asta s-a şi făcut. Dar nu intenţionat.

Webster oftă. Îşi stăpâni furia, dar încă mai era roşu la faţă.

— Copiii lui Cat e o comoară pentru comunitate. A înregistrat deja numeroase succese. Programul a devenit extrem de important pentru WWSA.

— Dar poate să fie şi un călcâi al lui Ahile, spuse ea ghicindu-i gândurile.

— Exact. Sunt la fel de categoric ca oricând. Nu vreau să crezi că mi-a intrat frica în oase. Dar suntem vulnerabili în faţa dărilor în judecată. Reprezentăm o ţintă pentru stat, pentru cei care vor să înfieze, pentru părinţii naturali – de fapt, pentru oricine ne poartă duşmănie din vreun motiv real sau închipuit. Acest post de televiziune se află într-o poziţie extrem de precară, în mijlocul drumului.

— Unde putem fi loviţi de camioane din ambele sensuri. El încuviinţă brusc.

— Când am iniţiat acest program, am ştiut ce riscuri sunt. Ca director însă sunt gata să mi le asum pentru că avantajele sunt mult mai multe. Dar trebuie neapărat să se evite astfel de incidente.

Cat îşi frecă fruntea. Cu o zi în urmă, o pereche pe nume O’Connor o sunase pe Sherry Parks pentru a revoca recenta înfiere. Fetiţa pe care o adoptaseră prin intermediul programului Copiii lui Cat încercase un preludiu sexual cu domnul O’Connor.

— Susţin că în dosarul ei nu s-a menţionat nimic despre asta, intenţionat pentru a-i facilita înfierea.

— Nu-i adevărat, Bill. A fost examinată de câţiva psihiatri pediatri. Şi-a ascuns acest defect în faţa tuturor medicilor, asistenţilor sociali şi a noastră.

— Nu înţeleg cum de a reuşit să scape neobservată.

— Are şapte ani! strigă Cat. Are codiţe şi gropiţe în obraji, nu coarne şi o coadă bifurcată. Cine „s-ar aştepta să aibă probleme sexuale? Dar a fost agresată încă de când se afla în leagăn. Tatăl ei vitreg a învăţat-o cum să-l satisfacă. A învăţat-o cum să tachineze şi...

— Dumnezeule, spuse Bill pălind. Nu vreau să ascult amănuntele.

— Toată lumea trebuie să le asculte, spuse ea categoric. Dacă ar şti toată lumea aceste amănunte murdare, societatea noastră n-ar fi dominată de asemenea atrocităţi.

— Ai câştigat. Continuă.

— Ţinând cont de toate prin câte a trecut, psihiatrii s-au mirat întâi că a rămas doar cu atât de puţine cicatrici. Acum ştim cu exactitate cât de bolnavă este. Se foloseşte de sex pentru a-i manevra pe toţi cei din jur, îndeosebi bărbaţi. Ai perfectă dreptate Bill. Nu ne putem închipui ca un copil care pare atât de inocent să fie, de fapt, o femeie fatală. Nu ne puteam imagina nici ce a făcut-o să fie astfel.

— Dar nici nu-i putem învinui pe soţii O’Connor că vor să anuleze înfierea.

— Bineînţeles că nu. Li s-a spus că a fost agresată sexual. Au fost de acord să o înfieze când nimeni nu ştia tot adevărul. Nici unul din noi n-a ştiut cu câtă pricepere i-a dus de nas pe experţi. Ştia răspunsurile la toate întrebările lor. S-a

purtat perfect pentru că voia să trăiască în casa familiei O’Connor. Voia să doarmă în patul roz, frumos, pe care îl puseseră în camera ei. I-a spus asta lui Sherry.

Bill scutură din cap a neîncredere.

— Nu e prima oară când aud de cazuri atât de grave, spuse Cat. Sunt tragice pentru toţi cei implicaţi.

— E adevărat. Şi, chiar şi numai pentru acest motiv, nu trebuie să ni se asocieze numele de al lor. Nu trebuie să se mai facă o astfel de greşeală, Cat, spuse el categoric.

— Nu-ţi pot oferi garanţii, dar accept întreaga responsabilitate pentru selectarea copiilor care vor apărea în cadrul emisiunii. Dacă am vreo îndoială...

— Nu îi dai drumul.

Ei îi displăcu expresia. Nu vorbeau despre pepeni. Nu suporta să i se spună să aleagă doar copiii cu cele mai puţine defecte, dar încuviinţă.

— Le-am trimis soţilor O’Connor o scrisoare în care mi-am cerut scuze. Îmi pare teribil de rău pentru ei. Sigur că au fost îngroziţi de ce-a făcut fetiţa, dar ajunseseră să ţină la ea. E ceva devastator pentru ei.

— Să sperăm că nu ne vor da în judecată cerându-ne milioane despăgubire, spuse Webster vorbind ca un om de afaceri acum.

— Îmi pare rău că postul trebuie să primească o asemenea lovitură.

— Tu eşti cea din linia întâi, dar suntem cu toţii alături de tine, Cat, îi zise el mai calm. Orice s-ar întâmpla, o să te susţin din toate puterile. Ai avocaţii noştri de partea ta şi ştiu să-şi facă meseria foarte bine.

Ei nu îi plăcu ideea unor avocaţi năpustindu-se asupra perechii care suferise deja destul.

— Sper să nu se ajungă la aşa ceva.

— Şi eu sper.

El luă apoi postura unui judecător gata să citească verdictul.

— Totuşi, ar trebui să nu te mai implici atât de mult personal. Pui la suflet problemele copiilor. Îţi pierzi obiectivitatea.

— Slavă Domnului, spuse ea cu înflăcărare. Nici nu vreau să fiu obiectivă. Sunt copii, Bill, nu cifre sau statistici. Sunt fiinţe omeneşti care au minţi, suflete şi inimi şi au fost rănite într-un fel sau altul. Tu poate vezi în ei un mod de a-ţi face publicitate, de aţi mări numărul telespectatorilor. Toţi ceilalţi care lucrează la emisiune ar putea să vadă în ei doar un subiect de dezbatere, obiective asupra cărora să-şi fixeze aparatul de filmat.

Se aplecă peste birou, sprijinindu-se în mâini.

— Dar eu văd în ei nişte copii. Restul sunt numai mijloace pentru atingerea unui scop. Dacă aş fi vrut doar faimă şi avere, aş fi rămas la Drumuri. Dar am venit aici cu un ţel şi, pentru a-l atinge, trebuie să mă implic personal.

— Nu sunt de acord, dar cred că ştii ce faci.

— N-o să-ţi înşel încrederea.

— Acum, „că am discutat despre problema soţilor O’Connor, aş vrea să aud cum propui să rezolvăm asta.

Imediat după ce se întoarse în biroul ei, Cat îi chemă pe Jeff şi pe Melia.

— Ca să nu pierdem timp şi să ne irosim energia, o să trec direct la subiect. Ieri după-amiază aţi aflat amândoi de situaţia O’Connor. Care din voi a transmis ştirea presei?

Nici unul nu spuse nimic.

Ea bătu cu mâna în ziarul pe care îl adusese din biroul lui Bill.

— Ron Truitt loveşte din nou. Numai că de data asta a avut muniţie veritabilă. N-ar fi putut afla povestea întâmplător. Cineva i-a spus-o. E sigur că nimeni de la Serviciile pentru Populaţie n-ar fi vrut să se facă public acest lucru. Soţii O’Connor sunt aproape la fel de supăraţi de faptul -că li s-a violat intimitatea ca şi de incident în sine. Ei n-au spus nimic. Toate degetele sunt îndreptate spre VVWSA, îndeosebi spre acest birou. Deci, care din voi e vinovat? Şi, în afară de mărturisire, vreau să aud şi o explicaţie” Dacă emisiunea e suspendată, rămânem cu toţii fără loc de muncă, aşa că spuneţi-mi ce aţi sperat să câştigaţi din subminarea ei?

Ei continuau să tacă, ferindu-şi privirile.

— Jeff, spuse Cat după o tăcere îndelungată, vrei să ne scuzi puţin? El îşi drese glasul şi se uită la Melia.

— Desigur.

Ieşi şi închise uşa în urma lui. Cat lăsă o linişte apăsătoare să se coboare asupra lor. Un lucru se putea spune cu certitudine despre Melia King – avea tupeu. Privirea ei nu se clinti, ci rămase aţintită asupra ui Cat.

— Melia, îţi ofer o ultimă şansă de a recunoaşte că i-ai transmis totul lui Ron Truitt. Vei fi pedepsită, dar dacă promiţi să nu mai încalci niciodată politica noastră cu privire la discreţie, nu se va mai întâmpla nimic altceva.

— Nu l-am sunat nici pe reporter, nici pe nimeni altcineva. Ăstai adevărul. Cat deschise sertarul de jos al biroului şi scoase o pungă de hârtie de la McDonald’s, provocându-i tinerei o reacţie pe care Cat o aştepta demult. Melia rămase cu gura căscată de uimire.

— După misterioasa dispariţie a medicamentelor, unul din redactori a venit la mine, spuse Cat. Te văzuse traversând parcarea pentru a arunca asta la gunoi. Şi-a amintit că I se păruse ciudat să ieşi dintr-o clădire cu aer condiţionat în timpul prânzului şi să traversezi asfaltul fierbinte al parcării ca să arunci resturile mesei de prânz. M-am dus chiar eu la lada de gunoi şi am găsit asta, în care erau nişte cartofi prăjiţi vechi, un borcan de ketchup nedeschis şi paisprezece sticluţe cu pastile.

Dându-şi seama că este încolţită, Melia îşi dădu părul pe spate, sfidător.

— M-ai enervat la culme în dimineaţa aia. M-ai înnebunit pentru că notasem greşit un număr de telefon.

— Asta ţi-e scuza? o întrebă Cat atingând punga şi făcând-o să foşnească.

— Nu mureai. Ai obţinut alte medicamente destul de repede.

— Nu asta-i problema, ci faptul că a fost un gest răutăcios.

— Tu m-ai adus în starea de a-l face, strigă Melia. Totdeauna îmi faci observaţie în faţa neisprăvitului aluia de homosexual, dând Impresia că sunt o proastă. Dar nu sunt deloc proastă!

Cat se ridică.

— Nu, sunt convinsă că nu eşti proastă, Melia. Ba cred că eşti chiar extrem de deşteaptă. Numai că nu îndeajuns pentru a nu fi prinsă.

Âşi îndreptă umerii.

— Te rog să-ţi scoţi lucrurile din birou imediat.

— Mă concediezi? Întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— O să spun să ţi se dea salariu! plus compensaţia pentru concediere, ceea ce cred că, în asemenea împrejurări, e mai mult decât cinstit.

Melia făcu ochii mici cu răutate, dar Cat se menţinu pe poziţie. În cele din urmă, Melia se întoarse şi porni spre uşă. Înainte să iasă, spuse:

— O să regreţi.

Până la prânz îşi făcu ordine în birou şi plecă.

Cat îl întrebă pe redactorul şef de la ştiri dacă îi putea împrumuta o secretară până când avea să angajeze pe altcineva în locul Meliei. Era bucuroasă că aceasta ieşise din viaţa ei, dar întregul episod, începând cu incidentul O’Connor din ziua precedentă, o sleise de puteri. Era teribil de prost dispusă, cu siguranţă nepregătită să întreţină un oaspete pe care îl găsi aşteptând când se întoarse acasă pe înserat.

Ân nici un caz nu se aştepta la Alex Pierce.

— Ce cauţi aici? Îl întrebă ea prin geamul din partea şoferului. Cum ai aflat unde locuiesc?

El stătea pe o motocicletă oprită lângă bordură.

— Un simplu „Salut, ce mai faci?” ar fi de ajuns.

Cat intră cu maşina pe alee. Când coborâ, se trezi cu el alături încercând să-i ia servieta grea.

— Pot să mă descurc şi singură, mulţumesc, zise ea tăios, după care urcă treptele din faţa casei şi îşi luă corespondenţa care consta în mare parte din reclame.

— De ce-oi primi toate porcăriile astea? Duzini întregi de copaci şi-au sacrificat viaţa ca să ajungă în lada mea de gunoi.

Proasta ei dispoziţie păru să-l amuze.

— O zi grea?

— Îngrozitoare.

— Da, ştiu. Ţi-am văzut numele în ziar.

— Nu-i cel mai plăcut articol care s-a scris despre mine.

— Urâtă chestia aia cu fetiţa.

— Foarte urâtă.

Trebui să ţină şi corespondenţa, şi poşeta, şi servieta, şi cheile ca să poată descuia. O a treia mână i-ar fi fost de mare folos, dar nu voia nici în ruptul capului să-i ceară ajutorul. Trânti corespondenţa pe măsuţa din hol, îşi puse servieta şi poşeta pe podea şi se întoarse spre el, blocându-i intrarea.

El aruncă o privire peste umărul ei înăuntru.

— Frumoasă casă.

— Frumoasă încercare.

— Frumoasă replică, zise el şi, aplecându-se puţin înainte, adăugă în şoaptă: Numai doi pot juca jocul asta. Şi mă pricep foarte bine la jocuri.

— Sunt convinsă.

Âşi propti mâna în şold ca pentru a-şi întări poziţia.

— Ce cauţi aici, domnule Pierce?

— Acum, că mi-ai citit cartea, ce-ar fi să-mi spui Alex?

— De unde ştii...

Se întrerupse brusc, dându-şi seama că îi căzuse drept în cursă.

— Bine, m-ai prins. Da, le-am citit.

— Le-ai citit? Pe amândouă?

— Am fost curioasă, ce-i cu asta? Tot aş vrea să ştiu cum m-ai găsit şi de ce te-ai ostenit.

— Ţi-e foame?

— Poftim?

— Nu vrei să iei o gustare?

— Cu tine?

El îşi ridică ambele mâini, cu palmele în exterior.

— M-am spălat pe mâini. Chiar şi sub unghii. Cu Lava.

Ân ciuda hotărârii ei de a rezista acelui farmec brut, îşi lăsă capul în jos şi râse. El se relaxă şi îşi propti umărul de tocul uşii.

— Am cam scrântit-o în ziua aceea, nu?

— Nu „am cam”, ci de-a binelea.

— Nu mă simt strălucit dimineaţa. Mai ales după un maraton nocturn.

— De scris?

Întrebarea ieşi înainte să-şi dea seama. Nu era sigură că voia să afle ce activitate avusese el toată noaptea.

Probabil că el îi ghici gândurile, căci zâmbi.

— Muncă de cercetare, de fapt. Care nu e nici pe departe atât de plăcută ca scrisul.

— De ce?

— Pentru că e realitate, nu ficţiune.

— Preferi ficţiunea realităţii?

— După realitatea pe care o cunosc cred că da, spuse el şi, după o scurtă pauză, adăugă: Oricum, nu pot fi făcut răspunzător pentru ce spun sau fac înainte de prima cafea. Era devreme...

— Era ora unsprezece.

— Şi tu erai ţâfnoasă.

Ea deschise gura să protesteze, dar se răzgândi.

— Am fost înţepată şi critică, nu?

— Îhâ.

— Îmi pare rău. M-ai abordat greşit şi am exagerat. El îi acceptă scuzele ridicând din umeri.

— Se pare că am talentul de a-i supăra pe oameni, zise el cu puţină amărăciune. Oricum, ce spui? Ne mai acordăm o şansă?

Ea nu avusese nici un fel de viaţă socială de când venise în San Antonio. Nu o interesa nimeni de la WWSA şi, chiar dacă ar fi existat un bărbat fără obligaţii şi atrăgător, nu l-ar fi încurajat. Era ferm hotărâtă să nu iasă cu colegii. Dacă povestea devenea cunoscută, totul se strica.

Dar, voia, oare, să iasă cu Alex Pierce?

Părea inteligent. Acasă la familia Walters îi cunoscuse caracterul irascibil, acum, însă, întrezărea un simţ al umorului care nu era ieftin, ci spiritual, i-ar fi plăcut un asemenea joc verbal.

Era cu siguranţă mai bine îmbrăcat decât ultima oară când îl văzuse, dar încă mai semăna mai degrabă cu personajele negative ale cărţilor lui decât cu protagoniştii. Dădea impresia de pericol. Farmecul lui masca o parte întunecată care era şi interesantă şi înfricoşătoare.

Arăta foarte bine. Cu siguranţă că nu îi era ruşine să stea în faţa unei persoane străine, a unei femei, doar într-o pereche de blugiâncheiaţi pe jumătate. Probabil că ştiuse cât de bine arăta în ei, la fel cum ştia şi cât de tulburător fusese pentru ea.

Cat cântări argumentele pro şi contra şi hotărî că era genul de bărbat pe care ar fi făcut bine să-l evite.

Cu toate astea, îi spuse:

— Te superi dacă aştepţi până mă schimb?

Capitolul optsprezece.

Restaurantul nu era un loc pe care l-ar fi ales ea, nici unul în care ar fi intrat singură. Parcarea era plină de camionete. Înăuntru, se auzea zgomotul unor bile de biliard şi muzica unui tonomat urla foarte tare. Era un local care se lăuda cu cei mai buni hamburgeri şi cu cea mai rece bere din Texas.

Hamburgerul era, într-adevăr, gustos. După ce ciuguli de câteva ori din el, abandonă bunele maniere şi muşcă zdravăn din el.

Ânmuie un cartof prăjit în ketchup şi îl vârâân gură.

— Nu prea ai remuşcări din cauza remarcii pe care ai făcut-o despre roşcate.

— Nu mai ţin minte.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ba sigur că ţii minte. Ai spus că roşcatele sunt întotdeauna uşuratice în cărţile tale.

— A fost o remarcă de prost gust, recunoscu el, clar şi nu păru să regrete.

— Din păcate e şi adevărat, spuse Cat. În cărţile tale, roşcatele sunt, într-adevăr, uşuratice. La fel şi blondele, şi brunetele, şi toate femeile, indiferent de culoarea părului. Întâlneşti la tot pasul o femeie care...

— Cedează.

— Exact. Eroii nu cer niciodată nimic şi femeile nu spun niciodată nu.

— E foarte multă fantezie în fiecare lucrare de ficţiune.

— În cazul asta, fantezie misogină.

— A dat rezultate la Ian Fleming. James Bond a trebuit să ceară permisiunea vreodată? A fost vreodată refuzat?

Mototoli hârtia în care fusese împachetat cheeseburgerul, se şterse la gură cu un şervet de hârtie şi îşi sprijini coatele pe măsuţa rotundă de parcă ar fi vrut să înceapă o discuţie serioasă.

— În afară de nota de misoginism şi ignorând faptul că toate personajele feminine se dezbracă şi se întind la comandă, ce părere ai despre cărţi?

Nu îi plăcea să-i spună cât de bune erau, dar se simţi datoare să fie sinceră. Din moment ce părerea ei era atât de importantă pentru el, conştiinţa nu o lăsă să se sustragă.

— Sunt bune, Alex. Dure. Crude. Brutal de realiste. A trebuit să sar peste câteva scene extrem de violente. Dar sunt foarte bune. Şi, oricât de greu mi-ar fi să-ţi spun, fiecare femeie care s-a dezbrăcat şi s-a abandonat, a fost bine creată.

— Mulţumesc.

— Dar!...

— Aha, e şi un „dar”. Ar fi trebuit să fii critic literar. Ei te laudă mai întâi şi apoi te lovesc cu cruzime.

Ea râse.

— Nu aveam de gând să spun nimic critic. Credemă, găsesc că romanele tale sunt excelente.

— Atunci, ce voiai să spui cu „dar”? Ea ezită.

— Sunt triste.

— Triste?

— Stilul tău are o... spuse ea căutându-şi cuvintele. Conţine o anumită amărăciune. Sunt fataliste.

El se gândi o clipă.

— Cred că e din cauză că am văzut atâta violenţă cu ochii mei.

— Când ai fost poliţist?

El păru surprins că ştia.

— Scrie în biografia de pe copertă.

— Ah, da, zise el sorbind din pahar. Crima e prea des o soluţie. Băieţii răi câştigă. În ziua de azi par să o facă mai mult ca oricând. Aşa că, dacă scrisul meu are o nuanţă de fatalitate, bănuiesc că asta e motivul.

— Asta m-a izbit pentru că aşa am simţit când...

Ezită din nou. Era doar prima lor întâlnire. Oare cât voia să-i spună?

— Când?

Ea îşi coborî privirea, jucându-se cu coşul roşu în care se aflau rămăşiţele mesei ei.

— Nu ştiu dacă-ţi dai seama. S-a scris foarte mult, dar mie nu prea îmi place să vorbesc despre asta pentru că unii reacţionează foarte ciudat când află. Nu-i cine ştie ce, dar...

Âşi ridică ochii şi îl privi în faţă, vrând să-i vadă prima reacţie.

— Am suportat un transplant de inimă.

El clipi o dată, de două ori. Atâta tot. Sigur, era greu de ghicit ce se petrecea dincolo, de acea privire fixă şi cenuşie.

După o clipă, îşi îndreptă privirea spre pieptul ei şi ea îl văzu înghiţind în sec. Apoi, îşi ridică din nou ochii.

— Cu cât timp în urmă?

— Acum patru ani aproape.

— Şi te simţi bine?

Ea râse pentru a-şi alunga încordarea.

— Bineînţeles că mă simt bine. Ce credeai, că o să dau ortu’ popii şi o să te las să plăteşti?

Nu se putea şti cum reacţiona fiecare. Unii simţeau repulsie. Se cutremurau şi se scuturau, nevrând să discute despre acest lucru. Alţii erau plini de respect. O atingeau de parcă ar fi fost învestită cu cine ştie ce puteri; se apropiau de ea ca de un izvor tămăduitor sau ca de o statuie a Fecioarei Maria despre care se ştia că vărsase lacrimi de sânge. Nu îşi închipuia deloc ce minuni se aşteptau de la ea. Totuşi, unii erau foarte curioşi, bombardând-o cu întrebări personale şi adesea penibile.

— Ai vreo interdicţie?

— Da, spuse ea sobră. N-am voie să completez mai mult de douăzeci de cecuri pe lună fără să cer permisiunea băncii. El îi aruncă o privire tăcută.

— Ştii la ce mă refer.

Da, ştia, dar aceea era partea care îi displăcea cel mai mult.

— Trebuie să înghit o mulţime de pastile de trei ori pe zi, să fac sport şi să mănânc ca toată lumea. Cu cât e mai puţină grăsime, cu atât mai mic e pericolul colesterolului.

El îşi ridică o sprânceană şi făcu semn spre dezastrul pe care îl făcuse cu hamburgerul şi cu cartofii prăjiţi.

— Dar nu m-am atins de cea mai rece bere din Texas.

— Alcoolul e interzis?

— Se combină cu medicamentele. Dar tu? Am observat că ai băut sifon în timp ce toată lumea de aici bea bere.

Întrebarea îl făcu să devină nervos, dar Cat îşi sprijini obrazul în podul palmei, continuând să-l privească.

— Alcoolul se combină cu mintea. Am fost prieteni buni acum câţiva ani. M-a doborât, dar am reuşit să mă ţin, cu chiu-cu vai, pe picioare.

— Şi acum te ţii tot aşa?

— Nu ştiu. N-am destulă încredere în mine ca să revin pe ring.

Păru să-i aştepte răspunsul, să vadă dacă faptul că ştia de problema pe care o avusese cu băutura avea să-i schimbe părerea despre el. Ea ar fi vrut să-l întrebe dacă începuse după ce ieşise din poliţie, sau dacă reprezenta chiar motivul pentru care o făcuse. Biografia de pe copertă nu fusese atât de detaliată.

Decise să nu fie indiscretă. Nu era treaba ei, deşi era convinsă că alcoolul jucase un rol destul de important în dezvoltarea acelei părţi întunecate şi ascunse a personalităţii lui pe care ea o detectase.

— ”Să revii pe ring”, repetă ea, schimbând tonul conversaţiei. Cred că-mi place să stau de vorbă cu un scriitor. Dialogul e plin de metafore şi analogii. Ca să nu mai vorbim de comparaţii şi alte chestii din astea.

El gemu.

— Nu începe iar.

Când el puse pe masă destui bani pentru a achita consumaţia plus un bacşiş generos, Cat se oferi să-şi plătească partea.

— Nu, spuse el ridicându-se şi îndemnând-o să facă şi ea la fel. Eu te-am invitat. Şi, în plus, am nevoie de o scutire de impozit.

— Bine, dar asta n-a fost o cină de afaceri.

— Ba da, încă nu ţi-am spus despre ce e vorba.

Când ieşiră, o conduse spre motocicletă şi o ajută să-şi pună casca. Îşi trecu piciorul peste şa, răsuci cheia în contact şi motorul prinse viaţă.

Cat îi înconjură mijlocul cu braţele. Conducea cu viteză, dar prudent. Cu toate acestea, ea nu putu să nu îşi aducă aminte că Dean le spunea motocicliştiior „dono-ciclişti”.

Fu singura dată când se gândi la Dean, cu aceeaşi viteză cu care motocicleta înainta pe şosea.

Când ajunseră acasă ia ea, simţi un uşor regret fiindcă drumul fusese atât de scurt. Probabil că el îi simţise ezitarea de a se da jos.

— Ce este? o întrebă el curios, scoţându-şi casca şi trecându-şi degetele prin păr.

— Nimic, zise ea dându-i casca.

— Ceva tot este.

— Îţi mulţumesc pentru faptul că n-ai făcut mare caz, spuse ea şi, văzându-l că o priveşte nedumerit, adăugă: În legătură cu transplantul meu. Nu

te-a îngrozit gândul de a mă urca pe motocicletă cu tine. Ai mers la fel de repede ca înainte să afli că mi s-a făcut un transplant.

— N-ar fi trebuit?

— Majoritatea oamenilor se poartă ciudat din cauza asta. Cred că sunt sensibilă. Nu riscă de teamă să nu mă sparg. Toată atenţia asta a început să mă plictisească. Apreciez foarte mult faptul că nu te-ai purtat cu mine cu mănuşi. Îţi mulţumesc.

— Pentru puţin.

Privirile li se întâlniră; ea ştia că se întâmplă ceva. Atracţia pe care o simţea faţă de el era prea puternică pentru a fi ignorată. Şi nu începuse din seara aceea.

Simţise un nod în stomac din clipa în care el deschisese uşa despărţitoare a casei soţilor Walters şi privirile li se întâlniseră pentru prima oară. Fusese tentată să-l privească mult, dar se abţinuse. Acum, nu. Acum îşi lăsă privirea să-i cerceteze chipul.

Existau astfel de priviri în scenele pe care le interpretase în Drumuri. În care era vorba de un eveniment care schimba o viaţă, un moment de „trezeşte-te şi fii atent, e ceva important”. Din clipa aceea, nimic nu avea să mai fie la fel. Spre încântarea telespectatorilor, simulase perfect acel lucru, dar nu îl simţise niciodată. Nu astfel.

Alex fu primul care rupse vraja, luând-o de braţ şi conducând-o spre casă.

— Aş vrea să-ţi cer o favoare, spuse el, însoţind-o pe alee.

— Asta-i partea de afaceri a serii?

— Da. Vrei să mă ajuţi cu nişte cercetări pentru următoarea mea carte?

— Cum aş putea să te ajut?

Ajungând în dreptul uşii, el se întoarse pentru a o privi în faţă.

— Cedând, la prima întâlnire.

— Poftim?

— Te culci cu mine în seara asta?

— Nu!

— Bine. Am încheiat afacerea. Te-am rugat să mă ajuţi în cercetare. Tu ai zis nu, bineînţeles, dar să ştii că a fost o rugăminte justificată şi din tot sufletul.

Ea încercă să rămână încruntată, dar îi venea să râdă.

— Crezi că fiscul o să considere asta o tranzacţie legală?

— Rareori mi se cere să fiu atât de specific. Trecu o maşină, atrăgându-i atenţia.

— E o stradă grozavă. Nu seamănă deloc cu zona unde mi-am închipuit că locuieşti.

— La ce te aşteptai?

— La ceva mai de lux.

— Am ceva luxos în Malibu. Asta am vrut când m-am mutat aici. O stradă străjuită de copaci într-o zonă liniştită. O casă veche de treizeci de ani, cu podele din lemn şi verandă. Ceva spaţios şi plăcut.

O casă în care mama ta s-ar simţi bine.

— Da, Probabil.

El îi sesiză imediat tristeţea.

— Am făcut o gafă, nu-i aşa? Ceva neplăcut?

— Părinţii mei au murit când aveam opt ani.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Ea evită răspunsul, prefăcându-se că nu înţelege sensul întrebării.

— Am fost luată în grija statului.

— Adoptată?

— Nu. N-am fost niciodată adoptată pentru că eram bolnavă.

— Toţii copiii se îmbolnăvesc.

— Nu aşa. Aveam boala lui Hodgkin. A fost detectată repede, m-am vindecat, dar oamenii considerau riscant să înfieze o fetiţă roşcată, slăbănoagă şi cu probleme de sănătate.

Âşi ridică privirea spre el.

— De aici povestea e mai urâtă. Eşti sigur că vrei să auzi şi restul?

— Încă n-am fugit.

— Eşti liber s-o faci oricând.

Ea făcu o pauză; el rămase pe loc. După aceea, ea trase aer în piept şi continuă:

— Am fost mutată dintr-o casă în alta. Datorită respingerilor repetate, am început să mă port urât ca să atrag atenţia. Pe scurt, eram îngrozitoare.

— Cred.

— Totdeauna am fost altfel decât ceilalţi copii, mai întâi pentru că eram foarte bolnavă şi apoi pentru că nu aveam părinţi adevăraţi. Din fericire, am supravieţuit fără prea multe probleme psihice.

— Şi asta cred. Pari o adevărată luptătoare. Ea îşi încordă bicepşii slabi şi el râse.

— Ce anume ţi-a provocat boala de inimă?

— Chimioterapia la care am fost supusă pentru combaterea bolii lui Hodgkin. A distrus cancerul, dar a făcut foarte rău inimii, care a murit încetul cu încetul de-a lungul anilor.

— Fără să-ţi dai seama?

— Absolut. Duceam o viaţă perfect normală. În timpul ăsta, inima mea se pietrifica. Când foarte puţini muşchi mai funcţionau, am început să observ că nu mai aveam putere. M-am gândit că munceam prea mult, dar nici odihna, nici medicamentele nu-mi mai făceau bine. M-am dus să-mi fac un control şi am ajuns în cabinetul unui cardiolog. Spre groaza mea, – acesta mi-a spus că o mare parte din inimă se întărise atât de mult, încât părea de piatră. Nu mai

putea pompa suficient sânge. Funcţiona la un sfert din capacitate, ceea ce însemna că aveam nevoie de un transplant. Altfel, muream.

— Ţi-a fost frică?

— Nu m-am speriat, cât am fost furioasă. Nu avusesem o copilărie uşoară, dar învinsesem toate obstacolele. Eram o vedetă de televiziune. Milioane de oameni mă iubeau. Îşi modificau programele în funcţie de apariţiile mele zilnice. Viaţa mea era extraordinară, când, deodată, asta. Aş fi vrut să-l iau pe Dumnezeu de guler şi să-i spun „Hei, nu-mi place să mă plâng, dar ce-i mult strică!” Bănuiesc că a primit mesajul, dovadă că m-a lăsat să trăiesc.

— Şi de-aici Copiii lui Cat.

— Şi de-aici Copiii lui Cat, şopti ea zâmbind încântată că era de ajuns de intuitiv ca să facă legătura.

Continuară să-şi zâmbească. Încetul cu încetul, zâmbetele dispărură, dar privirile rămaseră. Întunericul era foarte profund pe verandă. La fel şi tăcerea. Mai trecu o maşină, dar, de data aceasta, nici nu fu observată. Un ţânţar se opri pe braţul ei, dar ea îl îndepărtă absentă!

Stăteau faţă-n faţă, privindu-se în ochi cu o intensitate crescândă, mişcându-se imperceptibil, dar, oricum, apropiindu-se. Fără nici un cuvânt, el îşi strecură mâna în decolteul ei şi îşi plimbă vârfurile degetelor de la baza gâtului până în mijlocul pieptului ei, urmărindu-le progresul cu ochii.

— Mă aşteptam să văd o cicatrice.

Vocea lui joasă şi şoptită stârni un răspuns profund în interiorul ei.

— A dispărut, deşi eu o mai văd încă.

— Da?

— Da, chiar dacă nu mai e.

— Hmm. Te-a durut?

— Cicatricea?

— Ceva? Tot?

— O parte, a fost... complicat.

— Doamne, eşti curajoasă.

— La reanimare n-am fost deloc curajoasă. Furtunuri, catetere, senzaţia aceea înecăcioasă. Deşi mi se spusese la ce să mă aştept, am intrat în panică. A fost oa adevărată cameră de tortură.

— Îmi închipui.

— Nu, nu poţi, dacă n-ai trecut prin asta.

— Sunt convins că ai dreptate.

— Singurul lucru care m-a ţinut în viaţă a fost acela că ştiam că am o inimă nouă. O simţeam bătând. Părea atât de puternică!

— Ca acum? o întrebă el, apăsându-şi mâna şi mai mult pe pieptul ei.

— Nu, acum bate şi mai tare.

Vorbeau în şoaptă. Vârfurile degetelor lui continuau să-i maseze mijlocul pieptului. Ruşinată fiind, de cicatrice, era uimită că îl lăsa să o atingă. Totuşi,

într-un fel, i se părea firesc. Atingerea lui era curioasă, dar blândă şi, intenţionat sau nu, erotică. Ea simţea că se topeşte.

O delicioasă moleşeală puse stăpânire pe ea, la fel de atotcuprinzătoare ca o anestezie. Extremităţile nervoase îi zbârnâiau şi fremătau, devenind deosebit de sensibile.

El urmărise cu privirea punctul de contact dintre degetele lui şi pielea ei, dar, treptat, îşi ridică ochii spre ai ei. Privirile li se întâlniră şi comunicară dorinţă. Nevoie.

— Nu mă inviţi înăuntru? o întrebă el răguşit.

— Nu. O să pleci supărat?

— Nu. Doar dezamăgit.

Apoi buzele lui le cuprinseră pe ale ei într-un sărut. O luă în braţe. Limba lui o căută pe a ei şi, când acestea se atinseră, el scoase un geamăt extrem de masculin, care o tulbură. Îi cuprinse ceafa, strecurânduşi degetele prin părul care îi cădea puţin, peste guler.

Se mişcau împreună. Mijlocurile li se uniră cu intimitate. Mâna lui rămase sub bluza ei, desfăcută deasupra inimii, care îi umplea palma cu bătăi rapide.

Cealaltă mână şi-o mişca agresiv peste spatele şi şoldurile ei. Îi cuprinse şezutul îmbrăcat în blugi şi o ţinu strâns lângă el. Pasiunea sărutărilor lui crescu în intensitate.

Cat îşi îndreptă capul şi încercă să îşi recapete respiraţia.

— Alex?

— Hmm?

Gura lui îi săruta cu lăcomie gâtul.

— Trebuie să plec.

El îşi ridică privirea şi clipi de câteva ori.

— Ah, da. Aşa e.

Cu o mişcare bruscă îşi retrase mâna de sub bluza ei, îşi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr şi dădu să plece. Coborî cele trei trepte odată. Ea simţi brusc remuşcarea ca pe o durere acută.

— O să mă suni?

El se opri şi se întoarse.

— Vrei?

Ea avu impresia că toate cele zece degete de la picioare i se aflau pe marginea unei trambuline foarte înalte. Avea să cadă în necunoscut până ateriza, fie minunat, fie îngrozitor. Dar nu avea să o ştie până nu făcea acel salt. Indiferent cât de periculos era, voia să rişte şi să descopere ce se afla jos.

— Da, vreau.

— Atunci, o să te sun.

Âi trebui ceva timp până îşi reveni de pe urma sărutărilor. Se plimba ameţită prin casă, uitând de ce intrase într-o cameră, incapabilă să se concentreze asupra altui lucru decât asupra felului cum simţise gura lui Alex pe

a ei şi mâinile lui pe trup. Se dezbrăcă, făcu un duş şi bău un ceai de plante într-o încercare de a se relaxa şi de a coborî de pe culmile erotismului.

Ân cele din urmă, crezând că va putea dormi, străbătu casa stingând luminile, dar, în timp ce încuia uşa de la intrare, zări corespondenţa pe măsuţa din hol, unde o lăsase.

— La naiba.

Ar fi vrut să se ducă la culcare, să ia perna în braţe şi să retrăiască momentele petrecute cu Alex Pierce. Dar, dacă lăsa scrisorile nedeschise în seara aceea, avea să aibă un număr dublu de desfăcut în seara următoare.

Ajungând la un compromis, luă scrisorile cu ea în pat. Le trie imediat aruncând reclamele pe jos şi punând facturile de plată pe noptieră.

Ultimul plic o făcu să ezite, pentru că era complet alb. Numele şi adresa ei formau trei rânduri scrise la maşină pe mijlocul lui. Nu exista nici un antet şi nici o adresă a expeditorului, deşi avea ştampila localităţii.

Âl deschise intrigată şi găsi o tăietură din ziar, lată cât o coloană şi lungă de patru paragrafe. Nici un cuvânt. Nici o explicaţie.

Parcurse repede articolul, după care îl reluă cu un interes crescând. Memphis, Tennessee. Jerry Ward, un băiat în vârstă de şaisprezece ani, se înecase neputând să iasă din camionetă. Se părea că pierduse controlul autovehiculului pe un pod alunecos din cauza ploii şi căzuse în pârâul din apropierea locuinţei sale. Au trecut ore întregi până când au fost găsite maşina şi cadavrul lui.

Cat examină plicul simplu în care fusese expediat articolul. Acesta ar fi putut fi publicat în orice ziar din ţară. Era un articol de umplutură. Majoritatea cititorilor i-ar fi aruncat o privire, după care ar fi trecut la Ann Landers sau la pagina sportivă.

Numai că expeditorul anonim ştia că avea să-i stârnească interesul lui Cat Delaney fiindcă ea şi băiatul din Memphis aveau ceva în comun.

Jerry Ward suferise un transplant de inimă. După ce se luptase cu acea boală necruţătoare încă din fragedă copilărie, fusese operat, dar murise într-un tragic accident.

Acea crudă ironie nu îi scăpă lui Cat.

Şi bănuia că aceea era şi intenţia expeditorului.

Capitolul nouăsprezece.

Nancy Webster se strecură în pat lângă soţul ei. Îi puse mâna pe burtă, un gest obişnuit care le încheia ziua în mod oficial. El o acoperi şi i-o mângâie absent.

— La ce te gândeşti în seara asta? Îl întrebă ea încet.

— La o mulţime de lucruri, răspunse el zâmbind.

— Ca, de pildă?

— Nimic deosebit.

La începutul căsniciei comenta cu ea toate aspectele zilei lui de lucru. Vorbeau despre speranţele şi visurile lor în şoaptă ca să nu-i audă copiii care dormeau în camera de alături.

Cu trecerea timpului, au apărut alte obligaţii, unele din ele având prioritate în faţa acelor discuţii liniştite pe pernă. Nancy ducea dorul acelor zile când el ţinea la părerea ei mai mult decât la a altora. Încă o mai făcea, ştia acest lucru, numai că nu i-o mai cerea atât de des ca înainte de a se bucura de succes.

— Mâine iese clasamentul Neilsen pentru gradul de popularitate.

— Ultima oară, WWSA a fost cu mult înaintea altora, îi aminti ea. Principalul tău rival era pe locul doi, cu mult în urma ta. Presimt că, de data asta, o să ai şi mai mult succes.

Sper să ai dreptate.

Ea se cuibări şi mai mult lângă el, punându-şi capul pe umărul lui.

— Ce mai este?

— Ah, nimic. Totul.

— Cat Delaney?

Âi simţi imediat reacţia. O subtilă încordare a muşchilor” o uşoară retragere, deşi continuau să se atingă, totuşi inconfundabilă.

— De ce m-aş gândi la Cat? Întrebă el cu o uşoară asprime. Mai mult decât la Dirk Preston, Wally Seymour sau Jane Jesco? spuse el enumerând alte personalităţi ale emisiunilor în direct realizate la WWSA.

— Asta te întreb şi eu, Bill, spuse ea încet. Există vreun motiv anume pentru care te-ai gândi la Cat?

— Face o treabă excelentă pentru noi, dar săptămâna trecută a avut încurcătura aia cu cei care au anulat înfierea, spuse el după care făcu o pauză. Slavă Domnului că n-au dat vina pe noi.

Se mişcă puţin. Sub pătură, piciorul i se atinse de al ei, dar şi-l trase înapoi.

— Cat e conştiincioasă. Cred că exagerează chiar. O admir şi îmi place.

— Şi mie îmi place, spuse Nancy ridicându-se într-un cot şi uitându-se la el. Dar nu vreau să-mi împart soţul cu ea.

— Ce tot spui acolo? Întrebă el brusc.

— Bill, ceva nu e în regulă între noi.

— Totul e în regulă.

— O simt. Sunt măritată cu tine de mai bine de treizeci de ani. În fiecare noapte am dormit alături de tine. Te-am văzut fericit, trist, frustrat, entuziasmat, deprimat. Îţi cunosc toate stările de spirit. Te... te iubesc.

Glasul i se frânse şi nu suportă acest lucru, pentru că nu voia să devină o soţie plângăreaţă care îşi trimitea bărbatul drept în braţele alteia, mai înţelegătoare şi mai puţin dispusă să necăjească şi să pună întrebări.

El îi atinse părul.

— Şi eu te iubesc. Şi jur pe Dumnezeu că între mine şi Cat Delaney nu-i absolut nimic.

— Dar te obsedează. Chiar dinainte să o cunoşti.

— O voiam pentru WWSA.

— Nu minţi, izbucni ea. E mai mult decât un simplu interes profesional. Ai mai căutat oameni importanţi şi înainte, dar nu cu încăpăţânarea cu care ai urmărit-o pe ea. Te obsedează sexual?

— Nu! strigă el cu asprime, dar îşi coborî glasul şi repetă: Nu, Nancy. Ea îl privi, căutând să afle adevărul, dar ochii lui nu trădau nimic. Acel caracter implacabil îl ajutase să devină un excelent om de afaceri. Dacă nu voia să i se citească gândurile, nimeni nu o putea face.

Continuarea discuţiei ar fi echivalat cu a-l face mincinos, ceea ce ar fi creat între ei o distanţă şi mai mare, aşa că, deocamdată, ea renunţă.

— Bine.

O trase lângă el şi o înconjură cu braţul.

— Ştii că te Iubesc. Ştii foarte bine asta, Nancy.

Ea încuviinţă, dar, pentru a fi mai convinsă, voia să i-o demonstreze fizic. Luându-i mâna, i-o puse pe sân. El răspunse. Se sărutară, se mângâiară. Când o penetră, ea îl înconjură cu picioarele posesiv.

După aceea, se strânse lângă el, ascultându-i răsuflarea profundă şi ritmică. Deşi erau lipiţi unul de celălalt, deşi contactul lor fusese sexy şi plin de pasiune, îi lipsise acea intimitate spirituală pe care o împărţiseră de ani de zile. Ceva se interpunea.

Cat Delaney nu părea genul de femeie care să se încurce cu un bărbat însurat, dar, în definitiv, era actriţă. Atitudinea ei prietenoasă putea fi o prefăcătorie. Nancy nu era niciodată împăcată când era vorba de alte femei. Bill era un bărbat bine, fermecător, bogat – o pradă excelentă pentru o mulţime de femei a căror moralitate nu le-ar fi împiedicat să strice o căsnicie.

Chiar dacă totul mergea atât de bine între ei, acest lucru se putea întâmpla. Îl cunoscuse pe Bill şi se căsătoriseră în timpul colegiului, dar multe căsnicii se stricau după treizeci de ani şi chiar mai mult. Nu se putea baza pe sentiment să-l ţină împreună şi nici pe cei şase copii ai lor.

Nancy se baza doar pe dragostea, care dura de mai mult de trei decenii, şi pe ea însăşi. Se menţinea într-o formă fizică excelentă. La cincizeci şi patru de ani, pielea ei era netedă şi întinsă. Datorită faptului că părul ei era de culoarea mierii, firele albe nu prea se vedeau. Făcea exerciţii într-o sală de sport trei zile pe săptămână şi juca golf şi tenis, ceea ce ajuta la combaterea îmbătrânirii. Când se privea în oglindă, considera fără modestie că arăta mai bine decât multe femei care aveau jumătate din vârsta ei.

Nu avusese niciodată ambiţia să facă o carieră. În schimb, îşi concentrase toată energia pentru ca Bill să reuşească acest lucru. Începuse în adolescenţă ca operator şi îşi făcuse drum încetul cu încetul până la departamentul de

comerţ, după care se apucase de management, plimbându-se de la un post de televiziune la altul, dintrun oraş în altul, dintr-un stat în altul.

Ân primii cincisprezece ani de căsătorie, avuseseră atâtea adrese, încât Nancy le pierduse şirul. Nu o deranjase acea permanentă mişcare. Cu fiecare slujbă, Biil înainta ierarhic şi ea ştia cât de important era acest lucru pentru el.

Ân timp ce era director general la un post din Michigan, aranjase vânzarea acestuia unui conglomerat, ceea ce îi adusese un premiu însemnat. Noii proprietari îl rugaseră să rămână, dar el preferă să folosească premiul pentru achitarea propriului său post, WWSA devenise un alt copil pentru el şi pentru Nancy.

Ea plănui să-i fie confidentă, soţie, prietenă şi amantă până când avea să-şi dea ultima suflare. Îl iubea pe William Webster şi ar fi făcut orice pentru a-l păstra.

Cu capul pe pernă, îl privea cum doarme. Alături de acel bărbat cunoscuse o iubire cum nu crezuse vreodată că există. Dragostea ei pentru el era complexă şi cu multe faţete, marcată de evenimentele importante din viaţa lor. Ziua nunţii. Fiecare etapă a carierei lui. Fiecare succes şi eşec. Naşterea fiecărui copil. Moartea unuia. Deodată, I se tăie răsuflarea.

Dacă Biil nu era obsedat sexual de Cat Delaney? Dacă totul avea vreo legătură cu Cat? Acea posibilitate o umplu de groază.

— Bună dimineaţa, domnişoară Delaney.

Cat încremeni când o văzu pe Melia King la biroul secretarei lângă uşa redactorului şef.

— Scuză-mă o clipă, spuse Melia răspunzând apoi la telefon. Bună dimineaţa. Postul de televiziune WWSA. Cu cine doriţi?

Apăsă pe un buton făcând legătura cu unul din redactori, după care îi aruncă lui Cat un zâmbet dulce.

— Acum lucrez aici.

Cat îşi schimbă direcţia. Preferând scările în locul liftului, ajunse la biroul personal într-un timp record şi se duse direct la secretară. Fără nici o introducere, o întrebă dacă Melia King mai era încă angajata lor.

— Este secretară în redacţia de ştiri acum.

— Cum e posibil? Întrebă Cat. Eu am concediat-o acum două săptămâni.

— A fost reangajată.

— Când? De ce?

— Nu am voie să discut despre un alt angajat cu dumneata, domnişoară Delaney. Mi s-a spus să o reangajez, zise ea. Asta-i tot ce ştiu.

Cat aruncă o privire uşii închise a biroului unde se afla directoarea personalului.

— Aş vrea să vorbesc cu ea. Te rog să mă anunţi.

— Nu este aici, domnişoară Delaney. Dar îi voi transmite că ai căutat-o.

— Nu, mulţumesc. Nu pot să aştept.

Se întoarse să plece, după care se uită la secretara speriată şi îi spuse:

— Promit să nu te amestec în treaba asta.

Părăsi biroul personalului, străbătu holul furioasă şi dădu buzna în cel al directorului general.

— E înăuntru?

Asistenta lui Webster păru şi jignită şi speriată, de parcă acea vrăjitoare cu părul în flăcări şi ochii scânteietori îi ceruse banii sau viaţa.

— Da, dar...

— Mulţumesc.

Bill vorbea la telefon când uşa se deschise brusc, îşi ridică privirea furios, dar când văzu cine era oaspetele neaşteptat, zâmbi şi îi făcu semn să intre.

— Da, da, mai vorbim săptămâna viitoare. Desigur. Mulţumesc. La revedere.

Ânchise şi se ridică politicos, zâmbind larg.

— Mă bucur că ai venit, Cat. Speram să avem ocazia să stăm puţin de vorbă azi.

— N-am venit să stăm puţin de vorbă.

Tonul ei aspru îl luă prin surprindere şi zâmbetul îi pieri.

— Văd. Ia loc.

— Prefer să stau în picioare. Ştiai că Melia King se află din nou pe statele de plată?

— Ah, deci asta-i problema.

— Directoarea personalului a reangajat-o după ce eu am concediato. Numi închipui de ce a făcut asta, dar aş vrea să intervii şi să-mi susţii hotărârea.

— Nu pot face asta, Cat.

— Bine, dar tu eşti directorul general. Sigur că poţi.

— Nu pot, pentru că eu am aprobat reangajarea domnişoarei King.

Ea se aşează, dar fără să-şi dea seama. Şocul îi înmuiase genunchii, făcând-o să se prăbuşească pe un fotoliu. După ce îl privi neîncrezătoare timp de câteva secunde, îşi propti ambele mâini de birou şi se aplecă spre el.

— De ce, Bill?

— Chestiunile astea sunt complicate, Cat. La suprafaţă pot părea simple, dar te asigur că sunt foarte dificile.

Calmul lui o enervă.

— Doar n-ai de gând să spui că n-am de ce să-mi bat frumosul căpşor, nu? El se încruntă.

— Nu ţi-am vorbit ironic.

— Pe naiba. Şi nu mă lua pe ocolite, da? Spune-mi concret. Oricât de complexe ar fi problemele, cred că voi fi în stare să le-nţeleg. De ce ai împiedicat plecarea Meliei?

— Din două motive. Unu, e hispanică şi trebuie să abordăm angajările şi concedierile minorităţilor cu foarte multă grijă. Lucrezi de destulă vreme în

domeniu ca să ştii că, dacă violezi în vreun fel Legea Posibilităţilor Egale de Angajare – chiar dacă cineva doar bănuieşte că ai încălcat-o – eşti luat imediat la bani mărunţi. Cu cât costă un timbru poştal, cineva poate face o plângere care poate duce la închiderea unui post de televiziune.

— Concedierea n-a avut nici o legătură cu originea ei etnică şi ştii asta foarte bine.

— Ştiu! dar dacă am fi verificaţi, părerea mea n-ar avea nici o importanţă. Uite ce e, Cat, ştiu că ai avut probleme cu ea, dar n-ai spus niciodată ceva concret.

— Pentru că n-am vrut să zici că mă plâng.

— Apreciez asta, spuse el. Din păcate, de data asta, tactul nu ţia mai fost de ajutor. Dacă ar fi existat nişte rapoarte scrise privind neglijenţa sau incompetenţa domnişoarei King, ai fi putut cere concedierea ei fără nici o problemă, dar, fără astfel de documente, dai impresia că ai concediat-o din răzbunare, ca urmare a unui conflict de personalităţi. Am fi luaţi în focuri. Domnişoara King a ştiut acest lucru şi a discutat cu directoarea personalului, care apoi mi-a prezentat problema mie. Totul a fost foarte civilizat, dar mesajul subtil al domnişoarei King a fost foarte limpede.

— Ea a supralicitat şi tu te-ai făcut mic.

— Am reangajat-o spre binele postului, spuse el cu răceală. Reangajarea Meliei era un fapt împlinit. Webster nu avea să-şi schimbe decizia. Cat ştia că nu va câştiga nimic dacă îi spunea acum despre incidentul cu medicamentele şi mărturisirea ulterioară a Meliei.

— Nu că ar avea vreo importanţă, dar care e celălalt motiv? Ai spus că sunt două.

— Are un handicap.

— Un handicap? repetă ea râzând sec. Dacă există o angajată fără nici un cusur fizic, atunci ea e.

— E dislexică.

— Oh, Doamne, spuse Cat amintindu-şi de câte ori o certase pe Melia pentru că nota greşit numerele de telefon. Habar n-am avut.

— Nimeni n-a ştiut. N-a scris nimic în dosarul ei la angajare. A învăţat să se descurce, dar nu reuşeşte totdeauna. Poate de aceea a făcut şi atâtea greşeli.

— Poate.

Dislexia tot nu era o scuză pentru faptul că îi aruncase medicamentele la gunoi. Cat îi înţelegea situaţia şi ar fi fost gata să-i uite toate greşelile din trecut dacă Melia ar fi avut o atitudine mai agreabilă.

— Trebuie neapărat să lucreze într-un loc unde e nevoie în permanenţă să noteze corect nume şi cifre?

— Insistă că se poate descurca. Şi, în plus, a fost singurul post pe care i l-am putut oferi. Şi, chiar şi aşa, a trebuit să facem nişte modificări în schemă.

— Vai, vai, ai fost grijuliu.

— Nu-ţi stă bine să fii sarcastică. Încă furioasă, se ridică să plece.

— Înţeleg în ce poziţie delicată te-ai aflat, Bill. Înţeleg şi că, pentru binele postului, n-ai avut de ales în ceea ce priveşte modul în care ai acţionat. Ceea ce mă deranjează extrem de mult e faptul că n-am fost consultată. M-ai făcut să par o proastă şi mi-ai luat orice putere.

— Nu-i adevărat, Cat.

— Ba mă tem că e. Dacă eu, sau oricine altcineva care se presupune că deţine o funcţie executivă, nu pot fi sigură că decizia mea e pusă în aplicare, atunci ce rost mai are să ne împuterniceşti? În ciuda dislexiei Melia a meritat să fie concediată.

— S-ar putea, dar asta-i natura domeniului nostru.

— Ei bine, partea asta din natura domeniului ştie să sugă! El se ridică şi ocoli biroul.

— Exagerezi cam mult, Cat. Te-a supărat cumva altceva? „Da”, îşi spuse ea. „Plicul acela.”

Articolul şi plicul în care sosise se mai aflau încă în sertarul noptierei. Încercase să-şi spună că era vreo glumă proastă şi să le arunce pe amândouă, dar ceva o făcuse să le păstreze. Şi mai tulburător era faptul că au fost trimise de către o persoană anonimă. Aceasta nu sugera neapărat răutate; poate arăta doar, că expeditorul era insensibil şi avea un ciudat simţ al umorului.

Nu ajunsese la nici o concluzie. Era cu siguranţă prematur să-i spună lui Bill, care, fără îndoială, ar fi luat-o drept parandică. Şi ar fi avut perfectă dreptate.

— Totul e grozav, spuse ea arborând un zâmbet fals şi schimbând subiectul. Ţi-am spus de ultimul nostru succes? Îţi aminteşti de Chantal?

— Fetiţa care avea nevoie de un transplant de rinichi?

— Exact. Părinţii ei adoptivi au acceptat întreaga responsabilitate pentru îngrijirea ei medicală. Ieri au găsit un donator şi aseară au operat-o. Deocamdată, totul e bine.

— Asta-i o veste minunată, Cat. Cred că putem scoate puţină publicitate din chestia asta.

— Şi eu cred. L-am şi rugat pe Jeff să compună şi să distribuie un comunicat de presă, i-am spus să i-l trimită întâi lui Ron Truitt. Dacă nu scoate un articol, îl putem acuza de tratament discriminatoriu.

Âşi puse ambele mâini pe umerii ei şi o strânse uşor.

— Nu te mai gândi la problema cealaltă. E un nimic faţă de treaba excelentă pe care o faci. Ţine-o tot aşa şi lasă conducerea zilnică a postului în seama mea.

— O să-mi dau toată silinţa să ţin minte. Totuşi, când mă enervez, îmi pierd memoria.

El râse şi o conduse până la uşă.

— Ai avut dreptate să fii furioasă. Lasă-mă să-mi iau revanşa. Nancy intenţionează să organizeze o petrecere.”Vrea să te prezinte unor oameni care ne pot ajuta să facem acea gală a celebrităţilor în scopul adunării fondurilor despre care am vorbit. Ce zici de sâmbăta viitoare?

— Grozav. Pot să vin cu propria mea celebritate?

— Bineînţeles. Cine e?

— Alex Pierce.

— Scriitorul?

— Ai auzit de el?

— Cum aş fi putut să nu aud? Se spune că ar fi un al doilea Joseph Wambaugh. Nu ştiam că locuieşte în San Antonio.

— Cred că nicăieri nu e acasă, dar acum e aici fiindcă lucrează la următoarea carte.

— Adu-l neapărat. Nancy o să fie în culmea fericirii.

Capitolul douăzeci.

— Deci, vrei să mergi?

— Cu ce trebuie să mă îmbrac?

— Pentru început, trebuie să ai pantofi şi ciorapi. Telefonul amplifică râsul jos al lui Alex, care îi gâdilă urechea lui Cat şi îi făcu pielea pe braţe ca de găină. Era ridicol, îşi spuse ea. Se purta ca o şcolăriţă la prima iubire.

Mai tot timpul se gândea la el. Îi distrăgea atenţia la serviciu şi o lua cu ameţeală când îi auzea vocea. Ridicol!

— O să văd dacă o să găsesc o pereche de ciorapi ca lumea, spuse el.

— Nu-i ceva prea elegant, dar n-aş vrea să mă simt prost din cauza partenerului meu. Vor veni nişte oameni foarte importanţi, zise ea apoi imitând accentul britanic. Nancy Webster organizează o petrecere pentru adunarea de fonduri destinate copiilor şi n-o să-ţi mai vorbesc niciodată dacă faci vreo greşeală care i-ar costa pe copii nişte bani.

— Promit să nu mă scarpin, să nu mă scobesc sau să nu suflu nimic din ce n-ar trebui scărpinat, scobit sau suflat în public.

— Ah, îţi mulţumesc că m-ai liniştit, zise ea gemând. Probabil că o „să mă faci de râs”. Sau o să uiţi să apari.

— O să-mi fac un semn în calendar.

— O să uiţi să verifici calendarul. Nu-ţi aminteşti că aşa ne-am cunoscut?

— Cea mai bună greşeală pe care am făcut-o vreodată.

Ea roşi de plăcere şi se bucură că el nu îi putea vedea zâmbetul prostesc.

— Ca să fiu mai sigură, o să te sun cu vreo două ore înainte şi o să te iau cu maşina mea.

— Bună idee.

— Lucrezi în seara asta?

— Da, dar în ultima vreme am descoperit că mi-e greu să mă concentrez. Mă-ntreb de ce, oare?

Ea se simţi străbătută din nou de un val de plăcere. Era măgulitor să distragi atenţia. Se întâlniseră de două ori după prima seară. O dată la un restaurant pentru a lua cina, după care îşi văzuse fiecare de treabă. A doua oară venise să o ia – cu o maşină.

Merseseră la The Riverwalk, unde mâncaseră o mâncare mexicană proastă şi apoi se plimbaseră pe faleza lui San Antonio River prin centru. După un timp, lăsară magazinele şi galeriile turiştilor şi, traversând strada, cumpărară conuri de îngheţată de la un vânzător somnoros şi se aşezară pe o bancă izolată şi umbrită din Alamo Plazza. Soarele apusese, iar autobuzele cu turişti plecaseră, lăsând fortăreaţa pustie, arătând impunătoare şi senină, un monument potrivit pentru ceea ce se întâmplase acolo cu 150 de ani în urmă.

— Ce hotărâre au luat, nu? zise el sfărâmând în dinţi o bucăţică de gheaţă. Tu ai fi rămas să lupţi până la moarte?

— Grea întrebare. Cred că da, dacă aş fi ştiut că n-am altceva de pierdut decât propria mea viaţă.

Luă o bucăţică de îngheţată cu vârful limbii.

— Şi eu am făcut cam la fel, zise ea şi, văzând că o priveşte nedumerit, continuă: Chiar înainte de a mi se face transplantul, mi-am dat seama deodată că erau pe cale de a-mi scoate inima. Te rog să nu mă-nţelegi greşit, adăugă ea repede. Îmi doream cu disperare o alta. Dar, o fracţiune de secundă, am fost nesigură. Trebuia să mor ca să pot trăi. Era un gând teribil.

Âl privi zâmbind.

— Dar a trecut şi acum am o altă inimă, o a doua viaţă.

Âşi mâncară îngheţatele în linişte. O trăsură trasă de un cal trecu pe lângă ei. Nu avea pasageri, era doar vizitiul care stătea cu umerii aduşi şi cu bărbia în l piept, părând la fel de plictisit precum calul.

— Cat?

— Hmm?

— Ştii cine ţi-a donat inima?

— Nu.

— Nu ştii nimic despre...?

— Nu şi nici nu vreau.

El încuviinţă, dar era evident că nu-i conveneau răspunsurile ei scurte.

De ce? Adică, e ceva caracteristic celor care fac transplantul de inimă?

— Unii vor să i cunoască pe membrii familiei donatorului şi să le mulţumească personal. Vor ca aceştia-să ştie că sunt conştienţi de sacrificiul pe care l-au făcut. Alţii vor să afle cât pot de multe despre donatorul lor, zise ea scuturând din cap categoric. Eu, nu. N-aş putea suporta aşa ceva.

— În ce sens?

— Dacă i-aş dezamăgi?

— Mă îndoiesc că s-ar întâmpla una ca asta.

— Există prea multe riscuri. În loc să stau să mă întreb cine a făcut să fie totul posibil, prefer să fac ceva cu viaţa mea, ca sacrificiul lor să nu fie în zadar.

Conversaţia se încheiase acolo. El nu mai insistase şi ea era bucuroasă, căci era un subiect delicat. Cu el discutase despre acea problemă mai mult decât cu oricine altcineva, în afară de Dean.

Acum se uită la sertarul noptierei şi se gândi să aducă în discuţie un alt subiect neplăcut – corespondenţa pe care o primise de curând. Oare va fi de părere că articolul despre băiatul din Memphis avea vreo legătură cu ea? Dacă nu, de ce îi fusese trimis? Îl ţinuse deja destul de mult din treabă.

— Te las acum. Iartă-mă dacă te-am deranjat.

— Nu-ţi face probleme. Lucram de ore întregi şi simţeam oricum nevoia unei pauze. Îţi mulţumesc că m-ai invitat la petrecerea familiei Webster.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să mergi.

— O să-ncerc să fiu cuminte.

— Te-am necăjit doar.

— Ştiu.

Ea îi simţi zâmbetul din glas. Semăna cu al ei.

— Noapte bună, Alex. Pe sâmbătă seara.

Avea un zâmbet prostesc după ce închise. Fără îndoială, scăpa controlul. Nu îi stătea în fire să fie nesăbuită sentimental. Datorită copilăriei, îi era teamă de legături. Fusese silită să părăsească un număr destul de mare de fraţi şi surori adoptivi după ce se legase de ei profund. Legăturile duseseră în mod inevitabil la rupturi, care o făcuseră să sufere extrem de mult.

Cu toate acestea, se lega mult şi repede de Alex Pierce.

Ce simţea, oare, pentru ea?

Ar fi vrut să se culce cu ea. Acest lucru îl ştia cu certitudine. Avea un libido sănătos. Ajungea să citeşti fragmentele sexuale,din cărţile lui pentru aţi da seama. Şi Cat le citise. De câteva ori.

Bineînţeles că nu era de acord şi nici nu-i păsa cum se purtau personajele lui masculine cu femeile. Dacă i-ar fi numit misogini ar fi însemnat să le facă o nedreptate acestora. Cu câteva excepţii, le arătau femeilor mai puţină consideraţie decât unei batiste de hârtie folosite.

Dar Alex nu părea să împărtăşească misoginismul personajelor lui. Îi dădea impresia că are o părere foarte bună atât despre ea, cât şi despre munca ei. Îi făcea complimente adesea.

Era capabil să râdă şi să glumească, dar din fire era serios, uneori chiar grav. Nu îi plăceau trivialităţile. De asemenea, avea foarte puţine de spus în legătură cu munca lui din cadrul poliţiei şi, în acele rare momente în care o făcea, vocea îi era încărcată de o oarecare amărăciune. Trebuia să fi fost ceva neplăcut în legătură cu retragerea lui, care ea bănuia că nu fusese voluntară.

Şi-l închipuise ca amant, dar şi ca prieten. Dean îi mai era prieten încă, dar el era foarte departe. Ea avea nevoie de cineva în care să aibă încredere şi care să fie mai aproape.

Privirea îi alunecă din nou spre sertarul în care se aflau articolul iniţial şi cel primit în ziua aceea.

Sosise într-un plic identic. La fel ca primul, nu conţinea decât un articol decupat din ziar, de data aceasta localitatea fiind Boca Raton, Florida.

O femeie în vârstă de şaizeci şi doi de ani fusese găsită moartă după ce căzuse din greşeală de pe o scară. Fiind singură acasă, încercase să ude o plantă atârnată de un cârlig în tavan. Alunecase de pe scară şi căzuse prin uşa de sticlă, care dădea în curtea Interioară. Un ciob îi perforase plămânul.

La fel ca băiatul din Mernphis, suferise un transplant de inimă.

Cat nu ştia ce să înţeleagă din acele mesaje. Ca fost poliţist, care ar fi fost oare părerea lui Alex? Ar fi crezut că reprezentau un motiv de teamă sau le-ar fi luat drept nişte glume proaste ale vreunui maniac?

Fusese gata să decidă că primul nu era nimic altceva decât aşa ceva, când îl primise pe al doilea. Ciudată coincidenţă ca doi oameni cărora li se făcuseră transplanturi de inimă să moară în asemenea accidente bizare. Şi mai ciudat era faptul că cineva o alerta cu privire la acele morţi.

— Nebuni, spuse ea punând agitată articolele în plicurile lor şi închizând cu putere sertarul noptierei. Probabil că fuseseră trimise doar ca să o tulbure şi să o supere.

Nu avea să lase să se întâmple aşa ceva. Dacă îşi făcea griji măcar pentru o clipă din cauza lor, lăsa un nebun să-i pună stăpânire pe minte. Scrisori trimise de maniaci se întâlneau adesea în meseria ei. Nu trebuia să le dea atenţie. Dacă nu enunţau ameninţări, nu trebuia să-şi facă probleme din pricina lor.

Şi, în plus, trebuia să se gândească la probleme mult mai presante ca, de pildă, cu ce avea să se îmbrace la petrecerea soţilor Webster.

Cat ajunsese cu cinci minute mai devreme la locuinţa lui Alex. Acesta era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă gri deschis. Mânecile desfăcute îi atârnau şi numai doi nasturi erau încheiaţi. Era desculţ.

Complimentul lui nu fusese atât un cuvânt, cât o expiraţie uşoară. Ei i se înmuiară picioarele.

— Mulţumesc.

— Arăţi superb.

— Îţi mulţumesc din nou. Îmi pare rău că am ajuns mai devreme. Circulaţia n-a fost atât de intensă cum mi-am închipuit. Decât să aştept în maşină, m-am gândit să vin să văd dacă nu cumva eşti gata. Dar e foarte bine că nu eşti. Nu-i nici o grabă. Avem destul...

— De ce eşti atât de nervoasă? Doar am promis să mă-ncalţ cu ciorapi şi pantofi, nu?

Era foarte intuitiv. Ea sporovăise aiurea pentru a-şi masca tulburarea. Şi mai mult o indispunea gândul că el o putea desluşi atât de bine. Doar avea intuiţia unui scriitor. Dacă ar fi trebuit să descrie scena aceea, ar fi pus personajul nervos să debiteze ca un idiot.

Faptul că era un atât de bun cunoscător al oamenilor o dezavantaja. Va trebui să fie mai prudentă pe viitor, să nu se trădeze prea mult.

El se dădu la o parte.

— Intră.

— Îi spuse păianjenul muştei.

— Nu muşc, zise el închizând uşa şi încuind-o. Oricum, nu tare. Râzând şi simţindu-se mai în largul ei acum, Cat îşi roti privirea în jur.

Mirosea a zugrăveală proaspătă. Tavanul şi ferestrele înalte îi aduceau aminte de casa ei din Malibu.

— Dormitorul e sus, zise el. Bucătăria acolo, în spate. Iar uşile astea duble dau pe verandă.

— Îmi place.

— E drăguţ, spuse el. După cum ştii, nu prea stau mult într-un loc. Ea era impresionată de curăţenie, de fapt până când zări poalele unei cămăşi ieşind de sub pernele canapelei. Revistele de pe măsuţă păreau adunate în grabă, iar pe măsuţa de cafea se vedeau urme de pahare intersectate asemeni cercurilor olimpice.

— Crede-mă, Delaney. Arăţi fantastic în seara asta. Complimentul o făcu să se întoarcă brusc. Privirea lui era fierbinte şi pătrunzătoare.

— Mulţumesc.

— Credeam că roşcatele nu poartă portocaliu.

— Nu-i portocaliu, ci arămiu.

— E portocaliu.

Rochia scurtă şi dreaptă avea două bretele foarte subţiri şi era acoperită cu discuri subţiri metalice care sclipeau ca nişte bănuţi. De când făcuse-transplantul nu mai purtase nimic atât de decoltat. Cu câteva săptămâni în urmă n-ar fi făcut-o, dar Alex o ajutase să nu mai fie complexată din cauza cicatricii.

— Oricum i-ai spune are aceeaşi culoare cu părul şi te face să străluceşti ca o flacără, îi spuse el.

— Cuvinte de scriitor. Eşti poet şi habar n-aveam.

— Poţi să-ţi dai seama după picioare, zise el uitându-se în jos. Simte-te ca acasă. Mă-ntorc imediat.

Urcă treptele câte două. Când ajunse sus, îşi descheie pantalonii şi îşi vârî cămaşa înăuntru.

— Trebuie să fie ceva de băut în frigider. Nu sunt sigur. Serveşte-te cu ce vrei.

— Bine, mulţumesc. Unde ţi-e motocicleta? N-am văzut-o afară.

— Am dus-o la reparat.

— Foarte bine. Mi-ar plăcea să mai merg cu ea.

— Da. Dacă simţi o dată atâta putere între picioare, îţi place la nebunie.

— Foarte amuzant.

— O să-i duc dorul. Tipul mi-a spus că o să dureze câteva luni.

— Cum merge cartea?

— Prost.

— Nu cred.

Din experienţa pe care o avea cu scriitorii ştia că aceştia au, în general, o părere foarte proastă despre proiectele în curs.

Se plimbă prin living-room, căutând să-l cunoască mai bine pe proprietar. Nu găsi, însă, nimic. Singura amprentă personală a încăperii era graba în care încercase să facă ordine înainte de sosirea ei. Îi lipsea aerul pe care i l-ar fi dat un ocupant permanent. Nu existau fotografii de familie, bibelouri, corespondenţă sau chitanţe. Mobila nu avea personalitate şi părea închiriată.

Era uşor dezamăgită.

Sub scară văzu două lăzi cu titlurile celor două romane tipărite pe ele. Erau încă sigilate. De ce nu le împărţise încă rudelor şi prietenilor, oare? Poate o făcuse, iar acelea erau în plus. Sau poate nu avea rude şi prieteni.

Şi poate că imaginaţia ei o luase razna.

Se uită printre jaluzelele de la uşile franceze. Veranda nu părea deosebită. Nefolosită.

Pe holul scurt spre bucătărie, observă o uşă închisă. O cămară? O cameră de toaletă? Se dădu puţin înapoi pentru a încerca să ghicească dimensiunile încăperii de dincolo de uşă. Era mai mare decât o cameră sau o baie.

Mâna i se îndreptă spre clanţă înainte să îşi dea seama. Se opri puţin gândindu-se. De ce nu îi spusese de încăperea aceea? Să fi omis intenţionat?

Răsuci clanţa cu grijă. Uşa se deschise fără zgomot. Înăuntru era întuneric beznă. Deschise uşa şi mai mult şi îşi strecură capul prin acel spaţiu.

O lumină foarte slabă pătrundea prin jaluzelele trase. Abia putea să desluşească formele, dar zări...

Capitolul douăzeci şi unu.

— Naiba să te ia, Alex! exclamă ea eliberându-şi mâna şi întorcându-se spre el. M-ai speriat îngrozitor! Ce naiba ai?

El închise uşa cu zgomot.

— În camera asta n-are voie să intre nimeni.

— Atunci, de ce n-ai pus un semn cu „Intrarea interzisă”? Ce faci acolo, tipăreşti bani falşi?

El o apucă de încheietură, mai slab de data aceasta.

— Îmi pare rău că te-am speriat. N-am vrut. Dar îmi apăr locul unde lucrez.

— Pentru a nu spune mai mult, zise ea furioasă.

— Te rog să înţelegi. Ceea ce fac acolo e extrem de personal, zise el şi privi uşa închisă de parcă ar fi văzut prin ea. În încăperea aia mă simt foarte bine, dar şi foarte rău. Acolo îi dau naştere fiecărui afurisit de cuvânt şi naşterile sunt îngrozitor de grele şi de dureroase. Acolo creez. Şi tot acolo blestem procesul de creaţie. E camera mea de tortură ultrasecretă şi masochistă.

Zâmbi cu tristeţe.

— Ştiu că pare o nebunie pentru cineva care nu e scriitor, dar invadarea spaţiului meu de lucru este echivalentă cu violarea subconştientului meu. Nu mi-ar mai aparţine niciodată mie şi gândurilor mele.

Mustrarea era bine meritată. Nu ar fi trebuit să-şi bage nasul într-o cameră închisă. Artiştii şi sculptorii îşi ţineau operele ascunse până când erau terminate. Nimeni nu auzea muzica vreunui compozitor până când aceasta nu atingea perfecţiunea dorită de el. Ar fi trebuit să îşi dea seama că Alex avea să fie posesiv cu scrierile sale.

— Nu mi-am dat seama, spuse ea cu regret. Îmi pare rău.

— Poţi să umbli pe unde vrei prin casă, numai în camera asta, nu. Îţi permit accesul în cămară, în frigider, în spălătorie, chiar şi la colecţia mea de reviste erotice, dar camera, asta e interzisă.

— Curiozitatea mea, spuse ea clătinând din cap. Unul din consilierii pentru îngrijirea copiilor mi-a prezis că asta o să mă distrugă. Dar tot el consideră că ciocolata e otravă şi m-a sfătuit să nu mănânc niciodată.

Âl privi, dar expresia ei era numai parţial una de căinţă.

— Mă tem că n-am ascultat nici unul din aceste sfaturi. El se sprijini cu o mână de perete.

— Te iert pentru curiozitate. Mă ierţi pentru că am reacţionat exagerat? Îşi pusese o cravată în jurul gâtului, dar nu îi făcuse nod încă. Mirosea a săpun – a piele masculină curată şi umedă, ceea ce lui Cat i se părea mai atrăgător decât un parfum scump. Părul îi era încă nepieptănat şi părea uscat doar cu prosopul. Pe scurt, era un bărbat splendid şi incredibil de sexy.

— Ai o colecţie de reviste erotice? Îl întrebă ea încet.

— Îhâ.

— De când ai început să le strângi?

— De când am ştiut ce anume era obscen.

— Chiar de atunci? Hmm. Aş vrea s-o văd şi eu odată. El zâmbi leneş.

— Cred că ai o înclinaţie dubioasă, Cat Delaney.

— Ăsta a fost încă un lucru care i-a derutat pe asistenţii sociali.

El îi examină chipul, după care privirea îi coborî asupra gâtului ei. Stătea atât de aproape, încât ca să o privească mai bine, trebui să îşi încline capul. Creştetul lui îi atingea uşor obrazul. Cat îi simţea răsuflarea fierbinte pe piept.

Încă îi mai ţinea încheietura mâinii drepte, i-o lipi de perete, puţin deasupra capului, cu palma în afară. Îi sărută punctul acela delicat şi străveziu unde îi zvâcnea pulsul. I-l mângâie cu limba.

Apoi, buzele lui trecură uşor peste ale ei.

— La ce oră începe petrecerea?

— A început de zece minute.

— La naiba, spuse el atingându-i cu gura locul de îmbinare a gâtului cu umărul.

— Dar m-am gândit că o să întârziem, cum e la modă.

— De ce? Credeai că n-o să fiu gata la timp?

— Nu. Aşa... ăăă...

Nu putea gândi când el îi rodea uşor lobul urechii.

— Ştii, în cazul în care am fi fost... reţinuţi.

— Vrei să fii reţinută?

Ea simţi un gol în stomac şi un nod în gât.

— Mă gândeam la trafic sau ceva de genul ăsta.

— Ah, da, la trafic.

El încercă să se îndepărteze de ea, dar Cat îl apucă de cravată.

— Nu pierdem nimic, şopti ea. Or să prelungească puţin timpul destinat cocktail-grilor.

— Şi nici unul dintre noi nu bea.

Âi ridică sânul uşor împingându-l cu mâna de dedesubt şi îşi lăsă capul în jos spre umflătura de deasupra rochiei, sugându-i încet pielea. Cat gemu de plăcere şi se arcui.

El îşi înălţă capul şi o sărută, limba fiindu-i agilă şi provocatoare. Cum sărutul se sfârşi până la urmă, el rămase cu buzele lipite de ale ei.

— Deci...?

— Ce anume?

— Vrei să ne f...?

Neaşteptata vulgaritate îi stinse dorinţa ca o găleată cu apă rece azvârlită în faţă. Îl îndepărtă.

El îşi ridică mâinile în semn de nevinovăţie şi de capitulare.

— I-ai acuzat pe eroii mei că nu cer niciodată voie. – M-am gândit să încerc, atâta tot.

— Ai fi putut s-o faci mai politicos!

— Bine, spuse el spăşit, împreunându-şi mâinile sub bărbie. Doamnă, vreţi să ne f..., vă rog?

— Foarte interesant.

Încercă să treacă pe lângă el, dar o prinse de mijloc şi o lipi din nou de perete. De data aceasta, mai degrabă posesiv decât seducător, continuă să o sărute până când toată furiaei se risipi şi îi răspunse cu tot atâta pasiune. Când îi dădu drumul, în cele din urmă, buzele fiind fierbinţi Simţea furnicături în tot corpul.

— Te vreau, îi spuse el. Dar nu când suntem aşteptaţi undeva, având grijă să nu-ţi stric coafura şi machiajul trecându-şi degetul mare peste buzele ei. Nu

când suntem aşteptaţi la o petrecere care ar putea aduce nişte bani pentru copiii tăi. Pentru că mă îndoiesc că o dată cu tine va fi de ajuns. Înţelegi?

Cu răsuflarea tăiată şi excitată de cuvintele lui, ea nu putu decât să dea din cap în semn de răspuns.

— M-am distrat puţin fiind grosolan cu tine, dar invitaţia rămâne-n picioare. Cum am spus.

Ochii i se întunecară simţitor.

— Trebuie alese doar timpul şi locul. Ne-am înţeles? Ea încuviinţă din nou.

El îi susţinu privirea cât numără până la zece, după care se întoarse.

— Mai lasă-mă câteva minute.

— Cat, ai venit! exclamă Nancy Webster îmbrăţişând-o. Toată lumea arde de nerăbdare să te vadă.

O menajeră în uniformă îi conduse pe Cat şi pe Alex în living-room-ul casei familiei Webster, care, în seara aceea, era plină de cei mai importanţi şi mai influenţi oameni din oraş. Zgomotul dovedea că Nancy Webster îşi putea face oaspeţii să se simtă ca acasă.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Cat. Noi...

— A fost vina mea, zise Alex. S-a ridicat o problemă. Ceea ce îi atrase o privire ucigătoare din partea lui Cat, dar Nancy era atât de nerăbdătoare să-l cunoască, încât nu sesiză nici dublul înţeles al cuvintelor lui, nici mustrarea tăcută a lui Cat. Nancy îi strânse mâna.

— Bine aţi venit, domnule Pierce.

— Alex, vă rog.

— Am fost atât de încântată când mi-a spus Bill că vei veni cu Cat în seara asta! Sunt extrem de onorată şi fericită să te am ca oaspete.

— Sunt foarte bucuros că mă aflu aici.

— Vino să ţi-l prezint pe soţul meu. Ce doreşti să bei?

— Nancy era o gazdă perfectă. În curând îi puse în mână un pahar de Perrier şi lămâie şi îi făcu pe el şi pe Bill să-şi spună pe nume.

— Ţi-am citit primul roman şi mi s-a părut foarte bun pentru o primă încercare, spuse Bill.

Era una din acele remarci pentru care nu exista răspuns. Alex se întrebă dacă Webster îşi dădea seama de acest lucru şi deduse imediat că da. Încerca să-l discrediteze fără să pară ceva evident.

Âi spuse, deci, cât putu de politicos:

— Mulţumesc pentru compliment şi invitaţie.

— Lucrezi la o altă carte?

— Da.

— Acţiunea are loc în San Antonio?

— În parte.

Cat îl luă de braţ pe Alex.

— Păstrează-ţi întrebările, Bill. N-o să scoţi nimic de la el. E foarte discret când e vorba de munca lui.

Webster îl privi curios.

— De ce?

— Dacă povestesc subiectul înainte să termin cartea, dispar toate surprizele. Nu pentru cititor, pentru mine.

— Scrii cartea fără să ştii dinainte ce se va întâmpla?

— Nu întotdeauna.

Webster se încruntă, părând că se îndoieşte.

— Mă tem că eu sunt prea practic ca să pot lucra astfel. „Cui naibii îi pasă?” se întrebă Alex.

Cat întrerupse tăcerea.

— Nu-mi place să mă laud, dar Alex m-a rugat să-l ajut în cercetare.

— Da? Întrebă Webster.

— Îi era greu să scrie scenele de dormitor, aşa că i-am spus câte ceva din trecutul meu dubios de la Hollywood şi i-am dat voie să... Făcu un gest ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

— Să improvizeze? Întrebă Nancy.

— Nu. Să le facă mai puţin şocante. Toată lumea din apropiere râse.

— Oricât de mult am vrea să-l monopolizăm noi, Bill, nu putem, spuse Nancy. Ceilalţi oaspeţi ai noştri nu ne-ar ierta-o niciodată. Cat? Alex?

Se strecură între ei şi îi luă de braţ.

— Mai întâi aş vrea să vă prezint noului nostru primar şi soţului ei.

Âi plimbă prin toată încăperea, făcând prezentările. Alex fu încântat de numărul celor care se declarară admiratorii lui. Cat avea un număr şi mai mare de fani. Toată lumea avea ceva de spus despre Copiii lui Cat. Ea niciodată nu voia să primească laudele singură, ci le împărţea cu restul echipei.

— De la Bill Webster în jos, toată lumea de la WWSA munceşte pentru ca acest proiect să se bucure de succes, spuse ea.

Una dintre invitate pomeni de un articol care apăruse în numărul de duminică al ziarului Sari Antonio Light. Despre o fetiţă care fusese înfiată recent şi după aceea suferise un transplant de rinichi.

— Da, povestea lui Chantal e foarte interesantă, îi spuse Cat femeii care deschisese subiectul, după care se uită la Webster şi adăugă încet: Mă întreb dacă lui Truitt îi place să înghită hapul.

Timp de câteva zile, reporterul urmărise povestea soţilor O’Connor, dar, în zadar. După ce departamentul de relaţii cu publicul al postului de televiziune dăduse o declaraţie, nu se mai făcuse nici un comentariu. La sfatul avocatului lor, soţii O’Connor refuzaseră să se lase intervievaţi. Apoi, după ce psihiatrul i-a făcut să înţeleagă cu câtă pricepere îşi ascunsese fetiţa distrugerea emoţională, cei doi hotărâră, totuşi, să o păstreze.

Atât agenţia de stat, cât şi Copiii lui Cat scăpaseră ca prin urechile acului. Cat spera ca acel articol mai recent să înlăture orice dubiu cu privire la validitatea programului.

— Ceea ce s-a întâmplat în viaţa lui Chanta! e o adevărată minune. Din păcate, există foarte mulţi copii cu probleme deosebite care îşi merită propriile minuni. Plutesc prin universul adoptării provizorii. Fiţi convinşi că mulţi părinţi adoptivi provizorii sunt iubitori. Dar aceşti copii deosebiţi au nevoie de un cămin al lor permanent.

Cina fu constituită din şapte feluri de mâncare şi dură mai mult de două ore. Alex ar fi fost îngrozitor de plictisit dacă nu ar fi avut-o pe Cat alături, care, la îndemnul celorlalţi, povesti câte ceva despre unii din copiii prezentaţi în cadrul programului.

Toţi erau captivaţi de povestirile ei tulburătoare. Unele stârneau râsete, altele lacrimi. Modul animat în care vorbea ea era la fel de emoţionant ca povestirile în sine. În glasul ei se simţea pasiunea faţă de programul pe care îl realiza.

Până se aduse crema de ciocolată albă, ea îi făcuse pe toţi să discute aprins despre o petrecere de adunare a fondurilor la care să fie invitate diverse celebrităţi.

„ Când Alex îi ţinu scaunul după masă, se aplecă şi îi şopti:

— E ca şi aranjat.

După ce toţi ceilalţi oaspeţi plecară, soţii Webster insistară ca el şi Cat să mai rămână să bea o cafea pentru succesul serii.

— Haideţi să mergem în biroul lui Bill, unde e mai plăcut, le sugeră Nancy conducându-i.

O menajeră aduse serviciul de argint, dar Nancy fu cea care turnă în ceşti.

— Vrei puţin coniac, Alex?

— Doar cafea, mulţumesc.

— Am observat că n-ai băut vin la masă, spuse Bill întinzându-se să ia ceaşca de cafea cu puţin coniac pe care i-o turnase Nancy. Eşti anti-alcoolic?

— Da.

Datorită faptului că nu se simţea obligat să-i explice lui Webster motivul abstinenţei sale, Alex nu mai continuă. Cu toate acestea, tăcerea lui creă un alt moment de stânjeneală. Şi, din nou, Cat o întrerupse.

— Acesta e un album de familie? Întrebă ea întinzând mâna spre o carte mare îmbrăcată în piele care se afla pe măsuţa de cafea.

Se aşeză pe podea, strângându-şi picioarele sub ea.

— Vă supăraţi dacă mă uit prin el?

— Sigur că nu, spuse Nancy. Am putea să vă plictisim ore întregi cu fotografiile copiilor.

— Câţi aveţi? Întrebă Alex.

— Şase.

— Şase! exclamă el şi îşi ridică ceaşca în chip de salut. Nimeni, n-ar zice dacă le-ar vedea mama.

— Mulţumesc.

— Se menţine într-o formă perfectă, spuse Webster zâmbind cu mândrie.

— Copiii sunt încă acasă?

Ân timp ce Nancy îl informa pe Alex cu privire la locul unde se afla fiecare progenitură şi cu ce se îndeletnicea, Cat continua să răsfoiască paginile albumului. Din când în când, Alex arunca şi el câte o privire peste umărul ei. Din câte îşi putea da seama, copiii soţilor Webster le semănau foarte mult părinţilor. Erau drăguţi şi păreau cu toţii învingători, pentru că în mod frecvent erau fotografiaţi cu câte un trofeu sau cu câte o panglică.

— Aşa că, de fapt, spuse Nancy, numai cel mai mic locuieşte cu noi încă, deşi rareori e acasă. E redactor la ziarul liceului şi...

— Dumnezeule!

Exclamaţia de uimire a lui Cat o făcu pe Nancy să tacă brusc.” Imediat, toate privirile se aţintiră asupra ei.

Capitolul douăzeci şi doi.

— Ştiai că semeni perfect cu fiica lor, Caria? Conştientă de privirea pătrunzătoare a lui Alex, Cat se concentră asupra drumului.

— Era o oarecare asemănare, admise ea.

— Puţin spus.

— Avea ochi căprui, nu albaştri.

— Dar avea părul roşcat şi ondulat, iar forma feţei era la fel. Înclinându-şi capul, îi analiză profilul.

— Structura osoasă nu era la fel de pronunţată. Nici la fel de ascuţită. Dar asemănarea era remarcabilă.

Cu privirea aţintită asupra parbrizului, ea strânse volanul până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Ştii foarte bine că am dreptate, insistă el. Când i-ai văzut fotografia, ai părut gata să leşini şi obrajii ţi s-au făcut roşii ca focul.

— Eşti un foarte bun observator.

— Cu asta mă ocup. Observ oamenii şi pun pe hârtie ceea ce văd.

— Ei bine, nu-mi place să fiu observată.

— Păcat, pentru că reprezinţi ceva superb de observat. Ca şi Webster.

— Bill? De ce?

— Păi, în primul rând, pentru că nu m-a plăcut de la început. Puţin îmi pasă, dar e ciudat.

— De ce e ciudat? Toată lumea care te cunoaşte te place automat?

— Nu te preface că n-ai observat. Ca să-l acoperi ai sărit cu gluma aia despre ajutorul în cercetare. Pe urmă, era gata să facă apoplexie când te-a văzut luând albumul de fotografii. Nu voia să vezi fotografia fiicei lor moarte.

Cat apelă la talentul ei de actriţă pentru a rămâne impasibilă. Nu îl urmărise pe Bill aşa cum o făcuse Alex şi nu putea spune cu exactitate care îi fusese reacţia când ea luase albumul. Totuşi, observase că el urmărise întregul incident în tăcere, lăsând-o pe Nancy să rezolve situaţia.

Aceasta recunoscuse asemănarea izbitoare a fiicei lor cu Cat, spunând:

— Bill şi cu mine am observat asta de cum ai apărut în Drumuri. Ba chiar o tachinam pe Caria zicând că avea o viaţă dublă de care nu ne spusese, îţi aduci aminte, dragul meu?

El dăduse un răspuns afirmativ mormăit.

După aceea, ea şi Alex refuzaseră să li se mai pună cafea şi insistase să plece. Cat le mulţumise din toată inima pentru petrecere. Nancy era sigură că, datorită ajutorului şi Sprijinului celor care luaseră parte, avea să organizeze o gală pentru o adunare de fonduri care să le întreacă pe toate.

— M-am simţit foarte bine, le spuse Alex gazdelor. Vă mulţumesc că m-aţi inclus şi pe mine.

La uşă, Nancy îi îmbrăţişă pe amândoi. Ea îşi păstrase cumpătul. Bill, pe de altă parte, păruse zguduit şi... mai cum? Vinovat? Şi de ce îl tratase pe Alex cu atâta răceală?

— Ai ştiut de Caria dinainte? o întrebă Alex acum.

— Ştiam că şi-au pierdut fiica cea mai mare. A murit într-un accident de maşină când se întorcea la universitate, în Austin.

— Webster ţi-a spus asta? Ea încuviinţă.

— Chiar înainte să vin aici. Păreau să nu-şi fi revenit complet. De fapt, cine ar fi putut? Fiica ta vine acasă în weekend. Îi speli lucrurile, o asculţi povestind despre băiatul cu care se vede, despre profesorul pe care nu-l poate suferi. Îi spui „la revedere”, să aibă grijă cum conduce, o îmbrăţişezi. Şi apoi, n-o mai vezi decât la morgă unde te duci să o identifici. Cat se cutremură şi adăugă încet:

— Nu-mi imaginez ceva mai înfiorător decât să-ţi îngropi propriul copil. Alex păstră tăcerea o clipă, după care o întrebă, luând-o prin surprindere:

— Webster te place?

— Nu!

— Da, bine.

— Crede-mă, nu, insistă ea. Ar fi chiar oribil ţinând cont de asemănarea mea cu fiica lui.

— Poate că asta l-a interesat la început. Atracţia lui a fost destul de inocentă când v-aţi cunoscut. Cu timpul s-a transformat în altceva.

— Nu-i adevărat.

Alex păstră o tăcere plină de scepticism. Până la urmă, ea adăugă:

— Sau, dacă a fost aşa, nu mi-a arătat-o în nici un fel.

— Mă îndoiesc că te-ar fugări prin birou sau că ar încerca să te pipăie când nu se uită nimeni. E prea mândru pentru asta.

— N-a făcut niciodată vreo aluzie, nici pe furiş, nici deschis.

— Dar între voi doi e ceva mai mult decât obişnuita relaţie dintre angajat şi şef.

— Îl consider prieten, spuse Cat cu grijă. Dar niciodată nu mi-a sugerat ceva de natură romantică. Se pare că relaţia dintre el şi Nancy e perfectă.

— Nici o relaţie nu-i perfectă. Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Vorbeşti din experienţă?

— Din păcate, da. Prea multă.

— Mi-am închipuit.

— Dar revenind la tine şi la Bill Webster...

— Nu există nimic între mine şi el, spuse ea. Mi-a oferit o ocazie minunată. Îl plac şi îl respect. Atâta tot.

— Nu cred, Cat, zise el, dar văzând că era gata să protesteze, adăugă: Nu zic că tu ai minţi, Ci el. Ceva în legătură cu el mă deranjează.

— E un bărbat bine şi distins. Se bucură de un succes imens. Are foarte multă putere. Emană un aer autoritar.

— Stai puţin, spuse, el repede. Insinuezi cumva că aş fi gelos pe el?

— Tu trebuie să-mi spui.

— Te-nşeli, scumpa mea. E exact invers. El era gelos pe mine în seara asta pentru că ţi-am fost partener.

— Prostii!

— Bine, sunt prostii, dar îţi spun eu, Webster are ceva de ascuns.

Cat nu voia să recunoască tot ceea ce gândea – că purtarea lui Bill din seara aceea fusese curioasă şi tulburătoare. Avea nevoie de timp ca să se gândească.

Totuşi, Alex nu se lăsa deloc.

— De ce crezi că a reacţionat atât de straniu când ai văzut fotografia Cariei?

— Pentru că, dacă asemănarea dintre noi două a fost motivul pentru care m-a observat la început, a fost stânjenit. Acest sentiment nu i se potriveşte deloc unui director dur, imagine pe care a cultivat-o cu grijă şi a menţinut-o cu strictețe.

— Poate.

Ea lovi volanul cu pumnul.

— Întotdeauna ai dreptate? Nu spui niciodată ceva de genul: „Nu mam gândit la aspectul asta. Poate m-am înşelat”?

— Nu de data asta, spuse el cu încăpăţânare. E ceva fals în Webster. O simt. Imaginea e prea perfectă. Viaţa lui e ca un basm modern. Tot caut spiriduşul deghizat.

— Ai alunecat spre latura ta poliţistă, să ştii.

— Probabil. Instinctul e de vină. E un obicei la care nu se renunţă uşor. Pe toţi îi privesc cu un anumit grad de suspiciune.

— De ce?

— Pentru că oamenii sunt suspicioşi din fire. Toată lumea are ceva de ascuns.

— Ca un secret?

Şoapta ei nu îi schimbă deloc expresia gravă.

— Exact ca un secret. Toţi avem ceva ce am prefera să ţinem sub cheie.

— Eu nu. Viaţa mea e ca o carte deschisă. Am fost cercetată şi examinată pe toate părţile. Mi-au deschis pieptul şi s-au uitat înăuntru în adevăratul sens al cuvântului. Dacă aş, fi avut ceva de ascuns, s-ar fi descoperit demult.

El scutură din cap.

— Ai şi tu un secret, Cat, insistă el. Poate e atât de profund şi de întunecat, încât e ascuns în subconştient. Nici tu nu ştii ce e. Nu vrei să ţi-l dezvălui, pentru că atunci ar trebui să înduri. Noi – mă refer la toţi – ne ascundem cele mai urâte aspecte, pentru că nu putem să le îndurăm.

— Doamne, cât mă bucur că te-am rugat să vii cu mine în seara asta. Eşti teribil de amuzant.

— Am încercat să glumesc cu tine mai devreme, îi aminti el. Dar mi s-a părut că n-ai apreciat umorul meu.

Ea îl privi încruntată şi cu reproş.

— Cred că-ţi iei prea în serios cursul de Psihologia poliţistului.

— Poate. Dar scriitorii de ficţiune sunt şi psihologi, să ştii. Ore, zile întregi, inventez vieţi. Le studiez comportamentele şi încerc să-mi închipui ce reacţii pot avea. Ia gândeşte-te, zise el întorcându-se spre ea. Te loveşti cu ciocanul peste deget. Ce faci după aceea?

— Păi, urlu, scot o înjurătură şi ţopăi ţinându-mi degetul strâns.

— Exact. Cauză şi efect. În general, toţi reacţionăm în acelaşi mod. Pe de altă parte, în viaţa noastră se întâmplă unele lucruri care sunt unice pentru fiecare dintre noi. Pot fi întâmplătoare sau coincidenţe, dar reacţiile noastre sunt programate. Fiecare e programat în mod diferit în funcţie de sex, coeficient de inteligenţă, situaţie financiară, naştere şi aşa mai departe. Fiecare avem motive să reacţionăm şi să ne comportăm într-un anume fel.

Asta este motivaţia. Ca autor, trebuie să ştiu ce anume îl motivează pe un anumit personaj să reacţioneze într-un anume fel, într-o anume situaţie.

— Studiezi natura umană.

— În toate formele ei.

— Şi faptul că ne ascundem secretele face parte din natura umană?

— Aşa cum un câine îşi ascunde osul. Numai că noi rareori vrem să le dezgropăm şi să le roadem.

— Secretul tău care e, Sigmund?

— Nu pot să-ţi spun. E secret.

Ea opri la o intersecţie şi se întoarse să-l privească.

— Cred că ai mai multe chiar.

El nu se lăsă păcălit, ci îi susţinu privirea.

— O să dormim împreună în noaptea asta?

Ea îl privi gânditoare până se schimbă lumina semaforului şi cel din spate îi claxonă.

— Nu cred, spuse ea apăsând pe accelerator.

— De ce nu?

— Pentru că ai vorbit atât de mult despre studierea mea, încât mă simt stânjenită. Aş fi prima vedetă de televiziune cu care te-ai culca? Prima femeie care a făcut un transplant de inimă? Prima roşcată care are numărul şapte la pantof? Vrei să te culci cu mine ca să înmagazinezi experienţă în enciclopedia ta mentală?

El nu se grăbi să nege şi acest lucru o deranjă, A fi vrut ca el să respingă acele acuzaţii cu fermitate. Îi aruncă o privire. El se uita la ea, fără să spună nimic, fără să trădeze nimic. Tăcerea lui o făcu să fie şi mai fermă în hotărârea pe care o luase.

— Îmi pare rău, Alex, nu vreau să mă văd în scena de dormitor din următoarea ta carte.

El se întoarse şi privi parbrizul. Maxilarul i se încorda furios şi ea se temea că pusese punctul pe i. Cel puţin avea decenţa să nu mintă în legătură cu motivele. Cu toate acestea, era îngrozitor de dezamăgită.

— Mă faci să par un ticălos, spuse el.

— Cred că eşti puţin.

El îşi răsuci capul repede şi, când o văzu zâmbind, râse uşor.

— Ai dreptate. Dar până şi ticăloşii sunt nevinovaţi uneori.

— Bine. Vii să bem o cafea?

— Da. De acolo o să iau un taxi.

— Cafea. Nimic altceva.

— Să ştii că nu sunt animal. Pot să mă stăpânesc când trebuie. Glumea, dar apoi redeveni serios.

— Chiar îmi place să stau de vorbă cu tine, Cat.

— Asta-i o tactică nouă?

— Nu, nu-i ceva fals, vorbesc foarte serios. Eşti deşteaptă, inteligentă, competitivă, simpatică.

— Hmm, deşteaptă, inteligentă, competitivă. Şi simpatică. Poate ar trebui să încerc să renunţ la a mai fi un sex-simbol şi să dau o probă pentru primejdii.

Tot restul drumului menţinură o conversaţie uşoară. Încă mai râdeau amintindu-şi de un banc spus la petrecere când intrară pe strada ei. Cat frână brusc.

— Cine o fi?

Un Sedan închis la culoare era parcat în faţa casei ei. Deşi vizibil de la o jumătate de bloc distanţă, era parţial ascuns de umbrele stejarilor din curtea ei.

— Nu recunoşti maşina? o întrebă el, iar ea scutură din cap. Aşteptai pe cineva?

Âşi tot spusese că ambele articole trimise anonim nu fuseseră nimic serios, dar îşi dădu seama că era o prostie să le ignore total. Se ştia că unii maniaci comiseseră crime îngrozitoare din cauza obsesiei în privinţa celebrităţilor.

Âşi luase măsuri suplimentare de precauţie – având grijă ca uşile şi ferestrele să fie încuiate, observând cu atenţie parcările înainte de a ieşi dintr-o clădire şi verificând bancheta din spate înainte de a se urca la volan. Nu devenise complet paranoică, dar puţină luciditate nu-i strica.

— Hei. De ce te-ai speriat aşa? o întrebă Alex.

— Nu m-am speriat. Doar că...

— Nu mă minţi. Eşti gata să faci praf volanul. Îţi văd pulsul zvâcnind în carotidă. Ce se-ntâmplă?

— Nimic.

— Cat!

— Nimic!

— Minţi. Opreşte.

— Eu...

— Opreşte!

Trase lângă bordură şi lăsă motorul în funcţiune.

— Stinge farurile. Nu scoate nici un sunet. Stai liniştită, îi zise el, după care deschise portiera şi coborâ.

— Alex, ce vrei să faci? Alex?

Ignorând-o, el o rupse la fugă peste pajiştea vecinilor îndreptându-se spre casa ei. În curând se topi în întuneric şi ea nu-l mai văzu.

Sperietura iniţială dispăruse. Doar o clipă fusese speriată. Agitaţia ei i se părea acum prostească. Poate că maşina era a cuiva care venise în vizită la vecini.

Bătea nerăbdătoare cu degetele pe volan.

— Să nu scoţi un sunet. Stai liniştită. Taci, fă pe moarta, murmură ea furioasă.

Nu avea nevoie de el ca să o salveze.

Peste câteva secunde coborî din maşină. Luând-o pe urmele lui, alergă în vârful picioarelor, tot timpul în umbră. Cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât se simţea mai ridicolă. Oare cineva care ar fi avut ceva cu ea şi-ar fi parcat maşina în faţa casei, anunţându-şi astfel prezenţa?

Pe de altă parte, cum ar fi putut explica senzaţia că era urmărită, care o stăpânea în ultima vreme? Acele plicuri albe afurisite şi avertismentele lor o înnebuneau. Totdeauna râsese de cei cărora le era frică. Nu îi stătea în fire să fie sperioasă, să-şi închipuie indivizi dubioşi ascunşi în umbră, gata să atace.

Totuşi, cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea mai nervoasă. În afară de lumina slabă a becului de pe verandă, totul era cufundat în beznă. Nu se auzea nici un sunet; nimic nu se mişca.

Deodată, auzi glasuri ridicate în curtea din spate. Un strigăt. Un geamăt. Zgomote de încăierare. Peste puţin timp, două siluete apărură din întuneric. Alex se lupta cu un bărbat pe care, practic, îl târa după el.

— L-am găsit încercând să spargă uşa din spate, îi spuse el lui Cat.

— Ticălosule, mormăi omul. Dă-mi. drumul.

— Nici vorbă.

Alex îl azvârli cu faţa la pământ, proptindu-şi genunchiul pe spatele lui. După aceea îi ridică mâna dreaptă ţintuindu-i-o între omoplaţi.

— Dacă faci vreo mişcare, îţi rup mâna asta nenorocită, îl ameninţă el. Cat, sună la 911.

Ameţită, ea o luă la fugă pe alee, dar fu gata să se, împiedice de trepte când se auzi strigată din-nou. de data aceasta de un glas încărcat de indignare şi de durere, dar familiar.

— Cat, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i nenorocitului ăstuia să se dea la o parte.

Ea se-răsuci brusc şi făcu ochii mari de uimire.

— Dean?

Capitolul douăzeci şi trei.

Cat şterse zgârietura de pe obrazul lui Dean Spicer cu apă oxigenată. Cardiologul făcu o grimasă şi înjură printre dinţi. Alex, care stătea cu picioarele desfăcute pe un scaun întors cu spătarul spre el, abia se putea abţine să nu zâmbească.

Erau adunaţi în jurul mesei de bucătărie a lui Cat. Era exact genul de bucătărie în care ar fi plasat-o Alex dacă ar fi fost unul din personajele lui.

Culoarea predominantă era albul, accentuat prin diverse pete de culoare - un mac Georgia O’Keefe pe un perete, violete africane înflorite pe pervazul ferestrei, un ceainic cu un model alb-negru asemănător cu felul cum sunt aranjate aceste culori pe o vacă Holstein.

Spicer îi dădu mâna la o parte.

— E în regulă, mormăi el. Ai ceva de băut?

— Alcool? Nu.

— Aspirină?

Ea scutură din cap cu regret, iar el oftă.

— Eh, bănuiesc că nu aşteptai un oaspete care să fie atacat şi pus la pământ, spuse el şi îi aruncă o privire duşmănoasă lui Alex. Cred că ar fi cazul să-ţi ceri nişte scuze.

— N-o să-mi cer scuze pentru felul cum am reacţionat la ceea ce am văzut, şi anume, pe dumneata încercând să deschizi forţat uşa din spate a casei lui Cat.

Era adevărat, îl jumulise pe Spicer înainte de a şti că era prieten nu duşman, dar nu îi făcuse cine ştie ce. Nu îi fusese rănită decât mândria, iar Alex nu putea fi deloc compătimitor pentru acest lucru.

— N-ar fi trebuit să dai târcoale pe întuneric încercând să-i spargi casa, îi spuse el.

— Ar fi trebuit să-mi ceri ceva acte înainte să mă ataci. Alex zâmbi ironic.

— Un mod sigur de a te trezi cu creierii zburaţi. Nu te duci la un ticălos să-i ceri politicos un act de identitate. Îl reţii şi pe urmă îi pui întrebări. N-ai rezista pe străzi nici zece minute dacă ai proceda astfel.

— Eu n-am de unde să ştiu. Spre deosebire de dumneata, eu nu bat străzile

Alex se ridică de pe scaun atât de repede, încât acesta se răsturnă.

— Ai face bine să zici merci că te-a recunoscut Cat, pentru că tocmai aveam de gând să-ţi cos gaura fundului pentru că m-ai făcut nenorocit.

— Băieţi! exclamă Cat. Suntem toţi prieteni, da? S-a făcut o greşeală, dar, peste câteva săptămâni, o să râdem în hohote când o să ne aducem aminte.

Alex se îndoi că el sau Spicer aveau să considere vreodată că fusese ceva amuzant, dar nu o contrazise pe Cat. Era deja tot atât de nervoasă ca animalul al cărui nume îl purta. Îşi îndreptă scaunul şi se aşeză iar. Însă, el şi Spicer continuară să se privească urât.

După ce închise sticla de apă oxigenată şi o puse deoparte, Cat îşi mustră cu blândeţe oaspetele neaşteptat:

— Măcar dacă m-ai fi sunat înainte să-mi spui că vii, atunci nu s-ar mai fi întâmplat aşa ceva.

— Voiam să-ţi fac o surpriză.

— Ei bine, ai reuşit! zise ea veselă.

Prea veselă. Zâmbetul ei părea forţat. Alex bănui că nu se bucura în mod deosebit că îl vede pe doctorul Spicer, pe care i-l prezentase ca pe un simplu prieten. Alex nu avea nevoie să i se spună clar că Spicer fusese ceva mai mult decât atât pentru ea. Vocea ei părea încordată acum, când îl întrebă cum fusese zborul.

— Ai mâncat în avion? Să-ţi pregătesc ceva?

— N-am mâncat ce au servit ei, dar nici nu mi-e foame. Îţi mulţumesc, oricum.

— Cafea?

— Eu unul nu beau.

— Nici eu.

— În cazul ăsta, haideţi să mergem în living-room.

Cum nici unul nu făcu vreo mişcare, se aşeză şi ea la masă.

— Nu-mi vine să cred că ai venit, într-adevăr, la San Antonio, îi spuse ea lui Spicer. Credeam că nici mort nu calci în acest orăşel de provincie.

— Din câte am văzut, se ridică la minima aşteptărilor mele.

— Îţi mulţumesc foarte mult!

Ea se prefăcu jignită, dar el o luă în serios.

— N-am vrut să sune astfel. Casa e drăguţă, spuse el aruncându-i o privire critică bucătăriei. Dar nici nu se compară cu locuinţa ta din Malibu, bineînţeles.

— Asta aşa e. În San Antonio nu prea sunt case pe plajă, spuse ea şi râse cu nervozitate de propria-i glumă.

Însă, nici Alex, nici Spicer nu schiţară vreun zâmbet. O lăsară pe ea să dirijeze conversaţia.

— Când te-ai hotărât să faci drumul ăsta, Dean?

— A fost o decizie de moment. În următoarele zile aveam doar câteva consultaţii, aşa că mi-a fost uşor să le reprogramez şi să-mi iau nişte zile libere.

— Oricum, mă bucur foarte mult că eşti aici.

Minţea şi Alex ştia acest lucru. Ba, mai mult, şi Spicer ştia.

— De fapt, ai picat la ţanc, zise ea cu o veselie forţată. Tocmai ne întorceam de la o petrecere organizată de soţii Webster.

Spicer scoase un geamăt care nu spunea nimic bun.

— Nancy organizează o gală a celebrităţilor pentru adunarea de fonduri pentru programul Copiii lui Cat.

— Ce drăguţ.

— A fost acolo toată crema societăţii din San Antonio.

— Ceea ce, sunt sigur, nu spune prea mult.

Alex îi admiră autocontrolul de care avu nevoie pentru a ignora remarca jignitoare a lui Spicer. Nici zâmbetul nu-i pierise de pe buze.

— Toate femeile de acolo ardeau de nerăbdare să-l cunoască pe Alex. Spicer se întoarse spre el.

— Eşti poliţist, nu?

— Fost.

Un alt pufnit dispreţuitor.

— Alex scrie romane poliţiste acum. A devenit chiar celebru, l-ai citit vreuna din cărţi?

Spicer îi aruncă o privire care parcă îi spunea că şi ideea în sine era extrem de absurdă.

— Nu.

— Poate n-ar strica s-o faci, îi spuse Alex încet.

— Nu-mi închipui pentru care motiv.

— Poate ai învăţa ceva folositor. De exemplu, cum să te aperi.

Spicer se ridică brusc, dar se clătină uşor şi trebui să se ţină de spătarul scaunului ca să nu cadă. Alex îşi reţinu un alt zâmbet de satisfacţie.

Cat sări să-l ajute pe cardiolog să se aşeze înapoi pe scaun şi, imediat după aceea, îşi propti mâinile în şolduri şi spuse furioasă:

— Gata, m-am săturat. Încerc s-o fac pe Emily Post, pe arbitrul, dar nici unul din roluri nu mă prinde, încetaţi odată! Vă purtaţi ca nişte idioţi. Pentru nimica toată.

— N-aş spune că asta e nimic, zise Spicer arătând spre zgârietura de pe obraz.

— Hai, nu mai spune, mormăi Alex.

— De fapt, m-ai ameninţat că-mi rupi braţul, zise Spicer.

— Dean...

— Pentru că am crezut că eşti un hoţ, dar se pare că nu eşti decât un prost pentru că te furişai pe întuneric şi...

— Alex... Se ridică.

— N-are rost, Cat. Cred că am auzit taxiul sosind.

— L-ai şi chemat?

— În timp ce tu dădeai primul ajutor.

— Ah, credeam că vei sta cu noi.

— Nu, nu vreau să te răpesc de lângă oaspetele tău. A fost o adevărată experienţă, doctore.

Spicer îi aruncă o privire rece. Pentru a-i acoperi grosolănia, Cat murmură:

— Te conduc, Alex.

Merseră împreună până la uşă. Ea îşi scosese pantofii cu toc, aşa că paşii i se auzeau uşor pe parchet, iar acesta scârţâia plăcut sub greutatea lor.

Încăperile erau spaţioase, iluminate de veioze strategic aşezate, în locul lustrelor. Lumina lor caldă cădea pe fotografii înrămate, reviste şi boluri pentru parfumat aerul. Canapelele şi fotoliile erau foarte mari şi încărcate de perne. Atmosfera era intimă şi prietenoasă.

Ea deschise uşa.

— Ai avut dreptate. Taxiul e aici, spuse ea văzându-l parcat în spatele maşinii închiriate a lui Spicer.

Întorcându-se, zise încet:

— Îţi mulţumesc încă o dată că m-ai însoţit în seara asta.

— Îţi mulţumesc că m-ai invitat.

Dacă ar fi fost deşteaptă, ar fi încheiat discuţia acolo şi i-ar fi spus „noapte bună”. Dar nu o făcu. Râzând uşor, zise:

— A fost o seară cu un sfârşit-surpriză, nu?

— Da.

— Mai interesant decât o cafea.

— Mai puţin interesant decât o tăvăleală-n pat. Ea clătină din cap.

— Trebuie neapărat să fii atât de grosolan?

— Trebuie neapărat să fii atât de ruşinoasă? Ştii foarte bine că spre asta ne îndreptăm.

— Dar îţi spusesem deja „nu”.

— Dar ai spus-o serios?

Ea îşi lăsă capul în jos. Atingându-i bărbia, el i-l ridică din nou.

— Suntem oameni în toată firea. Amândoi ştim ce facem, aşa că nu-ncerca să mă duci, da? De când te-am văzut prin uşa despărţitoare a casei lui Irene şi Charlie te-am dorit. Şi ai ştiut asta. La fel cum şi tu m-ai dorit pe mine. Tot ce-am spus şi am făcut de atunci a fost preludiul.

Ea aruncă o privire nervoasă spre bucătărie, ceea ce îl irită.

— Am priceput mesajul. Noapte bună, Cat.

Ieşi şi, pe la jumătatea aleii, aruncă o privire peste umăr. Ea încă se mai afla în prag, profilată în lumină. Cu o mână se sprijinea de tocul uşii, de parcă ar fi fost oprită în timpul unui gest rugător.

Fie pentru că părea tristă şi puţin zăpăcită, fie pentru că el era încă supărat pentru că fostul ei iubit apăruse într-un moment nepotrivit, fie pentru că era ticălosul care mărturisise că este, îşi ignoră conştiinţa şi raţiunea şi schimbă direcţia, ajungând lângă ea într-un timprecord.

Fără să scoată un cuvânt, îi cuprinse capul şi îşi strecură degetele prin părul ei. Cu celălalt braţ îi înconjură mijlocul şi o strânse cu putere. O Sărută lacom şi cu furie, apăsându-i gura. Limba lui i-o penetră adânc şi posesiv pe a ei.

După aceea, puse capăt sărutului la fel de brusc cum începuse.

Ea îl privi, cu buzele umede întredeschise de uimire. O lăsă uluită, excitată, dornică de a fi sărutată şi iubită şi, când porni pe alee din nou, era mai furios decât prima oară. Pe Spicer, pe ea, pe el însuşi. Pe toţi şi pe toate.

Pe fiecare lucru afurisit.

— De când durează totul?

Dean nu pierdea timpul. Imediat după ce ea intră în bucătărie, abordă subiectul pe care ea sperase că aveau să-l evite.

— Ce anume?

— Nu face pe proasta, Cat. Chestia asta cu poliţistul care acum e scriitor. Privirea lui întrebătoare cerea un răspuns.

— Nu e nici o „chestie” Între mine şi Alex.

Âi spuse apoi de încurcătura cu soţii Walters.

— După acea întâlnire bizară, ne-am mai văzut de câteva ori. E doar o prietenie. Atâta tot.

Dean pufni sceptic.

Fiindcă minţise cu aceleaşi buze care încă mai zvâcneau după sărutul lui Alex, ea trecu la atac.

— Uite ce e, Dean, mă bucur că ai venit să mă vezi, dar cine ţi-a dat voie să intri în casa mea când eu nu eram aici?

— Nu mi-am închipuit că te superi. Am încercat deja să vă explic şi ţie şi acelui Neanderthal. Din moment ce n-ai fost acasă” m-am hotărât să intru şi să te aştept. Nu pricep de ce te-ai supărat atât. Aveam un set de chei ale casei din Malibu. Nu văd deosebirea.

— Deosebirea e că eu îţi dădusem cheile alea. Ştiam că le ai.

Âşi dădu seama că ridica glasul din ce în ce mai mult, aşa că încercă să se calmeze.

— Ar fi trebuit să mă anunţi că vii. Nu-mi plac surprizele. Ţi-am spus asta de un milion de ori.

— Atunci, asta e unul din puţinele lucruri în legătură cu tine care nu s-a schimbat de când ai venit aici.

Se ridică brusc şi începu să se plimbe prin încăpere fără să-şi ia ochii de la ea. Parcă ar fi vrut să o vadă din mai multe unghiuri.

— Nu ştiu ce anume a provocat schimbarea. Ori faptul că ieşi cu bădăranul ăsta, ori slujba de aici. Dar ceva are un efect negativ. Eşti altfel.

— În ce sens?

— Eşti agitată. Nervoasă. De parcă ai fi gata să sari în sus de spaimă.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Dar ştia şi o deranja faptul că era atât de vizibil.

— Mi-am dat seama de cum te-am văzut. Orice ar fi în neregulă... Deodată, rămase cu gura căscată.

— Oh, Doamne. Te simţi bine? E ceva în neregulă cu inima? Ai observat vreun semn de respingere?

Ea îşi ridică mâinile pentru a-l linişti.

— Nu, Dean, spuse ea scuturând din cap şi arborând o expresie mai puţin aspră. Mă simt minunat. Şi acum mă mir cât de bine mă simt. În fiecare zi descopăr că pot să fac ceva ce altădată îmi era imposibil. Chiar şi după tot acest timp, noutatea s-a păstrat.

— Nu fi nesăbuită, însă, spuse el cu tonul sever al doctorului. Mă bucur că te simţi bine, dar dacă dai vreun semn de respingere, să mă suni imediat.

— Promit.

— Ştiu că te enervezi când te dădăcesc, dar cineva trebuie să-ţi aducă aminte din când în când că nu eşti la fel ca toată lumea, ci o persoană căreia i s-a făcut un transplant de inimă.

— Sunt la fel ca toată lumea şi nu vreau să fiu dădăcită. El era surd la toate protestele ei.

— Munceşti prea mult.

— Îmi place să muncesc. Mă dedic cu trup şi suflet programului.

— De aceea eşti atât de încordată?

Ar fi vrut să-i arate lui Dean misterioasele articole de ziar. Ar fi dorit să-i afle părerea. Dar, ştiind cum era Dean, el ar fi insistat, probabil, să anunţe poliţia. Dacă făcea acest lucru însemna că le recunoştea importanţa, dar ea tot mai încerca să se convingă că avertismentele lor mascate nu însemnau nimic.

— Probabil că par încordată pentru că petrecerea din seara asta a fost ceva mai mult decât o reuniune socială. A trebuit să-i impresionez pe o mulţime de oameni, ceea ce e teribil de obositor. Am în permanenţă o grămadă de

lucruri pe cap, zise ea sincer. Îmi plac la nebunie munca şi copiii, dar un astfel de program nu e lipsit de dureri de cap, unele legate de producerea lui, altele de birocraţie. Asta din urmă e întotdeauna încâlcită. La sfârşitul zilei, mă simt ca un jongler cu o singură mână care are zece bile în aer.

— Poţi să renunţi.

Ea zâmbi scuturând din cap.

— Îmi place, cu toate dificultăţile pe care le implică. Merită fiecare efort când reuşim să dăm un copil unor părinţi care-i vor schimba viaţa şi care vor face un vis dintr-un coşmar. Nu, Dean n-o să renunţ.

— Deci, munca e grozavă. Trebuie să fie vorba de altceva, spuse el privind-o în ochi. Pierce e cel care te face să fii aşa?

— Iar o luăm de la capăt?

— Cât de implicată eşti?

Nu îi putea răspunde cu sinceritate, căci adevărul era că ajunsese în punctul în care ar fi vrut ca relaţia lor să avanseze la următorul nivel.

— E interesant şi inteligent, spuse ea. Extrem de complex. Cu cât ne cunoaştem mai bine, cu atât simt că-l cunosc mai puţin. Mă intrigă.

— Cat, uită-te îa tine, spuse el nevenindu-i să creadă. Te intrigă un tip foarte masculin, cu vocabular murdar şi care arată bine. Nu pricepi?

— E băiatul cel rău căruia nu-i poate rezista nici o femeie, spuse ea încet, fiindcă se mai gândise la acel lucru.

— Dacă ştii asta, de ce mai continui? o întrebă el clătinând din cap uimit. Ce vezi la el? E un bătăuş. Poţi să-ţi dai seama de asta imediat, i-ai văzut cicatricea de pe sprânceană? Numai Dumnezeu ştie...

— Un idiot l-a lovit cu o sticlă de bere.

— Ah, deci i-ai văzut-o.

O ţintui cu privirea şi îi aruncă întrebările ca pe nişte gloanţe.

— Mai are şi alte cicatrici? Le-ai văzut pe toate? Te-ai culcat cu el?

— Nu te priveşte!

— Ceea ce înseamnă că ai făcut-o.

— Ceea ce înseamnă că nu te priveşte dacă am făcut-o sau nu. Nuţi mai datorez explicaţii în legătură cu cine mă văd, social sau altfel.

Pentru a-i scuti orgoliul de altă suferinţă, îi spuse încet:

— Nu vreau să ne certăm, Dean. Te rog să mă înţelegi.

— Înţeleg perfect. Crezi că doreşti pasiunea şi focul care susţineai că lipsesc din relaţia noastră. Vrei un tip dur în blugi strâmţi care să te facă să ţi se înmoaie picioarele...

— Da, recunoscu ea sfidătoare. Garderoba nu contează, dar aş vrea să mi se înmoaie picioarele.

— Dumnezeule, Cat. Dar e atât de... copilăresc.

— Ştiu că mă crezi o idealistă.

— Aşa e, spuse el. Sunt un pragmatic. Nu cred în idealuri Viaţa e formată dintr-o serie de realităţi, de obicei din cele mai urâte.

— Nimeni nu ştie asta mai bine ca mine, Dean, îi aminti Aea. De aceea vreau ceva cu adevărat extraordinar. În cea mai importantă relaţie din viaţa mea, nu vreau să mă mulţumesc cu puţin. Prietenia şi camaraderia sunt esenţiale, dar, dacă şi când o să mă îndrăgostesc, vreau să fie ca la carte. Vreau romantism. Vreau să tremur de dorinţă.

— Şi crezi că acest Alex îţi poate oferi toate astea?

— E prematur să mă gândesc. Şi, pe urmă, nu el e problema.

— Pe naiba. Dacă n-aş fi fost aici, te-ar fi făcut să tremuri de dorinţă acum?

Câteva clipe Cat refuză să răspundă. Până la urmă, când îşi dădu seama că el nu avea de gând să renunţe, spuse:

— Sincer, nu ştiu. Poate.

Apoi, amintindu-şi sărutul de despărţire al lui Alex, adăugă mai încet:

— Probabil.

El îşi luă haina de pe spătarul scaunului brusc.

— Poate ar trebui să-l chemi înapoi.

— Dean, nu pleca aşa, spuse ea încercând să-l prindă în timp ce el se îndrepta spre uşă. Nu pleca supărat. Nu mă pedepsi pentru că nu sunt îndrăgostită nebuneşte de tine. Eşti în continuare cel mai bun prieten al meu.

Am nevoie de tine într-un mod cu totul deosebit. Nu vreau să-ţi pierd prietenia... Dean!

El nu îşi încetini mersul deloc şi ieşi trântind uşa în urma lui. Cauciucurile maşinii scrâşniră când porni cu viteză.

Capitolul douăzeci şi patru.

George Murphy era deosebit de ţâfnos când se îndrepta spre casa dărăpănată, mergând pe trotuarul denivelat şi crăpat. Urcând pe veranda părăginită, scândurile ameninţară să se sfărâme. Vopseaua albastră de pe uşă era decolorată şi plesnită. Când o deschise, scârţâi din toate balamalele.

În living-room mirosea a mâncare şi a marijuana. Murphy lovi cu piciorul un iepure de pânză şi înjură când se împiedică de un camion de jucărie. Imitându-l pe Ward Cleaver, strigă:

— Iubito, am sosit.

Ea ieşi din singurul dormitor, cu faţa umflată de somn. Deşi era miezul zilei, purta o cămaşă de noapte din bumbac. Îşi umezi buzele uscate şi crăpate.

— Ce cauţi aici?

— Cum adică, ce caut aici? Locuiesc aici! Ea îşi încrucişă braţele.

— Când ţi-au dat drumul?

— Acu’ vreo oră. N-au avut nici o dovadă, aşa că n-au putut să mă reţină. Fusese o acuzaţie pentru posesie de droguri înscenată de doi poliţişti care nu-l plăceau şi voiau să-i facă probleme. Nu era cine ştie ce, dar puşcăria nu îi

permitea să facă lucrurile care îi plăceau.”Avea poftă de bere şi era teribil de excitat.

Âi aruncă o privire pătrunzătoare. Ea părea neobişnuit de agitată.

— Ce naiba ai? o întrebă el. Nu te bucuri că mă vezi din nou acasă? Făcu ochii mici suspicios, după care se repezi spre dormitor.

— La dracu’. Dacă-i vreun bărbat aici, te omor.

— Nu-i...

El o dădu la o parte şi dădu buzna în dormitorul neaerisit. Printre aşternuturile murdare, un băieţel dormea pe o parte cu genunchii strânşi la piept şi cu degetul mare în gură.

Lui Murphy îi fu ruşine acum pentru că se arătase gelos faţă de ea. Pentru a repara câte ceva, se uită şi în baie, unde, bineînţeles, nu era nimeni. Când ieşi, întrebă arătând spre băieţelul adormit:

— L-au adus înapoi? Ea încuviinţă.

— Azi-dimineaţă. Am plâns încontinuu două nopţi. N-am putut să lucrez. Nu puteam să fac nimic altceva decât să mă gândesc la Michael. Mă bucur atât de mult să-l văd. Am crezut că l-au luat definitiv de data asta.

Gata să izbucnească în plâns, înghiţi greu.

— Asistenta socială a zis că dacă... dacă or să mai fie probleme, or să-l ia definitiv. Asta-i ultima noastră şansă.

Ochii i se umplură de lacrimi şi îl privi implorator.

— Te rog să nu faci nimic care ar putea să...

— Adu-mi o bere.

Ea ezită şi se uită îngrijorată la băiat. Murphy o lovi peste cap.

— Ţi-am zis să-mi aduci o bere, repetă el accentuând fiecare cuvânt. Eşti surdă, proastă sau ce?

Ea ieşi repede, întorcându-se cu o cutie de Coors.

— E ultima. O să mă duc să mai cumpăr când o să se trezească Michael. Dacă tot mă duc la magazin, o să iau ceva şi pentru cină. Ce-ai vrea?

El gemu satisfăcut. Atitudinea aceea îi plăcea mai mult. Uneori, ticăloasa şi-o lua în cap şi trebuia să i se aducă aminte cine era bărbatul în casă.

— Nu mai vreau porcărie din aia de care ai făcut săptămâna trecută.

— Pollo guisado. O friptură mexicană.

— Nici nu-mi dădeam seama ce dracu’ era-n ea.

— În seara asta, o să-ţi fac cartofi prăjiţi.

El râgâi eliminând miros de bere şi de închisoare. Acum, dorinţa ei de a-i fi pe plac îl călca pe nervi. „Femeile ar fi trebuit să se nască mute”, îşi spuse el.

— Şi hamburger. Cu ceapă. Exact cum îţi place ţie. Fără să o mai asculte, Murphy strânse cutia de bere goală şi o aruncă, după care începu să caute printre nimicurile de pe dulap.

— Ce-ai făcut cu ea?

— Nu, te rog. Nu poţi. Nu aici. Dacă vine asistenta...

Pe dulap se afla şi o cutie de plastic, cu mai multe compartimente, ce conţinea duzini de mărgele de diferite mărimi, forme şi culori. Cu o mişcare bruscă a braţului, o azvârli pe jos. Scoţând un ţipăt uşor de neputinţă, ea se uită la mărgelele care se răspândeau pe linoleumul crăpat.

El o apucă de braţe şi o zgâlţâi cu brutalitate.

— Lasă-le dracu' de mărgele. Unde-i marfa mea?

Câteva clipe pe chipul ei se citi nehotărârea, dar licărirea de răzvrătire se stinse repede din ochii ei.

— În sertarul de jos.

— Dă-mi-o.

Când ea se aplecă, cămaşa de noapte i se întinse peste şolduri. El îi frământă fesele, strângând carnea cu degetele lui puternice.

— După câteva zile de puşcărie, chiar şi fundu' tău gras e bun pentru mine. Ea se îndreptă, dar mâinile lui începură să-i ridice cămaşa de noapte.

— Nu, te rog, scânci ea privindu-l în oglindă. Poate se trezeşte Michael.

— Tacă-ţi gura şi lasă-mă-n pace.

Văzând că dădea să protesteze, o ciupi cu putere de pulpă.

— Acum.

Cu mâini tremurătoare, ea desfăcu punguţa de plastic şi scoase puţină cocaină pe o oglinjoară ciobită. El se aplecă şi trase pe nas printr-un pai scurt, după care, cu restul, îşi frecă gingiile. Efectul fu puternic.

— Ah, mai bine, spuse el oftând şi, desfăcându-şi palma pe spatele ei, o aplecă deasupra dulapului şi îşi descheie pantalonii.

— Nu acum!

— Gura.

Încercă să-şi strecoare mâna între picioarele ei, dar ea le ţinea strâns lipite. O lovi din nou peste cap, mai tare de data aceasta, făcând-o să ţipe.

— Desfă picioarele şi taci, se răsti el.

— Nu vreau s-o fac aşa.

— Bine.

Tonul îi era mieros, dar faţa îi era schimonosită şi urâtă. Îi răsuci părul în jurul pumnului şi o forţă să se întoarcă spre el, silind-o să cadă în genunchi şi împingându-şi erecţia spre faţa ei.

— Atunci facem aşa. Vezi ce băiat bun sunt? Aşa-ţi place mai mult? Hm? O trase şi mai tare de păr.

— Şi, dacă faci să mă doară, îţi smulg toate firele de păr din rădăcină.

— Bine, bine. O s-o fac bine.

Lacrimi de durere şi de umilinţă îi şiroiră pe obraji când se uită la copilul adormit.

— Dar în camera cealaltă.

— Mie-mi place camera asta.

— Nu aici, te rog. Copilul, suspină ea.

— Dumnezeule, urâtă mai eşti când jeleşti aşa.

— N-o să mai plâng. Îţi jur. Dar, te rog, nu mă face...

— Copilul doarme, şopti el. Dar pot să-l trezesc. Dacă stau să mă gândesc, i-ar putea prinde bine chiar, zise el şi făcu o mişcare spre pat.

Ea îl apucă de picioare.

— Nu, nu.

Rugăminţile ei erau aproape mute.

— Atunci pune-te pe treabă.

Jumătate din plăcere o obţinea privind-o de sus cum îşi mişca gura. Disperată, ea încercă să-l facă să termine cât mai repede, ca să scape.

El, însă, era prea deştept. Dându-şi seama de truc, se abţinu cât putu de mult, iar în final, urlă ca un animal.

Ca prin minune, Michael nu se trezi.

După cină, se aşeză să se uite la televizor. Pe toate canalele erau emisiuni de ştiri. Trecu de la unul la altul, aşteptând să apară Vanna White.

O roşcată drăguţă îi atrase atenţia deodată. O mai văzuse „şi altădată, dar o ignorase. La faţă era drăguţă, dar nu prea avea sâni. Fotografia unui copil apăruse în spatele umărului ei drept. Ea vorbea cu toată convingerea în faţa camerei.

— A fost neglijat. Ambii părinţi erau toxicomani. Va avea ceva dificultăţi de adaptare, dar are un potenţial extraordinar pentru a deveni un copil inteligent, sănătos şi stabil din punct de vedere emoţional. Alături de familia potrivită care să-i ofere afecţiunea şi îndrumarea de care are nevoie...

Murphy ascultă cu un interes crescând. Când reportajul se încheie şi roşcata îi dădu microfonul din nou crainicului, Murphy se uită atent la băieţelul care se juca într-un colţ al camerei cu iepuraşul.

Copilul era o adevărată pacoste. Nu făcea multă gălăgie şi învăţase pe propria-i piele că nu trebuia să stea în calea lui Murphy. Dar Michael îl împiedica mereu să-şi facă plăcerile – sex, inhalări.

Trebuia să fie cu grijă în tot ce făcea în propria-i casă. Ea îl bătea la cap tot timpul din cauza copilului. Nu face asta că te vede Michael; nu spune aia că te aude Michael. Nu, nu, nu. Dumnezeule! Îndeajuns ca să înnebunească un om.

Şi asistenta aia socială afurisită îşi băga tot timpul nasul lung şi slăbănog în treburile lui. Probabil că tot ea pusese poliţiştii pe urmele lui ultima oară când şi-a bătut nevasta. O meritase. Venise acasă şi nu o găsise. Când a apărut, în sfârşit, nu i-a spus unde fusese. Atunci el ce era să facă, să înghită-o asemenea porcărie de la ea? Nu ar fi trebuit să o lase să facă nici treaba cu mărgelele. Îi dădea prea multă libertate.

Dar principala lui problemă era copilul. Aproape de fiecare dată când izbucnea un scandal, era din cauza lui. Dacă micuţul n-ar fi fost în preajmă, viaţa ar fi fost mult mai plăcută.

Ânfiere, spusese roşcata. Nu neapărat pentru orfani, ci şi pentru copiii ai căror părinţi se săturaseră şi voiau să scape de ei. I se părea o idee bună.

Se uită la ea cum lucra la mărgele. Ar fi înnebunit dacă Michael i-ar fi fost luat pentru totdeauna. Dar, mai devreme sau mai târziu, avea să se obişnuiască. Ar fi avut de ales? Sau poate nu ar fi fost atât de supărată dacă ar fi ştiut că Michael era adoptat de o familie bună?

Murphy îşi bău berea, dar se gândea numai la roşcată. Aceasta putea fi soluţia problemei lui. Trebuia să se mai gândească.

Capitolul douăzeci şi cinci.

— Cat?

— Doamne sfinte! exclamă ea tresărind şi ducându-şi instinctiv mâna la inimă. N-am ştiut că e cineva aici.

Studioul de televiziune era cufundat în întuneric şi, credea ea, pustiu.

— Nu e nimeni. Doar eu. Te-am aşteptat.

Alex se ridică de pe scaunul crainicului şi veni spre ea. Spaima o ţintuise locului.

Ân întuneric, camerele de televiziune păreau nişte forme de viaţă dintr-o altă lume, cu nenumăratele cabluri înfăşurate în jurul lor şi înşirate pe podeaua de beton ca nişte cordoane ombilicale electronice. Ecranele monitoarelor erau asemeni unor ochi care nu clipeau şi nu vedeau. La acea oră târzie, când nu îşi mai puneau în aplicare înalta tehnologie, aparatele din studio luau înfăţişarea unor creaturi de coşmar.

Până de curând, un asemenea gând nu ar fi avut ce căuta în mintea lui Cat. Acum vedea fantome şi arătări peste tot.

— Cum ai ştiut unde mă găseşti? Întrebă ea.

— Mi s-a spus că, de obicei, vii pe aici înainte să pleci.

— Cine ţi-a spus asta? Cum ai putut să intri?

— L-am vrăjit pe paznic.

— N-au voie să lase în clădire pe nimeni neautorizat.

— Bătrânul Bob mi-a făcut un serviciu.

— Bătrânul Bob?

— Ne spunem pe nume deja. De cum i-am povestit că am fost poliţist, neam înţeles foarte bine. Şi el a lucrat la poliţia din San Antonio înainte să iasă la pensie şi să facă pe paznicul pe ici-pe colo.

— Camaraderia asta între foştii poliţişti trebuie să fie foarte convenabilă.

— Deschide uşi închise, spuse el ridicând din umeri. Ţi-e frig?

Ea stătea cu braţele încrucişate peste piept cuprinzându-şi coatele, dar nu îşi dăduse seama.

— Puţin, cred. Nu mi-am dat seama.

— Sau tremuri din cauza celor întâmplate aici în după-amiaza asta? Ea îşi ridică privirea brusc.

— De unde ştii?

— Eram aici.

— Erai aici? De ce?

— Venisem să te văd. Am ajuns exact după pompieri. Profitând de zăpăceală, l-am făcut pe bătrânul Bob să-mi dea drumul înăuntru, dar n-am ajuns până la studio, pentru că drumul era blocat de un cordon şi nu m-au lăsat să trec. L-am întrebat pe unul din poliţişti ce s-a întâmplat şi mi-a spus. M-am prezentat drept un prieten şi am zis că vreau să te văd, dar ordinele lui erau să nu lase absolut pe nimeni înăuntru.

Ea ar fi vrut să fi ştiut că Alex era în clădire. Toată lumea fusese atentă cu ea, dar el era o prezenţă de care ar fi avut nevoie după acel incident.

— Se mai întâmplă şi accidente, murmură ea coborându-şi privirea.

— Eşti sigură că a fost un accident? Râsul ei nervos nu era prea convingător.

— Bineînţeles că a fost un accident. Pur şi simplu, s-a întâmplat să stau pe scaunul ala când a căzut becul.

— Arată-mi.

O urmă până la biroul de unde se prezentau ştirile, în spatele acestuia se aflau patru scaune rotative. Două pentru crainici, unul pentru meteorologul care stătea de vorbă cu crainicul înainte să se mute în renumitul „centru meteorologic” În partea cealaltă a studioului. Al patrulea scaun era pentru crainicul sportiv.

— După cum ştii, rareori sunt pe platou în timpul prezentării ştirilor. Toate apariţiile mele sunt înregistrate, iar când le înregistrez, de obicei, stau aici, zise ea punându-şi mâinile pe spătarul scaunului crainicului sportiv. Astăzi, abia începuse înregistrarea când s-a întâmplat totul.

Arătă în sus. Becul fusese înlocuit deja.

— Al treilea din stânga, îi spuse ea lui Alex.

— S-a desfăcut şi a căzut pe birou.

— Aici.

Zgârieturile proaspete se vedeau foarte bine pe suprafaţa lustruită. O bucată lipsea din marginea biroului, de parcă cineva muşcase serios din el.

— Bine că asta nu s-a întâmplat cu craniul meu, spuse ea trecându-şi degetele peste lemnul rupt. A trecut la câţiva centimetri de capul meu şi era gata să-mi cadă în braţe. A făcut un zgomot infernal. Sticlă spartă. Metal zdrobit.

Încercă să zâmbească, dar nu avu prea multă putere.

— Inutil să-ţi mai spun, a trebuit să reluăm înregistrarea.

— A dat cineva vreo explicaţie?

— În câteva minute studioul era plin. Bill a lăsat baltă o şedinţă şi a venit repede, cineva a sunat la 911. De aceea erau aici pompierii. A venit şi Salvarea, deşi nici eu, nici nimeni altcineva nu era rănit, ceea ce a fost o adevărată minune. Peste puţin timp, poliţiştii şi paznicii noştri i-au dat pe toţi afară ca să

se poată face ordine. Bill spumega de furie. Le-a cerut explicaţii operatorilor de lumini.

— N-au avut nici una. A ameninţat că o să-i concedieze pe toţi, dar eu l-am convins să n-o facă. Nu se putea dovedi din neglijenţa cui s-a întâmplat totul, aşa că ar fi fost nedrept să sufere cu toţii.

— S-a verificat becul?

— Da. Se pare că era slăbit.

— Deci, a fost, totuşi, neglijenţă.

— Sau se slăbise singur.

— Singur?

— Cam aşa ceva, se răsti ea.

Era nervoasă din cauza scepticismului lui şi speriată pentru că acesta coincidea atât de mult cu al ei.

— Hmm.

— Nu pot să sufăr când faci aşa!

— Cum?

— ”Hmm”. Parcă vrei să insinuezi că tot ce spun eu e...

— O prostie.

— Ei bine, tu ce crezi că s-a-ntâmplat?

— Cred că te-a speriat de moarte şi că n-a fost accident.

Ea îşi încrucişă din nou braţele peste piept într-un gest autoprotector, inconştient.

— E o nebunie. Cine să vrea să-i facă vreun rău lui Kurt?

Şi?

— Kurt?

— Crainicul sportiv.

— Becul n-a căzut când pe platou se afla Kurt, ci tu.

— Deci, vrei să spui că a fost aranjat în aşa fel încât să cadă pe mine?

— Exact. Şi asta crezi şi tu.

— Nu bănui că ştii ce gândesc.

— E foarte uşor. Altfel n-ai arăta ca un joc de puzzle gata să se desfacă. Ştiind că ar fi fost inutil să-şi nege teama, ea hotărî să facă pe neştiutoarea.

— Presupunând că ai dreptate, de ce să vrea cineva să-mi facă rău?

— Asta tu să mi-o spui.

— Habar n-am!

— Dar ai o bănuială, spuse el şi îi puse un deget pe buze pentru a-i stăvili protestele. Am simţit că nu e-n regulă ceva din seara când ai văzut maşina aceea parcată în faţa casei tale.

— M-am speriat. Oricine ar fi făcut la fel.

— Ai fost exagerat de speriată, zise el. De parcă te-ai fi aşteptat la necazuri. Şi, chiar şi înainte, erai extrem de agitată. E vreun motiv anume?

— Nu.

— Minţi.

Sleită deodată de puteri, ea îşi lăsă capul în jos şi îşi frecă tâmplele.

— Nu joci cinstit, Alex. N-am chef de ceartă în seara asta.

— De ce nu-mi spui ce te frământă?

— Pentru că... Ezită puţin.

— Pentru că mă duc acasă să mă culc. Dădu să plece, dar el veni după ea.

— Prietenul tău mai e încă acolo?

— Nu e prietenul meu. El se opri.

Se opri şi ea şi se întoarse privindu-l în ochi.

— Nu mai e.

— Aha.

Hotărâră tacit să nu mai discute despre Dean Spicer şi îşi continuară drumul spre ieşire, oprindu-se doar să-i spună „noapte bună” bătrânului Bob. Acesta îi aruncă un zâmbet larg lui Alex.

— Mulţumesc pentru autograf.

Cartea lui Alex se afla deschisă pe birou.

— E exact genul de lectură care-mi place.

— Citeşte-o cu plăcere, îi spuse Alex noului său fan în timp ce ţinea deschisă uşa grea de metal ca să iasă Cat.

— L-ai mituit, îl acuză ea.

— A fost ceva în eventualitatea că poveştile despre trecut n-ar fi dat rezultate.

— De unde ai ştiut că o să fiu aici în seara asta? De obicei nu stau atât de târziu.

Parcarea era, practic, goală. Plecaseră până şi redactorii care lucrau până târziu.

— Iar am mers la risc. Nu erai acasă.

— Ai trecut mai întâi pe acasă?

— Să risc să dau din nou peste Spicer? Nici gând. Am sunat şi n-a răspuns nimeni.

— De ce voiai să mă vezi?

— Voiam să aud varianta ta în privinţa accidentului.

— Înainte de asta. De ce ai venit la studio?

Ajunseseră lângă maşina ei. Proptindu-şi cotul pe capota acesteia, el se întoarse cu faţa spre ea.

— Ca să-mi cer scuze pentru faptul că l-am lovit pe... Spicer.

— N-a avut nimic grav, zise ea. Cred că a fost mai mult jenat.

Alex păru gata să mai spună ceva. Văzând cănu o face, ea descuie portiera şi o deschise.

— Scuzele îţi sunt acceptate, Alex. Noapte bună.

— Cat, tipul e îngrozitor. Ce găseşti la el?

— Păi, întâi şi întâi, mi-a salvat viaţa.

— Deci, te simţi obligată.

— N-am spus...

— Cât de obligată?

— Încetează, Alex.

Încercase să strige, dar vocea i se frânse.

— Taci doar şi... şi lasă-mă-n pace. Ţi-am spus că n-am chef de ceartă în seara asta. Eu... azi... tu...

Spre propria-i groază, izbucni în lacrimi.

— Ah, fir-ar să fie, spuse el trăgând-o la piept.

Ea ar fi vrut să-i opună rezistenţă, dar nu avu ori puterea fizică, ori emoţională de a o face. Braţele lui o ţinură strâns în timp ce plângea. După câteva minute, ea îşi ridică privirea, acceptă batista pe care i-o întinse el şi îşi suflă nasul.

— Incidentul asta cu becul te-a înspăimântat mai mult decât crezi.

— Nu, nu, zise ea scuturând din cap. Nu plâng din cauza asta. E altceva.

— Ce anume?

— Zău, nu mă simt în stare să vorbesc acum.

— Dumnezeule, da’ ştii că eşti încăpăţânată?

O dădu la o parte şi încuie portiera, apoi o răsuci şi o împinse uşor în direcţia opusă.

— Vino.

— Unde? Vreau să mă duc acasă.

— N-aş vrea să mă crezi nepoliticos, dar am văzut sperietori de ciori care te-ar face să-ţi fie ruşine. Am de gând să-ţi dau ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame.

El nici nu voia să audă vreun refuz. Într-o jumătate de oră ajunseră acasă la el aducând cu ei două porţii de pui de la KFC. În loc să stea la masă, hotărâră să mănânce pe tăvi în living-room. El se aşeză într-un capăt al canapelei, iar ea pe jos, în faţa măsuţei de cafea.

— Trebuie să recunosc că e foarte bun, spuse ea cu gura plină. Eşti un sabotor alimentar, să ştii. Hamburgeri şi cartofi prăjiţi. Pui fript.

— Poliţiştii sunt adepţii mâncărurilor serioase. Chiar te rog sămi arăţi un poliţist căruia îi plac tofu, iaurtul şi germenii de boabe de grâu.

Ea râse şi îl salută cu o lingură de plastic cu piure şi sos. El nu râse. De fapt, o privi intens.

— Ce este? Îl întrebă ea stânjenită.

El clipi de câteva ori pentru a se trezi din transa de moment.

— Tocmai mă gândeam cât de schimbătoare eşti. Nu ca mine. Indispoziţiile mele durează zile, săptămâni, chiar luni întregi, dacă activitatea nu merge cum trebuie. Tu ai plâns zdravăn şi te-ai curăţat. Poate că şi bărbaţii ar trebui să înveţe să plângă.

— Nu te lăsa păcălit de pofta mea de mâncare. Organismul meu avea nevoie de hrana pe care i-am refuzat-o în ultimele aproximativ treizeci şi şase de ore, dar încă sunt deprimată.

— De ce? Spicer a plecat supărat?

— Da, dar nu Dean e cauza deprimării mele. Ciuguli dintr-un biscuit pe jumătate mâncat.

— Chantal, fetiţa căreia i s-a făcut recent transplantul de rinichi, a murit azi-dimineaţă.

El murmură o înjurătură şi apoi îşi uni vârfurile degetelor, acoperindu-şi nasul şi gura cu mâinile.

— Îmi pare rău, Cat, spuse el după o clipă.

— Şi mie.

— Ce s-a întâmplat?

— Din fericire, totul s-a petrecut foarte repede. A respins Rinichiul şi-a încetat activitatea complet. Nimic n-a mai mers bine. A murit.

Âşi scutură mâinile de firimituri.

— Părinţii ei adoptivi sunt disperaţi. La fel şi Sherry.

Jeff a plâns ca un copil când am primit vestea. Toţi cei din echipă sunt extrem de abătuţi. Devenise... exemplul nostru pentru modul în care viitorul unui copil nefericit poate fi schimbat.

— Dar mai poate fi aşa ceva.

— Alex, e moartă.

— Nu pricep...

— Eu m-am amestecat în viaţa acestor oameni, îl întrerupse ea ridicându-şi glasul. Am făcut-o pe Chantal să-l iubească, l-am făcut pe el s-o iubească. Au luat-o la ei acasă, au trecut prin tot acel chin, au asistat la durerea ei şi au suferit alături de ea. Şi ce-au obţinut acum?

Scoase un sunet de dezgust.

— O înmormântare televizată, asta au obţinut. Reporteri care se învârt în jurul micului sicriu” şi îi asaltează cu întrebări. Suferinţa lor e un eveniment dezbătut în presă. Toate datorită mie.

Âşi propti coatele pe măsuţă, îngropându-şi faţa în mâini.

— Lucram în biroul meu în seara asta, încercând să nu mă mai gândesc la moartea lui Chantal, ci la ceva plăcut. Dar nu aveam în minte decât chinul prin care i-am făcut pe acei oameni să treacă.

— Chiar crezi că tu i-ai făcut s-o iubească şi invers? o întrebă el clătinând din cap. Sigur, ai o părere foarte bună despre influenţa ta asupra sentimentelor oamenilor.

Ea îşi înălţă capul, privindu-l cu răceală.

— Nu i-ai obligat să o ia, Cat, continuă el pe un ton mai liniştit şi mai înţelegător. Ei au vrut acest lucru. Au făcut eforturi ca să îndeplinească toate condiţiile. Au vrut-o pe Chantal.

— În viaţă. Voiau o fetiţă, nu un mormânt pe care să-l viziteze din când în când.

— Din păcate, un copil adoptat nu prezintă garanţii veşnice. Nici un copil. Uneori mor, şi asta e.

— Te rog scuteşte-mă de logica asta. Nu mă face să mă simt mai bine.

— Nu, pentru că-ţi place să-ţi plângi de milă.

— Ştiu doar că, dacă n-aş fi fost eu, oamenii aceia n-ar fi suferit acum, zise ea furioasă.

— Ţi-au reproşat ceva?

— Bineînţeles că nu.

— Au spus cumva „Domnişoară Delaney, de ce naiba ne-ai făcut să trecem prin asta? Eram fericiţi până ai venit dumneata şi ne-ai băgat pe gât copilul asta bolnav”.

— Nu fi ridicol. M-au sunat să-mi spună... Tăcu brusc.

El se aplecă puţin înainte.

— Ce anume, Cat? Te-au sunat ca să-ţi spună ce? Ea îşi drese glasul şi îşi feri privirea.

— M-au sunat să-mi mulţumească pentru faptul că i-am ajutat să o ia pe Chantal.

— Probabil pentru că momentele pe care le-au petrecut alături de ea au fost cele mai fericite din viaţa lor.

Ea îşi trase nasul şi încuviinţă.

— Au zis că a fost o adevărată binecuvântare.

— Atunci, de ce pui la îndoială ce faci? Copiii lui Cat merită toate eforturile. Ceea ce s-a întâmplat cu Chantal e tragic, dar a avut parte de iubire exact când a avut mai multă nevoie, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Dacă ai mai avea prilejul, n-ai face la fel? Le-ai lua timpul pe care l-au petrecut împreună? Ai lăsa-o pe Chantal să moară simţinduse singură şi neiubită? I-ai lăsa pe oamenii aceia fără ceea ce au numit o binecuvântare?

Ea îşi lăsă capul în jos şi murmură un răspuns aproape imperceptibil.

— Nu.

— Atunci?

— Ai dreptate. Bineînţeles că ai dreptate, zise ea aruncându-i un zâmbet trist. Tragedia asta m-a dărâmat foarte tare, atâta tot. Am avut unele îndoieli şi simţeam nevoia să mi le alunge cineva obiectiv. Mai simţeam nevoia să şi plâng, spuse ea ştergându-şi ochii cu un şervet. Îţi mulţumesc.

El făcu un semn că nu îi trebuia recunoştinţa ei.

Lumina din bucătărie căzu pe părul lui negru, accentuându-i trăsăturile feţei. Dean spusese că arăta ca un bătăuş. Avea, într-adevăr, un aer dur. Fără îndoială că era capabil să provoace durere.

Dar o şi simţise pe propria lui piele. Altfel, cum ar fi putut să o înţeleagă atât de bine? Ochii lui de oţel şi gura aspră erau rezultatul. Cu un singur cuvânt sau o expresie, tăia până la os.

Ânsă, numai cu câteva cuvinte, putea să ofere consolare şi înţelegere. Nu era delicat, dar putea fi tandru. Putea fi un prieten la nevoie.

— Cum merge cartea? Îl întrebă ea pentru a întrerupe tăcerea aceea apăsătoare.

— Ca melcul, dar am avut câteva zile bune de lucru.

— Asta-i bine.

Cu acel schimb de cuvinte, epuizară subiectul. El nu avea de gând să mai adauge ceva, iar ea nici nu se aştepta ca el să o facă. Dar numai faptul că încetaseră conversaţia nu însemna că nu mai comunicau. Privirile li se întâlniră, iar tăcerea era încărcată de mesaje nerostite.

După o clipă, el dădu la o parte tava din braţe, punând-o pe masă. Lăsându-se jos lângă ea, o cuprinse pe după ceafă şi o trase încet până când buzele ei se aflau doar la câţiva milimetri de ale lui.

— Am rezistat cât am putut cu hainele pe noi.

Capitolul douăzeci şi şase.

Gândurile care o tulburau se risipiră asemeni pufului de păpădie, lăsându-i mintea liberă pentru a se concentra asupra sărutului său. Nimic nu mai conta în afară de clipa aceea. Ea avea nevoie de forţa, de pasiunea şi de nestăpânita lui dorinţă. Îl dorea. De ce să se ruşineze?

Âl luă cu braţele pe după gât. Buzele li se uniră aşa cum stăteau îngenuncheaţi unul în faţa celuilalt. El îi împinse mijlocul uşor; ea se arcui spre el. El şopti o vulgaritate. Disperarea pe care o conţinea era atât de erotică, încât ea se frecă de el pentru pura plăcere de a-l auzi repetând-o.

Nu se opriră din sărutat cât el îi scoase bluza. Cat îi trase cămaşa din pantaloni şi îşi plimbă mâinile peste pieptul lui tare şi acoperit de păr. El îi dădu drumul doar cât să-şi scoată repede cămaşa şi s-o azvârle într-o parte, o cuprinse apoi cu braţele şi o ţinu strâns, în timp ce o săruta cu înflăcărare.

— Glumeşti, spuse el încet strecurându-şi mâinile pe sub fusta ei şi în glasul răguşit i se simţea un zâmbet slab.

— Actorie, spuse ea în şoaptă. Ori de câte ori era nevoie ca scenele Laurei Madison să fie sexy, înlocuiam dresul cu un portjartier şi ciorapi pentru a intra mai bine în rol. Astfel, a devenit un obicei.

El îi mângâie pulpele goale de deasupra ciorapilor.

— Ce fantezie!

— Ca în cărţile tale?

— Mult mai bine.

Âi înlătură fusta, furoul şi chilotul. Cat se întinse cu faţa în sus pe covor. Cu cupele sutienului abia acoperindu-i sânii iritaţi, cu sexul încadrat de un portjartier de satin şi jartiere din dantelă, cu picioarele încă învăluite în ciorapii

de mătase, oferea o privelişte extrem de atrăgătoare. Era şocată de lipsa ei de pudoare.

Alex nu îşi luă ochii de la ea cât îşi descheie centura şi fermoarul. După aceea îşi scoase pantalonii şi lenjeria de corp. Goliciunea lui virilă o făcu să rămână fără suflare. Abdomenul îi era tare şi plat, picioarele lungi şi musculoase. Nu se putea spune, totuşi, că era un pachet de muşchi. Venele puternice i se vedeau foarte clar pe braţe şi pe mâini.

Netulburată şi plină de dorinţă, îl sorbi din privire, începând de la picioare, sexul mândru şi greu, până la gura severă şi cicatricea de pe sprânceană.

El se întinse lângă ea, sărutându-i sânii prin cupele sutienului, îi lăsă apoi în jos dantela şi îi mângâie sfârcurile cu limba. Ridicându-şi capul, o privi. Degetul lui mare se plimbă de câteva ori peste sfârcul întărit.

— Aş putea să scriu scena asta de o mie de ori şi tot n-ar ieşi atât de bine, spuse el privind cum carnea ei îi răspunde atingerii. Nuanţele trupului unei femei pur şi simplu nu pot fi descrise.

Âşi lăsă capul în jos şi îi înconjură sfârcul cu gura, trăgând de el uşor. Răspunzând unei electricităţi sexuale, spatele ei se arcui, desprinzându-se de covor. Jumătăţile de cupă ale sutienului îi ofereau sânii provocator. Limba lui era agilă, iar apetitul extraordinar.

Âşi plimbă mâinile peste burta şi pulpele ei. Ea se întinse să îl mângâie şi el gemu scoţând câteva înjurături. Se sărutară din nou, cu dorinţă şi lăcomie.

— Nu te reţine, Alex, îi şopti ea agitată. Să nu mă menajezi.

— Nici n-am de gând să te menajez.

— Vreau să ştiu că sunt femeie. Vreau să ştiu că sunt cu un bărbat. Vreau să fiu posedată. Vreau...

— Vrei să fii iubită...

Punându-şi palmele pe genunchii ei, i-l îndepărtă, dar, în loc săi strecoare mâna între pulpe, aşa cum se aştepta ea, el îşi lăsă capul în jos. Gura lui deschisă îi găsi miezul şi limba începu să i se mişte înăuntru.

Ea era prea uluită ca să mai strige, chiar şi câteva clipe mai târziu, când ajunse la orgasm. Pieptul îi tresălta; buza de jos îi era acoperită de broboane de sudoare; părul umed i se lipise de gât.

Pielea lui Alex-era extrem de alunecoasă când el se ridică, sprijinindu-se în braţe. Cu ochii închişi şi cu chipul încordat, o penetră. Trupul ei păru să-l înghită, îl învăluia cu o mănuşă, iar pe faţa lui apăru o grimasă de imensă plăcere când ea începu o mişcare de rotire, încet, de fiecare dată mai adânc, el se cufundă iar şi iar.

Cat, care crezuse că pentru ea se terminase, fu excitată din nou de împingerile lui constante. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu atâta intensitate şi atât de profund.

El îşi strecură mâinile pe sub şoldurile ei ridicându-lle şi ţinând-o strâns. Părea să se concentreze asupra fiecărei mişcări, a fiecărei retrageri lente. Dar

ritmul se intensifică din ce în ce mai tare. Răsuflarea lui deveni iute şi întretăiată. Deodată, braţele i se relaxară şi el se prăbuşi deasupra ei. Numai că, înainte de aceasta, Cat atinsese deja cel de-al doilea orgasm.

Când. el se eliberă, întregul trup i se zgudui. Fiecare muşchi i se întinse la maximum, iar sunetele aspre pe care le scotea erau asemeni unor suspine.

Le trebui mult ca să-şi revină, dar Cat ar fi rămas acolo o veşnicie, trecându-şi leneş degetele prin părul lui ciufulit, lingând picături sărate de sudoare de pe sprânceana lui. El stătea deasupra ei epuizat, dar pe ea nu o deranja acea greutate. Oboseala lui îi făcea plăcere.

El cunoştea modalităţile de a face din actul sexual ceva reciproc satisfăcător. Doar scrisese despre ele. Deci, nu era de mirare că era un amant atât de priceput, de pasional şi total absorbit.

Totuşi, era pe cât de pretenţios pe atât de senzual, îi smulsese reacţii pur animalice, în care luciditatea nu avea nici un „amestec. Toate acele reacţii îşi avuseseră originea în simţurile ei. Ea nu avea nici un control asupra lor.

Totuşi, fusese şi o unire cerebrală. Mintea ei avusese o legătură intimă cu a lui. Fuseseră într-o perfectă armonie cu nevoile şi dorinţele celuilalt şi avuseseră grijă ca acestea să fie satisfăcute. De aceea o încânta atât de mult acel moment de linişte, când răsuflările şi sudoarea lor se amestecau, părând să emane dintr-un singur trup, nu din două.

Şi el trebuia să fi simţit acea apropiere. Pentru că, lucrul cel mai frumos pe care l-a făcut, înainte să se desprindă de ea, a fost să o sărute uşor între sâni, acolo unde fusese cicatricea.

Ea se trezi prima. Ştiind că el nu era o persoană matinală, stătu liniştită, lăsându-l să doarmă. Părul îi era ciufulit şi părea foarte negru în contrast cu perna. Fire de păr scurte începuseră să-i apară pe maxilar şi bărbie. Observă că, la tâmple, avea şi câteva cărunte. Era uşor încruntat, ceea ce arăta că niciodată nu era complet liniştit. Întunericul lui intim îl tulbura chiar şi în somn.

Ceasul de pe noptieră îi spunea că dormise deja prea mult. Îi sărută umărul gol şi se dădu jos din pat fără nici un zgomot. Jos, se îmbrăcă, adunându-şi hainele care fuseseră împrăştiate cu neruşinare. Vorbind încet la telefon, chemă un taxi.

Aşteptându-l, strânse rămăşiţele cinei lor. În drum spre bucătărie, trecu pe lângă uşa camerei interzise, dar nu se opri deloc. Aruncă gunoiul, spălă paharele şi îşi turnă un suc de portocale, pe care îl găsi în frigider.

Stând rezemată de dulap şi sorbind sucul, se gândi să deschidă din nou uşa aceea şi să arunce o privire înăuntru. Interdicţia lui avusese un efect exact contrar, stârnindu-i şi mai mult curiozitatea.

Noaptea precedentă, trupul lui gol îi aparţinuse pentru a i-l explora fără nici o oprelişte. Se angajaseră în cel mai intim act dintre doi oameni. Sigur că, acum, când relaţia lor progresase atât de mult, el nu se va mai împotrivi să împartă cu ea şi acea parte a vieţii lui.

Dar dacă se împotrivea? Merita riscul? Nu, hotărî ea. Nu avea să treacă pragul acelei încăperi decât când o va invita.

Taxiul sosi şi ea plecă din casa lui fără să-l trezească. Îşi luă maşina, de la televiziune şi se duse acasă, unde făcu un „duş, se îmbrăcă şi încercă să-şi treacă în revistă programul pentru ziua respectivă. Dar se întorcea mereu cu gândul la noaptea care trecuse. Amintiri erotice îi umpleau mintea, fără să mai lase loc pentru altceva.

Euforia ei trebuie să fi fost vizibilă, căci Jeff o remarcă din clipa în care o văzu intrând în birou.

— Ce s-a-ntâmplat? Ai câştigat la loterie?

Ea râse şi acceptă bucuroasă cafeaua pe care i-o oferi el.

— De ce spui asta?

— Pentru că aura ta se vede cu ochiul liber în dimineaţa asta. Pur şi simplu, radiezi. Mă aşteptam să fii abătută din cauza lui Chantal.

Zâmbetul ei pieri.

— Sunt foarte tristă, firește, dar nu la fel de supărată. pe viaţă, în general, cum am fost ieri. Un prieten mi-a reamintit cât de minunat e să trăieşti.

— Acest „prieten” se întâmplă să fie cumva romancierul ala bine? Întrebă Jeff făcându-i cu ochiul.

— E un tip bine, nu?

— Arăta foarte bine ieri când a fost aici.

— L-ai văzut?

— Cu tot, cu blugi şi cizme. Ea zâmbi.

— El e.

— Are o înfăţişare de pat-nefăcut, ştiai? Genul răvăşit pe care femeile îl găsesc irezistibil.

Dean criticase înfăţişarea lui Alex. Jeff o aproba.

— Nu mi-ai spus că l-ai văzut, zise ea.

— În timpul agitaţiei care a fost, spuse el trăgându-se de lobul urechii, stânjenit. Trebuie să recunosc că am fost uluit şi amuţit. Îi citisem romanele şi bineînţeles că ştiam că te vezi cu el. Dar nu mă gândeam că o să am vreodată plăcerea să-l cunosc.

— Aş fi vrut să-mi fi spus că-i aici.

— Erai înconjurată de poliţişti. Domnul Webster era furios la culme. Iar, mai târziu, erai atât de supărată, încât n-am vrut să te mai împovărez cu ceva. Dar înţeleg că domnul Pierce te-a găsit aseară.

Făcu ochii mici cântărind-o din priviri.

— Judecând după zâmbetul tău, bănuiesc că a fost o... ăă, seară terapeutică.

— Nu-i treaba ta, îi spuse ea, ruşinată, simţind că roşeşte. Jeff nu era prost. Zâmbi larg.

— Foarte bine. Sper că te-ai relaxat. Te-ai extenuat prea mult. De fapt... Zâmbetul îi dispăru şi îşi drese glasul.

— Pot să-ţi vorbesc sincer? Nu ca asistent al tău, ci mai degrabă ca un prieten?

Cat îi făcu semn să ia loc pe un fotoliu. El îşi aranjă pantalonii şi se aşeză în faţa ei.

— Sper că nu... Adică...

— Dă-i drumul odată, Jeff.

— Bine, în ultimele două săptămâni ai părut foarte tulburată. Nu că n-ai face o treabă excelentă, adăugă el repede. Nu te-ai lăsat influenţată în muncă de ceea ce te frământă. Eşti la fel de „bună ca întotdeauna. Doar că... mă întrebam dacă nu cumva mai e ceva în mintea ta. În afară de Alex Pierce, bineînţeles.

Oare, starea ei sufletească fusese chiar atât de vizibilă? Câţiva din cei mai apropiaţi cunoscuţi îi spuseseră acelaşi lucru – Dean, Alex şi acum, Jeff. Nu voia să-i fie umbrită de ceva buna dispoziţie din ziua aceea, dar se bucură că avea ocazia să vorbească despre cele două scrisori primite. Voia ca Jeff să-i întărească părerea că era vorba de opera vreunui maniac şi că nu avea de ce să-şi facă probleme.

— Eşti foarte atent, Jeff. E adevărat că în ultima vreme am fost cam tulburată.

Scoase cele două plicuri din poşetă şi i le dădu. Începuse să le poarte la ea de câteva zile, poate sperând în subconştient că avea să aibă ocazia de a le arăta cuiva.

— Uită-te la astea, îi spuse ea. Şi dă-ţi părerea. Numai să fii sincer. După ce compară cele două plicuri identice, el citi articolele din interior.

— La naiba, şopti el după ce le citi de câte două ori. Amândoi au murit în urma unor accidente bizare şi amândoi suferiseră transplanturi de inimă.

— Ciudată coincidenţă, nu?

— Foarte ciudată. Dar ce înseamnă asta? Ai vreo idee cine le-ar fi putut trimite?

— Eu sortez toată corespondenţa pe care o primeşti de la admiratori, dar nu-mi amintesc să le fi văzut pe astea, deşi primeşti atâtea scrisori încât e foarte posibil să-mi fi scăpat. Sau au venit în perioada când Melia lucra încă la noi?

— Le-am primit acasă. El o privi consternat.

— Cum ar fi putut... un fan... să-ţi cunoască adresa de acasă? Ea ridică din umeri.

— Ăsta-i doar un aspect care mă deranjează în legătură cu ele.

Jeff studie plicurile şi reciti articolele. Cat îi urmări privirea care parcurgea rândurile tipărite. Reacţia şi comentariile lui iniţiale nu fuseseră prea încurajatoare. Sperase că-i va spune imediat că nu avea motiv de îngrijorare.

Ân schimb, el o întrebă:

— Le-ai mai arătat cuiva? Domnului Webster? Poliţiei?

— Nu.

— Poate ar trebui s-o faci.

— Nu vreau să fiu alarmistă.

— Nimeni nu te-ar acuza de aşa ceva.

— Eu, Jeff, spuse ea oftând, n-aş vrea să stârnesc agitaţie şi să atrag atenţia asupra unui lucru care ar putea fi complet lipsit de importanţă.

El se forţă să zâmbească liniştitor când îi înapoie plicurile.

— Poate că ai dreptate. Sunt sigur că n-ai de ce să-ţi faci griji. Dumnezeule, unii n-au ce face, zău aşa.

— Probabil că nu. Îşi creează probleme amestecându-se în vieţile celebrităţilor. Trăiesc prin alţii.

— Exact. Dar...

Ezită.

— Dacă mai primeşti încă una, cred că ar trebui să te duci cu ele la poliţie. La naiba cu ce vor crede. Lasă-i să considere că eşti o femeie isterică.

— Şi sunt sigură că asta vor face.

— Cel puţin, ai putea să-i consulţi pe paznicii de aici, să le atragi atenţia să nu lase să intre nici un personaj ciudat.

— Ceea ce ar exclude cam trei sferturi din angajaţi.

— Ai dreptate, spuse el aruncându-i un zâmbet, după care redeveni serios. Ai grijă, Cat. Sunt mulţi nebuni pe lume.

— Ştiu, zise ea punând plicurile înapoi în poşetă şi, închizând-o, îşi reluă rolul de şefă. Vreau să ştiu toate amănuntele în legătură cu înmormântarea lui Chantal.

— Vineri, la două. Ron Truitt a sunat de la ziar mai devreme, Vrea o declaraţie.

— Sper că i-ai zis să se ducă naibii cât mai repede.

— Nu cu aceleaşi cuvinte, dar cam asta a fost mesajul, i-am spus că nu eşti şi nu vei fi disponibilă pentru declaraţii.

— Mulţumesc. Dacă aş fi vorbit eu cu el, mă-ndoiesc că aş fi fost atât de diplomată. Individul ăsta-i un rechin, simte întotdeauna mirosul de sânge.

Nevrând să mai discute despre îngrozitorul reporter, ea trecu la alt subiect.

— Te rog să trimiţi o coroană din partea postului de televiziune WWSA. Aş vrea şi ceva personal, dar de asta o să mă ocup singură.

Jeff plecă având instrucţiuni să o sune pe Sherry şi să continue programul, ca de obicei. Îndoielile din seara precedentă cu privire la viabilitatea emisiunii Copiii lui Cat păreau penibile acum. O pierduseră pe Chantal, dar mai erau atâţia copii care aveau nevoie de programul lor.

Indiferent de greutăţile pe care le avea de înfruntat – birocraţie, publicitate negativă în presă, îndoieli – nu avea să renunţe niciodată. Programul Copiii lui Cat era o entitate mai mare şi mult mai importantă decât ea însăşi. Alex o ajutase să vadă totul cu alţi ochi. În general, problemele ei personale păreau insignifiante.

Chiar înainte de prânz, Jeff intră în biroul ei cu un carneţel cu mesaje.

— tocmai a telefonat romancierul tău preferat.

Inima îi tresări în piept când întinse mâna spre telefon.

— Pe care linie?

— Din păcate, nu e pe fir. A zis să-ţi spun că se grăbea foarte tare şi abia a avut timp”să-ţi lase un mesaj.

Părând la fel de nervos ca un sol care-i dă o veste proastă reginei furioase, Jeff îi dădu carneţelul.

— Suna de la aeroport. A zis că tocmai îi anunţaseră avionul.

— Avion?

Buna ei dispoziţie se prăbuşi asemeni plumbului.

— Pleacă din oraş? Unde se duce? Cât timp? Era totul scris pe carneţel, dar Jeff îi răspunse:

— N-a spus decât că va lipsi câteva zile şi că te va suna la întoarcere.

— Atâta tot?

Jeff încuviinţă.

Încercă să pară impasibilă, ceea ce necesita un efort teribil.

— Îţi mulţumesc, Jeff.

El ieşi cu spatele din birou şi închise uşa.

Cat împături foaia de hârtie, se uită la pătratul acela alb cu linii, de parcă i-ar,fi putut da vreo explicaţie pe care până atunci o reţinuse. Dar nu-i dădu nici una.

Era zdrobită. Sperase că vor lua cina împreună. Trecuseră abia câteva ore de când îl părăsise şi deja dorea extrem de mult să-l vadă.

Slăbiciunea aceea o făcu să se înfurie pe sine. El, cu siguranţă că nu dădea nici un semn de viaţă. Iat-o stând acolo, teribil de abătută, simţindu-se ca singura fată din ultimul an de liceu care nu avea un partener pentru balul de absolvire, în timp ce el îşi lua zborul. În adevăratul sens al cuvântului.

Deprimarea ei se transformă repede în furie. Ce anume îl făcea să părăsească oraşul într-o asemenea grabă? Afaceri sau plăcere? Oare ce fusese atât de important încât să se facă nevăzut fără ca măcar să-şi ia la revedere?

Capitolul douăzeci şi şapte.

Alex nu era deosebit de îndrăgostit de New York, dar îl fascina. Era un oraş al superlativelor, întruchipând disperarea, mizeria, sărăcia, luxul, strălucirea şi fastul. Reacţiile lui faţă de acest oraş erau întotdeauna extreme, niciodată de mijloc. În acelaşi bloc vedea lucruri care, fie îl entuziasmau, fie îl dezgustau.

Lua masa împreună cu agentul său într-un mic restaurant din Cartierul de Vest. La începutul relaţiei lui cu Arnold Villella, cam a treia oară când se afla” la New York, Alex evitase să ia masa la The Four Seasons sau la Le Cirque.

— Dacă nu-i pot pronunţa numele sau nu-i cunosc etimologia, nu merg, îi spusese el agentului său.

Villella îl numise mic-burghez mărginit, dar apoi îl lăsase pe el să aleagă locurile unde să ia masa.

Din când în când, dacă aveau ceva deosebit de sărbătorit, Alex îi dădea voie lui Villella să-i ofere un hamburger seara târziu la 21. Dar Oswald’s Cafe, condusă de un emigrant ungur, devenise unul din localurile preferate ale lui Alex. Sandvişurile cu carne de vită erau groase şi servite cu un muştar de culoare închisă, atât de iute, încât făcea să-ţi lăcrimeze ochii.

Ân seara aceea, îşi înghiţi sandvişul în timp ce Villella avea în faţă o farfurie cu gulaş.

— Ţi-a fost foame, observă agentul. Nu au servit mâncare în avion?

Cred că da. Nu-mi amintesc, îşi amintea foarte puţin în legătură cu zborul din San” Antonio până la Dallas – Fort Worth, scurta şedere, călătoria neîntreruptă până la aeroportul La Guardia, drumul cu taxiul până în Manhattan, dar nimic în legătură cu ce s-a întâmplat după noaptea aceea.

Sexul fierbinte, zgomotos, tandru, brutal, delicat, frenetic, lent, excelent, înnebunitor, totul îi făcea praf gândurile.

Dădu la o parte farfuria şi, când chelnerul veni să o ia, el comandă o cafea. Abia când bău jumătate din ea îşi dădu seama că nu mai schimbase o vorbă cu agentul său de cinci minute.

Villella păstrase tăcerea răbdător. Când trata cu editori zgârciţi, avea instinctul unei baracude. Dar, cu autorii pe care îi reprezenta, era răbdător, ascultător, un părinte-confesor – adaptânduse nevoilor clienţilor.

Arnold Villella acceptase să îl reprezinte pe Alex înainte ca acesta să publice un singur cuvânt măcar. Majoritatea agenţilor la care fusese îi returnaseră manuscrisul necitit, spunând că ei nu-i reprezentau pe scriitorii care nu aveau nici o carte publicată, Paradoxul lumii editurilor: nu ţi se publica nici o carte dacă nu aveai agent şi nu puteai avea agent dacă nu îţi apăruse nici o carte.

Dar Villella îi telefonase la Houston într-o vineri -dimineaţă pe timp de furtună. Alex era mahmur, astfel încât Villella trebuise să repete de câteva ori înainte ca Alex să audă mesajul în gălăgia infernală a tunetelor de afară şi din capul lui.

— Cred că stilul dumitale promite. E crud, dar unic. Mi-ar face plăcere să te reprezint, dacă te interesează.

Fără să stea pe gânduri, Alex zburase la New York pentru a o cunoaşte pe singura persoană de pe planetă care credea că stilul lui promite. Villella era inteligent şi iscoditor, încăpăţânat şi direct. Dar nu nepoliticos.

Când descoperise problema lui Alex în legătură cu băutura, spusese doar că avusese de-a face cu puţini scriitori talentaţi, dintre care mulţi erau alcoolici.

— Poate că alcoolul le înflăcăra imaginaţia, dar le distrugea carierele. Întorcându-se la Houston, Alex se internă într-o clinică de dezalcoolizare şi, în timp ce îşi corecta manuscrisul, cuvintele păreau să-l iasă din toţi porii odată cu otrava alcoolului care îi poluase sistemul.

Villella îi câştigase loialitatea şi încrederea. Era singura persoană căreia i se confesa Alex, singurul om care îl putea critica fără să-l supere. Erau foarte puţine lucruri în legătură cu el pe care Villella să nu le cunoască, totuşi agentul nu îl judecase niciodată.

— Îmi pare rău, Arnie, spuse el acum. Nu sunt o companie prea strălucită în seara asta.

— O să-mi spui tu până la urmă, zise Arnie.

— Ce anume?

— De ce ai zburat până aici din senin, rugându-mă să vin la cină.

— Speram că n-ai alte planuri.

— Aveam, dar trebuie să-mi modific programul pentru a-i face pe plac celui mai important client al meu.

— Pun pariu că aşa le spui tuturor.

— Bineînţeles, zise el cu sinceritate. Sunteţi toţi ca nişte copii. – Pariez, însă, că eu sunt cel mai neastâmpărat.

Villella era prea politicos pentru a-i da dreptate, dar îşi ridică ambele mâini, cu palmele spre exterior, arătându-i lui Alex că acela era adevărul.

— Cum merge cartea?

— Bine.

— Chiar atât de rău? Alex râse cu amărăciune.

— Încerc să mă concentrez. Îmi reamintesc mereu că nu-i decât prima ciornă.

— N-o să fie ca versiunea finală.

— Sper din tot sufletul să nu fie, spuse el ezitând şi, cu o timiditate deloc caracteristică lui îi zise: În ciuda câtorva chestii, s-ar putea să fie bună.

— Nu mă-ndoiesc că e excelentă. E cel mai interesant subiect al tău de până acum. E destinat să fie bestseller.

— Dacă nu stric totul.

— N-o să strici. Linişteşte-te. Ia-o uşurel. O să vină de la sine.

— Vorbim despre carte sau despre sex? Îl tachină Alex.

— Eu vorbesc despre carte. Tu despre ce vorbeşti?

Întrebarea intuitivă a lui Arnie îi şterse zâmbetul de pe chip. Făcu semn să i se umple din nou ceaşca de cafea şi, după aceea, o înconjură cu mâinile.

— Eşti teribil de încordat, remarcă Arnie. Ce s-a-ntâmplat? Sper că nu ai momente de deprimare, nu?

— Nu.

— Nici pierderi de memorie?

— Nu. Doamne, nu.

Villella se referea la acele ceasuri – uneori zile – pe care Alex le pierduse fiind lipsit de memorie din cauza alcoolului. Când îşi recăpăta cunoştinţa, habar nu avea de perioada în care fusese „plecat”. Nu ştia ce se întâmplase, unde fusese, ce făcuse. Era îngrozitor.

— Nu are nici o legătură cu băutura. Sunt cât se poate de treaz. Observă un oftat de uşurare din partea agentului său, de care Villella probabil că nici nu ştia.

— Dacă nu te frământă soarta cărţii şi nu te lupţi cu sticla de băutură, atunci ce este?

— Am fost cu o femeie.

Villella clipi iute de câteva ori şi Alex bănui motivul nedumeririi lui. Villella îi cunoştea foarte bine aventurile sexuale. În majoritate.

— Asta-i cu totul altceva, murmură el.

— Ah; spuse agentul care era dintr-odată mai bine dispus.

— Nu-i o puicuţă. Nu-i doar un fund frumos... E... La naiba, habar n-am ce e.

Villella îşi împreună mâinile pe marginea mesei, pregătindu-se să asculte, dar Alex continuă să se agite.

— Eşti schimbat, spuse Villella în cele din urmă.

— Vorbesc serios.

— Văd foarte bine cât de tulburat eşti. Nu pari deloc ceea ce s-ar descrie ca un tip jovial şi fericit, dar simt în tine o disperare pe care n-am mai observat-o până acum. Femeia asta te respinge cumva?

Cat îi apăru în minte: un zâmbet care invita, o privire ademenitoare, un răspuns încurajator. Dulceaţă şi sex. Sălbăticie şi umor. Când timidă, când îndrăzneaţă. Cea mai uşoară atingere a lui îi smulsese gemete de plăcere, care şi acum îşi găseau ecoul în mintea lui.

— Nu, nu mă respinge, spuse el cu o voce aspră.

— Atunci nu văd de ce această relaţie nu poate fi plăcută şi sănătoasă.

— E vorba de numele ei.

— Numele ei? Ce vrei să spui?

— E Cat Delaney, Arnie. M-am culcat cu Cat Delaney.

Villella îl privi cu gura căscată, pălind şi nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeule mare, Alex. Ce ai de gând? Credeam că te-ai săturat să tot apari pe prima pagină a ziarelor. Şi, totuşi, te vezi cu femeia care atrage atenţia presei ca un magnet. O femeie care...

— Ştiu, spuse Alex pierzându-şi cumpătul. Ştiu că-i o nebunie.

— Nu numai o nebunie, dragă băiete. Dar şi extrem de periculos.

Capitolul douăzeci şi opt.

Lui Cat îi fu greu să-şi păstreze cumpătul.

Când intră pe strada ei şi îl văzu pe Alex în faţa casei, apăsă la maximum pe accelerator, dar când îl întâlni la jumătatea aleii, îşi adună toată demnitatea şi mândria. Îl salută distant.

— Cum a fost călătoria?

— Aşa şi aşa.

— Unde ai fost?

— La New York.

— Şi, cum a fost?

— Ca la New York.

— Ai plecat cam subit, nu?

— O afacere urgentă.

— Bineînţeles. Domeniul scriitoricesc e renumit pentru urgenţele sale, zise ea cu sarcasm.

Descuie şi intră în casă, apoi se întoarse spre el blocându-i trecerea, exact cum făcuse prima oară când el îi apăruse în prag.

După noaptea pe care o petrecuseră împreună, ea simţise acea ameţeală caracteristică unei noi iubiri. El, însă, plecase din oraş. Dacă o urgenţă l-ar fi împiedicat să ia legătura cu ea înainte să plece, ar fi putut măcar să o sune într-una din cele câteva zile care trecuseră. Dar nu o făcuse.

Şi acum nu împărtăşea deloc delirul lui Gene Kelly, din Cântând în ploaie. Erau semne care arătau că el nu simţise aceleaşi valuri de căldură după ce fusese cu ea, pe care ea le simţise după ce fusese cu el.

Părea obosit şi tras la faţă. Avea cearcăne de parcă n-ar mai fi dormit de când îl lăsase în pat, cu trei zile în urmă. Se luptă cu dorinţa de a-l îmbrăţişa până când avea să-i dispară acea privire chinuită şi îndurerată.

— Ai fost la înmormântarea fetiţei? o întrebă el.

— De unde ştii?

— Am sunat la televiziune şi mi s-a spus că eşti la o înmormântare şi că nu te mai întorci la serviciu. Groaznic, nu?

— Da. În timpul slujbei m-am tot gândit la ziua în care Chantal a devenit legal fetiţa lor. Toată lumea era atât de fericită. Au dat o petrecere pentru a o prezenta rudelor şi prietenilor. Aceiaşi oameni erau adunaţi acolo astăzi, zise ea oftând cu tristeţe. Dar nu mai erau baloane şi panglici. Nu era veselie. N-a fost deloc la fel.

Privi în gol o clipă, uitându-se apoi la el.

— Ce vânt te aduce aici, Alex?

— Trebuie să stăm de vorbă.

Tonul vocii lui şi expresia gravă îi spuneau că era vorba de ceva ce ea nu ar fi vrut să audă.

— Aş fi o gazdă îngrozitoare acum. Înmormântarea m-a deprimat total. Ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă dată.

— Niciodată n-ar fi un moment potrivit pentru asta.

Cat ştia că nu exista decât o singură problemă care ar fi putut fi atât de urgentă şi de gravă. Rochia ei neagră de doliu părea deodată formată din zale şi parcă nişte gheare îi strângeau pieptul.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse ea. Ai uitat să-mi spui un mic amănunt înainte de a face dragoste. Eşti însurat.

— Nu. Nu sunt însurat. Şi asta-i tot ce o să-ţi spun stând aici în prag, zise el, trecând apoi pe lângă ea şi intrând în casă.

După ce închise uşa, ea se întoarse spre el.

— Nu eşti însurat acum, dar ai fost...

— N-am fost niciodată însurat.

— Hmm. Mai rău decât mi-am închipuit. Când ţi-ai făcut ultima oară analiza sângelui?

El îşi propti mâinile în şolduri şi îi aruncă o privire furioasă.

— Termină cu prostiile.

Dacă nu avea nici o soţie ascunsă pe undeva şi nici o fostă nu îl urmărea pentru pensia alimentară, şi nici nu avea vreo boală incurabilă, atunci nu rămânea decât o singură posibilitate. Încerca să-i dea cu piciorul.

Numai că ea nu avea să-i dea satisfacţie. Îndreptându-şi umerii, ea îşi dădu părul pe spate şi trecu în ofensivă.

— Uite ce e, Alex, cred că ştiu ce vrei să-mi spui, aşa că dă-mi voie să te scutesc de efort, da? Eram zguduită emoţional în seara aceea şi aveam nevoie de mângâiere. Tu mi-ai oferit-o. Suntem oameni în toată firea. Am avut un raport sexual. Am fost... potriviţi din acest punct de vedere.

Se opri puţin pentru a trage aer în piept şi nu îi plăcu ezitarea din propriu-l glas.

— Dar tu nu vrei o relaţie de lungă durată. Nici o promisiune. Nici o obligaţie.

Desfăcându-şi braţele larg, adăugă:

— Hei, e foarte bine. Nici eu nu vreau.

Âşi scoase cerceii şi pantofii, crezând că acele gesturi simple şi obişnuite aveau să o facă să pară mai nonşalantă.

— Aşa că ar fi bine să nu mai arăţi ca şi cum ai fi gata să verşi pe covorul meu oriental. N-o să pun piciorul în prag şi nici n-o să vin cu pretenţii. N-am un tată care să te târască în faţa altarului cu o puşcă la spate. Nici n-o să-mi tai venele şi n-o să vin după tine să te omor. Chestia asta n-o să se transforme într-o atracţie fatală pentru tine.

Reuşi să schiţeze un zâmbet rece şi nesincer.

— Relaxează-te, da?

— Stai jos, Cat.

— De ce? Am sărit vreo replică din monologul tău atât de bine pus la punct?

— Te rog.

Ea puse cerceii pe măsuţa din hol, îl conduse în living-room, aprinse o veioză şi, strângându-şi picioarele sub ea, se ghemui într-un capăt al canapelei. Luă o pernă pe care o strânse la piept aşa cum ar face un copil cu un ursuleţ, pentru protecţie şi confort.

Alex se aşează pe un taburet din faţa canapelei, îşi îndepărtă genunchii şi privi podeaua dintre picioarele lui. Arăta ca un prizonier care privea cum se înălţa spânzurătoarea în dreptul ferestrei celulei lui.

Proptindu-şi coatele pe genunchi, îşi înfundă degetele mari în globii oculari şi rămase în acea postură de condamnat câteva clipe, lăsându-şi mâinile în jos şi uitându-se la ea.

— Am vrut să mă culc cu tine din prima clipă când te-am văzut, îi spuse el brusc.

Mental, ea făcu un pas înapoi şi îi cercetă afirmaţia din toate unghiurile. La suprafaţă, părea foarte romantică, dar nu se încredea în simplitatea ei.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt măgulită, dar aştept să vină lovitura. Ce este, Alex? N-am fost la înălţimea aşteptărilor tale?

— Nu fi ridicolă.

Se ridică brusc şi începu să se plimbe prin încăpere. Alt semn rău. Bărbaţii se plimbau astfel numai când se pregăteau să dea nişte veşti proaste.

Apoi, se opri deodată şi se întoarse spre ea.

— Sunt o mulţime de porcării aici, spuse el bătându-se cu degetul în tâmplă. Multe s-au dus naibii când am părăsit Departamentul de Poliţie din Houston.

— Ştiu deja de problema cu alcoolul.

— Asta a fost efectul, nu cauza. Încă nu m-am dezmeticit complet. Sunt în curs de a o face, dar n-ar fi drept...

— Nu începe cu chestiile astea standard despre ce-i drept şi ce nu! strigă ea. Treci la subiect.

— Bine. La subiect. Nu mă pot implica în nici o relaţie importantă acum. M-am gândit că ar fi bine să ştii, înainte de a ne complica prea mult.

Timp de câteva clipe, ea rămase nemişcată, strângând perna la piept, apoi o aruncă deodată şi sări de pe canapea. Călcâiele ei făcură un zgomot înfundat pe podea când se duse repede la uşa de la intrare şi o deschise larg.

El oftă şi îşi trecu degetele prin păr.

— Eşti supărată- Te-nşeli. Ca să fiu supărată, ar trebui să-mi pese.

— Atunci, de ce vrei să plec?

— Pentru că nu e destul loc aici pentru mine, pentru tine şi pentru orgoliul tău imens. Amândoi trebuie să plecaţi. Acum.

— Închide uşa. Ea o trânti.

— Cum îndrăzneşti să bănuieşti că aş fi zdrobită? Cum îndrăzneşti să-ţi închipui că faptul că am făcut dragoste amândoi a însemnat mai mult pentru

mine decât pentru tine? Ce te-a făcut să crezi că eu aş vrea o relaţie importantă” cu tine?

— N-am spus că…

— Dumnezeule, ar trebui să le dai lecţii viitorilor crai de la Hollywood despre îngâmfare. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de plin de sine. Să-ţi ţii manuscrisul neterminat sub cheie, de parcă ar fi cine ştie ce comoară, pufni ea dispreţuitoare. Poate ai fi cineva dacă scula ţi s-ar umfla vreodată cât capul.

— Foarte amuzant.

— Ba deloc. E foarte trist. Pierzându-şi răbdarea, el spuse:

— N-am vrut să aştepţi ceva ce nu-ţi pot oferi.

— În cazul ăsta, ai obţinut ce-ai vrut, pentru că aştept mai puţin decât nimic din partea ta. A fost o aventură de o noapte. Organele noastre s-au simţit de minune împreună. Dar n-a însemnat nimic mai mult.

— Prostii, spuse el emfatic.

— Te-ai eliberat. M-am eliberat.

— De câteva ori.

Ea văzu roşu în faţa ochilor, dar continuă:

— Fiecare am avut ce-am vrut de la celălalt. Şi gata.

— Aiureli şi ştii foarte bine, la fel ca, şi mine, strigă el. Dacă nar fi însemnat nimic, nu m-aş mai fi aflat aici încercând să mă explic, şi tu n-ai fi fost gata să explodezi.

— În mod obişnuit, le iubeşti şi le laşi fără să le spui nimic, nu? Ea bătu din gene şi îşi duse mâna la piept.

— Vai, sunt onorată, domnule Pierce. Sincer vorbesc, spuse ea imitând felul de a vorbi al unei frumoase sudiste.

— Încetează, Cat.

— Du-te naibii, Alex.

Privind-o neputincios, el înjură încet şi, după o clipă, spuse:

Da.

— Nu ne-am certa aşa dacă… dacă…

— Nu te mai bâlbâi şi spune-mi de-a dreptul, E cam târziu pentru diplomaţie. Dacă?

El veni mai aproape, dominând-o. Coborându-şi glasul, îi spuse:

— Dacă n-ar fi fost atât de fantastic.

Inima ei bătea cu putere furioasă, dar inflexiunea din glasul lui îi retrezi dorinţa. Îi venea să-i scoată ochii şi, în acelaşi timp, ar fi vrut să se lipească de el.

— Ai o părere foarte bună despre tine, nu-i aşa? Îl întrebă ea îndepărtându-se de el.

Când ajunse destul de departe, se întoarse spre el.

— Te aştepţi să leşin când vorbeşti murdar? Cine te crezi, unul dineroii cărţilor alora proaste ale tale?

El izbi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Dumnezeule, cât s-a mai înşelat Arnie.

— Agentul tău? Ce legătură are el cu toată treaba asta?

— M-a sfătuit să-ţi spun tot, să fiu sincer. A zis că e cea mai bună modalitate de a rezolva problema.

— Ai vorbit cu agentul tău despre cum să „rezolvi”? Întrebă ea cu o voce ascuţită, plină de neîncredere şi de furie. Consideră „problema” rezolvată, domnule Pierce. O să-ţi ţin şi discursul de adio.

Âmpungându-i pieptul cu degetul arătător, îi spuse:

— Nu mă suna. Nu veni la mine acasă. Nu face nici un efort să mă vezi sau să iei legătura cu mine. Eşti un ticălos. Nu eşti nici pe departe atât de minunat cum te crezi. Nu vreau să te mai văd cât oi trăi.

Trase adânc aer în piept şi aruncă ultima bombă:

— Ai înţeles, ticălos ce eşti?

Capitolul douăzeci şi nouă.

Era vremea fluxului, dar Cat stătea departe de apa înspumată, cu bărbia sprijinită pe genunchi şi cu mâinile împreunate în jurul picioarelor. Privea spre orizontul dincolo de care soarele dispăruse, dar nu fără o luptă spectaculoasă. Cerul mai era încă luminat de o strălucire roşiatică transformată încetul cu încetul într-un indigo atotcuprinzător. Simţind pe cineva în apropiere, se întoarse şi rămase” uimită când îl văzu pe Dean înaintând spre ea. Acesta se lăsă jos pe nisip. Când îşi regăsi glasul, îl întrebă:

— De unde ştiai că sunt aici?

— Am sunat la biroul tău din San Antonio astăzi după-amiază şi asistentul tău mi-a spus că-ţi petreci câteva zile în Malibu. Aveai de gând să vii şi să pleci fără să-mi dai nici un semn?

— Da, spuse ea candid. Nu ne-am despărţit în cele mai bune relaţii. El păru abătut.

— De fapt, am sunat astăzi ca să-mi cer scuze. M-am purtat ca un idiot în seara aceea.

— N-are importanţă. Nu-ţi face griji.

Âl simţi studiindu-i profilul. El ezită puţin, apoi spuse:

— Iartă-mă că-ţi spun, dar arăţi cam rău. De fapt, arăţi îngrozitor.

— Dumnezeule, mulţumesc.

— Ce-a făcut?

— Cine?

Cum el nu spuse nimic, ea întoarse capul. O privea încruntat pentru că făcea pe neştiutoarea. Ea îşi îndreptă din nou privirea asupra valurilor.

— Am făcut dragoste cu el.

— Atâta lucru mi-am închipuit. Şi, care-i problema? Există vreo altă femeie?

— El susţine că nu. N-am văzut nici o dovadă că ar exista.

— Afaceri necurate în trecut?

— Ceva ce el numeşte „porcării”, dar n-a fost foarte explicit. Cred că e ceva în legătură cu demisia lui din poliţie. Pe scurt, m-a curtat, m-a făcut să vreau să fiu cu el, dar nu vrea decât sex recreativ.

— Şi tot te mai simţi atrasă de el.

Cat cea curajoasă spunea întotdeauna adevărul, indiferent cât de dureros ar fi fost.

— Aş minţi dacă aş spune nu.

— Înţeleg. Eşti îndrăgostită de el?

Ea scoase un ţipăt ca şi cum s-ar fi fript şi îşi lăsă capul pe genunchi.

— O iau ca pe un răspuns afirmativ, spuse el. Ştie?

— Doamne, nu. Mi-am jucat rolul foarte bine, bănuiesc, i-am spus nişte lucruri extrem de dure şi l-am dat afară. Ba chiar l-am ameninţat cu vaza mea Lalique, în cazul în care n-ar fi plecat. Mă-ndoiesc că a luat ameninţarea asta în serios, dar, oricum, a plecat.

Ridicându-şi capul, privi spre valuri, atât de cuprinsă de amărăciune, încât nici nu îşi dădu seama de lacrimile care îi şiroiau pe obraji.

— Iartă-mă, Dean. Trebuie să fie teribil de greu pentru tine. Îţi mulţumesc că mă asculţi.

El îi atinse colţul gurii, unde o lacrimă îşi găsise loc de popas.

— Tipul ăsta-i un prost dacă dă cu piciorul şansei de a avea o relaţie cu tine. Ce altceva mai vrea?

— Mă-ndoiesc că Alex ştie ce vrea. E agitat, tot timpul caută ceva.

— Sau fuge de ceva.

— Poate. Sau poate că e egoist fără să-şi dea seama.

Nici în clipa aceea, când rostea aceste cuvinte, nu era pe deplin de acord cu ele. În noaptea aceea petrecută împreună, Alex fusese tandru şi plin de pasiune şi la fel de preocupat de satisfacţia ei ca de a sa.

Sau se amăgea singură pentru a-şi salva mândria? Probabil. El se pricepea foarte bine să farmece şi să dezarmeze. Sigur că putea să obţină ceea ce dorea de la o femeie şi, în acelaşi timp, să o facă să se simtă bine.

Âşi înfipse călcâiele în nisip şi îşi privi vârfurile tenişilor, amintindu-şi de clipa în care îl văzuse prima oară. Atracţia fusese instantanee şi explozivă, ceva puternic şi deosebit de tot ceea ce simţise vreodată.

Acel gând o făcu să se înfioare.

— Hai să mergem înăuntru, spuse ea. Mi s-a făcut frig.

Stând la barul din bucătărie şi sorbind dintr-o ceaşcă de cafea, Dean spuse intuitiv:

— Te frământă şi altceva, nu numai acest romancier.

— Niciodată n-am fost în stare să-ţi ascund ceva.

— Poate pe alţii poţi să-i duci, dar eu ştiu când te frământă ceva. Ceva era în neregulă în seara aceea când am venit la San Antonio. Ai negat, dar ştiam că minţi. Când ai de gând să te încrezi în mine?

Din buzunarul bluzei scoase trei plicuri pe care i le dădu.

— S-ar putea să găseşti că-i o lectură plăcută.

El o privi curios, apoi deschise plicurile şi le goli. După ce citi fiecare articol de câteva ori, îşi ridică privirea spre ea, uluit.

— Ţi-au fost trimise pe adresa de acasă?

— Primele două au sosit la un interval de două săptămâni. Al treilea, în ziua când am plecat.

Dean studie plicurile.

— Astea nu spun nimic.

— Doar faptul că poartă ştampila oraşului San Antonio.

— Trei oameni cu transplanturi de inimă din diferite părţi ale ţării. Trei morţi bizare. O cădere printr-o uşă de sticlă, un înec cu maşină cu tot şi o scăpare a drujbei. Dumnezeule.

— Parcă ar fi un film al lui Brian DePalma, nu? Îţi face pielea ca de găină. Dean aruncă tăieturile de ziar, vădit dispreţuitor.

— Ţi le-a trimis vreun maniac cu un simţ al umorului macabru.

— Da, probabil că asta e.

— Nu prea pari convinsă.

— Nu sunt.

— Nici eu, mărturisi el. Le-ai mai arătat şi altcuiva?

— Lui Jeff. Pe primele două. Nu ştie de a treia.

— Care a fost părerea lui?

— În general, ca a ta: un nebun care face o glumă proastă. Mi-a spus să numi fac griji din cauza lor şi, pe urmă, a zis că, dacă mai primesc vreuna, ar trebui să mă duc la poliţie.

— Şi ai fost?

— Nu. Am ezitat, sperând să găsesc vreo explicaţie.

— Sunt sigur că nu-i un motiv de îngrijorare, dar există şi posibilitatea ca un nebun care a trimis nişte mesaje anonime prin poştă să fie în stare şi de ceva mai oribil.

— Îmi dau seama.

Ân afară de faptul că o speriaseră, tăieturile acelea din ziare îi reînviaseră îndoieli la care renunţase demult.

— Dean, începu ea şovăitoare. M-ai cunoscut înainte de transplant, poate mai bine decât oricine altcineva. Ai trecut prin acea suferinţă împreună cu mine. Mi-ai fost alături şi când am fost fericită, şi când am căzut cât am putut de jos. M-ai cunoscut bine şi după transplant. Mi-ai fost alături, practic, la bine şi la rău. Dacă cineva ar trebui vreodată să facă o schemă a personalităţii mele, acea persoană ai fi tu.

— Te urmăresc, dar unde vrei să ajungi?

— Sunt schimbată? Îl întrebă ea privindu-l în ochi. Adică, m-a schimbat transplantul?

— Da. Înainte de el, erai pe moarte. Acum, nu.

— Nu la asta mă refer.

— Ştiu la ce te referi, spuse el pe acelaşi ton nerăbdător ca al ei. Vrei să ştii dacă ţi s-a schimbat personalitatea în urma transplantului. Ceea ce va conduce la inevitabila întrebare: Este posibil ca trăsăturile de caracter ale donatorului să se transmită prin intermediul inimii transplantate? Aşa e?

Ea încuviinţă. Dean oftă.

— Doar nu le dai atenţie în mod serios prostiilor ăstora, nu?

— Sunt prostii?

— Absolut, Dumnezeule, Cat. Gândeşte-te.

— Se întâmplă lucruri bizare pentru care nu există nici o explicaţie ştiinţifică sau logică.

— Nu şi în acest caz, spuse el cu încăpăţânare. Eşti o femeie inteligentă şi probabil că ştii mai multe despre anatomia ta decât mulţi studenţi din primul an de medicină. Inima e o pompă, o parte mecanică a corpului omenesc. Când se strică, e reparată sau înlocuită. Am văzut o mulţime de inimi desfăcute pe masa de operaţie. Sunt făcute din ţesut. Nici una n-are unghere unde să fie strânse temeri, aspiraţii, preferinţe, antipatii, iubiri şi ură. Ideea că inima este un recipient al emoţiilor şi sentimentelor a servit drept inspiraţie unor poezii superbe, dar, din punct de vedere clinic, e o prostie. Totuşi, dacă articolele astea te-au tulburat atât de mult, încât vrei să afli câte ceva despre familia donatorului tău, o să fac tot posibilul să te ajut.

— Ţi-am spus foarte clar că nu vreau să ştiu nimic despre donatorul meu, îi aminti ea.

Dean nu ştia, dar în seara în care suportase transplantul, ea aflase ceva despre originea inimii ei. Ar fi vrut să nu ştie nici măcar atât. Dar, tot timpul era conştientă de ea, ca de o pietricică în pantof. De curând devenise şi mai supărătoare.

— Poate ar trebui să mă răzgândesc, spuse ea, şovăitoare. El se ridică şi o îmbrăţişă cu putere.

— Sunt sigur că aceste accidente sunt pure coincidenţe. Şi cineva s-a găsit să facă o glumă extrem de proastă.

— Asta mi-am spus şi eu după ce am primit-o pe prima. Chiar şi după a doua. După aceea, a urmat a treia. Atunci am observat ceva ce mai înainte mi-a scăpat. Se pare că nici tu n-ai remarcat. Cu toate că nu-mi dau seama cum am putut trece cu vederea ceva atât de important.

El se îndepărtă puţin de ea.

— Ce anume?

— Uită-te la date, Dean. Toate acele accidente fatale au avut loc în ziua aniversării transplantului victimei respective. Şi, adăugă ea încet, e aceeaşi cu data transplantului meu.

Capitolul treizeci.

Alex se uita la ecranul negru al computerului. Cursorul verde, pâlpâitor, nu voia să se mişte. Afurisitul nu se mai mişcase de zile întregi de când se certase cu Cat.

Âşi spuse că ea se luptase asemeni animalului al cărui nume îl purta, amintindu-şi cum îşi arcuise spatele şi îi vorbise apăsat, mai lipsind doar să se repeadă cu ghearele la faţa lui. O femeie de genul ei nu suporta să fie manevrată, iar el o manevrase până o adusese în patul lui. Reacţia ei fusese cea la care se aşteptase.

Âşi dezmorţi gâtul şi îşi aşeză degetele pe claviatură de parcă ar fi fost gata să se apuce de lucru, în mod serios de data aceasta.

Cursorul continua să pâlpâie la locul unde se afla. Părea să îşi bată joc de el, râzând cu lacrimi că avea să scrie un roman prost.

De zile întregi încerca să scrie o scenă de dragoste – ba nu, de sex. Până în acel punct, cartea mersese foarte bine. Ba chiar se lăudase cu ea în faţa lui Arnie. Intriga se desfăşurase încet, dar metodic. Surprinsese atât de bine atmosfera, încât aproape că putea auzi apa picurând în canalul de sub străzile murdare ale oraşului. Personajele lui erau conduse de el cu inocenţă în situaţii primejdioase.

Deodată, din senin, se opriseră cu toţii. Încremeniseră spunând: „Nu mai vreau să mă joc.”

Eroul nu mai era în stare de nimic şi se transformase într-un idiot. Personajul negativ devenise sentimental. Informatorii amuţiseră. Poliţiştii ajunseseră să fie dezinteresaţi şi stupizi. Personajul principal feminin...

Alex îşi propti coatele pe măsuţă şi îşi strecură toate degetele în păr. Personajul feminin condusese revolta. Nemulţumită, deodată, de eroul care îi fusese atribuit, ticăloasa lăsase totul baltă şi nu mai voia să facă nimic.

Tipa nu era o toantă, ci avea o gură la fel de a naibii ca fundul, pe care el îl descrisese în amănunt când o prezentase cititorilor în pagina cincisprezece. Dar era, de asemenea, extrem de feminină şi de vulnerabilă, mult mai mult decât intenţionase el să fie. Bănuia că, atunci când nu era atent, ea profita de acel aspect al personalităţii ei. Într-un moment de slăbiciune, o lăsase să o facă. Şi acum era prea târziu ca să mai îndrepte ceva.

Venise vremea ca eroul să o cucerească, dar scena din dormitor nu se desfăşura aşa cum voia Alex. Undeva, între creierul şi vârful degetelor lui, impulsurile creatoare fuseseră redirecţionate asemeni şinelor într-un depou de trenuri. O altă forţă schimba macazul.

Eroul trebuia să-i ridice fusta, să-i smulgă chilotul, să intre, să se elibereze, să iasă şi să o lase strigând tot felul de invective şi amenințând că-l va trimite pe prietenul ei, personajul negativ, pe urmele lui.

Ironicul şi sarcasticul erou trebuia să ignore toate insultele şi amenințările şi să o lase în camera mizeră de motel cu chilotul rupt şi roşeaţa specifică orgasmului ca martori muţi ai vinovăţiei şi decăderii ei morale.

Dar, de fiecare dată când încerca să scrie scena, ochii minţii lui Alex o vedeau altfel. Eroul îi pătrundea pe sub fustă mângâietor. În loc să-i smulgă brutal chilotul, el îşi strecura uşor degetele în interior. Atingând-o acolo, bietul de el aproape că îşi pierdea minţile. O mângâia până când era pregătită şi udă şi abia atunci îi lăsa chilotul în jos, încet-încet.

Odată ajuns înăuntrul ei nu se mai grăbea să ejaculeze şi să iasă. Ea nu era deloc cum se aşteptase el, ci mai dulce şi mai caldă. Eroul ignora total ordinele lui Alex de a termina mai repede cu ea.

Zăpăcit de emoţiile care îl asaltau şi contrar obiceiului său, eroul se ridică puţin şi o privi. O lacrimă i se rostogolea pe obraz. O întrebă ce se întâmpla. O durea?

„Dacă o doare?” strigă mintea lui Alex. „De unde îi vine o asemenea idee? N-ar trebui să-i pese dacă o doare sau nu.”

Nu, nu o durea, îi spunea ea. Singurul mod în care i-ar fi putut face rău ar fi fost să-i spună prietenului ei, banditul, despre ceea ce era între ei. El ar fi făcut în aşa fel încât să o doară. Era obligată să stea cu el, spunea ea. Credea că ar fi rămas cu ticălosul ala dacă ar fi avut de ales? Nu. Împrejurările îi cereau să o facă.

„Porcării!” strigă Alex în gând. „E o târfă. Nu vezi, prostule? Eşti un idiot. Te fraiereşte cum vrea.”

Eroul îi privi ochii albaştri şi limpezi şi se cufundă şi mai adânc în căldura ei mătăsoasă, respirând parfumul părului ei roşu...

Ia stai puţin.”

Trebuia să fie blondă. Aşa spunea în pagina 16. Oare ce se întâmplase între pagina 16 şi pagina 104 de i se schimbase culoarea părului şi caracterul? Şi de când folosea el adjective ca limpezi şi mătăsos? De când pierduse controlul asupra cărţii, de atunci. Cursorul continua să clipească, nemişcat.

Alex îşi împinsese scaunul în spate şi se ridică de la masă. Degetele lui refuzau să atingă tastele şi gata. Hei, se mai întâmplă. Chiar şi celor mai buni scriitori. Chiar şi câştigătorii premiului Pulitzer se blocau uneori. Inutil de spus cât de bun ar fi fost Fructele mâniei dacă Steinbeck nu ar fi avut astfel de dificultăţi din când în când. Probabil că Stephen King cunoştea zile întregi când cuvintele nu voiau să vină.

Ân drumul său spre fereastră, Alex observă sticla de whisky aproape goală de pe raftul de cărţi. Părea să-i dea cu tifla.

Când plecase de la Cat, aceasta era extrem de furioasă şi îl ameninţase chiar cu o vază de cristal. Recunoscând că reacţia ei era justificată, el se oprise direct într-un barr.

Prima înghiţitură avusese un gust oribil. A doua, fusese puţin mai bună. Şi chiar mai bune fuseseră a treiaşi a patra. Nu şi le mai amintea pe cele care urmaseră. Îşi amintea doar că vărsase cumplit, deşi nu mai ştia unde. Se trezise în zori, simţind o nevoie atât de puternică de a urina, încât îl durea. Suflarea lui ar fi doborât şi un elefant. Era ameţit şi habar nu avea cum de ajunsese în parcarea unui magazin. Se consideră extrem de norocos că nu murise el însuşi sau că nu omorâse pe altcineva în timp ce condusese până acolo.

Din fericire, nimeni nu chemase poliţia să anunţe că un beţiv dormea în maşină, în parcarea unui magazin. Nu i se furase nici portofelul, nici maşina.

Se duse acasă, urină un litru, doi, făcu un duş, se bărbieri şi înghiţi aspirine până când nu îşi mai simţi capul ca o bilă de două tone.

Reciti materialul care i se dăduse la ieşirea din clinica de dezalcoolizare. Exact când se pregătea să verse sticla de whisky în toaletă, hotărî să o păstreze ca pe ceva care să-i reamintească mereu că era un alcoolic în recuperare, că o înghiţitură îi putea fi fatală şi că soluţiile nu se găseau pe fundul sticlei. Dacă ar fi fost aşa, şi-ar fi distrus balaurii demult.

Băuse un ocean de alcool căutând motivele porcăriilor care se întâmplaseră. Rugăciunile pe care el le înălţa Atotputernicului erau, de obicei, sub formă de întrebări. „De ce te-ai hotărât să loveşti în Alex Pierce? Pentru că am făcut ceva? Pentru că n-am făcut ceva?” Îşi plătea impozitele, contribuia în mod regulat la Armata Salvării şi era politicos cu bătrânii.

Dacă era vorba de acel incident din 4 Iulie... Spusese de cel puţin o mie de ori că îi părea rău. Nu putea să se simtă mai groaznic decât se simţea. Nu făcuse decât ceea ce trebuia.

Dar se părea-că Atotputernicul nu îi luase în seamă justificările mai mult decât superiorii lui de la departament. Simţindu-se părăsit până şi de Dumnezeu, începuse să se fărâme sub presiune. Stările lui sufleteşti deveniseră sumbre, iar viziunea asupra lumii şi mai sumbră chiar. Băutura devenise singurul lui prieten.

Acum, Arnie era singurul lui prieten.

Arnie. În clipa aceea, mâinile lui ar fi vrut teribil de mult două minute de contact cu gâtul lui Arnie. Agentul lui bine intenţionat îl sfătuise să fie sincer cu Cat. Şi uite unde ajunsese: ea fusese gata să-i spargă o vază, în cap. Indiferent ce ar fi spus, se gândi el, femeile nu doreau sinceritate într-o relaţie.

Nu ar fi fost mai simplu să fi continuat să se culce cu ea, să profite de plăcerea pe care i-o provoca şi să lase restul pe seama Destinului? Atunci, îi spusese Arnie, ar fi fost chiar un nemernic.

Înjurând, se izbi cu capul de tocul ferestrei. Cat îi tulbura pofta de mâncare, somnul, disciplina sa rigidă şi munca. Se temea să se întrebe de ce

avea atâta putere asupra minţii lui. Acum nu mai avea încredere în instinctele sale. Cu cât încerca mai mult să lămurească lucrurile, cu atât deveneau mai complicate.

Un singur lucru era limpede: de când se certase cu Cat, nu scrisese nici măcar o singură pagină bună de citit.

Cel puţin dacă sexul cu ea nu ar fi fost ceva atât de bun.

Dar fusese mai mult decât atât. Fusese cel mai bun.

Asta nu putea suporta. Asta îl chinuia şi făcea din cartea lui o porcărie.

Hotărât să-şi recapete controlul asupra acelei situaţii înainte de a fi nevoit să-i returneze avansul editorului, se întoarse la ecranul gol al computerului şi la cursorul care clipea.

Din moment ce scena nu se desfăşura aşa cum o gândise el iniţial, avea să continue astfel şi să vadă unde ajungea. Ce putea fi rău? Doar nu săpa fiecare cuvânt în piatră.

— La naiba, murmură el începând să apese tastele în felul lui rapid, cu două degete.

După o oră de scris continuu, avea cinci pagini.

Şi trebuiau să fie bune, îşi spuse el sec.

Sexul lui ar fi putut bate cuie într-un zid de cărămidă.

Capitolul treizeci şi unu.

— Pari odihnită, spuse Sherry Parks luând loc lângă biroul lui Cat.

— Nu-i aşa? Întrebă Jeff aşezându-se şi el pe celălalt scaun. Vacanţa i-a priit.

— M-am simţit minunat, le spuse Cat. Am mâncat de trei ori pe zi, am dormit atât de mult, încât era de-a dreptul indecent şi am făcut plimbări îndelungi pe plajă. Pe scurt, am fost o puturoasă.

— Nu chiar, zise Sherry. O plimbare pe plajă poate fi un adevărat antrenament.

— De fapt, antrenamentul îl făceam îmbrăcându-mă. Majoritatea oamenilor se dezbrăcau pentru a merge la plajă. Eu trebuia să-mi acopăr fiecare centimetru de piele.

Datorită tratamentului pe care îl făcea, se temea foarte mult de soare. Trecând din nou la treabă, deschise dosarul pe care Jeff i-l pusese pe birou. Fotografia dinăuntru o luă prin surprindere.

— Doamne! Ce copil frumos exclamă ea.

— Nu-i aşa? aprobă Sherry. Îl cheamă Michaei. Are trei ani. Săptămâna asta a fost plasat într-un cămin adoptiv provizoriu.

— Sub ce motiv? Întrebă Cat.

— Tatăl lui e fermecător, spuse Sherry sarcastic. George Murphy. E un aşa-zis muncitor constructor care nu poate să-şi păstreze niciodată locul de muncă din cauza temperamentului său exploziv şi datorită faptului că se

bănuieşte a fi toxicoman. E concediat de peste tot. Trăiesc din şomajul lui şi din ceea ce mai câştigă mama micuţului Michaei.

— Murphy e violent?

— După părerea vecinilor, da. Au chemat poliţia de nenumărate ori pentru a face reclamaţii. A fost arestat, dar ea niciodată nu l-a acuzat. Se pare că îi e frică de el, explică Sherry. Luna trecută, o asistentă socială l-a luat pe Michaei câteva zile, dar i l-a dat înapoi mamei când domnul Murphy a fost arestat pentru posesie de droguri. Din păcate, a fost eliberat din lipsă de dovezi.

— Mare noroc, observă Cat.

— Cam aşa ceva. Dar nu s-a învăţat minte. Crizele lui au devenit mai violente şi mai dese şi, dintr-odată, nu mai sunt îndreptate împotriva mamei, ci a copilului. Michaei a „căzut” săptămâna trecută. I s-a făcut o radiografie de urgenţă, dar nu a avut nimic rupt. Alaltăieri, mama lui l-a adus din nou la spital. Domnul Murphy îl izbise de un perete. Michaei era atât de speriat, încât nu mai putea nici să plângă. Mamă-sa se temea să nu-i fi fost afectat creierul.

— A fost?

— Nu, a avut doar o uşoară contuzie. Doctorii l-au ţinut în spital peste noapte sub supraveghere, I s-a dat drumul ieri şi a fost plasat într-un cămin adoptiv provizoriu.

— Cum se simte acum?

— Plânge după mama lui, dar altfel se comportă bine. De fapt, aproape prea bine. Nu ştie să vorbească deloc, i-a arătat mamei adoptive că ar vrea să mănânce o banană cu cereale la micul dejun, dar n-a ştiut cum să spună.

— Dumnezeule mare, şopti Jeff.

— Copilul ăsta a fost atât de intimidat de tatăl lui, încât îi e frică să şi vorbească, spuse Sherry cu tristeţe.

Cat continua să se uite la fotografie. Băieţelul avea un păr negru şi ondulat, ochi mari, albaştri şi expresivi şi gene lungi. Buzele îi erau arcuite, uşor lăsate la colţuri. Era atât de drăguţ, încât ar fi putut fi luat drept fetiţă dacă ar fi fost altfel îmbrăcat.

Ea se simţea atrasă de toţi copiii, indiferent de rasă, vârstă sau sex. Era afectuoasă cu toţi şi îi suporta până şi pe cei care se purtau îngrozitor. Comportamentul era, de obicei, un barometru perfect al suferinţelor îndurate. Poveştile lor o mişcau, o înfuriau şi, uneori, o făceau să îi fie ruşine că făcea parte din rasa umană, care putea să-şi chinuiască atât de mult copiii.

Dar acel copil o atrăgea în mod deosebit, inexplicabil. Nu-şi putea lua ochii de la fotografie.

— Am vrut să vezi dosarul, spuse Sherry, pentru că mă gândeam să-l luăm pentru Copiii lui Cat. Mama lui pare să-l iubească, dar e îngrozită de Murphy.

Mă tem că nu i se opune nici ca să-l apere pe Michael. Numai Dumnezeu ştie ce suferinţe mai îndură şi ea. L-am văzut pe acest personaj şi, te rog să mă crezi, pare capabil de orice cruzime. Oricum, de data asta este acuzat de

maltratarea unui minor. Avocatul lor extenuat şi prost plătit încearcă din răsputeri ca acest caz să nu ajungă la tribunal.

— Din câte mi-ai spus, bănuiesc că vor prefera să se declare vinovaţi şi să primească o pedeapsă mai uşoară în schimbul pierderii custodiei lui Michael, spuse Jeff.

Acest lucru se întâmpla adesea. Unii părinţi renunţau, practic, la propiii copii pentru a li se reduce condamnările. Indiferent cât de şocant ar fi fost, uneori, era mai bine pentru copii să fie luaţi definitiv de lângă astfel de părinţi.

— Probabil că ai dreptate, Jeff, zise Sherry. Murphy abia aştepta să scape de copil. Ţinând seama de cât de aglomerate sunt puşcăriile, va ispăşi probabil jumătate din condamnare. Ar putea fi condamnat doar atât cât a ispăşit deja. Ar fi o afacere nemaipomenită pentru el.

— Dar o tragedie pentru mama lui Michael, spuse Cat gânditoare. Dacă acel copil ar fi fost al ei, ar fi ucis pe oricine ar fi încercat să i-l ia.

Dar nu o putea învinui pe femeia aceea. Frica era un factor puternic. Ca şi dragostea.

— Dacă-l iubeşte pe copilul ăsta atât de mult cum spui, s-ar-putea să renunţe la el pentru a-l apăra pe Murphy, zise ea.

— Pe scurt, ar fi cel mai bine pentru Michael, spuse Sherry. Copiii lui Cat îi va găsi un cămin bun. Până atunci, însă, trebuie să se integreze în mijlocul altor copii. Aşa că, m-am gândit că n-o să te superi dacă-l aduc la picnic.

Cat îşi ridică privirea brusc.

— Picnic?

Jeff îşi drese glasul şi zâmbi.

— Am aşteptat să te întorci ca să-ţi dau vestea. Cat aşteptă explicaţii.

— Lui Nancy Webster i-a venit ideea, spuse Jeff mândru. M-a sunat de cel puţin o duzină de ori cât ai fost plecată. Nu ţi-a spus domnul Webster că, odată ce i se dă o sarcină, intră în priză?

— Cam aşa ceva.

— Îşi cunoaşte soţia foarte bine. Mi-a explicat că organizarea unei gale pentru adunarea de fonduri ar dura luni întregi. Aşa că, între timp, a invitat câţiva potenţiali contribuabili la o mini-gală. În weekend-ul ăsta.

— În weekend-ul ăsta!

— Am întrebat-o de ce atâta grabă, spuse Jeff. Iar doamna Webster a zis că nu-i nimic altceva în programul social acum, în timp ce, în următoarele câteva luni, cam toate weekend-urile sunt ocupate. Deci, acum sau niciodată.

Cat trase adânc aer în piept.

— Bun venit înapoi la salină, domnişoară Delaney.

— În realitate, nu prea ai altceva de făcut decât să apari acolo sâmbătă, îi spuse Jeff. Am anunţat deja toată presa. Sherry m-a ajutat ocupându-se de adunarea copiilor.

— Inclusiv pe cei care au fost deja adoptaţi definitiv? Întrebă Cat. Cred că avem câteva succese în partea asta. Ceea ce n-ar strica ţinând cont de toată publicitatea nefavorabilă pe care ne-a făcut-o Truitt după moartea lui Chantal.

— Jeff şi cu mine ne-am gândit şi la asta, spuse Sherry. Am inclus familiile adoptive provizorii, pe cele care au depus cereri de înfiere, pe toţi cei care am crezut că pot fi interesaţi. Doamna Webster a zis că nu există nici o limită în privinţa numărului de invitaţi, numai să-i spunem o cifră aproximativă până joi ca să poată vorbi cu furnizorul.

— Un furnizor pentru un picnic?

— Petrecere cu grătar şi cu tot ce trebuie, îi spuse Jeff. Pentru cei mici vor fi crenvurşti, că s-ar putea să fie cam greu să se descurce cu coastele.

— Nancy s-a gândit absolut la tot, spuse Cat.

— Inclusiv la ornamente şi la orchestră.

— Orchestră?

— O orchestră de muzică country şi western din Australia, îi explică Jeff, după care adăugă repede: Şi Willie s-ar putea să vină de la Luckenbach, dar n-a promis nimic.

— Willie Nelson? Glumeşti.

— Deloc.

— Şi face toate astea până la sfârşitul săptămânii?

— Îţi spun, dacă Norman Schwarzkopf ar fi consultat-o, ar fi pus capăt Furtunii deşertului mult mai repede.

Sherry se ridică să plece.

— Eu una abia aştept. Toţi cei cu care am vorbit, sunt încântaţi. Şi totdeauna mi-a plăcut Willie Nelson – cu cozi cu tot.

După ce plecă ea, Jeff îi spuse lui Cat restul de amănunte.

— Vezi, n-ai nimic de făcut.

— Dacă mi-aş fi prelungit vacanţa? Aş fi ratat totul.

— Nancy se gândise şi la asta. Plănuia să trimită un avion particular după tine, care, după aceea, avea să te ducă înapoi în California, pentru a-ţi continua vacanţa.

— Banii nu numai că vorbesc, dar strigă.

— Absolut, spuse Jeff, luându-şi dosarele la subsuoară şi ridicându-se. Arăţi mai bine, şefa. N-am spus-o doar ca să te flatez.

— Îţi mulţumesc. M-am gândit foarte mult, dar am şi lenevit mult.

Ezită să îi spună şi despre al treilea plic primit, dar îşi zise că, din moment ce i se confesase deja, trebuia să-l pună în temă şi cu ultimele evenimente. El se înfurie.

— Cine naiba e idiotul ăsta?

— Habar n-am. Nici Dean n-a avut idee.

— i-ai spus domnului Webster?

— Nu, dar cred că o s-o fac. Dacă vreun ţicnit dă buzna aici şi începe să tragă în toate părţile, Bill trebuie prevenit. Ar putea pune în pericol întreaga staţie.

— Mă-ndoiesc că se va ajunge la aşa ceva.

— Şi eu. Cred că această persoană ar fi mult mai subtilă. Îi spuse apoi de coincidenţa datelor acelor accidente.

— E ca un puzzle pe care vreau ca eu să-l dezleg.

— Şi când e...

— Cea de a patra aniversare a transplantului meu va fi peste câteva săptămâni.

— Dumnezeule, Cat! Dar data asta nu mai pare deloc o glumă. Articolele astea ar putea fi de-a dreptul ameninţări. Nu crezi că ar fi timpul să te duci la poliţie?

— Dean m-a îndemnat s-o fac. Dar până nu se va comite o crimă, ei ce pot face? Habar n-avem cine este această persoană.

— Bine, dar trebuie să se poată face ceva.

— M-am gândit foarte mult pe drumul de înapoiere. Mă pot baza pe ajutorul tău?

— Mai întrebi?

— Îţi mulţumesc. Sună, te rog, la arhivele acestor ziare şi cere şi alte articole legate de aceste accidente. Dacă s-a scris ceva despre ele, aş vrea să ştiu.

— Cauţi ceva anume?

— Nu. Aş vrea să ştiu dacă s-a ocupat cineva de cercetările ulterioare accidentelor respective. Sau dacă s-a scris ceva mai detaliat despre victime. Lucruri de genul ăsta.

Era mai frumos decât îşi amintea ea. Când îl văzu, i se tăie răsuflarea. Părul lui negru şi ondulat era superb şi răvăşit. Purta o pereche de blugi şi o cămaşă stil western. Cizmele de cowboy păreau noi. Cat îngenunche în faţa lui. Îşi ţinea degetul – arătător în colţul gurii.

— Bună, Michael. Numele meu e Cat. Mă bucur foarte mult că ai putut să vii astăzi.

Sherry ţinea băieţelul de mână.

— E încântat că a venit aici. Mama lui adoptivă mi-a spus. Sherry clătină din cap, transmiţându-i lui Cat că Michael nu se simţea bine cu ceilalţi copii. Părea tulburat de mulţimea aceea gălăgioasă.

— Ea e doamna care ţi-a trimis hainele cele noi, Michael, îi zise Sherry. Spune-i mulţumesc.

El se uita în pământ.

— Nu-i nimic, interveni Cat. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu. Încă n-am mâncat un crenvurşt, tu ai mâncat?

El îşi ridică ochii albaştri şi goi şi o privi fără să dea semn că înţelege.

— Hai să mergem amândoi să mâncăm, da? spuse ea întinzându-i mâna. Michael se gândi multă vreme înainte să-şi scoată degetul din gură şi să-i dea mâna lui Cat.

Ea îi zâmbi lui Sherry şi ridică două degete încrucişate.

— Ne vedem mai târziu.

Âşi potrivi mersul după cel al lui Michael.

— Îmi plac foarte mult cizmele astea, zise ea. Sunt ca ale mele. Vezi? Se opri şi arătă spre cizmele ei de cowboy. Le cumpărase de la un boutique de pe Rodeo Drive din Beverly Hills, dar Michael nu avea de unde să ştie.

Se uită la ele, după aceea, îşi ridică privirea şi făcu ochii mici. Nu era chiar un zâmbet, dar era ceva. Luând acest lucru drept un semn încurajator, ea îi strânse mâna.

— Sunt sigură că o să fim foarte buni prieteni.

Picnicul avea loc pe proprietatea familiei Webster. Orchestra se instalase în pavilionul victorian aflat pe malul unui lac unde raţe docile ciuguleau firimituri de pâine aruncate de copii. În aer se simţea mirosul ispititor de friptură la grătar. Mesele acoperite cu feţe albe şi roşii fuseseră aşezate la umbră.

Jongleri, mimi şi clovni se plimbau prin mulţime, împărţind baloane şi dulciuri. Trei din jucătorii de la Dallas Cowboys dădeau autografe pe mingi de jucărie. Doi membri ai echipei de baschet Sari Antonio Spurs îi întreceau pe toţi cu două capete.

După ce luară două farfurii cu mâncare, Cat şi- Michael se aşezară la una din mese. În timp ce îşi mâncau crenvurştii, ea vorbea, căutând ceva la care el să răspundă. Dar băieţelul nu scotea nici un cuvânt, nici chiar atunci când ea i-l prezentă lui Jeff, care avea un succes nebun la copii. Câţiva se agăţară de el în drum spre lac.

Michael fu poftit să meargă şi el să le arunce de mâncare raţelor, dar el refuză. Cat nu îl presă. Observă, totuşi, că altceva îi atrăgea atenţia. Îi urmări privirea.

— Ah, îţi plac caii. Vrei să călăreşti?

El o privi grav, dar în ochii lui se vedea un licăr de curiozitate care nu existase mai înainte.

— Hai să mergem să ne uităm mai de aproape.

Âi şterse faţa şi mâinile cu un şervet, după care îi luă mâna, pe care el i-o dădu acum fără şovăială, şi se îndreptară spre ţarcul provizoriu unde se aflau patru poney.

Când ajunseră în apropiere, ea îi simţi ezitarea, aşa că îl lăsă să se mai gândească. Stătură şi se uitară la poney. După ce cel de al treilea grup de copii fu luat de pe spinările lor, Michael îşi ridică privirea spre ea întrebător.

— Vrei să călăreşti? Îl întrebă ea şi el încuviinţă. S-a făcut, cowboy.

Âl conduse pe poartă în interiorul ţarcului şi el alese poney-ul cel mai mic.

— Şi mie tot ăsta îmi place cel mai mult, îi şopti ea. Are coama cea mai frumoasă şi coada cea mai lungă. Şi cred că şi el te place. L- am văzut uitându-se la tine.

Michael zâmbi timid şi inima ei aproape că îi sări din piept. Un bărbat îmbrăcat ca un cowboy îi ajuta pe ceilalţi copii să încalece, aşa că ea se aplecă să-l ia pe Michael pentru a-l urca în şa.

— Mai bine lasă-mă pe mine. Probabil că-i mai greu decât pare.

Fu dată la o parte de nişte mâini pe care le cunoştea extrem de bine. Alex îl ridică pe Michael cu uşurinţă şi îl urcă în şa.

— Aşa, hopa. Ţine hăţurile, aşa, spuse el încleştându-i degetele lui Michael în jurul fâşiilor de piele, după care îi puse amândouă mâinile pe oblânc. Cred că ai mai făcut chestia asta. Eşti un cowboy înnăscut, îi zise el bătându-l prietenos pe spate.

— Totul e-n regulă aici? Întrebă cowboy-ul verificând dacă Michael stătea bine în şa.

Cat puse mâna pe pulpa băieţelului.

— Michael, eşti pregătit?

El strângea oblâncul atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiseră, dar dădu din cap afirmativ.

— Eu o să fiu acolo, îi spuse ea arătându-i locul respectiv. O să mă uit la tine. Nu plec nicăieri.

Se duse lângă balustradă de unde îi făcu cu mâna. „Cowboy-ul” scoase un sunet şi cei patru poney porniră încet prin interiorul ţarcului.

Pe chipul copilului se văzu o frică teribilă la început, dar apoi îi trecu. Se uita la Cat cu coada ochiului, temându-se să mişte capul. Ea îi aruncă un zâmbet încurajator şi rămase cu privirea aţintită asupra lui chiar şi atunci când Alex veni lângă ea.

— Drăguţ copil.

— Ce cauţi aici, Alex?

— Am fost invitat.

— E o obligaţie socială pe care ai fi putut s-o refuzi.

— Am venit pentru că vreau să aduc o contribuţie programului Copiii lui Cat.

— Ah, te rog.

— E adevărat.

— De ce n-ai trimis un cec?

— Pentru că voiam să te văd şi pe tine.

Ea se întoarse spre el şi, pentru prima oară, îl privi în ochi. O mare greşeală. Fiindcă arăta excelent. Iar intensitatea cu care o privea îi aduse aminte de lucruri minunate, dar şi deprimante.

Se întoarse apoi iar spre Michael şi îi făcu cu mâna când trecu.

— Atunci, ţi-ai pierdut timpul. Ai uitat ultimul lucru pe care ţi l-am spus?

— Să mă duc dracului.

Ea îşi lăsă capul în jos şi râse scurt.

— Nu cred că am spus chiar aşa, dar cam ăsta a fost sensul.

— Am încercat să iau legătura cu tine de o sută de ori. Unde-ai fost?

— În California.

— Ca să plângi pe umărul dragului doctor?

— Dean e un prieten de încredere.

— Ce drăguţ.

— Cel puţin, cu el ştiu cum stau.

— Sunt convins. Şi eu ştiu. Eşti legată de el. Dătătorul asta de pilule profită de tine.

— Dean nu e un dătător de pilule şi relaţia mea cu el... Oamenii se uitau la ei, unii cu zâmbete pline de înţeles pe chipuri. Cei care fuseseră la petrecerea lui Nancy, unde Alex fusese partenerul ei, credeau probabil că între ei era ceva foarte puternic.

Nevrând să se dea în spectacol, ea abordă un zâmbet şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Michael, care căpătase destul curaj pentru a îmboldi poney-ul cu călcâiele, imitându-l pe băiatul mai mare ce călărea în faţa lui.

— Pleacă, Alex, spuse ea încet. Ţi-ai exprimat clar intenţiile, eu la fel. Nu mai avem ce să ne spunem.

— Mă tem că nu-i atât de simplu, Cat. Charlie, şi Irene Walters ard de nerăbdare să te cunoască şi vor fi aici în scurt timp. Au promis că n-or să-mi mai vorbească dacă nu îi te prezint eu însumi, spuse el înaintând cu un pas. Frumos din partea ta că i-ai sunat.

— Din moment ce prima noastră întâlnire a ieşit cum a ieşit, m-am gândit să-l invit personal.

— Mi-au mai spus că i-a sunat cineva de la agenţie şi au fixat un alt interviu. Aici tot mâna ta a fost?

— Sherry a spus că par candidaţii perfecţi pentru a adopta un copil şi a fost dezamăgită când i-am zis de încurcătură. Sunt sigură că ea a făcut-o.

— Dar ai pus şi tu o vorbă bună. Ea ridică din umeri.

— Mulţumesc.

Ea se întoarse, abia păstrându-şi cumpătul.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. N-am făcut-o pentru tine, ci pentru domnul şi doamna Walters. Cum mi-ai spus tu însuţi în dimineaţa aceea când ne-am cunoscut, nu trebuie să-i judec pe ei după prietenii lor. Sigur, voi fi încântată să-i cunosc, dar tu poţi să dispari. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să-l iau pe Michael.

Trecu pe lângă el şi intră în ţarc.

Capitolul treizeci şi doi.

Alex o lăsă să plece. Îi înţelegea poziţia, mai ales în ziua aceea. Ea reprezenta „programul Copiii lui Cat şi viceversa. Tot ce spunea şi ce făcea se

reflecta asupra programului. Nu voia ca, din vina lui, să beneficieze de o proastă publicitate, aşa că pretinse că era gata să încheie conversaţia. Ba izbuti chiar să şi zâmbească, în cazul în care cineva îi observa.

Imediat după ce Cat se îndepărtă de ţarcul poney-lor cu Michael, Nancy Webster o chemă în pavilion, unde se adunaseră numeroase persoane. Alex auzi despre ce era vorba: sosise Willie Nelson.

Cântăreţul interpretă câteva melodii, în timp ce Cat, care era gazda onorifică a evenimentului, stătu pe platformă aproape de orchestra lui. Îl ţinea pe Michael în braţe şi chiar îl făcu să bată din”palme în ritmul muzicii. Îl ţinu în braţe şi când se duse la microfon pentru a rosti câteva cuvinte de bun venit şi de a-i îndemna pe cei prezenţi să contribuie cu ce puteau pentru ajutorarea copiilor.

După acel scurt program, ea se ridică şi stătu de vorbă cu starul de muzică country şi western. De fiecare dată când o vedea râzând, Alex se simţea cuprins de o gelozie total necaracteristică. În cele din urmă, vedeta plecă împreună cu oamenii săi, care, după părerea lui Alex, arătau ca membrii unei echipe de forări petroliere după un schimb de două săptămâni.

Alex observă, cam odată cu Cat, că Michael se ţinea de pantaloni şi se muta agitat de pe un picior pe altul. Cat se aplecă şi îi şopti ceva la ureche, iar el încuviinţă, după care porniră amândoi spre casă, intrând pe uşa din faţă.

Alex îi urmă. Departe de spectatori, spera să ajungă la o înţelegere împreună. Ba, mai mult, avea să încerce să „o facă să accepte o întâlnire în seara aceea. Dacă ea credea că relaţia lor se terminase, se înşela amarnic.

„ Se învârti prin living-room-ul familiei Webster, prefăcându-se pasionat de colecţia de figurine Hummel a lui Nancy şi sperând că o putea prinde pe Cat când avea să iasă din camera de toaletă de sub scară.

Ânjură printre dinţi când Bill Webster i-o luă înainte.

Din living-room, îl auzi pe Webster salutând-o cu căldură.

— Cat! Mă bucur că te văd. N-am reuşit deloc să dau ochii cu tine până acum.

— Bună, Bill. El e Michael. A avut nevoie la toaletă, aşa că neam simţit ca acasă. Sper că nu te superi.

— Sigur că nu. Când un tânăr are nevoie să meargă la toaletă, trebuie să meargă repede, spuse el râzând uşor. Ce zici de petrecere deocamdată?

— Totul e minunat, zise ea. Nu-mi dau seama cum de a reuşit Nancy să facă totul într-un timp atât de scurt.

— Asta nu-i nimic pe lângă gala pe care o vom organiza în primăvară.

— Îmi închipui.

Alex şi-o imagină făcând una din mutrele ei hazlii. Totuşi, când vorbi, nu mai era nici urmă de umor în glasul ei.

— Bill, aş vrea să-ţi spun ceva foarte important. Îmi acorzi cinci minute luni dimineaţă?

— Tonul tău mă face să devin nervos, mai ales când ştiu că tocmai te-ai întors din California. Sper că nu te gândeşti să revii la Drumuri, nu?

— În nici un caz.

— Bine, atunci ce te frământă?

— Nici o grabă până luni.

— Îmi pare rău, Cat, dar o să fiu la o şedinţă în St.Louis. Plec mâine seară şi mă întorc abia joi.

— Ah, atunci, cred că nu e târziu nici joi.

— Nu fi politicoasă. Dacă e ceva foarte serios...

— Tocmai asta e. Nu ştiu. Aş vrea să-mi spui părerea ta.

— Am cinci minute acum, se oferi el. Hai să mergem la mine în birou unde putem sta liniştiţi.

— N-aş vrea ca Michael să se plictisească.

— Poate să se joace cu răţuştele mele.

— Bine. Cred că problema asta nu mai poate aştepta încă o săptămână. Alex auzi uşa biroului închizându-se. Se duse în hol şi aruncă o privire în jur, Nevăzând pe nimeni, străbătu coridorul în vârful picioarelor şi se opri lângă uşă. Abia putu să le distingă vorbele.

— Originalele sunt acasă într-un sertar, o auzi el pe Cat. Copiile astea le port mereu cu mine. Citeşte-le şi spune-mi ce părere ai.

Webster tăcu. Alex o auzi pe Cat vorbind încet cu băieţelul, încercând să-i atragă atenţia asupra colecţiei de răţuşte a lui Webster.

— Dumnezeule mare! exclamă acesta. De când ai astea?

— De câteva săptămâni. Ce zici?

— Prima mea impresie e că persoana care le-a trimis e deranjată psihic. De partea cealaltă a uşii, Alex se încruntă.

— Jeff a făcut unele verificări, spuse Cat. A mai existat un articol scurt scris despre accidentul din Florida. În legătură cu celelalte, nimic. Toate au fost clasificate ca morţi accidentale, ceea ce mă face să cred că fac din ţânţar armăsar. Dacă poliţia nu bănuieşte nimic necurat, de ce s-o fac eu? Totuşi, sunt foarte tulburată din cauza lor. M-am gândit că ar trebui să fii prevenit pentru că, în cazul în care s-ar întâmpla ceva, întreaga securitate a postului de televiziune ar putea fi pusă în pericol.

— Crezi că acela care a trimis chestiile astea ar putea ajunge chiar la aşa ceva?

Alex nu auzi răspunsul ei. În schimb îşi auzi propriul nume sub formă de întrebare. Se răsuci brusc. Nancy Webster tocmai intra.

Zâmbi cu nonşalanţă pentru a ascunde faptul că trăgea cu urechea, ceea ce era cât se poate de evident.

— Bună, Nancy.

— Ai văzut-o pe Cat?

— Am zărit-o intrând în casă şi am urmărit-o până aici. Cred că l-a adus pe băieţel la toaletă. Se pare că el a terminat ceea ce avea de făcut, pentru că am avut impresia că aud vocea ei aici înăuntru şi tocmai mă pregăteam să bat.

Nancy trecu pe lângă el şi, fără să bată, deschise uşa biroului.

— Bill? Cat? Ce se petrece aici?

Uşa se deschise destul de larg pentru ca Alex să-l vadă pe Bill stând pe un fotoliu din piele maron. Câteva răţuşte erau înşirate pe canapeaua din faţa lui pe a cărei suprafaţă netedă Michael le tot plimba. Cat stătea pe covor la picioarele lui Webster.

Acesta vârî repede nişte hârtii în buzunarul hainei, părând uimit şi tulburat.

— Ce este, draga mea?

Nancy parcă fusese izbită în faţă de o pungă cu ciment ud. Priveliştea din birou era intimă şi domestică. Alex ştia că nu se petrecuse nimic, dar se văzu silit să tacă.

— E momentul focurilor de artificii, spuse Nancy zâmbind rece. N- am vrut să le pierdeţi.

— Îţi mulţumim că ne-ai anunţat, spuse Webster ridicându-se „şi întinzându-i mâna lui Cat, care se ridică singură şi luă băieţelul în braţe.

— Hai, Michael. Să nu pierdem focurile de artificii.

Când îl observă pe Alex chiar în spatele lui Nancy şi îşi dădu seama că auzise toată discuţia ei cu Webster, zâmbetul ei forţat îi pieri de pe buze.

Âl duse pe Michael afară. Scoase exclamaţii de uimire şi încântare în faţa spectacolului oferit de artificii de dragul copilului, dar emoţia ei era prefăcută. Nancy îşi ţinea soţul de braţ posesiv. Şi comentariile ei entuziaste erau false. Webster era atât de închis în sine, încât păru să nici nu le observe.

Alex nu le remarcă deloc. În timp ce lumânările romane explodau deasupra capetelor lor, privirea lui era aţintită asupra lui Cat Delaney.

Pentru a doua oară în seara aceea, Nancy îl găsi pe Bill închis în biroul său. Era târziu. Toată lumea plecase. Oamenii pentru curăţenie urmau să vină a doua zi dimineaţă să facă ordine.

Când o văzu intrând, el ridică paharul în semn de salut.

— Ai rezolvat totul perfect, ca de obicei. Nu bei ceva cu mine?

— Nu, mulţumesc.

El băuse destule pahare şi nu mai avea nevoie de încă unul. Era roşu la faţă, iar albul ochilor devenea trandafiriu. Rareori făcea acest lucru, dar, atunci când o făcea, semnele erau cât se poate de vizibile.

— Sunt extenuată, spuse ea întinzându-i mâna. Hai la culcare. El îi ignoră mâna.

— Du-te tu. Eu mai stau puţin. Vreau să mai beau un pahar, zise el şi îşi mai turnă puţin whisky.

Se strâmbă când mai luă o înghiţitură. Nu bea de plăcere.

Nancy se aşează pe canapeaua din faţa fotoliului pe care stătea el.

— Bill, ce se petrece?

— Mi-e sete.

— Încetează! strigă ea. Nu mă jigni.

El păru gata să se ia la ceartă, dar se răzgândi. Închizând ochii, duse paharul la frunte şi îl plimbă dintr-o parte într-alta vrând parcă să netezească toate cutele.

— Am văzut ce faţă ai făcut când ne-ai găsit pe mine şi pe Cat aici, spuse el. N-ar trebui să mă explic, dar o s-o fac, totuşi. Discutam o problemă personală.

— De asta mă şi temeam.

— Nu-i nimic de genul asta, Nancy. Dumnezeule, ai măcar puţină încredere în mine. Seamănă prea mult cu Caria ca să-mi poată deveni amantă.

— Atunci, încerci s-o înlocuieşti pe Caria cu ea?

El o privi cu duritate şi ochii nu îi mai erau tulburi din cauza alcoolului.

— Asta crezi?

Ea îşi lăsă capul în jos şi se uită la verigheta pe care o răsucea pe deget.

— Nu ştiu ce să mai cred. Nimic n-a mai fost la fel pentru noi de când am pierdut-o pe Caria. În loc să depăşim durerea, vieţile noastre au intrat în declin. Indiferent ce aş face, se pare că nu pot opri căderea. Mi-e groază să ajungem jos, pentru că nu ştiu ce s-ar putea să ne aştepte acolo.

Âşi ridică privirea spre el plină de dorinţă.

— De ce nu mai vii la mine, Bill?

— Ba vin.

— Nu la fel de des. Şi, când o faci, nu mai e la fel ca înainte. Simt deosebirea. Vreau să ştiu ce anume ne tulbură căsnicia. Dacă nu ai o legătură cu Cat, ce altceva este?

— De câte ori trebuie să-ţi spun? Nimic. Am foarte multe responsabilităţi. Când vin acasă târziu, sunt obosit. Nu pot s-o fac să se scoale la comandă. Îmi pare rău.

Sarcasmul lui o înfurie. Se ridică şi se îndreptă spre uşă, dar, înainte să iasă, se întoarse.

— N-are nici un rost să stau de vorbă cu tine în seara asta, pentru că eşti beat. Alt semn că nu e-n regulă ceva. Nu ştiu ce e, dar nu încerca să-mi spui, că-mi închipui. Caria a fost o fată minunată şi o s-o iubim mereu. Eşti apropiat de toţi copiii, dar faţă de ea aveai ceva deosebit. Când a murit, ştiu că ai avut impresia că pierzi o parte din tine. Dacă aş putea să ţi-o aduc înapoi, aş face-o, Bill, zise ea şi desfăcu braţele neputincioasă. Dar nu pot. Refuz, însă, să pierd şi mai mult decât mi s-a luat. Întreaga mea viaţă e axată pe dragostea pe care ţi-o port. Intenţionez să te păstrez şi să refac căsnicia asta aşa cum a fost. Indiferent ce ar trebui să fac.

Cat adormi foarte târziu în seara aceea.

Nu şi-l putea scoate pe Michael din minte. Era atât de întârziat emoţional şi social, încât, pentru a-l scoate dintr-o asemenea stare, era nevoie de foarte multă atenţie. Dar nişte părinţi potriviţi ar fi putut să o facă arătându-i dragoste şi răbdare, rezultatul final meritând din plin efortul. În interiorul lui era un băieţel plin de viaţă care dorea cu disperare să fie scos la lumină.

Cu toate acestea, nu se gândea numai la Michael. Revederea lui Alex o făcuse să se îndoiască de toate deciziile luate în California. Îl dorea îngrozitor de mult.

Prietenii lui, Irene şi Charlie Walters, fuseseră foarte drăguţi, exact cum îi descrisese el. Era sigură că, după ce aveau să termine cursul necesar pentru a deveni părinţi, aveau să fie excelenţi pentru unul din Copiii lui Cat.

Cu oricare altă ocazie, ar fi fost încântată să-i cunoască, dorind să stea mai mult în compania lor. Dar prezentările fuseseră făcute la puţin după focurile de artificii. Îi mai era încă proaspătă în minte expresia de pe chipul lui Nancy când îi găsise pe ea şi pe Bill în birou. Evident că înţelesese greşit natura discuţiei lor.

Acele griji, pe lângă cea provocată de anonim – cum îi spunea ea în lipsa altui termen – continuau să îi tulbure foarte mult gândurile. Pentru a-şi distrage atenţia, îşi petrecu după-amiaza de duminică la cumpărături, iar seara se duse la un film.

Luni scrise împreună cu Jeff scrisorile de mulţumire adresate celor care aduseseră contribuţii.

Marţi înregistrară pe video o secvenţă cu o fetiţă în vârstă de cinci ani cu dificultăţi auditive, ai cărei părinţi muriseră recent într-un accident.

Ân seara aceea, când se întoarse acasă, Cat găsi un plic familiar. Era identic cu celelalte trei, dar conţinutul era altul.

Ânăuntru se afla o foaie albă de hârtie pe care scria, ca un articol de ziar, despre fosta vedetă de televiziune, posesoarea unei inimi transplantate, Cat Delaney. Se întindea pe câteva paragrafe, descriind în amănunt toate realizările ei, inclusiv programul Copiii lui Cat.

Era necrologul ei.

Capitolul treizeci şi trei.

— E ciudat, într-adevăr, dar nu-i periculos – înţelegeţi ce vreau să spun.

Locotenentul Bud Hunsaker de la Departamentul de Poliţie din San Antonio purta o pereche de pantaloni în carouri şi cizme negre de cowboy cu cusături albe. Cămaşa cu mânecă scurtă îi stătea întinsă la maximum peste burta umflată de bere şi era încinsă cu o curea de piele. Cravata scurtă îi cădea în diagonală peste piept. Avea masivitatea, culoarea şi răsuflarea tipice unui excelent candidat la un atac de cord.

Ân clipa în care Cat intră în biroul lui mesteca un trabuc neaprins şi umed, iar, dacă direcţia privirii lui era de luat în seamă, atunci aceasta purta un dialog cu rotulele ei.

Acum îşi puse mâinile grăsune pe birou şi se aplecă puţin înainte.

— Ia spuneţi-mi, cum arată Doug Speer? În realitate, vreau să spun. Îmi place la nebunie cum anunţă prognoza greşit şi pe urmă râde pe seama acestui lucru.

— Doug Speer lucrează pentru un alt post de televiziune, îi spuse Cat cu un zâmbet forţat. Nu-l cunosc.

— Ah, da, aşa e. Totdeauna îi încurc pe meteorologi.

— Putem să ne întoarcem la astea, domnule locotenent? Îl întrebă Cat bătând imperios în teancul de hârtii pe care le adusese cu ea şi care acum se aflau pe biroul lui.

El îşi mută trabucul dintr-un colţ pătrat al gurii cărnoase în celălalt.

— Domnişoară Delaney, o doamnă ca dumneavoastră, celebră, o figură publică, dacă vreţi să zic aşa, ar trebui să se aştepte la asemenea şicanări.

— Mă aştept, domnule locotenent Hunsaker. Când am apărut în Drumuri, am primit o mulţime de scrisori, printre care nenumărate cereri în căsătorie. Un bărbat mi-a scris de o sută de ori.

— Poftiţi, vedeţi? spuse el şi, zâmbind satisfăcut, se lăsă pe spate pe scaunul său care scârţâi.

— Bine, dar o cerere în căsătorie nu e înspăimântătoare. Nici scrisorile care, fie mă ridică în slăvi, fie mă critică la sânge. Acestea, însă, sunt nişte ameninţări mascate. Îndeosebi ultima.

Separă falsul necrolog de celelalte.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

El se foi stânjenit şi scaunul scârţâi în semn de protest. Luă ultima scrisoare scrisă la maşină şi îi citi din nou conţinutul. Cat nu se lăsă păcălită de interesul lui simulat; era luată în batjocură. El îşi formase deja o părere. Numai o ameninţare cu moartea l-ar fi făcut să se răzgândească.

Pufni zgomotos şi înghiţi bucata de trabuc pe care o tot mestecase.

— Din câte îmi dau eu seama, domnişoară Delaney, un maniac încearcă să vă sperie.

— Ei bine, a reuşit perfect, pentru că sunt, într-adevăr, speriată. Asta dedusesem şi singură. Am venit aici ca să-l găsiţi pe acest maniac şi să se pună capăt acestor şicanări.

— Nu-i atât de uşor pe cât pare.

— Nici nu pare uşor. Dacă ar fi fost uşor, aş fi făcut-o singură. Dar poliţia e antrenată special pentru a rezolva astfel de situaţii. Cetăţenii obişnuiţi nu sunt.

— Şi cum vă-nchipuiţi că ar trebui să rezolvăm situaţia?

De unde să ştiu eu? strigă ea pierzându-şi cumpătul. Nu puteţi să aflaţi de unde e timbrul? Sau la ce maşină s-a scris? Să identificaţi hârtia? Sau amprentele de pe ea?

El pufni ironic şi îi făcu cu ochiul.

— Aţi văzut prea multe filme poliţiste.

Ei îi venea să se năpustească asupra lui ca să-l facă să-şi pună în mişcare fundul gras pentru a-l căuta pe respectivul anonim, dar dacă reacţiona ca o femeie isterică, i-ar fi confirmat părerea: că făcea ditamai problema din nişte scrisori nenorocite.

Ân loc să explodeze, ea îi spuse cu un calm rece:

— Nu mă lua de sus, domnule locotenent Hunsaker. Zâmbetul lui pieri puţin.

— Hei, staţi puţin, n-am...

— Mai lipseşte să mă mângâiaţi pe cap, spuse ea ridicându-se şi aplecându-se peste birou. Sunt o persoană în toată firea, raţională, capabilă să gândesc logic, fiindcă pe lângă uter mai am şi creier. Nu sufăr de nici o boală şi nu sunt toxicomană. Deosebirile dintre dumneata şi mine sunt atât de multe, încât am putea umple o enciclopedie cu ele, dar cea mai neînsemnată dintre ele e faptul că eu port fustă şi dumneata, pantaloni. Deci, ori arunci trabucul ăsta dezgustător şi discutăm serios, ori mă duc mai sus şi mă plâng superiorilor dumitale, spuse ea bătând cu degetele în birou. Trebuie să existe o modalitate prin care să-l depistaţi pe individul care e vinovat de chestiile astea.

Faţa lui căpătase culoarea ficatului crud; ştia că îl pusese la punct. Îşi întinse gâtul pentru a-şi lărgi puţin gulerul, îşi îndreptă cravata şi scoase trabucul din gură, vârându-l în sertar. După aceea, încercând să zâmbească, o rugă politicos să ia loc.

— Ştiţi pe cineva care v-ar purta pică?

— Nu. Doar dacă...

Ezită să îşi exprime suspiciunile pentru că nu avea nici o bază.

— Doar dacă...?

— Există cineva la WWSA – o tânără. Nu m-a plăcut din clipa în care am început să lucrez acolo, zise ea după care îi povesti despre relaţia ei turbulentă cu Melia King. Până la urmă, a recunoscut că mi-a aruncat medicamentele, dar nu cred că ar fi putut face să cadă un bec în studio. A fost reangajată la puţin timp după ce am concediat-o eu şi pare să-i placă noul loc de muncă. O văd în fiecare zi. Avem foarte puţine să ne spunem. Nu o regret, dar sunt sigură că antipatia ei faţă de mine nu are nici o legătură cu transplantul meu.

— E urâtă?

— Poftim?

— Cum arată? Poate că e invidioasă. Cat dădu repede din cap a negaţie.

— Arată superb şi ar putea să aibă ce bărbat vrea.

— Poate nu-i făcea plăcere să aibă o rivală.

Zâmbetul lui păru mai degrabă un rânjet obscen, dar Cat i-l îngheţă cu o privire rece. El pufni uşor şi îşi aşeză şezutul lat mai bine pe scaun. Luă necrologul.

— Limbajul e cam... necizelat.

— Am observat şi asta. Nu prea pare un adevărat articol de ziar.

— Şi nici nu menţionează o cauză a morţii.

— Pentru că, astfel, m-ar pune în alertă. Aş şti la ce să mă aştept.

— NuVa abordat nimeni, nu v-a amenințat, nu v-a dat târcoale casei, nimic de genul ăsta?

— Nu încă!

Hunsaker mormăi, se trase uşor de buză şi oftă. Pentru a mai câştiga timp, citi din nou articolele din ziar. Înainte să vorbească, îşi drese glasul cu importanţă.

— Astea sunt din toată ţara. Ticălosu' a fost ocupat, nu glumă.

— De aceea găsesc că totul e şi mai înspăimântător, spuse Cat. Este, evident, obsedat de soarta acestor oameni cărora li s-au făcut transplanturi. Indiferent dacă a fost vinovat sau nu de morţile lor, a făcut mari eforturi ca să fie la curent cu evenimentele.

— Credeţi că el se află în spatele acestor aşa-zise accidente? Întrebă el, tonul său sugerând că nu era de aceeaşi părere.

Cat nu era sigură, aşa că evită un răspuns direct.

— Cred că un lucru important e acela că datele morţilor lor coincid cu aniversările transplanturilor, care coincid şi cu a mea. E o coincidenţă prea mare ca să fie întâmplătoare.

Gânditor, el se trase din nou de buză.

— Aţi cunoscut vreodată familia donatorului dumneavoastră?

— Credeţi că există vreo legătură?

— O pistă la fel de bună ca oricare alta. Ce ştiţi despre donatorul dumneavoastră?

— Nimic. Până de curând, m-am vrut să ştiu absolut nimic. Dar ieri am luat legătura cu banca de organe care mi-a procurat inima şi am întrebat dacă familia donatorului meu s-a interesat de mine, cumva. Au spus că vor verifica dosarele agenţiei care a recoltat inima, aşa că s-ar putea să treacă ceva timp până aflu ceva. Dacă nimeni nu s-a interesat de identitatea mea, atunci o să ştim că nu este în regulă ceva.

— Cum?

— Aşa se procedează. Identităţile donatorilor şi primitorilor sunt ţinute secret dacă ambele părţi nu cer informaţii una despre cealaltă. Numai atunci le divulgă agenţiile. Depinde de fiecare dacă vrea sau nu să ia legătura cu celălalt.

— Numai aşa poate afla cineva cine a primit o anume inimă?

— Doar dacă nu se reuşeşte pătrunderea în computerul central din Virginia pentru a afla numărul RUDO.

— Asta ce mai înseamnă?

Ea îi explică atunci ceea ce îi spusese Dean cu puţin timp în urmă.

— RUDO, Reţeaua Unită de Distribuire a Organelor. Fiecărui donator de organe sau de ţesut i se dă un număr imediat după ce se îndepărtează respectivul organ sau ţesut. Acest număr e codificat şi reprezintă anul, ziua şi

luna când organele au fost îndepărtate şi acceptate de o bancă. Este un mecanism menit să împiedice traficul cu organe pe piaţa neagră. El îşi trecu mâinile peste faţă.

— Dumnezeule, tipu' ăsta trebuie să fie deştept.

— Asta am tot încercat să vă spun.

Cu cât discutau mai mult, cu atât devenea mai speriată.

— Deci, e un cerc complet, domnule locotenent. Ce aveţi de gând să faceţi înainte să mă găsească el pe mine?

— Adevărul e că nu prea avem ce să facem.

— Până nu mor într-un accident idiot, nu?

— Calmaţi-vă, vă rog.

— Sunt calmă, spuse ea ridicându-se să plece. Din păcate, aşa sunteţi şi dumneavoastră.

Mişcându-se mai repede decât l-ar fi crezut în stare, el ocoli biroul şi îi blocă ieşirea.

— Trebuie să recunosc că e incredibil, dar în momentul asta nu se poate vorbi de o problemă de viaţă şi de moarte. Nu s-a comis nici o crimă. Şi nu ştim nici dacă, în cazul celorlalte morţi, a fost vorba de aşa ceva, nu?

— Nu, spuse ea încordată.

— Totuşi, nu vreau să plecaţi cu impresia că nu vă iau în serios. Ce ziceţi dacă pun o maşină să patruleze pe strada dumneavoastră în următoarele câteva săptămâni, să vă ţină casa sub observaţie?

Râzând -uşor, ea îşi lăsă capul în jos şi îşi frecă tâmplele. El nu înţelesese încă nimic. Anonimul ei era prea deştept pentru a se lăsa prins de o maşină de poliţie.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule locotenent. V-aş fi foarte recunoscătoare pentru orice ajutor.

— De aceea mă aflu aici, spuse el zâmbind larg. Poate că cineva doar încearcă să vă sperie, mai ştiţi?

Arzând de nerăbdare să plece, ea încuviinţă.

Crezând că rezolvase problema, el făcu gestul politicos de a-i deschide uşa.

— Mă sunaţi dacă aveţi nevoie de mine, da? „Desigur, o să sun. Şi ce să vă rog să faceţi?" se întrebă ea cu cinism.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit atât de repede, domnule locotenent Hunsaker.

— Să ştiţi că sunteţi mai drăguţă în realitate decât la televizor.

— Mulţumesc.

— Ăăă, înainte să plecaţi, mă întrebam... Nu mi se întâmplă în fiecare zi să-mi intre o celebritate în birou. Vreţi să-mi daţi un autograf pentru soţia mea? I-ar face mare plăcere. Scrieţi „Pentru Doris", da? Şi puteţi să treceţi şi numele meu. Dacă nu vă supăraţi.

Capitolul treizeci şi patru.

— Ce naiba faci?

— Prăjesc costiţa.

Folosind o furculiţă pentru că nu găsise un cleşte în nici un sertar din bucătărie, Cat luă o bucăţică din tigaie.

După supărătoarea discuţie de la poliţie, se întorsese acasă şi se schimbase. Prea tulburată pentru a se mai duce la lucru, îl sunase pe Jeff şi îi spusese că nu se mai ducea în ziua aceea. Avea nevoie de o zi liberă.

Timp de aproape o oră se gândise care ar fi trebuit să fie următoarea ei mişcare. Înainte să apuce să formuleze un plan complet, se trezi împingând un cărucior printr-un magazin, făcând cumpărături pentru a pregăti o masă pentru un bărbat pe care pretindea că îl dispreţuieşte.

— Sper că-ţi place crocantă.

Puse fâşia de costiţă alături de celelalte care se scurgeau pe un şervet de hârtie.

— Ouăle cum îţi plac?

— Cum ai intrat?

— Pe uşa din faţă. Era descuiat.

— Ah, spuse el scărpinându-se în cap. Probabil că am uitat să o verific înainte să mă duc la culcare.

— Probabil. Mai moi sau mai prăjite?

Văzând că nu răspunde, ea îi aruncă o privire peste umăr. Arăta exact ca în dimineaţa în care îl văzuse prima oară, numai că acum purta o pereche de pantaloni scurţi, nu blugi. Încercă să ignore cât de sexy arăta aşa cum umplea cadrul uşii cu masculinitatea lui de peste un metru optzeci, răvăşită şi abia coborâtă din pat.

— Mai moi sau mai prăjite? repetă ea. Mă pricep mai bine la prăjite. El îşi propti mâinile în şolduri.

— Există vreun motiv anume pentru care ai apărut aici ca să-mi pregăteşti micul dejun?

— Da. De cum o să-ţi pui pantalonii şi o să te aşezi la masă, o să-ţi spun. Scuturând din cap de uimire, el se întoarse şi plecă. Până reveni în bucătărie, îmbrăcat cu o pereche de blugi Levi’s uzaţi şi un tricou alb, simplu, mâncarea era gata. Ea pusese pentru fiecare câte o cafea, aşeză farfuriile pline pe masă şi se instală pe un scaun arătându-i locul din faţa ei.

El încălecă scaunul trecându-şi un picior peste spătar. Renunţând deocamdată la mâncare, sorbi din cafea studiind-o prin aburul care se înălţa din ceaşcă – o altă amintire din dimineaţa când se cunoscuseră.

— Are vreo legătură cu faptul că drumul cel mai scurt spre inima unui bărbat trece prin stomac? Întrebă el.

— Teoria asta a dispărut în momentul în care s-a inventat suptul.

El râse uşor, apoi mai tare şi, luând furculiţa, începu să mănânce. Termină costiţa din două înghiţituri şi bău sucul de portocale dintr-odată.

— Când ai mâncat ultima oară? Îl întrebă ea.

— Parcă am comandat o pizza ieri, zise el după ce se gândi puţin. Sau alaltăieri.

— Ai fost absorbit de lucru?

— Hmmm. Mai e pâine prăjită?

Ea mai puse două felii în aparatul de prăjit. Aşteptând să se facă, îi umplu din nou ceaşca de cafea. El o prinse de încheietura mâinii şi îşi ridică privirea.

— Ai avut un impuls de domesticitate în dimineaţa asta, Cat?

— Nu chiar.

— Atunci, e un act de caritate?

— Nu cred că e cazul.

— O ofertă de pace?

— Să nu ţi se urce la cap.

— O să mă coste, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Îmi pot permite?

— Dacă nu vrei ca bijuteriile de familie să-ţi fie botezate cu cafea fierbinte, ai face bine să-mi dai drumul.

El îşi descleştă degetele brusc. Ea puse cafetiera la loc şi luă cele două felii de pâine pe care le aruncă fără ceremonie pe o farfurie.

— Deci; încă nu suntem prieteni, spuse el în timp ce ungea o felie cu unt.

— Nu.

— Atunci, bănuiesc că despre a fi amanţi nici nu poate fi vorba. Văzându-i dinţii albi cum muşcau din pâinea cu unt, ea simţi un gol în stomac. Îşi duse farfuria la chiuvetă, o spălă cu detergent şi o puse în maşina de spălat vase. Apoi făcu ordine prin jur, în timp ce el îşi termina masa. După aceea îşi duse şi el farfuria la chiuvetă, îşi puse a treia ceaşcă de cafea şi se întoarse la masă.

Cat aduna firimiturile cu un burete umed când el o cuprinse pe după mijloc şi o trase brusc. Îşi apăsă faţa de abdomenul ei sărutând-o prin bluză, muşcând-o uşor, rozând şi gemând afectuos.

Ea refuză să răspundă. Îşi ţinea mâinile ridicate, ca să nu-l atingă. Până la urmă, el îşi ridică privirea.

— Nu-ţi place?

— Ba îmi place foarte mult. Eşti foarte priceput. Dar nu pentru asta am venit.

El îşi lăsă mâinile în jos şi pe chip i se citi o expresie de furie.

— Dacă n-ai venit să facem pace...

— N-am venit pentru asta.

— Atunci, de ce?

— O să-ţi spun.

— Păi, dă-i drumul. Dacă n-ai venit pentru joacă, să ştii că am de lucru. Ea nu îi răspunse, ci, după ce se spălă pe mâini şi îşi mai puse o cafea, se aşeză la masă, aducându-şi şi poşeta, de unde scoase copiile tăieturilor din ziare şi a necrologului, împingându-lle peste masă.

— Astea sunt chestiile ultrasecrete pe care i le-ai arătat lui Webster? o întrebă el.

— Deci ai tras cu urechea. Mi-am închipuit.

— Un obicei păstrat de pe vremea când eram poliţist.

— Sau pură impoliteţe.

— S-ar putea, zise el ridicând din umeri. Nancy Webster a crezut că tu şi soţul ei aveaţi o altfel de discuţie.

— După cum ştii, n-am avut.

— Atunci, de ce ai lăsat-o să creadă ce era mai rău? De ce nu-i spui adevărul?

— Deoarece cu cât ştiu mai puţini despre asta, cu atât e mai bine.

El luă hârtiile şi începu să citească. Când ajunse la al doilea mesaj îşi freca deja gânditor cicatricea de pe sprânceană. Între al doilea şi al treilea îi aruncă o privire dură şi întrebătoare.

După ce citi şi necrologul, înjură uşor şi îşi împinse scaunul în spate. Cu picioarele întinse," cu spatele îndoit, propti hârtiile pe abdomen şi le citi din nou.

Când termină, se îndreptă, aruncă hârtiile pe masă şi se uită la Cat.

— Ai originalele?

— Plus plicurile.

— Am auzit când i-ai spus lui Webster că le-ai primit la intervale de câteva săptămâni.

— Exact.

— Şi n-ai găsit de cuviinţă să-mi spui şi mie?

— Nu te priveau.

El scoase o înjurătură.

— Bine, am spus o prostie, recunoscu ea. N-am spus nimănui până când nu am primit-o pe a treia.

— Şi cui i-ai spus? În afară de Spicer. Ştiu că trebuie să i le fi arătat scumpului Dean.

— Lui Jeff, spuse ea ignorându-i remarca sarcastică. Şi apoi lui Bill.

— Fiindcă postul de televiziune ar fi putut fi compromis, zise el. Te-am auzit spunându-i asta. Cine altcineva mai ştie?

— Nimeni. Falsul necrolog a sosit cu poşta de ieri. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Azi-dimineaţă la opt am avut o întâlnire cu un ofiţer de poliţie, spuse ea încruntându-se. Mai bine aş fi făcut o baie în timpul ăsta, adăugă ea cu amărăciune.

— Ce-a spus?

Ea îi reproduse discuţia avută cu locotenentul Hunsaker cuvânt cu cuvânt.

— Viaţa mea ar putea fi în pericol şi pe el îl interesau mai mult picioarele mele. Oricum, a încercat să-mi bage pe gât tot felul de aiureli în legătură cu riscurile de a fi vedetă de televiziune, de parcă n-aş fi ştiut deja. Mesteca un trabuc, mirosea a after-shave ieftin şi emana un misoginism teribil. L-am adus pe brazdă, dar esenţa e că, până nu mi se întâmplă ceva îngrozitor, poliţia nu poate să facă nimic decât să patruleze câteva nopţi pe săptămână prin faţa casei mele. Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Din păcate, da, spuse el şi o privi o clipă. De aceea ai fost atât de speriată în seara când l-am prins pe Spicer la tine, nu? Şi mai eşti încă.

Cat îşi muşcă buzele. Îşi frecă palmele umede de blugi. Acum, că îi pregătise micul-dejun şi îi vorbise de problema care o chinuia cel mai mult, deveni deodată nervoasă, în parte datorită faptului că o înţelegea atât de bine.

Stătu nemişcat, cercetând-o cu nişte ochi cărora părea să nu le scape nimic.

— Ce vrei de la mine?

— Ajutor.

El pufni batjocoritor.

— De la mine?

— Eşti singura persoană din câte cunosc care ştie ce e în mintea unui criminal.

El făcu ochii mici.

— Ai avut de-a face cu ei. Ai studiat, cunoşti profilul psihologic al cuiva care ar face ceva de genul-ăsta. Am nevoie de gândirea ta. E opera unui individ care se ţine de glume proaste sau a unui psihopat? Să o iau drept o şicanare sau ca un avertisment?

Lăsând la o parte orice urmă de mândrie, adăugă:

— Mi-e frică, Alex.

— Văd, spuse el privind-o intens. Eşti o ţintă foarte uşoară. Ea îşi trecu degetele prin păr nervoasă.

— Ştiu, dar refuz să trăiesc într-un turn de fildeş şi să devin prizoniera propriului meu succes. Există şi şansa ca un fan să fi înnebunit şi să devină obsedat. Mulţi te urmăresc pentru un simplu autograf. Dar unii pot să te şi ucidă. Am fost la înmormântarea unei tinere actriţe care a fost împuşcată în propria locuinţă de un admirator care susţinea că o iubeşte.

Clătină din cap cu tristeţe.

— O să afli şi tu, Alex, că, cu cât devii mai celebru, cu atât ai mai puţină linişte şi siguranţă.

— Scriitorii se bucură de mai mult anonimat decât vedetele de televiziune. Ea trebui să-i dea dreptate, dar rămase pe gânduri.

— Îmi place să fiu o celebritate. Aş minţi dacă aş spune altceva. Dar plătesc pentru asta.

— Ţi s-a mai întâmplat aşa ceva?

Âi spuse şi lui ce îi povestise lui Hunsaker despre scrisorile generate de Drumuri.

— Am învăţat să fac deosebirea între scrisorile admiratorilor normali, chiar critice, şi cele scrise de oameni puţin ţicniţi. Acestea îmi dădeau fiori uneori, dar, în general, le ignoram. Nici una nu m-a tulburat în asemenea hal. Poate că exagerez, dar...

— Nu-i nimic în ele asemănător cu o ameninţare, zise el încet.

— Dacă ar fi fost, bănuiesc că mi-ar fi fost mai uşor să le ignor. Dar aşa, sunt înfiorătoare. Nu te poţi lupta cu o persoană pe care nu o vezi. Dar, chiar dacă nu văd pericolul, îl simt. Poate că imaginaţia mea îmi joacă feste, dar, în ultima vreme, când ies, mă simt...

— Urmărită din umbră.

— Exact.

El se gândi la răspunsul ei.

— Ce crezi că poate să însemne toată treaba asta, Cat?

— Tu ce crezi că înseamnă? Am vrut să-ţi aflu părerea. În schimbul ouălor ăstora îngrozitoare.

— Am mâncat şi mai proaste.

— Mulţumesc.

El îşi uni vârfurile degetelor şi îşi bătu buzele uşor. Cat tăcu şi îl lăsă să îşi pună ordine în gânduri. Nu râsese de ea pentru faptul că era întoarsă pe dos, deşi, într-un fel, ar fi preferat să o facă. Ar fi vrut să-i spună că nu avea sens să îşi facă griji din cauza acelor mesaje.

— Uite cam cum mi se par mie lucrurile, zise el. Dar e numai o bănuială.

— Înţeleg.

— Ne gândim la ce-i mai rău... Ea încuviinţă.

— Coincidenţele astea ar trebui să apară în Cartea recordurilor.

— Şi eu cred.

— Luate separat, cauzele morţilor au fost neobişnuite, dar credibile. La un loc, însă, încep să dea de bănuit.

Ea inspiră tremurat.

— Continuă.

— Ţinând cont de timpul şi distanţa implicate, persoana care ţi-a trimis articolele probabil că n-a dat peste ele întâmplător.

— Ştia de morţile respective.

— Şi poate a fost chiar vinovat de ele. Dacă se stabileşte că au fost nişte crime şi nu acte ale lui Dumnezeu.

— Şi... şi cu ce avem de-a face aici?

— bacă e vinovat – şi deocamdată există un „dacă” – nu e un ucigaş obişnuit. Nu îşi alege victimele la întâmplare. Soarta i le-a ales. Totuşi a făcut multe eforturi pentru a le găsi şi a le ucide în moduri extrem de ingenioase.

— Care ar fi motivul?

— E foarte simplu, Cat.

— Inima donatorului, spuse ea cu un glas răguşit şi îşi simţi pieptul încleştat.

Alex spusese exact ceea ce se temuse că va spune. Ipoteza lui era la fel cu a ei.

— Aceşti trei oameni au primit inimi în aceeaşi zi cu tine, spuse el. Psihopatul cunoştea un donator şi, dintr-un motiv anume, nu suportă ca inima lui sau aei să continue să bată. Evident, nu ştie cine e primitorul, aşa că elimină toate posibilităţile, i-a omorât pe rând pe toţi cei cărora li s-au făcut transplanturi în ziua aceea, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, îl va nimeri pe cel care trebuie.

— Bine, dar de ce?

— Ca să oprească inima.

— Ştiu asta, dar de ce? Dacă era atât de apropiat de donator, mai mult ca sigur că el a fost cel care a permis transplantul. De ce să se fi răzgândit dintr-odată?

— Dumnezeu ştie. Poate s-a trezit, pur şi simplu, într-o dimineaţă, la câteva luni după aceea, şi şi-a spus: „Oh, Doamne, ce-am făcut?” Familiile donatorilor sunt presate să ia o hotărâre în grabă şi în cele mai grele împrejurări. Poate şi cu el s-a întâmplat acelaşi lucru. A început să-l chinuiască gândul şi na mai putut trăi cu sentimentul de vinovăţie. Ai citit Inima vorbitoare a lui Poe?

— inima asta nu e îngropată, ci bate cu adevărat.

— Dar, ca şi personajul din povestire, urmăritorul tău probabil că o aude în permanenţă. Îl chinuieşte, îl înnebuneşte. Nu poate suporta şi vrea să o facă să tacă pentru totdeauna.

— Te rog... gemu ea.

El se întinse peste masă şi îi atinse mâna.

— Sau ar putea fi cu totul altceva, Cat. Mi-ai cerut părerea. Asta e. Sper să mă-nşel.

— Dar nu crezi că te-nşeli.

El nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie. Afirmaţia i se citea în ochi.

— Hai să zicem că, până aici, avem dreptate. Cum i-a depistat pe aceşti oameni, inclusiv pe tine?

Ea îi dădu aceeaşi explicaţie pe care i-o dăduse şi lui Hunsaker cu privire la numărul RUDO.

Alex se gândi multă vreme.

— Transplanturile de inimă reprezintă deocamdată ceva senzaţional. Ar fi putut foarte bine să adune informaţii de ici-de colo. Cine ştie? Până nu ştii cine-i tipul, n-o să ştii nici cum operează.

— Trebuie să fie bogat, remarcă ea.

— De ce?

— Pentru că, în ultimii patru ani a umblat în toată ţara.

— Ai auzit vreodată de autostop? o întrebă el. Sau de sărit întrun marfar? A avut câte un an între fiecare crimă, deci ar fi putut avea tot felul de slujbe ciudate pentru a se întreţine în vreme ce plănuia uciderea următoarei victime.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea abătută. Ar putea fi absolut oricine.

— Un om de afaceri care călătoreşte numai cu clasa întâi sau un vagabond. Dar, oricine ar fi, ticălosul e inteligent şi viclean. E schimbător ca un cameleon. Cum altfel s-ar fi putut apropia de aceşti oameni îndeajuns de mult pentru a-l omorî fără să atragă bănuielile asupra sa? De exemplu, femeia aceea din Florida. A căzut printr-o uşă de sticlă în propria ei casă. Presupunând că a fost împinsă, el ar fi trebuit să se afle acolo, cu ea.

— S-ar fi putut da drept vreun reparator, zise Cat.

— Ar fi udat florile cu un reparator în casă?

— Posibil.

— Dar e improbabil. Îmi imaginez că a rugat pe cineva cunoscut şi de încredere să-i ţină scara ca să poată uda feriga.

Cat se cutremură.

— Trebuie să fie un monstru.

— Dar nu ucide la întâmplare, ci e controlat, total concentrat asupra misiunii sale, condus de răzbunare, sau de religie, sau de nenumărate alte motivaţii.

— E interesant, nu? Ceea ce îi motivează pe oameni să facă anumite lucruri, spuse ea privindu-l pieziş. Uneori, motivele lor nu au absolut nici un sens. Le pasă extrem de puţin cum îi afectează gesturile lor pe cei din jur, atâta timp cât scopurile lor sunt atinse.

Vorbele ei aveau un dublu înţeles şi el îşi dădu seama imediat.

— Tot mai crezi că sunt un ticălos.

— Ah, da, absolut, zise ea fără nici o ezitare, de parcă ar fi aprobat faptul că foametea mondială ar fi trebuit stopată.

— Nu-ţi dau dovada că sunt sincer cu tine?

— Sunt convinsă că şi sinceritatea asta a avut un scop.

— Nu poţi, cel puţin, să încerci să mă-nţelegi?

— Înţeleg perfect. Tu ai fost excitat şi eu m-am supus.

— Nu m-am bazat pe faptul că o să cedezi, strigă el.

— Atunci, de ce nu te-ai culcat cu altcineva? De ce atâta muncă pentru a mă atrage, Alex? M-ai făcut să te plac mult şi ai făcut-o intenţionat.

El deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Trecându-şi degetele prin păr, înjură printre dinţi.

— Sunt vinovat, spuse el în cele din urmă. Intenţionat te-am făcut să crezi că imposibilul e posibil.

— De ce e imposibil? El tăcu.

— Ce este, Alex? Ce te frământă?

— Nu pot să-ţi spun.

— Pune-mă la încercare.

— Crede-mă, Cat, n-ai vrea să ştii.

— Eh, orice ar fi, sexul nu te-ar face să te simţi mai bine. El îşi arcui o sprânceană.

— Unul din noi ţine minte greşit. Îmi amintesc că m-am simţit nu doar mai bine, ci excelent.

— Nu m-am referit la ceva fizic, spuse ea scurt. Bineînţeles că aşa a fost bine. Asta nu înţeleg femeile la bărbaţi. Cel puţin eu. Bărbaţii nu fac deosebirea dintre fizic şi emoţional. Dacă se simt bine acolo, altceva nu mai contează. Femeile...

— Ar putea fi o femeie, spuse el deodată, trupul tresărindu-i ca şi cum ar fi fost împuşcat.

— Poftim?

— Persoana care te urmăreşte ar putea fi o femeie.

— Melia.

— Ce-ai spus?

Cat nici nu îşi dădu seama că rostise numele cu glas tare. Acum era, însă, prea târziu. El avea să vrea să ştie.

— O femeie de la serviciu. Am avut unele divergenţe cu ea de câteva ori. Pentru a doua oară în ziua aceea, povesti problemele pe care le avusese cu Melia King.

— Cred că am văzut-o, spuse Alex. O tipă superbă? Ţâţe mari, păr negru şi lung, buze pline şi picioare care nu se mai termină?

— Nimic nu-ţi scapă, îi zise Cat sec.

— E greu de ignorat.

— E, de asemenea, duşmănoasă şi rea, dar n-o văd ca ucigaşă.

— Toată lumea e suspectă, Cat. Şi toată lumea e capabilă de crimă.

— Nu pot să cred.

— Am arestat odată o fetiţă de treisprezece ani care şi-a ucis mama în somn. Motivul? Mamă-sa o pedepsise pentru că se machiase prea strident. Era o puştoaică dulce, cu aparat dentar şi un poster cu Mickey Mouse pe peretele din dormitor. Ucigaşii pot avea orice formă şi mărime. Ăsta de acum e uns cu toate alifiile.

— Dacă există, într-adevăr, un ucigaş.

El le aruncă o privire celor trei tăieturi din ziare.

— Ar trebui anunţat Departamentul Justiţiei.

Era un gând liniştitor. Probabil că el găsea că este o problemă mai serioasă decât o lăsa să creadă.

— Ce-ar putea face?

— Să numească un detectiv care să facă cercetări în legătură cu aceste morţi.

— Asta ar însemna mult timp şi multă birocraţie, nu?

— N-am auzit niciodată de vreo afacere cu guvernul federal care să nu se rezolve repede.

— Până atunci, aniversarea transplantului meu e peste aproximativ o lună, spuse ea încercând să zâmbească. Am impresia foarte clară că sunt următoarea pe lista lui. Sau a ei.

Alex luă necrologul şi îl reciti.

— Vrea să fie prins. Altfel nu ţi-ar fi trimis astea. Există un motiv la baza acestor crime, dar nu o face instinctiv sau de plăcere. E hotărât şi, totuşi, ştie că nu e bine. Imploră să fie oprit.

— Sper doar să-l putem opri la timp.

— Ai folosit pluralul?

— Nu pot s-o fac singură, Alex. Nu am nici relaţiile, nici experienţa necesare. Tu le ai.

— Micul dejun e din ce în ce mai scump, spuse el înclinându-şi capul. Şi dacă refuz?

— Nu cred că o să refuzi, pentru că a mai rămas mult spirit poliţienesc în tine. Ai jurat să aperi şi să serveşti. Nu cred că legământul ăsta a luat sfârşit în clipa în care ai renunţat la insignă. Nu m-ai fi refuzat nicii dacă aş fi fost o străină. Şi, dacă aş muri în chip misterios, nu ţi-ai ierta-o niciodată.

El fluieră uşor.

— Joci murdar.

— Învăţ, spuse ea cu candoarea ei caracteristică. Eşti ultima persoană căreia i-aş cere ajutorul. Nu mi-a fost uşor să vin aici. Dacă aş fi avut altă posibilitate, aş fi ales-o pe aceea. Din păcate, tu eşti singura.

El se gândi mai puţin de zece secunde.

— Bine. O să fac ce pot. De unde propui să începem?

— De aici, din Texas.

Era evident că nu se aşteptase la un răspuns atât de categoric la o întrebare retorică.

— De ce?

— N-am mai spus asta, zise ea şovăitoare. Am o idee în legătură cu originea inimii mele. În seara transplantului, am auzit o asistentă spunând că mi se aducea din acest stat. Totdeauna am trăit cu convingerea că inima mea a venit de aici.

Încercând să pară un gând ulterior, adăugă:

— Poate asta m-a şi atras aici. El se aplecă puţin.

— Ai aruncat multe momeli dulci în dimineaţa asta şi nu pot să nu muşc. Dar ce vrea să însemne această ultimă afirmaţie? Că ai fost atrasă de Texas fiindcă donatorul tău a trăit aici?

Ea scutură din cap, nervoasă.

— Dean a zis că un asemenea transplant spiritual e imposibil.

— Şi tu ce spui?

— Sunt de aceeaşi părere.

El îşi arcui o sprânceană, arătând că sesizase absenţa convingerii din glasul ei.

— Dar e un subiect interesant de discutat, nu?

— Poate o să-l discutăm odată. Dar acum, trebuie să-l găsim pe urmăritor. Referirea la Texas e singurul indiciu pe care îl am.

— Foarte bine. Procedeul standard e să porneşti cu ce ai.

— Mai e ceva, Alex. Am încercat să aflu dacă familia donatorului meu a făcut vreo tentativă de a mă contacta.

— Zău? Întrebă el surprins. Dar mi-ai spus că n-ai vrut să ştii niciodată nimic despre donator.

— Nu mai am de ales. Se caută în dosare. O să te anunţ ce şicum, dacă se descoperă ceva.

— Bine. Între timp, o să încep din Texas în afară. O să văd dacă pot să aflu ceva şi despre morţile astea accidentale. S-ar putea să existe şi alt numitor comun în afară de faptul că au suferit transplanturi. Dar nu-ţi promit nimic.

— Ţi-aş fi recunoscătoare pentru orice ai afla, spuse -ea ridicându-se şi apoi adăugă arătând spre frigider: A mai rămas mâncare. Poţi să te serveşti.

El o conduse până la uşă.

— Nu pleca încă.

— Ne-am încheiat afacerile.

— Dar nu şi discuţia noastră.

— Nu există nici o discuţie, Alex. Am căzut de acord că eşti un ticălos şi acum ştii care e părerea mea faţă de sex ca divertisment.

— N-am vrut să...

— Totuşi, un lucru nu-l înţeleg, îl întrerupse ea. De ce mi-ai spus-o atât de repede? Ai fi putut să mă duci cu vorba la nesfârşit. De ce ai stricat totul pentru tine însuţi? Te-ai simţit deodată cu conştiinţa încărcată? Arnie a ameninţat cumva că-ţi reţine cecurile dacă nu eşti cuminte?

Ân loc să răspundă întrebărilor ei usturătoare, el îşi strânse maxilarul.

— Ştii vorba „Ai grijă ce-ţi doreşti”? Ei bine, eu mi-am dorit să mă culc cu tine. Mi-am dorit să fie ceva extraordinar. Şi a fost. Dar am primit mai mult decât m-aş fi aşteptat. Ceea ce m-a înspăimântat. Nu ştiam ce să fac, spuse el atingându-i colţul gurii cu vârful degetului mare. Şi nici acum nu ştiu.

Capitolul treizeci şi cinci.

— Deci, asta-i situaţia. Am vrut să ştiţi şi voi.

Cat le explicase totul lui Jeff Doyle şi, lui Bill Webster şi acum tăcu aşteptându-le reacţiile” În biroul lui Webster era linişte, aflându-se departe de activitatea haotică din redacţia de ştiri.

Ea şi Jeff stăteau unul lângă altul pe o canapea din piele de culoarea untului, iar directorul postului de televiziune pe un fotoliu asortat. Totuşi, calmul lui era înşelător. Era vădit tulburat de ceea ce le spusese Cat.

— Şi acest detectiv...

— Hunsaker.

— S-a spălat pe mâini?

— Mai mult sau mai puţin, spuse Cat. Mai ales când banca de organe m-a informat că familia donatorului meu n-a încercat niciodată să mă contacteze.

Rezultatul cercetărilor o dezamăgise şi o bucurase, în acelaşi timp - bucuroasă pentru că nu trebuia să aibă de-a face cu aspectele personale ale donatorului, dar dezamăgită, pentru că nu înregistra nici un progres în identificarea celui care o urmărea.

— Indiferenţa locotenentului Hunsaker era exasperantă, continuă ea. Dar când i-am spus lui Alex despre asta, n-a fost deloc surprins. Până nu se comite o crimă, ce poate face poliţia? Nu există nici o bază pentru o arestare, chiar dacă am şti pe cine să arestăm, ceea ce nu ştim.

— Bine, dar trebuie să se poată face ceva, insistă Jeff.

— Facem ce putem, le spuse ea. Alex mai are ceva cunoştinţe la Departamentul de Poliţie din Houston, foşti colegi care vor căuta cu ajutorul computerelor şi alte chestii de genul asta. Are posibilităţi pe care un cetăţean obişnuit, ca mine, nu le are, spuse ea zâmbind uşor. Uneori uită să spună că nu mai e poliţist. Oamenii vorbesc cu el. E capabil să intimideze.

— Ai încredere în el? o întrebă Bill. Ea îl privi cu duritate.

— De ce n-aş avea?

El arătă spre dosarul în care se aflau copiile tăieturilor din ziare, necrologul şi plicurile în care acestea fuseseră expediate.

— Cred că astea sunt suficiente pentru a te face să-l priveşti cu suspiciune pe orice necunoscut care-ţi apare deodată în viaţă.

— Alex Pierce nu e un necunoscut pentru nimeni, remarcă Jeff.

— Ce ştii despre el, Cat? insistă Bill. În afară de ce e aparent şi anume faptul că e atrăgător fizic.

— Nu-mi place insinuarea ta, Bill. N-am căzut leşinată în faţa unui chip frumos. N-am fost orbită de dorinţă.

— Nu te supăra. N-am vrut să spun decât...

— Ai vrut să spui că femeile gândesc cu inima, nu cu capul. Noi suntem sexul slab şi nu suntem în stare să recunoaştem un lup cu blană de oaie.

Ofensată, se ridică de pe canapea, ducându-se la fereastră, de unde privi maşinile ce treceau cu viteză pe şosea. Îşi lăsă timp să se liniştească înainte de a se întoarce.

— Îmi pare rău, Bill. Ţi-ai exprimat îngrijorarea faţă de siguranţa mea şi eu am sărit ca arsă.

El nu vru să-i audă scuzele.

— Eşti extrem de tensionată. Te afectează cumva fizic?

— În afară de câteva nopţi nedormite, nu.

— Am putea suspenda programul câteva săptămâni, până se rezolvă totul.

— Sunt sigur că Sherry ar înţelege, spuse Jeff secondându-l pe Bill.

— Nici vorbă. Nu va avea loc nici o modificare a stilului meu de viaţă. Programul meu va rămâne neschimbat. N-o să-l las pe nebunul ăsta să-mi dirijeze existenţa.

— Dar dacă stresul devine un risc pentru sănătate...

— Mă simt minunat. Inima mea n-are nimic. Jur, spuse ea ducându-şi mâna la piept. Dar, haideţi să lămurim o problemă. Viaţa mea personală rămâne neschimbată, aşa că vă rog să vă ţineţi pentru voi părerile în legătură cu Alex. Am nevoie de ajutorul lui. Asta e.

După aceea se duse la dulapul pe care secretara lui Bill pusese un serviciu de cafea.

— Mai doreşte cineva? Îi întrebă ea, dar ei refuzară. Cat îşi puse o ceaşcă, încet, amintindu-şi fără să vrea de ultimele clipe petrecute la uşa casei lui Alex, când el îi spusese clar că încă o mai dorea. Încercase să o sărute, dar ea plecase înainte să dea o şansă hormonilor să i tulbure judecata. Insinuările lui Bill nu erau prea departe de realitate şi, poate, tocmai de aceea reacţionase atât de impulsiv.

Acum, când se întoarse spre asociaţii ei şi-l alungă pe Alex din minte, spuse cu un amuzament prefăcut:

— Se pare că cineva e hotărât să-mi reducă la tăcere tic-tac-ul.

— Nu cred că e ceva amuzant, spuse Jeff încruntat, ceea ce nu prea se potrivea cu chipul lui copilăros.

— Sunt perfect de acord, Jeff, zise Bill frecându-şi palmele asemeni unui general pregătit să-şi expună planul de luptă trupelor. O să dau ordin ca nimeni să nu fie primit în clădire fără o programare anterioară şi atunci abia după ce arată ceva acte de identitate. Cat, de acum încolo cineva te va însoţi la maşină şi de acolo până la intrarea în clădire.

— Bill, asta e...

— Să n-aud discuţii. Jeff, când pleacă pe teren pentru înregistrări, ai grijă ca unul din paznici să o însoţească. Îi găseşti un loc în camioneta echipei, N-ar fi bine să poarte cineva armă?

— Bună idee, domnule Webster, spuse Jeff ignorând protestul lui Cat, care oftă şi îşi dădu ochii peste cap, dar Bill rămase ferm pe poziţie.

Când se ajunse la ideea de a posta pe cineva de pază timp de douăzeci şi patru de ore la ea acasă, se împotrivi categoric.

— Absolut, nu.

— Pe cheltuiala companiei, îi spuse el. Eşti o persoană importantă. Nu ne dăm în lături de la nimic pentru a te proteja.

— Nu sunt un obiect de artă, spuse ea. Sunt o simplă persoană. Refuz ca o gorilă numai muşchi şi îmbrăcată într-un costum ieftin, să mi se învârtă toată ziua prin casă. N-o să trăiesc ca o prizonieră în propria mea locuinţă. Dacă insişti în ideea asta, o să-mi iau o cameră la un hotel şi nimeni n-o să ştie unde sunt. Vorbesc foarte serios, Bill. N-o să-i dau şi mai multă satisfacţie acestui maniac.

După câteva minute de discuţii aprinse pe acea temă, el cedă, în cele din urmă, dar îmbufnat. Peste alte câteva clipe, Jeff şi cu ea plecară.

— Nu încearcă decât să te protejeze, Cat, îi spuse Jeff în timp ce coborau cu liftul până la etajul unu.

— Îi apreciez efortul, dar nu trebuie să exagerăm. Locotenentul Hunsaker ar putea să aibă dreptate. Poate că mi-am închipuit totul şi isteria mea a devenit molipsitoare.

— N-ai fost isterică niciodată, zise el ieşind în urma ei din lift. O luară apoi la dreapta, spre redacţia de ştiri.

— Poate că isterie e un cuvânt prea puternic. Las, totuşi, ca nişte scrisorele aiurite să mă înspăimânte.

— Domnul Pierce nu le-a socotit nişte aiureli.

— E romancier, Ar fi trebuit să ştiu că n-am la ce să mă aştept de la el. Are o imaginaţie mult prea bogată. Creează nebunie şi măcel în mod normal. Mia luat ideile vagi şi le-a transformat într-un scenariu plin de suspans care va da naştere unui film senzaţional.

— Bună idee. Poate îl scriu chiar şi îl vând la Hollywood. Ea şi Jeff se întoarseră brusc când auziră glasul lui Alex.

— Dar numai dacă promiţi să joci rolul principal, îi spuse el lui Cat. Salut, Jeff.

Amândoi erau surprinşi să-l vadă. Cat îşi reveni prima.

— Nu te aşteptam.

Vorbiseră de câteva ori la telefon din dimineaţa când ea îi pregătise micul dejun, dar nu se văzuseră, în ultimele câteva zile el fusese la Houston şi nu o anunţase că se întoarce.

— Am descoperit ceva ce cred că merită atenţie.

După-amiază am o întâlnire cu un tip care a acceptat să stea de vorbă cu mine. Poate nu e nimic, dar ţi-am promis că o să te ţin la curent cu fiecare evoluţie a lucrurilor.

Ea se întoarse spre Jeff.

— Care e programul pentru după-amiază?

— Plin, spuse el privindu-l ţintă pe Alex.

— Nimic ce nu poate fi reprogramat? Întrebă ea. Jeff scutură din cap.

— Stai puţin, Cat, zise Alex. Nu-ţi modifica programul. Tu nu mergi nicăieri.

— Ba da. Merg cu tine.

— Nu-i o idee bună. O să te anunţ dacă şi când o să aflu ceva.

— Nu-mi convine. O să-mi pierd minţile aşteptând. Merg cu tine.

— N-o să fie plăcut şi s-ar putea să fie chiar periculos.

— La fel o să fie şi stând liniştită şi aşteptând să fiu atacată de un maniac. Vin cu tine imediat după ce îmi iau medicamentele, spuse ea pornind spre birou, după care se întoarse. Dacă pleci fără mine, o să plăteşti.

Âl lăsă să aştepte afară. Jeff luă mesajele de la secretara temporară care îi luase locul Melinei şi i le puse pe birou.

— A sunat Sherry.

— În legătură cu ce? Întrebă ea punând medicamentele la loc în sertar şi încuind.

— N-o să-ţi placă.

Ea se îndreptă şi îl privi. Jeff se încruntă şi îi puse un carneţel pe birou.

— Michael a fost redat în custodia părinţilor.

— Oh, Doamne.

— Avocatul lor l-a convins pe un idiot de procuror să retragă acuzaţiile. George Murphy a scăpat iar de puşcărie.

Cat parcă văzu chipul dulce al băieţelului şi simţi şi furie şi nelinişte la gândul că era chinuit atât fizic, cât şi emoţional.

— De ce anume e nevoie ca să-l scoatem de acolo? De o dezmembrare? Cum a putut asistenta socială să lase să se întâmple aşa ceva?

— Sherry a promis că se va ocupa personal de acest caz. Încă o dovadă de violenţă şi îl scoate de acolo.

— Nu poate sta sub acoperişul lor zi şi noapte, spuse Cat abătută.

— Asistenta socială a zis că Michael a fugit în braţele mamei lui când a văzut-o. A spus că ea l-a îmbrăţişat şi a plâns, acoperindu-i faţa cu sărutări. Erau extrem de fericiţi amândoi.

— Sper să supravieţuiască fără prea multe cicatrici. Toţi copiii sunt deosebiţi, dar Michael are ceva...

Vocea i se frânse. Când îşi dădu seama că trecuseră câteva clipe, se dezmetici şi se uită la Jeff.

— Altceva?

— Domnul doctor Spicer a sunat de la Los Angeles şi a spus să-i dai un telefon cât mai curând posibil.

— Îl sun diseară.

— Mai bine fă-o acum. Secretara a spus că părea agitat.

— Bine. Spune-i să-mi facă legătura. Între timp, ţine-l sub observaţie pe Alex. Nu-l lăsa să plece fără mine, chiar dacă va trebui să-l legi de scaun.

Aşteptând să i se facă legătura cu Dean, ea luă dosarul lui Michael din teancul de pe birou. Se mai uita încă la fotografia lui când secretara o sună să-i spună că Dean era pe fir.

— Bună! spuse ea cu o falsă veselie. Mă bucur să te aud.

— Ce faci?

— Bine.

— Nu prea se pare.

— Am primit o veste proastă, zise ea şi îi povesti pe scurt despre Michael. Probabil că avocaţii au căzut la învoială în faţa unei beri, fără să se gândească prea mult, poate chiar deloc, la viaţa lui Michael.

Ânchise dosarul.

— Destul despre asta. Tu eşti, însă, glasul raţiunii într-o lume nebună.

— Nu trage concluzii pripite.

— Hopa. Altă veste proastă? Nu cred că mai pot suporta aşa ceva pe ziua de azi. Nu putem amâna?

— N-ar trebui.

— Atunci spune-mi direct. Nu prea am timp. De fapt, tocmai plecam.

— E în legătură cu Alex Pierce. Inima îi tresări în piept.

— Ah, ce-i cu el?

— Bine că nu te mai vezi cu el. Tocmai voiam să mă conving că nu i-ai spus nimic despre tăieturile alea din ziare.

Ea ezită o clipă, după care zise încet:

— Adevărul e că i-am spus. Face nişte cercetări pentru mine.

— Nu se poate!

— M-am gândit că având experienţă de poliţist...

— Nu e de încredere, Cat.

Ea nu voia să discute din nou despre acel lucru. Cel puţin nouăzeci la sută din neîncrederea lui Dean era bazată pe gelozie.

— Am avut nevoie de părerea lui de profesionist, aşa că mi-am luat inima în dinţi şi i-am cerut-o. El a fost de acord să mă ajute să-mi găsesc anonimul înainte să mor în vreun accident stupid.

— Ascultă-mă, Cat, spuse el coborându-şi glasul. Am făcut unele verificări în legătură cu domnul Pierce. S-au omis foarte multe lucruri în biografia de pe coperţile cărţilor lui.

— Ai făcut verificări? De ce?

— Nu te înfuria.

— Înfuriat e puţin spus. Clocotesc, Nu sunt un copil, Dean, şi tu sigur nu eşti tutorele meu.

— Eh, cineva trebuie să fie. Te-ai culcat cu tipul ăsta fără să ştii nimic despre el.

— Am ştiut că vreau să mă culc cu el, spuse ea tăios. După câteva momente de tăcere ostilă, el îi spuse:

— Ar mai trebui să ştii ceva, un lucru la care ar trebui să te gândeşti data viitoare când o să-ncerce să te atragă în patul lui.

Făcu o pauză din nou, de data aceasta pentru efect.

— Alex Pierce e un ucigaş cu sânge rece.

Capitolul treizeci şi şase.

Alex conducea bine, strecurându-şi maşina sport printre celelalte cu viteză şi îndemânare. Consola era îngustă, fotoliile joase şi adânci, creînd intimitate. Ea era conştientă de el ca de o intoxicaţie a pielii care o mânca în permanenţă. Cu cât îi dădea mai multă atenţie, cu atât devenea mai insuportabilă.

— Eşti neobişnuit de tăcută, spuse el depăşind un camion.

— Pisica mi-a mâncat limba.

— Interesant.

— Hmm.

— S-a întâmplat ceva?

— Altceva decât faptul că un maniac vrea să-mi oprească inima? Nu, nimic în afară de asta, spuse ea expirând şi dându-şi pe spate câteva bucle rebele. Dar nu prea am chef să fac conversaţie, atâta tot.

— Foarte bine.

Âşi rezemă încheietura mâinii drepte de volan şi se concentră asupra drumului. Cat se mustră pentru faptul că era îmbufnată. După ce primise vestea şocantă de la Dean, ieşise şi îl găsise pe Alex flirtând cu Melia.

— Asta-i tipa, da? o întrebase el în timp ce se îndreptau spre ieşire.

— Da.

— Pare inofensivă.

Cat îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ah, te-a fermecat. Nu uita, însă, că mi-a aruncat medicamentele care mă ţin în viaţă.

— Mă-ndoiesc că ar fi un înger. Numai că nu mi-a dat impresia că ar fi o criminală. Ştii unde a lucrat înainte?

— Nu.

— Nu ştii nimic despre ea?

— Nu.”

— O să fac unele verificări. „Sunt convinsă”, îşi spuse Cat.

Deci, pe lângă faptul că era înnebunită de spaimă, mai era şi geloasă. După tot ce îi spusese Dean în legătură cu Alex, cum mai putea fi geloasă pentru că acesta flirta cu Melia? Începuse să gândească aiurea.

Âşi continuară drumul în linişte o perioadă, după care ea spuse:

— Nu mi-ai spus unde mergem.

— Într-un orăşel la vest de Austin. E un ţinut deluros. Ai mai fost pe acolo? o întrebă el şi ea scutură din cap. E frumos. O să-ţi placă.

— Asta nu-i o excursie de plăcere.

— Ar fi fost mult mai bine pentru noi.

Se apropiau de Austin dinspre sud pe Interstate 35, dar Alex o luă spre vest pe o autostradă care ocolea oraşul. După încă o jumătate de oră de mers, trecură prin orăşelul Wimberly. În ultimii douăzeci de ani, liniştea şi splendoarea împrejurimilor atrăseseră diverşi meşteşugari. În weekend-un, pieţele de

vechituri făceau ca populaţia să se tripleze. După plecarea turiştilor, însă, viaţa îşi reîncepea ritmul lent pentru încă o săptămână.

Dincolo de semnul care indica ieşirea din oraş, Alex apucă pe un drum de ţară paralel cu malul abrupt al lui Blanco River.

— Ce fel de pomi sunt aceştia care cresc în apă? Întrebă Cat.

— Chiparoşi.

— Ai dreptate. Sunt foarte frumoşi.

— M-am gândit să cumpăr ceva pământ pe aici. Să construiesc o casă.

— Şi ce-ţi lipseşte?

— Iniţiativa, bănuiesc.

Drumul se îngustă şi deveni accidentat. Maşina ridică în urmă un nor de praf amestecat cu pietriş. În cele din urmă, opriră în dreptul unei clădiri care se afla la o oarecare distanţă de drum, înconjurată de aluni. Construcţia era situată pe malul abrupt, iar la douăzeci de yarzi dedesubt curgea o apă limpede şi repede.

Clădirea nu se afla la înălţimea peisajului din jur, ci arăta de-a dreptul groaznic. Pereţii din tablă erau ruginiţi. Pe zidul dinspre nord era pictat un craniu cu două oase intersectate. Un steag confederat zdrenţuit şi prăfuit atârna moale în aerul nemişcat. Nu exista nici o fereastră, nu scria nimic, doar o reclamă pentru bere se stingea şi se aprindea deasupra intrării. Două camionete şi o motocicletă Harley-Davidson se aflau parcate afară.

Cat tocmai era gata să facă o remarcă în glumă referitoare la aspectul oribil al clădirii, când Alex intră în parcare. Roţile făcură pietrişul să scârţâie şi el opri lângă motocicletă.

— Cred că glumeşti.

— Trebuie să taci, spuse el şi, întinzându-se peste ea, deschise compartimentul pentru mănuşi şi un revolver mic fu gata să-i cadă în poală. Alex îl luă, îl verifică să fie încărcat şi apoi îl închise la loc.

— Ţi-am spus că n-o să fie plăcut, zise el. Spune un cuvânt şi plecăm.

Ea aruncă o privire îndoielnică spre intrare, după care se uită din nou la el.

— Nu. Dacă e cineva acolo care ne poate lămuri, vreau să aud ce are de spus.

— Foarte bine. Dar trebuie să taci şi să mă asculţi, indiferent ce s-ar întâmpla. Altfel, dacă începi să trăncăneşti, s-ar putea să nu fii singura rănită. Ai priceput?

Ei nu îi plăcea deloc că trebuia să se supună. Deschise portiera furioasă, dar el o apucă de braţ.

— Ai priceput?

— Am priceput, spuse ea pe acelaşi ton tăios.

Se apropiară amândoi de intrarea aceea îngrozitoare. Înainte să treacă pragul, ea spuse:

— Dacă ai fi ştiut, aş fi venit îmbrăcată mai adecvat. Cu haine de piele şi lanţuri, de exemplu.

— Altă dată, spuse el deschizând uşa. Ar fi bine dacă te-ai putea preface puţin colţuroasă.

— Să mă prefac?

Atmosfera din interior era atât de rece şi de neplăcută, încât aproape că era palpabilă. Câteva clipe ea nu desluşi nimic, dar probabil că ochii lui Alex se obişnuiră mai repede, căci o împinse într-un separeu de lângă perete, după care o lăsă şi se duse la barr.

Barmanul era un grăsan cu ochi răutăcioşi şi o barbă neagră şi încâlcită care îi ajungea până la jumătatea pieptului. Braţele, care păreau nişte trunchiuri de copaci păroase, şi le ţinea încrucişate peste burta imensă. Mesteca un băţ de chibrit şi urmărea o partidă de popice la televizorul alb-negru fixat într-un colţ deasupra barului.

— Două beri, spuse Alex. De oricare aveţi.

Omul îl privi câteva clipe nemişcat. După aceea, ca pentru a le cere sfatul, se uită la ceilalţi doi consumatori care stăteau la barr. În cele din urmă", scuipă băţul de chibrit, luă două halbe într-o mână şi le umplu de la robinet.

Alex îi mulţumi, plăti şi se întoarse în separeu, unde se aşeză lângă ea.

— Fă-te că sorbi.

— N-or să-şi dea seama că nu bem?

— Ştiu că n-am venit să bem.

— Atunci, înseamnă că ei ştiu mai multe decât mine. De fapt, ce căutăm aici?

— Deocamdată, aşteptăm, spuse el şi, luând-o pe după umeri, o trase mai aproape.

Ca şi cum s-ar fi giugiulit, îşi lipi buzele de urechea ei prin păr.

— N-o să las să ţi se întâmple nimic rău. Ţi-o jur.

Ea încuviinţă, dar le aruncă o privire îngrijorată celorlalţi doi clienţi, care se răsuciseră puţin pe scaunele lor înalte şi se uitau la ea şi la Alex, mormăind între ei.

Un al treilea client, pe care abia atunci îl observă, se afla la jocul video, în celălalt capăt al barului. Nu îi vedea decât spatele. Era atât de slăbănog, încât şezutul nici măcar nu i se distingea în blugii murdari. Avea un păr drept şi nespălat care îi ajungea până la omoplaţii osoşi. Părea să joace mai degrabă din plictiseală, decât din dorinţa de a câştiga.

Când ultima rachetă i se prăbuşi cu un şuierat puternic şi ascuţit, se întoarse, duse o sticlă la gură şi se îndreptă spre barr. Îi privi curios, după care se trânti pe un scaun înalt şi îşi îndreptă atenţia asupra turneului de popice.

— Cât trebuie să... şopti Cat.

— Şşş.

— Dar vreau să ştiu.

— Ţi-am spus să taci şi să laşi totul în seama mea!

Tonul răstit al lui Alex o uimi, reducând-o la tăcere, îl privi cum înjură printre dinţi şi se uită nervos la ceilalţi clienţi şi la barman. Luă o înghiţitură de bere şi, după ce îi aruncă o privire de avertisment, ieşi din separeu.

Cat îl văzu apropiindu-se de slăbănog. Mai ceru două beri şi se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Ăăă, scuză-mă. Eşti cumva Petey? Îl auzi Cat întrebând încet. Slăbănogul nu-şi luă ochii de la ecranul televizorului.

— Ce vrei?

Alex se aplecă spre el şi murmură ceva ce Cat nu auzi. Petey pufni.

— Ce, mă crezi tâmpit? Dumnezeule, spuse el uitându-se la ceilalţi doi şi îşi dădu ochii peste cap.

Barmanul râse uşor.

— Hai, cară-te, îi spuse Petey lui Alex, făcând un semn din cap spre uşă.

— Hei, am...

Petey se răsuci şi urlă ca o pisică sălbatică ce fusese călcată pe coadă.

— Dispari dracu’ din faţa mea, omule. Scrie clar pe tine bucluc.

— Doar nu crezi că-s poliţist! exclamă Alex.

— Puţin îmi pasă ce eşti. N-avem ce discuta, zise el întorcânduse iar spre televizor.

Alex, părând disperat, îşi şterse palmele de blugi.

— Dixie a zis...

Petey întoarse capul atât de iute, încât aproape că îl izbi pe Alex cu părul peste obraz.

— Îl cunoşti pe Dixie? La dracu’, de ce n-ai zis aşa? Tu eşti...

— Nepotul.

— La dracu’, spuse Petey făcându-i semn barmanului. Mai dă-mi una. Aşteptă până primi halba, după care îi făcu semn lui Alex să le ia pe ale lui şi se îndreptă spre separeu. Petey se aşeză în faţa lui Cat.

— Salut, Roşcato, spuse el privind-o şi sorbind cu zgomot spuma. E femeia ta? Îl întrebă el pe Alex.

— Da.

Cat rămase tăcută cât timp Petey şi Alex povestiră despre unchiul Dixie. Glasurile lor scăzură treptat până când Alex spuse:

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să mă vezi.

— Vai de fundu’ meu dacă se află că nu eşti cine zici că eşti.

— Ştiu, spuse Alex sumbru. E ceva important, altfel nu-l rugam pe unchiul Dixie să aranjeze totul.

— Vreţi să-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba? Întrebă Cat.

— Stai liniştită, scumpo, spuse Petey întinzând mâna peste masă şi mângâindu-i obrazul.

Ea îl plesni peste mână şi el începu să râdă, fluturând-o în aer de parcă şi-arfi fript degetele pătate de nicotină.

— Mereu spun, temperament ca focu', în pat ca focu'.

— Termină, da? Îi spuse Alex lui Cat, destul de tare încât să audă şi ceilalţi. Mai veniseră doi clienţi, un bărbat care părea foarte dur şi o femeie care părea şi mai dură decât el. Spre amuzamentul tuturor, ea schimba insulte amicale, dar obscene, cu barmanul.

— Ţi-a spus Dixie despre ce aş vrea să vorbim? Întrebă Alex încet, iar Petey încuviinţă.

— Parcă a fost ieri. Nu-i ceva de care să uiţi, nu? Cu vreo patru ani în urmă, un membru al bandei a căzut sub roţile unui camion. Practic, i-a retezat capu'.

Cat îşi ţinu respiraţia. Petey se uită la ea şi apoi la Alex.

— Eşti sigur că-i liniştită? Întrebă el îngrijorat.

— E liniştită. Continuă.

— I se zicea Sparky. Nu-i ştiu numele adevărat. Era un tip serios. Citea tot timpu'. Poezii, filozofie, rahaturi din astea. Avea multă şcoală. Era de pe undeva din Est, cred. Bănuiesc că bogat, fiindcă avea maniere din alea, ştii?

— Ce căuta cu banda?

— Poate că mămica şi tăticu' s-au şucărit pentru ceva şi i-au dat cu picioru'. Sau şi-o fi prins gagica în pat cu prietena ei. Cine ştie? zise Petey ridicând din umerii osoşi. Oricum, a renunţat la numele adevărat, a venit în Texas şi ne-a găsit pe noi. Era foarte calm. Toată lumea îl plăcea. În afară de Cyc. De la-nceput s-au luat în coarne.

— Cyc? Întrebă Cat.

— Şefu' bandei. Îşi spunea Ciclopu' fiindcă avea un ochi de sticlă.

— Şi de ce s-a certat cu Sparky? Întrebă Alex.

— De ce altceva? Din cauza unei tipe mişto pe nume Kismet. Fusese gagica lu' Cyc înainte să apară Sparky. S-au plăcut imediat. Cred că era ceva ca lumea între ei. Le plăcea sexul, normal, da' cred că era mai mult decât atât. Chestiile astea se simt, ştii? Oricum, Cyc era şucărit rău de tot. Ciudat, zise el apoi coborând şi mai mult glasul. Cyc bănuia că Sparky se droga, da' el n-o făcea prea mult. O ţigară cu marijuana când şi când. Nimic grav.

— Se droga chiar?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Ce a dus la accidentul în care a murit?

— Cyc a dat faliment. Sparky a sărit la bătaie şi a câştigat. A luat-o pe Kismet pe motocicletă şi au şters-o. Dar Cyc s-a luat după ei. A fost o urmărire îngrozitoare. Probabil că Sparky avea vreo nouăzeci, poate şi mai bine, când s-a izbit de camion, fiindcă n-am mai văzut aşa ceva nici înainte, nici după aia.

Părul lui slinos abia se clinti când clătină din cap.

— Dumnezeule. M-am luat după ei. Mi-am închipuit că Cyc o să-l omoare, da’ camionu’ ala i-a luat-o înainte. Sparky era într-o baltă de sânge pe şosea.

Cat se cutremură, dar tăcu.

— Ăia de la salvare au adunat toate rămăşiţele şi le-au încărcat în ambulanţă. Ne-am dus cu toţii la spital. Ca să-i salveze viaţa, Sparky a împins-o pe Kismet de pe motocicletă chiar înainte de ciocnire. Era rănită, cu câteva oase rupte, învineţită şi de nerecunoscut. Cyc reuşise să evite camionul, da’ motocicleta îi fugise de sub el. Şi el era lovit, da’ conştient. Un tip de la urgenţă ne-a zis că Sparky era un donator de organe şi voia să ştie cum să ia legătura cu rudele lui. Noi am zis că nu ştiam ca Sparky să aibă familie. A zis ceva despre un presupus... aăă... cineva care să le dea voie să ia organele.

— Presupus consimţământ, spuse Cat încet.

— Da, aşa, da’ a vrut ca unu’ din noi să-şi dea acordu’. Toţi am hotărât că, din moment ce Cyc era şefu’, el trebuia să ia hotărârea. Şi Cyc a zis „Sigur. Scoateţi-i inima nenorocitului şi, din partea mea, puteţi s-o aruncaţi la câini.” Ceea ce cred că au şi făcut.

Fiindu-i sete după acel monolog, Petey îşi bău berea cu zgomot înainte să continue:

— Kismet a stat fără cunoştinţă vreo două zile, da’ când şi-a revenit, a fost îngrozitor de furioasă. Întâi pentru că Sparky nu mai era şi, pe urmă, pentru că „Cyc i-a lăsat să-l mutileze înainte să fie îngropat. Cyc i-a spus că tipu’ nu mai avea cap, aşa că, ce mai conta? Da’ ea a fost înnebunită, oricum.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebă Cat. El clătină din cap.

— Banda s-a dezmembrat după aia. Inima noastră nu mai era, spuse el râzând şi dezvelind nişte dinţi galbeni şi ascuţiţi, care îl făceau să semene cu un şobolan prietenos. Eu ţi-am spus povestea, îi zise el lui Alex. Îmi spui şi tu de ce te-a interesat?

— Ei i s-a făcut un transplant de inimă.

Privirea lui Petey se aţinti din nou asupra lui Cat cu şi mai mult interes.

— Nu mai spune. Ce chestie. Crezi că ai inima lu’ Sparky? Cat nici nu trebui să stea pe gânduri.

— Nu, ştiu că n-o am.

Capitolul treizeci şi şapte.

— Am crezut că n-ai aflat nimic despre donatorul tău, zise Alex.

— Aşa e. Dar chiar şi fără raportul agenţiei, aş fi ştiut că nu Sparky a fost donatorul meu.

Cat se întoarse atunci spre Petey, care stătea cocoşat şi asculta.

— ”N-am primit inima prietenului tău, spuse ea strângând pumnul. Aveam nevoie de o inimă cam atât de mare. Sunt prea măruntă ca să am inima unui bărbat solid.

Petey îşi dezveli din nou dinţii îngălbeniţi, zâmbind.

— Sparky nu era solid.

— Poftim?

— Crezi că nu m-am gândit la dimensiunea inimii înainte să urmez firul ăsta? mormăi Alex, după care se uită la Petey. Spune-i ce i-ai zis şi unchiului Dixie.

— Sparky era mic de statură, spuse el. Toată lumea râdea de el din cauza asta, mai ales Ciclopu'. În spatele lui, Ciclopu' zicea mereu că nu ştia cum unu' cu o sculă cât un pix ca Sparky putea s-o facă fericită pe Kismet. Chestia e că Sparky avea o sculă ca un cal de curse. Ce-i lipsea în înălţime, recupera în departamentu' ăsta.

— Cât de mare era?

— Cel puţin douăzeci şi cinci de centimetri, răspunse el cât se poate de serios.

Cat clătină din cap.

— Cât de înalt era?

— Ah, de vreun metru şaizeci şi ceva.

— Solid?

— La naiba, nu. N-asculţi ce zic, doamnă?

— Rareori, spuse Alex sec.

— Ţi-am spus că era mic. Totuşi, puternic şi iute, adăugă el scărpinându-se la subsuoară gânditor. Rezista într-o bătaie. L-a trântit pe Ciclop în fund, zise el şi aruncă o privire peste umărul lui Alex. Asta-i tot? Trebuie să plec, dacă mă-nţelegi.

— Îţi mulţumesc.

— Orice pentru unchiu' Dixie.

Cat privi uluită cum Alex îi dădu câteva bancnote împăturite în schimbul unei pungi de plastic cu o pulbere albă pe care o vârî în buzunarul hainei, după care se ridică şi o scoase pe Cat din separeu.

Ân loc de la revedere, Petey întrebă:

— Vă supăraţi dacă vă beau berile?

Soarele coborâse dincolo de linia copacilor de pe dealurile din depărtare. Era un amurg superb, mai ales în comparaţie cu interiorul întunecat al barului. Cat trase adânc aer în piept pentru a-şi curăţa nările de mirosul de băutură, de fum şi de trupuri nespălate.

Urcă în maşină neajutată şi lăsă geamul în jos, trăgând cu lăcomie aer curat în piept. Alex urcă la volan şi, fără să spună nimic, conduse câteva mile până opri la o intersecţie.

Cat îl urmări uluită cum scoase punguţa de plastic din buzunar, o deschise cu unghia degetului mare, îşi vârî degetul în interior şi frecă puţină pulbere pe gingia de sus.

— Ce te uiţi aşa la mine? o întrebă el privind-o. Doar nu eşti şocată. Vii de la Hollywood.

— Am cunoscut o mulţime de indivizi care făceau astfel de chestii, dar m-am ferit de ei.

— Nu vrei să-mi ţii companie? Ea îşi încleştă maxilarul.

— Nu, mulţumesc.

— Eşti sigură? Mă gândeam că, mai târziu, când ajungem la tine, faci puţin ceai.

— Ceai?

— Da. Şi am putea să-l îndulcim cu asta, spuse el vărsând puţină pulbere în poala ei.

Cat o privi cu teamă, după care se uită la el. Alex îi făcu cu ochiul. Ea luă puţină pulbere pe deget şi o gustă. Era zahăr pudră.

— Deşteptule, mormăi ea scuturându-şi fusta. Râzând uşor, el porni maşina din nou.

— Petey e traficant. Lucrează acoperit. De ani de zile face chestia asta. Nu m-ar mira să se drogheze şi el, dar n-ar vinde ceva real unui poliţist, nici chiar unui fost poliţist.

— Cum l-ai găsit?

— Am început să caut prin certificatele de deces şi am descoperit câteva morţi catastrofale care au avut loc în Texas în intervalul de douăsprezece ore de dinaintea transplantului tău. Accidentul ăsta de motocicletă era un punct de pornire foarte bun. După ce am verificat destul de mult, am aflat că victima a fost donator de organe. Atunci, l-am întrebat pe un fost coleg de la Departamentul de Poliţie din Houston dacă ştia de vreo agenţie care să fi infiltrat pe cineva întro bandă de motociclişti în ultimii cinci ani. S-a interesat şi l-a găsit pe Unchiul Dixie, care ar trebui să fie marele distribuitor al lui Petey, dar este de fapt numele codificat al unei unităţi speciale de narcotice de lângă Austin. Am vorbit cu şeful unităţii care nu prea voia să-mi aranjeze o întâlnire cu Petey; a fost de acord doar pentru că am fost poliţist. Am riscat luându-te cu mine, dar sper că poţi să-”ţi ţii gura şi să nu-l dai de gol.

Ea îi aruncă o privire plictisită.

— Întâlnirea ta cu Petey n-a avut nici o legătură cu traficul de droguri. De ce a trebuit să joci teatrul ăsta? Şi de ce acolo?

— Dacă ne-am fi întâlnit în altă parte şi l-ar fi văzut cineva stând de vorbă cu unul ca mine” ar fi dat de bănuit şi el nu-şi poate permite aşa ceva. Şi-ar pierde credibilitatea, relaţiile şi, poate chiar şi viaţa. A trebuit să arăt ca un derbedeu, un client obişnuit „al lui Petey.

— Să ştii că arătai chiar ca un derbedeu.

— Mulţumesc. Ţi-e foame?

Cinci minute mai târziu, se aflau faţă în faţă la o masă, în mijlocul căreia se aflau sticle „de Tabasco şi ketchup, numeroase soiuri de sosuri, sare şi piper. La tonomat cânta Tanya Tucker. În bucătărie, fripturile lor se preparau în untură.

Cat reluă discuţia de unde o lăsaseră.

— Eşti foarte adaptabil, nu, Alex? Îl întrebă ea storcând o felie de lămâie în paharul de apă, care era atât decimare, încât nu îl putea cuprinde cu mâna.

— În fosta mea profesie, era necesar să mă adaptez oricărei situaţii.

— Ai fi folosit pistolul astăzi?

— Ca să ne salvăm vieţile? Absolut. Încercând să pară nonşalantă, ea îl întrebă:

— A fost nevoie să împuşti vreodată pe cineva? El o privi îndelung şi apoi spuse:

— Când eşti poliţist, crezi că eşti pregătit pentru orice situaţie. Dar nu eşti. Când eşti luat prin surprindere, „faci ceea ce crezi că e mai bine.

Era singurul răspuns pe care avea să-l primească. Tăcu şi îşi amestecă zahărul în ceai. El fu cel care rupse tăcerea.

— Unde ai învăţat?

— Te referi la cursurile de actorie?

— Ştiu că ai fost orfană şi crescută în cămine adoptive provizorii. În afară de”asta nu mai ştiu nimic despre viaţa ta dinainte de a începe să joci în Drumuri. Unde ţi-ai petrecut copilăria?

Ea se lăsă distrasă, sperând că, dacă ea îi dezvăluia ceva din trecut, avea să se arate şi el mai dispus să facă acelaşi lucru. Ceea ce îi spusese Dean în ziua aceea o tulburase, dar nu credea că era chiar aşa cum îi dăduse Dean de înţeles. Ar fi vrut să afle varianta lui Alex în legătură cu ce se întâmplase în acea fatală zi de 4 Iulie, dar el nu i-ar fi spus dacă l-ar fi întrebat. Avea să o facă doar când găsea el de cuviinţă.

— De fapt, am crescut în Sud. Exact, spuse ea văzându-l surprins. În Alabama, mai precis. După ani de zile de cursuri, mi-am pierdut accentul.

— Cum arăta Cat Delaney?

— Slăbănoagă şi roşcată.

— În afară de asta.

Luând cuţitul, ea începu să traseze cu vârful pătrăţelele feţei de masă.

— Nu-i o poveste plăcută.

— Mă-ndoiesc că o să-mi strice pofta de mâncare.

— Nu fi prea sigur, spuse ea râzând tremurător, după care începu să-i povestească despre boala ei. Am învins cancerul, dar, timp de vreun an, am fost foarte plăpândă. Într-o zi, m-am simţit atât de slăbită, încât asistenta medicală de la şcoală s-a oferit să mă ducă acasă. Maşina tatei se afla pe alee, ceva neobişnuit pentru acea oră a zilei. Am intrat...

Chelneriţa le aduse salatele.

— Am intrat pe uşa din spate, aşteptându-mă să-mi găsesc părinţii în bucătărie. Dar în casă era o linişte mormântală. Mai târziu mi-am amintit de acea nemişcare stranie, dar în clipa aceea n-am dat prea mare atenţie şi am pornit să-mi caut părinţii.

Sângele începu să-i zvâcnească în tâmple când, cu ochii minţii, urmări acel copil dureros de slab cu un păr roşu” rebel, cu picioarele palide şi slăbănoage ivindu-se dintr-o pereche de pantaloni scurţi şi largi, cu adidaşi bleumarin noi, care înainta fără zgomot pe holul unde fotografiile sale de când era mică o priveau din ramele lor.

— Erau în dormitoruâlor.

Alex se mişcă uşor pe scaunul său. Ea îl simţi proptindu-şi coatele pe masă şi aplecându-se înainte, dar nu îşi luă ochii de la pătrăţelele feţei de masă. Mişcă lama cuţitului de-a lungul unui pătrat albastru cu concentrarea unui copil, care încerca disperat să coloreze fără să depăşească linia.

— Erau în pat. Am crezut că dorm, deşi nu era duminică. Mi-au trebuit câteva secunde până să-mi dau seama ce era roşeaţa aceea. Atunci am intrat în panică şi am dat fuga la vecini, ţipând că se întâmplase ceva oribil cu mama şi cu tata.

— Dumnezeule! şopti Alex. Ce s-a întâmplat? Jaf? Ea lăsă cuţitul să cadă pe masă.

— Nu. Tata s-a folosit de un pistol pentru a o ucide pe mama şi apoi s-a sinucis şi el.

Se uită la el cu aceeaşi sfidare cu care îi privise odată pe cei de la asistenţa socială, practic provocându-l să o compătimească.

— Următorii opt ani mi i-am petrecut prin cămine adoptive, fiind mutată dintr-o casă în alta până când am putut să-mi port singură de grijă.

— Şi ce-ai făcut?

— În legătură cu ce?

— Cu şcoala. Cu banii.

— Ţi se veştejeşte salata.

— Vorbeşte, spuse el tăind o frunză de pe care picura lapte bătut, dar nu o vârî în gură până când ea nu îşi continuă povestirea.

— După liceu, am găsit o slujbă de dactilografă la o firmă, dar nu ajungeam nicăieri. Promovările erau bazate pe vechime, nu pe merit. Era la fel de nedrept ca sistemul adopţiunilor provizorii.

— Ce era în neregulă?

— Ce nu era?

Puse jos furculiţa şi îşi flutură ambele mâini prin faţă ca şi cum ar fi vrut să şteargă ceea ce tocmai spusese.

— Uită asta. A fost o generalizare grosolană. Majoritatea părinţilor adoptivi provizorii sunt buni şi fac multe sacrificii. Conceptul e cel care trebuie schimbat.

— Copiilor nu le place să fie duşi la orfelinate.

— Ştiu.

Hotărî că mâncase destulă salată şi împinse farfuria la o parte.

— Dar un astfel de cămin e temporar şi copilul – mai ales unul de vârstă mai mare – e perfect conştient de asta. Îţi oferă o casă, dar nu e casa ta. Ţi se

permite să locuieşti acolo, dar numai pentru un timp. Eşti doar în vizită, până când creşti mai mult, sau faci ceva rău, sau se schimbă situaţia şi eşti mutat în altă parte. Înţelegi totul ca pe un mesaj care spune „Nimeni nu te place destul de mult ca să te vrea definitiv”. Şi începi să crezi că nu meriţi să fii iubit şi cobori sub aşteptările tuturor. „Credeţi că nu merit dragoste? Ei bine, poftim!” Ca să te aperi, începi să respingi oamenii şi ocaziile înainte ca ei sau ele să te respingă pe tine.

— Asta-i o analiză de adult.

— Ai dreptate. Când făceam parte din acel sistem, nu-mi dădeam seama că împlineam nişte profeţii. Eram doar o fetiţă singură, care se simţea neiubită şi nedorită şi care ar fi făcut orice pentru a atrage atenţia.

Zâmbi cu amărăciune.

— Am făcut tot felul de nebunii. Nu suportam să fiu compătimită, zise ea şi se încruntă. Şi, pe urmă, există oameni – poate chiar cu intenţii bune – care habar n-au cum să crească un copil. Mă grăbesc să adaug că asta e valabil şi pentru părinţii naturali, nu numai pentru cei adoptivi. Habar n-au că provoacă un dezastru emoţional. Un cuvânt, o privire, chiar şi un gest pot distruge respectul de sine al copilului. Oameni cărora nici nu le trece prin cap să maltrateze fizic distrug irevocabil spiritul unui copil.

— Ca, de exemplu?

— Te-aş putea plictisi ore întregi.

— Nu sunt plictisit.

Ea îl privi suspicioasă.

— Iei notiţe în gând, nu? Toate astea or să apară într-un roman, nu-i aşa? Peripeţiile lui Cat Delaney. Crede-mă, Alex, adevărul e mai rău decât îţi poţi închipui.

— Ştiu asta de când eram poliţist. Continuă. Nu schimba subiectul.

— Îmi amintesc o zi de Crăciun, spuse ea după un moment de gândire. Aveam treisprezece ani şi începusem să-mi dau seama cum funcţiona sistemul. Am învăţat să nu mă aştept niciodată la prea mult. Dar mai era un copil adoptiv în aceeaşi casă cu mine, o fată de vreo şapte ani. Cuplul respectiv mai avea o fiică de aceeaşi vârstă. Amândouă fetiţele voiau păpuşi Barbie de Crăciun. Numai despre asta vorbeau. Ca să-l câştige pe Moş Crăciun, şi-au făcut treburile, s-au dus la culcare la timp. În dimineaţa de Crăciun, fetiţa cuplului şi-a desfăcut cadoul cu păpuşa în toată splendoarea ei blondă. Era autentică, în rochiţă roz şi pantofi cu tocuri de aceeaşi culoare.

Fetiţa adoptivă a primit, însă, o biată imitaţie. Ceea ce a înţeles a fost că niciodată nu avea să fie la acelaşi nivel cu originalul. Până şi Moş Crăciun credea acest lucru. Şi m-am întrebat de ce – de ce rănea cineva un copil în asemenea hal? Care ar fi putut fi diferenţa de preţ dintre cele două păpuşi? Câţiva dolari nenorociţi? Nu sunt în măsură să judec pentru că n-am fost niciodată părinte.

Trebuie să fie cea mai interesantă experienţă. Dar nu e greu de înţeles cât de dureroasă poate fi o ignorare din partea lui Moş Crăciun.

— Am văzut astfel de situaţii de nenumărate ori. M-am înfuriat atât de mult din cauza nedreptăţilor făcute copiilor. Dar, din câte mi-am dat seama, şi lumea adulţilor e plină de nedreptăţi.

Li se luară farfuriile de salată şi li se aduseră fripturile.

— Dumnezeule mare! exclamă Cat. E nemaipomenit. Fripturile erau de un maron auriu, iar în interior carnea era extrem de fragedă. Alex o tăie pe a sa.

— Ce-ai făcut după ce ai renunţat la slujba de dactilografă? A trecut mult până ai devenit vedetă într-un serial de televiziune.

— Aveam nevoie de mai multă şcoală, evident. Economisisem fiecare bănuţ atât cât am putut, dar tot nu-mi puteam permite să merg la colegiu. Aşa că am participat la un concurs de frumuseţe.

El rămase cu furculiţa suspendată între farfurie şi gură.

— Un concurs de frumuseţe? Ea se prefăcu jignită.

— E chiar atât de uluitor?

— Îmi închipuiam că eşti o persoană care consideră că asemenea lucruri sunt nedemne şi exploatează femeia.

— În momentul acela al vieţii, eram gata să exploatez orice posibilitate de a câştiga o bursă de douăzeci de mii de dolari. Aşa că mi-am cumpărat un sutien care să ridice sânii şi mi-am înscris numele pe lista lungă de aspirante. Dă-mi chiflele, te rog.

Pâinea era atât de fragedă, încât se topea în gură.

Oftă.

— Păcătoase, spuse ea închizând ochii şi lingându-se pe buze.

— Dacă ai impresia că această chiflă e păcătoasă, ar trebui să-ţi vezi expresia de pe chip.

Capitolul treizeci şi opt.

Privirea lui Alex era aţintită asupra gurii ei.

— Îţi dai seama că tot ce faci e sexual?

— Dar tu îţi dai seama că ai o minte murdară?

— Fără îndoială, spuse el ridicându-şi privirea spre ea. Eşti o ispită care merge şi vorbeşte. De aceea toţi bărbaţii care te cunosc se îndrăgostesc de tine.

Afirmaţia era mai degrabă tulburătoare decât măgulitoare.

— Nu-i adevărat.

— Pot să-ţi dau trei nume. Ba nu, patru.

— Cine?

— Dean Spicer.

Ea ridică din umeri, indiferentă.

— De când am plecat din California, nu mai suntem altceva decât simpli prieteni.

— Pentru că aşa vrei tu. Dar el te mai iubeşte încă. Al doilea e Bill Webster.

— Aici n-ai dreptate. Bill îşi adoră soţia.

— Ea e de aceeaşi părere cu mine.

Cat negă acest lucru cu o mişcare fermă din cap.

— Te înşeli. Iar dacă Nancy crede că între soţul ei şi mine e altceva în afară de prietenie şi respect reciproc, se înşeală şi ea. Cine mai e? Cred că-ţi dai seama că nu cred nimic din toate astea, dar sunt curioasă.

— Jeff Doyle.

Ea izbucni în râs.

— Dacă n-ar fi homosexual, ar fi îndrăgostit de tine, insistă Alex. Aşa doar venerează pământul pe care calci.

— Chiar ai imaginaţie, să ştii. Cine e numărul patru? El îşi lăsă ochii pătrunzători să răspundă.

— Şi te aştepţi să cred? Întrebă ea.

— Nu.

— Foarte bine, pentru că e o minciună şi amândoi o ştim foarte bine. Nu vrei decât să te culci cu mine din nou.

— Şi ce şanse am?

— Nici una.

El zâmbi într-un fel care îi spunea că nu o crede.

— Ai câştigat?

— Ce? Ah, concursul? Nu.

— Erai prea slabă?

— Prea proastă.

— Există şi o explicaţie, nu? Ea încuviinţă.

— În timpul pregătirii trebuia să ne întreţinem cu cei din juriu. Unul din ei era un tip libidinos care făcea pe fotograful, dar mie mi se părea că arată ca un vânzător de maşini vechi. Era atât de sincer şi de dornic să ne facă pe noi, concurentele, să ne „simţim bine, încât stătea tot timpul cu mâinile pe noi. Genul ăla de atingere care te face să te simţi ca şi cum ai fi călcat un melc. Oricum, venea pe lângă fiecare dintre noi şi ne şoptea chestii de genul „Ai tot ce-ţi trebuie, scumpa mea”. Mai târziu, noi, fetele, ne-am comparat impresiile şi am tras concluzia unanimă că era un ticălos. Dar, pe măsură ce ne apropiam de data concursului, care avea loc într-o sâmbătă seară, el devenea şi mai îndrăzneţ, şi mai familiar. Pipăielile lui nu mai erau o glumă, dar nici una din fete nu voia să fie prima care să-l dea în vileag, pentru că se temeau să nu-şi rişte situaţia. Bineînţeles că şi el ştia asta. Comitea şantaje sexual şi nimeni nu-i făcea nimic. Aşa că m-am hotărât...

— Dă-mi voie să ghicesc, o întrerupse Alex. Ai hotărât să îndrepţi ceea ce era greşit.

— Da, m-am gândit că trebuie să ştie toată lumea ce ticălos nenorocit era. În timpul repetiţiilor pentru rochii, m-a înghesuit într-un colţ şi a început să-mi enumere calităţile şi modurile în care mă putea ajuta să le pun mai bine în valoare. M-am prefăcut că sunt tulburată şi că ardeam de nerăbdare să aflu mai mult. Aşa că el mi-a propus să mă duc în camera lui mai târziu, unde avea să-mi dea amănunte. Am fixat o oră. Înainte să mă duc în camera lui, i-am lăsat mesaj preşedintei de comitet că el voia să o vadă neapărat.

— Ai întins o capcană.

— Hmm. Din păcate, n-a ieşit cum trebuia. Domnişoara preşedintă a sosit la uşa lui exact când el încerca să-mi scoată bluza. A întors-o şi a zis că eu mă dusesem la el nepoftită şi îi oferisem trupul meu curat în schimbul unui punctaj mai mare. Eu am spus că, dacă nu mă crede, să se ducă să le întrebe şi pe celelalte fete pe care nenorocitul le pipăise toată săptămâna, ceea ce ea a şi făcut. Dar toate au negat. Bănuiesc că diadema aia mizerabilă era mai importantă pentru ele decât adevărul. Aşa că eu am fost calificată drept o târfă care compromisese integritatea concursului şi eliminată pe loc.

— Pun pariu că ai spus o mulţime de lucruri atunci.

— De fapt, eram foarte încordată. Îmi amintesc că am spus „La naiba cu porcăria asta. O să devin actriţă”.

Tot timpul cât a mai durat masa şi apoi pe drum până la San Antonio, ea îi povesti mai multe despre viaţa ei. După eşecul înregistrat la concursul de frumuseţe, vânduse absolut tot ce avea, în afară de câteva haine, şi îşi cumpărase un bilet de autobuz până la Los Angeles.

A lucrat la raionul de parfumerie al unui magazin, abia reuşind să câştige atât cât îi trebuia pentru a-şi plăti cursurile de actorie şi apartamentul infestat de gândaci. Când şi-a permis, a alcătuit un dosar de fotografii şi a început să meargă pe la agenţiile ce reprezentau talente.

— În cele din urmă, din senin, m-a sunat un agent şi şi-a exprimat interesul să mă reprezinte. La început am crezut că e o glumă proastă.

— Cunosc sentimentul. Ajunseseră deja la periferia oraşului.

— La fel m-am simţit şi eu când m-a sunat Arnie Viilella prima oară. Care a fost primul angajament?

— O reclamă de televiziune. Întindeam o ceară care nu se îngălbenea pe o podea de vinilin. S-a transmis mai mult de un an. Câştigurile erau bune. După aceea, am mai făcut şi alte reclame, de la tot felul de soluţii pentru curăţenia casei până la Honde, am apărut şi în câteva piese de mai mică importanţă. Apoi, la un moment dat, agentul meu a aflat de noul personaj din Drumuri şi am dat probă pentru rolul Laurei Madison.

Restul îl ştii.

El opri într-o intersecţie şi se întoarse spre ea.

— Încotro?

— La televiziune. Maşina mea e acolo. O privi cu subânţeles.

— Eşti sigură?

Ea ştia la ce se referă şi, dacă libidoul ei ar fi putut lua hotărâri în locul ei, ar fi fost mult mai simplu.

— Da, sunt sigură.

Ân drum spre televiziune, Alex îi povesti ce făcuse la Houston.

— Cei de la Departamentul Justiţiei au promis cu jumătate de gură să verifice morţile accidentale ale celor trei posesori de inimi transplantate. Cel cu care am vorbit părea plictisit şi indiferent.

— Deci, suntem singuri.

— Mai mult sau mai puţin. Deocamdată, nici nu s-ar gândi să ceară informaţii confidenţiale băncilor de organe. Nu înainte de a se decide că a fost vorba de nişte crime, aşa a spus. Neavând altceva de făcut, m-am apucat să verific certificatele de deces.

— Îţi mulţumesc, Alex. Ai făcut minuni cu puţinul pe care l-ai avut. Mie mi-ar fi fost imposibil să-l găsesc pe Petey.

— După tot ce-a spus despre mărimea lui Sparky... cred că merită să continuăm, nu?

— Absolut.

— O să-ncerc să dau de membrii bandei, cu toate că va fi, probabil, o pierdere de timp. Mai întâi trebuie să găsesc un fost membru. Dacă şi când o voi face, îl sau o va interesa destul de mult Sparky aşa încât să vrea să ştie unde a ajuns inima acestuia? Sunt foarte multe riscuri.

— Şi femeia aceea – Kismet? Dacă am putea s-o găsim, poate am afla ceva de la ea.

— Da, dar sunt sigur că era un nume fals.

— Şi mă-ndoiesc că numele de botez al şefului era Ciclopul.

— Mă-ndoiesc că Ciclopul a fost botezat. Deprimată, ea îşi aţinti privirea asupra parbrizului.

Aşa cum spusese şi el, existau extrem de puţine şanse să-l identifice pe ticălosul care o urmărea înainte să se întâmple o catastrofă. Dar avea să cerceteze fiecare pistă. Nu avea de gând să stea şi să aştepte să i se întâmple un accident fatal.

— Alex, ai spus mai devreme că ai verificat câteva morţi catastrofale care s-au soldat cu donări de organe. Care au fost astea?

— În primul rând, a fost un accident în care au fost Implicate mai multe maşini pe autostrada Houston. S-a întâmplat la o oră de vârf. Au fost câteva victime, dar n-am aflat dacă vreuna a devenit donatoare de organe. Am un informator plătit care face cercetări în direcţia asta. E infirmier într-unul din spitalele mari. Pe urmă a mai fost un caz de care ştiam deja. Abia când am început să caut mai atent mi-am dat seama că se întâmplase cam în jurul orei la care ţi s-a făcut transplantul.

Ea îl îndemnă să continue.

— Timp de luni întregi a făcut senzaţie. Ca scriitor de romane poliţiste m-a interesat pentru că nu a fost o crimă obişnuită. S-a întâmplat în Fort Worth. Paul Reyes şi-a surprins soţia, pe Judy, în pat cu amantul. Reyes i-a zdrobit capul cu o bâtă de basebail, dar medicii de la salvare au reuşit să-i menţină inima în viaţă până auA ajuns la spital, unde i-au declarat creierul mort. Între timp, Reyes fusese arestat. Din celula închisorii şi-a dat acordul ca organele soţiei lui să fie recoltate.

— A fost condamnat?

— Nu. Tocmai asta e. Avocatul lui a cerut schimbarea locului de judecată şi procesul a fost mutat la Houston, unde Reyes a fost achitat.

— Cum a fost posibil aşa ceva?

— Teoretic, inima doamnei Reyes a fost recuperată înainte de a înceta să mai bată. Practic, nu a omorât-o. A fost o greşeală a procurorului că a formulat acuzaţia de omor cu premeditare în loc de omor prin imprudenţă. Sau mai făcut şi alte manevre de către avocatul apărării. Toate combinate au avut ca rezultat achitarea.

— Bine, dar nu puteau să-l acuze de tentativă de crimă? Sau de atac cu o armă mortală sau altceva de genul ăsta?

— Ar fi fost un risc şi mai mare. După proces, Reyes a dispărut. N-a mai fost văzut şi nici nu s-a mai auzit nimic de el.

Cat era tulburată.

— Se potriveşte, nu crezi? Paul Reyes e încă furios pe soţia adulterină şi vrea cu tot dinadinsul să-i oprească inima.

— Mi-a trecut şi mie prin cap ideea asta. L-am privit atent în clipa în care s-a dat citire verdictului. În ochii lui se vedea sclipirea aceea specifică unui om obsedat. Cred că a vrut să o ucidă pe Judy şi singura lui părere de rău era aceea că nu avusese parte de bucuria de a o face.

— Nu se poate ca oamenii să dispară fără urmă. Cineva trebuie să ştie unde se află.

— Am încercat deja să contactez un membru al familiei care să stea de vorbă cu mine, dar în comunitatea mexicană, familiile sunt strâns unite pentru a se apăra de cei din exterior. Şi, în plus, devin isterici când se pomeneşte de transplanturi de organe.

Cat încuviinţă aprobator.

— Tradiţiile catolice resping categoric ideea asta. Susţin că un trup trebuie îngropat intact, altfel cel decedat nu îşi mai găseşte liniştea niciodată după moarte. Aveam câţiva hispanici printre cei care aşteptau să li se facă transplanturi în California, încearcă să înfrângă această barieră, dar nu prea au succes. Aşa că probabil că hotărârea domnului Reyes n-a fost agreată de rudele lui şi ale soţiei.

— O să continui să fac săpături.

— Grupa mea de sânge se potriveşte cu a ei?

— Da.

— Deci, aş fi putut primi inima ei.

— E posibil. Dar mai trebuie luat în seamă şi timpul. Ajungând în parcarea televiziunii, opri lângă maşina lui Cat. După ce opri motorul, îşi întinse braţul pe spătarul scaunului ei şi se întoarse să o privească.

— Reyes a atacat-o pe la jumătatea după-amiezei. Transplantul tău s-a realizat a doua zi dimineaţa devreme.

— Cât timp a bătut inima lui Judy Reyes înainte ca ei să-i declare creierul mort? Poate câteva ore, nu? Ceea ce apropie recoltarea de momentul transplantului.

— Astea sunt pure speculaţii.

Supărată din cauza lipsei lui de entuziasm, spuse:

— Asta ne oferă o mulţime de posibilităţi. De ce le ignori total?

— Noi căutăm fapte, nu posibilităţi. Nu trage concluzii pripite doar pentru că sunt convenabile. Trebuie cercetat totul metodic.

— Bine, dar nu ca melcul, spuse ea bătând în cadranul de cristal al ceasului. Se apropie ziua aniversării.

— Sunt perfect conştient de asta, Cat. Ţi-e frică. Ea nu văzu nici un sens să nege.

— Un nebun îmi ameninţă viaţa într-un mod foarte subtil, dar categoric. Bineînţeles că mi-e frică.

— Atunci, mută-te la mine până-l găsim.

— Nu-mi vine să cred că ai tupeul de a-mi propune aşa ceva, spuse ea răspicat. Asta n-o să se întâmple niciodată, domnule Pierce.

— De ce?

— Pentru că nu vreau.

— Minţi.

Cat văzu roşu în faţa ochilor. Recunoştea că avea câteva defecte, dar mincinoasă nu era. Ba, mai mult, dispreţuia minciunile şi pe mincinoşi. Nu ar fi putut să o insulte mai mult.

— Eşti foarte mândru de chestia aia din pantaloni, nu? Noi, bietele femei fragile, tremurăm la gândul să fim lipsite de ea. Asta crezi, nu? spuse ea râzând ironic. Poate că aroganţa stupidă a soţului ei a făcut-o pe Judy Reyes să-şi ia un amant.

Mişcându-se extrem de repede, el scoase pistolul, îndreptându-l spre capul ei.

Capitolul treizeci şi nouă.

Cat avu impresia că fusese împuşcată, dar imediat îşi dădu seama că cele trei pocnituri nu erau zgomote scoase de pistol, ci bătăi în geam.

Întoarse capul repede. Un paznic se holba în maşină, cu nasul aproape lipit de sticla aburită. Ea lăsă repede geamul în jos.

— Ah, domnişoară Delaney, dumneavoastră sunteţi, spuse el surprins şi uşurat. Maşina asta de alături e a dumneavoastră? Am venit să verific. Totul e-n regulă?

— Totul e în regulă, mulţumesc.

— Domnul Webster în persoană a dat ordine să fim cu ochii-n patru. Se uită peste umărul ei la Alex. Oare ascunsese arma?

— Sunteţi un prieten al domnişoarei Delaney? Îl întrebă paznicul.

— Da, e un prieten, răspunse Cat înainte ca Alex să apuce să scoată un cuvânt. M-a condus până aici ca să-mi pot lua maşina.

— Aproape că am terminat, amice, îi spuse Alex. Vrei să ne laşi?

— Totul e în regulă, zise Cat, sperând că zâmbetul ei părea natural. Stăteam puţin de vorbă. O să plec imediat.

— Bine, atunci, spuse paznicul plin de importanţă, ridicându-şi centura şi tocul pistolului, ca pentru a-i aminti lui Alex – sau sieşi – că era înarmat şi periculos.

Ironia era că paznicii nu aveau decât un singur glonţ pe care şi-l dădeau de la unul la altul, pe rând. Exista, deci, şansa ca arma lui să nu fie încărcată. A lui Alex era, însă.

— Sunt pe-aproape, domnişoară Delaney, în caz că aveţi nevoie de mine, mai zise el aruncându-i o privire de avertisment lui Alex după care porni agale spre clădire.

Cat ridică geamul. Reuşise să fie politicoasă şi calmă cu paznicul, dar când se uită la Alex, explodă.

— Eşti nebun? Cum îndrăzneşti să îndrepţi o armă încărcată spre mine? M-ai speriat îngrozitor!

— N-am îndreptat-o spre tine. Încercam să te apăr doar.

— De ce anume?

— De umbra pe care am văzut-o apărând din întuneric şi. apropiindu-se de geam. N-am ştiut că era paznicul.

— Ai fi putut să aştepţi să afli înainte de a scoate pistolul.

— Un mod foarte bun de a te lăsa omorât, aşteaptă şi lasă-l pe celălalt să te atace.

— Nu, tu procedezi mai bine. Întâi tragi şi pe urmă pui întrebări. Aşa s-a întâmplat şi de 4 iulie când l-ai ucis pe omul ala în Houston?

Cuvintele ei furioase răsunară în interiorul maşinii, după care se lăsă o tăcere plină de uimire, întreruptă doar de respiraţia ei întretăiată. Chipul lui Alex devenise de piatră şi ochii îi licăreau periculos.

— Cine ţi-a spus despre asta?

Cat regretă imediat că rostise acele cuvinte.

— Alex, eu...

— Cine ţi-a spus?

— Dean. Dean mi-a spus. Azi după-amiază.

— Pun pariu că ticălosul a profitat din plin, mormăi el. Ţi-a dat toate detaliile, nu?

— De fapt, nu prea mi-a dat detalii. Alex pufni batjocoritor.

— Aş vrea să aud varianta ta.

— Altă dată, spuse el şi întinzându-se repede peste ea, îi deschise portiera, împingând-o cu atâta putere, încât aproape că se dădu peste cap.

— Alex, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi spun acum. Nu aşa.

— E prea târziu, îi zise el scurt. Ai făcut-o. Acum ar fi mai bine să pleci. Ea ezită, dar se vedea clar că era furios şi că nu avea nici un chef să se apere. Coborî din maşină şi închise portiera, iar el porni imediat, lăsând-o singură.

Cat se trezi brusc dintr-un somn adânc, dar agitat. Înainte să apuce să ţipe, el îi astupă gura cu mâna.

— Eu sunt, şopti el cu un glas răguşit, dar ea i-l recunoscu imediat. Am nevoie... de asta... am nevoie de tine.

Se întinse lângă ea, acoperindu-i trupul pe jumătate cu al său.

— Nu-ţi fie teamă, Cat. Ţi-e teamă? Ea scutură din cap.

El îşi luă cu grijă mâna de pe gura ei şi o înlocui cu buzele. O sărută uşor la început şi apoi evocator, explorându-i gura cu limba.

Când sărutul se sfârşi, în cele din urmă, îşi lipi buzele de gâtul ei.

— Nu mă alunga.

Âşi desfăcu centura, îşi descheie pantalonii şi îi trase mâna înăuntru.

— A fost o noapte îngrozitoare. Mor, iubito.

Âi folosi mâna pentru a-i masa erecţia puternică. Când degetul ei mare se plimbă peste sexul lui încordat, el scoase un geamăt.

Lăsându-şi capul în jos, îi sărută sânii prin cămaşa de noapte.

— Şi tu mă vrei. Ştiu foarte bine. Nu-i aşa, Cat? Nu-i aşa? Întrebă el implorator.

Ea murmură ceva între protest şi acceptare. Materialul se frecă de material când ea îşi scoase picioarele din aşternut. Îi dădu cămaşa în părţi şi îi simţi pielea fierbinte sub degete, şi pe buze, iar când fu complet dezbrăcat, deasupra ei, îl îmbrăţişă bucuroasă.

El îi strânse cămaşa de noapte în mâini şi i-o ridică încetul cu încetul, până lo trase peste cap şi o aruncă într-o parte. Mâinile lui o mângâiară de la claviculă până la osul şoldului, cu toate cele zece degete răsfirate, vrând să atingă cât,putea mai mult în acelaşi timp. Îşi lipi faţa de moliciunea burţii ei, iar ea îi trase capul în jos, înconjurându-i şoldurile cu picioarele.

El îi sărută buricul, frecându-şi apoi obrazul de buclele dese şi mătăsoase. Limba lui îi mângâie adâncitura dintre burtă şi coapsă. Ea îşi înfipse călcâiele în saltea, arcuindu-se şi frecându-se de faţa lui.

El îşi strecură mâna între pulpele ei şi o penetră cu două degete, făcând-o să scoată un ţipăt uşor de uimire şi plăcere.

— Să n-o faci, îi spuse el încet. Nu încă. Vreau să fiu în tine când o faci. Dar ea era foarte udă, iar degetele lui erau agile şi pline de îndemânare.

Se luptă cu pasiunea care creştea în ea din ce în ce, până când nu mai rezistă.

El păru să ştie exact când veni momentul capitulării ei, căci se ridică puţin şi se cufundă înăuntru chiar când începură primele contracţii. Pereţii trupului ei se strânseră în jurul lui ca un pumn încleştat.

— Ah, Doamne, da.

Câteva clipe mai târziu, epuizat, se lăsă greu peste ea, pielea lor fiind atât de mătăsoasă din cauza peliculei de sudoare, încât carnea lor părea să se unească.

Peste puţin, el se ridică în genunchi. Ea nu voia să-l lase să plece încă. Îşi înclină trupul în aşa fel încât îşi lipi gura de părul mătăsos de pe abdomenul lui, chiar sub buric.

El îşi încleştă degetele în părul ei şi se lăsă pe spate, trăgând-o şi pe ea. Atunci, ea se aplecă deasupra lui şi îi acoperi burta şi pieptul cu sărutări uşoare. Îi mângâie sfârcurile cu vârful limbii până când acestea se întăriră.

Când îi luă sexul în mână, descoperi că era tare din nou. Îi încălecă mijlocul şi rămase nemişcată deasupra lui pentru a crea mai multă tensiune, după care, încet, încet se lăsă deasupra lungimii lui rigide. El o privea cu ochii întredeschişi cum îl călărea, cu pieptul în afară, cu sânii înalţi şi mândri. Ea era uluită de propriul exhibiţionism şi de atâta lipsă de pudoare.

Susţinându-i privirea, el îşi umezi vârfurile degetelor cu salivă şi şi le trecu apoi peste sfârcul ei, care se transformă într-o pietricică strânsă uşor între degetul mare şi cel arătător.

După aceea, îşi strecură mâna cealaltă în locul unde părul pubian se îmbina şi îi atinse miezul. Senzaţia fu electrizantă. Capul îi căzu pe umeri, iar şoldurile începură să i se mişte mai repede. El continuă să o mângâie acolo, abia atingându-i nucleul alunecos cu vârful degetului.

Eliberarea ei fu zguduitoare. Înfiptă deasupra lui, se lăsă în jos cu putere. El îi cuprinse fesele şi o ţinu lipită de el, în vreme ce erau amândoi pe culmile unui orgasm extenuant.

Apoi, ea se prăbuşi pe pieptul lui, respirând anevoios, şi inima îi bătea cu putere lângă a lui. O luă în braţe ca pe un copil şi o ţinu strâns, mişcându-şi buzele prin părul ei şi şoptindu-i ceva, dar, din cauza bătăilor puternice ale inimii, ea nu îi desluşi cuvintele.

Cat se trezi cu capul la picioarele patului. Era învelită cu colţurile cearceafului şi păturii, dar restul aşternutului era strâns grămadă în mijloc.

Se ridică în capul oaselor, îşi dădu părul la o parte din ochi şi îşi roti privirile prin dormitor. Acesta era luminat doar de cenuşiul zorilor. Casa era învăluită în tăcere. Ştia că era singură.

La un moment dat, între extaz şi somn, Alex plecase.

Sau visase, oare, totul?

Nu, interludiul lor erotic avusese loc cu adevărat. Trupul ei purta mărturia dulce-amăruie a acestui lucru.

Capitolul patruzeci.

Abia peste trei zile îl revăzu. Nici nu a sunat-o, nici nu a încercat să o vadă. De multe ori, în timpul celor trei zile, ea se gândi că, poate stresul ultimelor câtorva săptămâni îşi spunea cuvântul şi că îşi imaginase doar că el se furişase în casa şi în patul ei, luând-o în cea mai tulburătoare aventură sexuală pe care o cunoscuse vreodată.

Dar trebuia numai să-şi examineze trupul cu atenţie – şi sentimentele, de asemenea – ca să ştie că nu fusese un simplu rod al imaginaţiei.

Orice îndoieli dispărură, însă, complet, când el îşi vârî capul în interiorul camionetei de producţie, unde ea se afla cu Jeff, discutând amănuntele legate de secvenţa pe care urmau să o înregistreze.

Bătu în peretele camionetei şi ea îşi ridică privirea de pe dosarul pe care îl răsfoia împreună cu Jeff. Acesta se răsuci pe scaunul său.

— Domnule Pierce, spuse el arătându-se surprins. Salut.

Alex îi răspunse asistentului ei cu un glas mormăit, dar privirea îi era aţintită asupra ei.

Reacţia lui Cat la vederea lui fu comică. Deveni moale. Degetele fără vlagă scăpară stiloul, care alunecă pe dosarul din poala ei şi apoi jos, pe podeaua camionetei.

— Eu o să...

În concordanţă cu stânjeneala momentului, Jeff bălmăji o scuză şi coborî din maşină, lăsându-i singuri.

Alex continuă să o privească prin uşa deschisă. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi şi o cămaşă necălcată cu mânecile suflecate până la coate. Era o „zi umedă, fără nici o adiere, dar părul lui părea răvăşit de vânt.

— Bună, Alex. Ce te aduce aici?

El aruncă o privire peste umăr la oamenii care aranjau echipamentul de filmare în acea zonă a parcului. Operatorul video discuta cu Jeff despre unghiurile camerei. Asistentul de producţie verifica microfoanele. Paznicul, asupra căruia insistase Bill, fuma sprijinit de un copac.

— Nu te-am văzut niciodată la lucru, spuse Alex privind-o din nou. Pe teren.

— Nu-l la fel de interesant ca atunci când priveşti de acasă.

— Mi-ar plăcea să asist, totuşi, dacă nu te superi.

Deci nu aveau să discute. Foarte bine. Dacă voia să pretindă că orgia acea nu avusese loc, foarte bine. Probabil că era mai bine. Venise la ea în toiul nopţii, disperat şi implorând eliberare fizică şi emoţională, fapt care dovedea că are slăbiciuni ca oricare altă fiinţă muritoare. Ea îi răspunsese fără nici o urmă de ezitare, fapt care îi dovedea sensibilitatea.

Amândoi demonstraseră o lipsă a autocontrolului şi a raţiunii. Nu îl putea condamna că se folosise de ea fără să se condamne pe sine pentru faptul că se lăsase folosită cu atâta uşurinţă. De ce să aducă acel subiect în discuţie? Pentru a evita stânjeneala, nu era mai bine dacă se prefăcea că nu se întâmplase absolut nimic?

Ân plus, nu era sigură că putea să discute calmă la lumina zilei despre ceea ce făcuseră pe întuneric. Roşea numai când se gândea.

— Nu mă deranjează dacă asişti, îi spuse ea. Dar probabil că o să te plictiseşti înainte să terminăm.

— Mă-ndoiesc.

Jeff se apropie şovăitor.

— Ăăă, Cat. Tocmai au venit Sherry cu Joseph.

— Sunt gata.

Âşi legă şireturile tenişilor pe care şi-i scosese mai devreme, după care Alex îi dădu mâna pentru a o ajuta să coboare.

— Mulţumesc.

Datorită lui Sherry, lui Jeff şi celor din echipa de filmare, încercă să pară calmă, deşi genunchii îi mai tremurau încă din cauza apariţiei lui neaşteptate.

Joseph îi distrase repede atenţia. Creşterea băieţelului fusese stopată de boală, astfel încât, deşi avea şapte ani, nu părea mai mare de patru. Avea proteze la picioare, dar putea să meargă singur. Avea, de asemenea, nişte urechi mari şi purta ochelari cu lentile atât de groase, încât îi distorsionau ochii.

Veni spre Cat zâmbind larg.

— Am venit ca să apar la televizor, spuse el mândru, şi Sherry Parks începu să râdă.

— Cred că ar trebui să te previn, Cat. E teribil de vorbăreţ. Ai grijă să nu monopolizeze emisiunea.

— Mă bucur foarte mult să te revăd, Joseph.

Se cunoscuseră la picnicul organizat de Nancy Webster. Acum îl privea făcând ochii mici şi mormăi ameninţător:

— Dar, dacă te prind că mă întreci, te mănânc. Nu uita că eu sunt vedeta!

— Bine, zise el râzând. El e cu aparatul de filmat? Întrebă el arătând spre Alex.

— Nu. El se uită doar. E domnul Pierce, Joseph. Scrie cărţi.

— Cărţi? Chiar aşa?

— Încântat de cunoştinţă, Joseph, spuse Alex strângându-i mâna băiatului de parcă ar fi fost un adult.

— Eşti înalt.

— Nu, e din cauza cizmelor, zise Alex ridicând piciorul şi arătându-i tocul cizmei de călărie. Fără astea n-aş avea decât un metru cincizeci.

Râsul lui Joseph izbucni asemeni bulelor dintr-o sticlă de şampanie. Cat îşi spuse să lase acel hohot de râs pe caseta video. Cine i-ar fi putut rezista?

Făcu alte câteva prezentări, după care Jeff anunţă că trebuiau să înceapă. Luându-l de mână pe Joseph, ea îi spuse:

— Nu uita, eu am cele mai bune replici.

Urcară împreună în căluşei. Asistentul de producţie le puse microfoane fără fir şi înregistrară mai întâi interviul. Ea sporovăi cu Joseph până când băieţelul nu a mai fost atent la camera de luat vederi şi s-a relaxat complet.

— Ţi-ar plăcea să fii adoptat, Joseph?

— Sigur. Aş putea să am fraţi şi surori?

— E posibil.

— Ar fi excelent.

Toate răspunsurile erau dezarmante şi fermecătoare. Filmară din nou interviul dintr-un alt unghi, astfel încât să pară că secvenţele fuseseră înregistrate de cel puţin două camere.

După aceea, ea şi Joseph se plimbară printre stejarii cu tulpini acoperite de mUşchi, în timp ce operatorul video îi urma, având camera pe umăr.

Când Jeff anunţă că filmaseră tot ce trebuia, Alex îi spuse lui Joseph:

— Dacă vrei vrea vreodată să intri în lumea spectacolelor, aş dori să-ţi fiu agent. S-a făcut?

Zâmbetul lui joseph era radios. Cat se lăsă în jos şi îl îmbrăţişă.

— Să sperăm că va fi bine, da?

— Da. Dar nu-ţi face griji, Cat. Dacă n-o să fiu adoptat, n-o să mă supăr pe tine.

Ea simţi un nod în gât. Tatăl lui dăduse bir cu fugiţii înainte ca el să se nască, iar mama era toxicomană şi suferea de depresie. Când Joseph avea trei ani, îl luase statul şi, de atunci, trăia prin tot felul de cămine adoptive provizorii. Merita dragostea unei familii. Şi, cu personalitatea lui încântătoare şi cu simţul umorului său ar fi fost o bucurie pentru orice familie, Ea regretă că trebuia să i-l dea înapoi lui Sherry şi îi făcu cu mâna până când dispăru din raza ei vizuală.

Alex îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca.

— Ai dreptate. Nu-i atât de plăcut pe cât pare. Două ore de muncă pentru două minute de emisie?

— Fără a mai pune şi timpul necesar postproducţiei, îi spuse Jeff. Şi timpul destinat înregistrării ar fi fost dublu dacă ea n-ar fi o profesionistă. Rareori e nevoie să reia o secvenţă.

Ea făcu o plecăciune în glumă.

— Veniţi? strigă asistentul de producţie din camionetă.” Echipamentul fusese deja încărcat. Operatorul video se afla la volan.

Pornise motorul şi instalaţia de aer condiţionat funcţiona la maximum. Paznicul îşi strivea cu piciorul ultima ţigară, pregătindu-se să urce în camionetă. Nu îl întrebase nimic pe Alex în legătură cu prezenţa lui acolo. Bill îşi irosea banii cu măsurile acelea de precauţie, îşi spuse Cat.

Jeff se îndreptă spre camionetă, dar ea rămase pe loc şi îl privi pe Alex.

— N-ai venit aici într-o zi îngrozitor de caldă ca să te uiţi, doar, nu?

— A fost interesant.

Ea îşi propti mâinile în şolduri.

— Eşti cam bătrân pentru munca de teren. Hai, Pierce, spune care-i problema.

— L-am găsit pe Ciclop.

Stătea pe vine lângă motocicletă, înlocuind o bujie. Nu era nevoie, dar îşi făcea de lucru pentru a nu se mai gândi la problemele pe care le avea. Dacă totul în viaţa lui ar fi mers la fel de bine ca motocicleta, ar fi fost un om fericit. Hariey-ul lui era singurul lucru pe care putea conta să-i asculte comenzile fără să comenteze. Ori de câte ori mergea cu ea era în culmea fericirii.

Cu Kismet era cu totul altceva.

Âi aruncă o privire întunecată peste umăr. Stătea pe un sac de fasole din vinilin galben pe care îl trăsese la umbra unui cedru crescut la întâmplare.

Cu câţiva ani în urmă, fusese cea mai tare tipă, iar pe el îl invidiau toţi cunoscuţii. Temperamentul ei era aprig şi clocotitor. Nu se temea de nimic. Nici măcar de el.

La naiba, pe atunci, dacă făcea ceva ce ei nu-i convenea, se arunca asupra lui, uneori umplându-l de sânge cu unghiile şi cu dinţii. Se băteau până când ajungeau la sex, ceea ce se întâmpla de fiecare dată. Violenţa fusese cel mai mare sentiment al ei. Cu cât mai dur, cu atât mai bine. Gemând şi răsuflând greu, ţipa cumplit când ajungea la orgasm.

Acum, ochii aceia negri care altădată ardeau, nu mai reflectau lumină. Erau nişte ochi lipsiţi de viaţă. Şi făcea sex tot ca un cadavru, tolerându-l fără să participe niciodată.

Chiar arăta altfel. Îşi ţinea tatuajul ascuns şi părul pieptănat. Nu îşi mai amintea când o văzuse ultima oară purtând ceva care să-i scoată silueta în evidenţă. Nic nu mai vorbea la fel.

Încercarea de a o reînvia pe Kismet cea de dinainte devenise ocupaţia vieţii lui. Reprezenta o permanentă provocare. Pisica sălbatică era prin interior, pe undeva. Dincolo de expresia aceea insipidă, adevărata Kismet mai zâmbea încă lumii. Ştia acest lucru; nu trebuia decât să găsească o modalitate de a o scoate la lumină.

Oare merita tot chinul prin care îl făcea să treacă?

Pe naiba, i-ar fi dat cu piciorul demult, dacă nu ar fi existat un singur motiv: ei îi plăcea să o bată. Numai de aceea intenţiona să o păstreze. O lăsase să-l scape o dată şi toată lumea râsese de el.

Deşi el râsese la urmă, nu?

După ce Sparky dispăruse din viaţa lor, o luaseră de la început. Eh, nu chiar. Ea nu mai fusese aceeaşi. Mai tot timpul, privea prin el ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. Singurul lucru care părea să-i străpungă indiferenţa era teama. Când îi era frică de el, se înmuia.

Aşa că îi plăcea să o sperie.

Acum se ridică şi îşi şterse mâinile pe o cârpă roşie, decolorată.

— Treci în casă.

Ordinul lui brusc o ului. Încă un lucru care îl enerva – faptul că visa cu ochii deschişi. Avea o lume a ei în care el nu avea ce căuta.

— E cald înăuntru, Cyc, spuse ea. Prefer să stau aici unde mai adie puţin vântul.

— Am spus să treci în casă.

— De ce?

— De ce crezi? o întrebă el cu un glas cald şi plin de subânţeles.

O apucă de braţ şi aproape că i-l smulse din încheietură când o trase în sus. Ea ţipă.

Chiar în clipa aceea, o maşină opri lângă motocicletă şi un bărbat coborâ, privindu-l peste acoperişul autovehiculului. Cyc îi dădu drumul braţului.

— Cine-i ăsta?

— Nu ştiu.

Tipul înalt şi zvelt veni spre ei. Avea ochi pătrunzători şi o gură răutăcioasă. „Poliţai”. Ciclopul simţea necazurile de departe. Probabil că tipul avea şi o armă pe undeva.

— Cine eşti şi ce vrei? Îl întrebă Cyc privindu-l cu agresivitate.

— Caut un tip pe nume Ciclopul. Tu eşti?

Cyc îşi încrucişă braţele tatuate peste piept. Îşi înclină capul într-o parte, făcând să se mişte cruciuliţa de argint care îi atârna de lobul urechii.

— Şi dac-aş fi?

Ignorându-i întrebarea, bărbatul privi dincolo de el.

— Eşti Kismet, cumva?

— Da.

— Tacă-ţi gura, lătră Cyc. N-ai voie să vorbeşti cu el.

Se uită la bărbat cu duşmănie, ştiind că aducea necazuri.

— Cine dracu’ eşti?

— Alex Pierce.

— Nu-mi spune nimic.

— Nici n-ar trebui. Dar am adus pe cineva care ar vrea să te cunoască.

Se duse înapoi la maşină şi deschise portiera, purtând o discuţie scurtă cu cineva înainte să se dea într-o parte şi să o ajute să coboare. Soarele de după-amiază târzie îi făcea părul să strălucească, iar el o recunoscu imediat.

— Iisuse, Maria şi Iosef! exclamă Cyc pierzându-şi puţin din atitudinea beligerantă.

Poliţistul nu lăsă nici un centimetru distanţă între el şi roşcovană în timp ce se apropiau. Ea nu părea să se teamă. Curajoasă tipă, îşi spuse Cyc. Micuţă, dar curajoasă. Îţi dădeai seama imediat.

— Numele meu este Cat Delaney.

— Ştiu cine eşti, spuse el. Ai venit după copil? Kismet se ridică brusc în picioare, răsturnând tava cu mărgele pe care o ţinea în poală. Acestea căzură în praf, sclipind în razele soarelui.

— Nu! N-o să vă las să mi-l luaţi din nou! strigă ea.

— Mami?

Cyc întoarse capul. Băiatul stătea în dosul uşii despărţitoare, cu degetul în gură. Îi privea cu ochii lui mari şi speriaţi. Când se uita astfel, îi dădea fiori lui Cyc.

Tocmai voia să-l strige să se ducă înapoi în casă, când roşcata scoase un strigăt de uimire.

— Michael!

Capitolul patruzeci şi unu.

Cat se uită la copil înmărmurită. Acesta dădu buzna pe uşă alergând spre mama lui şi îngropându-şi faţa în fusta ei.

— Tu eşti mama lui Michael? o întrebă Cat cu un glas stins, iar femeia încuviinţă cu teamă.

Cat se întoarse spre motociclist.

— Atunci, dumneata trebuie să fii George Murphy.

— Nu de asta ai venit? Să iei copilul şi să-l arăţi la televizor ca să fie adoptat?

Kismet începu să scâncească, dar Cat îi întinse mâna.

— Nu, n-am venit pentru Michael. Ciclopul se încruntă.

— Atunci ce cauţi aici?

Exact cum spusese Sherry, Michael şi mama lui păreau,să se iubească foarte mult. Băiatul se uita la Cat zâmbind timid în semn că o recunoscuse, dar rămase agăţat de picioarele mamei lui.

Cat se întoarse apoi spre motociclist şi îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Mi-ai trimis cumva scrisori de ameninţare? Pentru că, dacă ai făcut-o, am venit să te previn că am fost la poliţie şi, dacă mai primesc ceva...

— Uite ce e, ticăloaso...

— Ai grijă, amice, spuse Alex fără să ridice glasul, dar destul de amenințător pentru a-l reduce la tăcere pe Ciclop.

Asistase la toată scena fără să scoată un cuvânt, dar Cat ştia că nimic nu-i scăpase.

— Chestia asta nu trebuie să fie urâtă, spuse el. Răspunde-i doar doamnei la întrebare, i-ai trimis prin poştă nişte articole decupate din ziare?

Nu ştiu despre ce dracu’ vorbiţi, mormăi Cyc. Habar n-am de nici un articol din ziar. Şi dacă nu vă mişcaţi fundurile de pe...

Ai fost prieten cu un individ pe nume Sparky? Îl întrebă Cat deodată. Kismet scoase un sunet îndurerat.

— Sparky? repetă ea cu răsuflarea tăiată. Ce-i cu Sparky?

— Mai taci dracului din gură, strigă Cyc, după care îşi întoarse privirea ostilă a unicului său ochi spre Cat. Dacă ai venit după piticul ala, ai ghinion, cucoană. E mort de câţiva ani.

— Ştiu asta.

— Atunci de ce-ai venit să mă baţi la cap?

— Ai permis ca inima lui să fie recoltată pentru a fi transplantată. Mie mi sa făcut un transplant la câteva ore după moartea lui şi este posibil, deci, să fi primit inima lui.

Kismet gemu înainte să-şi ducă mâna la gură şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Înţeleg că aţi fost foarte apropiaţi, spuse Cat încet, iar Kismet dădu din cap afirmativ.

— E o poveste veche, spuse Cyc. Ce vreţi de la mine? Alex fu cel care răspunse.

— Trei oameni care au primit inimi în aceeaşi zi cu domnişoara Delaney au murit şi credem că au fost ucişi de un membru al familiei donatorului care pare să se fi răzgândit.

— Criminalul a dat de înţeles foarte clar că eu sunt următoarea pe listă, adăugă Cat.

— Vai, ce păcat, zise Cyc cu sarcasm.

Alex făcu un pas spre el ameninţător, dar Cat îl apucă de mânecă şi îl ţinu pe loc.

— Nu cred că ştiu ceva, Alex.

— Dar te-a recunoscut imediat. Am văzut pe chipul lui.

— Apare la televizor, pentru numele lui Dumnezeu, strigă Ciclopul. Crezi că-s orb sau tâmpit?

— Cred că eşti un ticălos, spuse Alex.

— Potoliţi-vă amândoi. Îl speriaţi pe Michael, spuse Cat, după care se uită la Kismet. Ai încercat vreodată să iei legătura cu persoana care a primit inima lui Sparky?

— Da.

Cyc se întoarse brusc şi o privi furios.

— Ce dracu’ tot spui acolo?

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, ea îi spuse lui Cat:

— La vreun an după ce a murit Sparky, m-am dus la spital. Cei de acolo miau zis să sun la...

— Banca de organe?

— Parcă aşa ceva. Mi-au notat numărul de telefon. Cyc făcu un pas uriaş spre ea.

— Nu vrei să taci odată? Nu trebuie să le spui nimic. Şi eu unde eram, mă rog, când te-ai dus la spital?

Ea continuă să îl ignore.

— Am sunat la numărul pe care mi l-au dat. Doamna cu care am vorbit era foarte cumsecade, dar, fiindcă nu eram rudă cu Sparky în nici un fel, n-a vrut să-mi spună nimic. Am implorat-o. Voiam să ştiu dacă...

— Ţi-am zis să taci! strigă Cyc şi o lovi cu putere peste faţă.

Cat nu ar fi putut să-l oprească pe Alex nici dacă ar fi vrut. Acesta se repezi în gâtul Ciclopului izbindu-l de zidul exterior al casei.

— Dacă o mai atingi, te bag în puşcărie, ticălosule, spuse el încet, dar cu duritate. Numai că, înainte, îţi trag cafteala pe care o cauţi. Îţi scot şi ochiul asta bun şi îţi urinez în gaura din locul lui. Când o să termin cu tine, o să fii cu adevărat orb şi tâmpit. I-ai implora să te bage-n puşcărie pentru mult, mult timp, ca să nu te mai găsesc.

— Cară-te din faţa mea, ticălosule, mormăi Cyc. Genunchiul lui Alex era proptit în locul cel mai sensibil.

— N-o să-i fac nici un rău.

Cat îl observă pe Michael, care strângea cu putere fusta mamei lui şi îşi ascunsese faţa din nou în material.

— Alex, copilul.

Cuvintele acelea erau echivalentul unei baghete magice, căci Alex îşi slăbi strânsoarea, dându-i drumul motociclistului, în cele din urmă, după care se dădu înapoi până ajunse alături de Cat, unde rămase nemişcat, dar încordat şi gata de atac.

Ân tot acel timp, Kismet rămase neclintită şi indiferentă. Cat bănui că era imună la violenţă, fiind de atâtea ori victima acesteia.

— Kismet, ştii ceva despre persoana care a primit inima lui Sparky? o întrebă ea. Unde a fost trimisă? Orice!

Ea scutură din cap, însă îi aruncă o privire lui Cyc, după care se uită în pământ.

Cat ar fi vrut să o iscodească mai mult, dar nu voia să stârnească mânia lui Cyc, pe careA acesta avea să şi-o descarce asupra ei şi a copilului. Întorcânduse spre motociclist şi fără să încerce săşi mascheze dispreţul, întrebă:

— N-or să păţească nimic?

— De ce să păţească ceva?

— Pentru că i-ai băgat de multe ori în spital. Ştii că eşti jalnic? Nu eşti decât un ticălos urât mirositor care bate o femeie şi un copil pentru a-şi dovedi bărbăţia.

Cyc strânse pumnii.

— Nu ştim absolut nimic de inima dumitale, sau de a lui Sparky, sau de vreo scrisoare afurisită, zise el rânjind. Habar n-avem de nici o crimă. Aşa că ştergeţi-o cât mai repede de aici, până nu mă-nfurii.

Alex o apucă de braţ.

— Vino.

Ea se lăsă dusă la maşină şi Alex porni foarte repede, punând distanţă între ei şi George Murphy.

— Nu-mi vine să cred. Tot timpul au fost în dosarele mele, spuse ea uluită. Ciclopul şi Kismet. Cum ai dat de ei?

— Unchiul Dixie are dosare foarte bune. Murphy a făcut o mulţime de lucruri murdare. Câteva departamente din stat aveau date despre el, dar cei din San Antonio aveau şi adresa lui actuală.

— Când Michael a apărut în prag...

Încă nu îşi revenise de pe urma şocului.

— E atât de dulce şi de lipsit de apărare. Nu suport gândul că trăieşte cu bruta aia.

— Şi femeia?

— Cred că-şi iubeşte foarte mult copilul. Dar îi e frică de Ciclop.

— Când a lovit-o...

— Aş fi vrut să-l faci praf.

El îşi întoarse privirea uimită spre ea.

— Tu spui aşa ceva, care m-ai acuzat că întâi trag şi pe urmă pun întrebări? Cum preferi? Hotărăşte-te.

— Nu începe iar, Alex. Am avut destule confruntări neplăcute în după-amiaza asta. Simt nevoia să fiu puţin cu mine însămi înainte de o altă rundă cu tine.

— Trebuie să fii foarte obosită, pentru că nu ştiam că cedezi atât de uşor. Kismet şi Ciclopul locuiau într-o comunitate la sud-est de San Antonio. Era un drum de o jumătate de oră, pe care Cat îl parcurse privind mai tot timpul prin parbriz. Până ajunseră în oraş, se lăsase seara. Luminile începuseră să se aprindă în locuinţe şi magazine. Firme de neon îmbiau clienţii în localuri şi cinematografe.

— Cât de mult aş vrea să n-am probleme mai mari decât să mă hotărăsc la ce film să merg în seara asta, spuse ea.

— Eşti prost dispusă.

— Am tot dreptul, nu? L-am găsit pe Ciclop, dar nu ne aflăm mai aproape de criminal.

— Nu crezi că-i scumpul George?

— Tu crezi?

— Aş vrea să fie, dar nu cred că e.

— De ce ai vrea să fie şi de ce crezi că nu e?

— Aş vrea să fie, pentru că tare mi-ar plăcea să-l bag în puşcărie pe ticălos. E o adevărată sursă de necazuri. Mai devreme sau mai târziu o să înfunde puşcăria din Huntsvilie pentru mult timp, dar aş vrea ca asta să se întâmple înainte să facă vreun rău cuiva, îndeosebi lui Michael. În al doilea rând, aş vrea să se termine odată totul de dragul tău. Aş vrea să poţi dormi liniştită fără să te întrebi dacă apuci dimineaţa.

— Dumnezeule, îţi mulţumesc că mă înveseleşti şi că-mi ridici moralul, spuse ea, după care îl întrebă din nou: De ce nu crezi că e Ciclopul?

— În primul rând, e prea prost. Asta-i o schemă complexă, bine pusă la punct şi executată de cineva cu cap şi răbdare. Ciclopul n-are nici una, nici alta.

— Probabil că ai dreptate, dar hai să zicem că ar fi o posibilitate. Ciclopul n-are nici o obligaţie, aşa că ar putea să rămână plecat perioade nedeterminate de timp fără nici o problemă.

— Cu Kisrnet şi Michael după el? Întrebă el.

— Bănuiesc că nu. Şi, în plus, am hotărât că ucigaşul se apropie de victimele lui. Nici un om cu mintea întreagă nu l-ar lăsa pe Ciclop să se apropie prea mult.

— Dar femeia? Poate că are rolul de a ademeni victimele. Le câştigă încrederea, poate chiar mila şi Ciclopul îi omoară.

Cat îi excluse ipoteza clătinând categoric din cap.

— Nu cred că se preface. Nu mi-a dat impresia că ar fi vicleană. Şi, pe urmă, Petey ne-a spus că era îndrăgostită de Sparky. Ce motiv ar avea să-i oprească inima? Am avut impresia că-l mai iubeşte încă, ţie nu ţi s-a părut?

— Ba da. Şi lui Cyc nu-i place deloc.

— Dacă a fost gelos pe Sparky când acesta era în viaţă...

— Ar putea fi gelos şi acum. Kismet e îndrăgostită şi după atâta timp după moartea lui Sparky, zise Alex încheindu-i ideea. – încă n-a scăpat de rivalul său.

— Iubita lui e încă legată de omuleţul ala care l-a învins nu numai în pat, ci şi în lupta cu cuţitul. Aşa că se răzbună, ucigându-i pe toţi cei care ar fi putut primi inima lui Sparky.

Ea îl privi cu atenţie, de parcă tocmai descoperiseră leacul împotriva cancerului, dar emoţia i se stinse repede.

— Asta ne face să revenim la problema apropierii lui de cele trei victime. Ciclopul nu e tocmai tipul care să fie acceptat cu uşurinţă. Dacă cineva apropiat lui moare în împrejurări misterioase, este suspectat imediat.

Ea oftă deprimată.

— Doamne, cine şi-ar fi putut închipui că, datorită faptului că am primit o inimă donată, sunt urmărită de un psihopat? Şi vrei să ştii ceva amuzant? Amuzant în sens ironic, spuse ea apăsându-şi mâna pe inimă. Niciodată n-am vrut să fiu tratată în mod deosebit fiindcă am suferit un transplant de inimă.

— Te face să fii unică, într-un fel, îi aminti el încet.

— Dar nu vreau tratament preferenţial din cauza asta. Vreau ca oamenii să uite că am o inimă cu care nu m-am născut. Totuşi, mi se pare că toţi se gândesc numai la asta când sunt cu mine.

Paznicul de la WWSA recunoscu maşina lui Alex de data aceasta şi le făcu cu mâna când intrară pe poartă. Zâmbea pe ascuns, de parcă ar fi fost personajul-cheie într-o intrigă romantică.

Alex opri motorul şi se întoarse spre ea.

— Eu nu mă gândesc numai la asta când sunt cu tine, Cat. Nici pe departe. Ea se împotrivi ispitei făcând o glumă.

— Doar n-ai de gând să faci versuri despre părul meu, ochii mei şi buzele mele, nu?

— Dacă vrei. Sau aş putea să fiu mai carnal şi să fac versuri despre zonele erogene ale trupului tău, ceea ce, la tine, înseamnă tot ce e acoperit de piele. Ştiu asta din proprie experienţă.

Era o laudă plină de aroganţă, dar stârni un răspuns în adâncul ei, pe care ea se strădui să-l ignore.

— Păstrează-ţi imaginaţia pentru cărţile tale. Nu vreau să-ţi iroseşti cu mine tot dialogul ăsta excitant.

— Cred că-ţi place, spuse el zâmbind.

— Ce anume?

— Dialogul excitant.

Ea îşi aminti foarte bine cuvintele pe care i le şoptise îa ureche cu câteva nopţi în urmă. Înainte să apuce să fie sedusă din nou, deschise portiera.

— Îţi mulţumesc că l-ai găsit pe Ciclop.

— Am de gând să mai fac şi alte cercetări.

— Anunţă-mă dacă se iveşte ceva. Noapte bună, Alex.

— Cat?

Âi aruncă o privire peste umăr. Părea să stea la îndoială dacă să-şi exprime gândurile sau nu. Până la urmă, spuse simplu:

— Noapte bună.

Âşi văzu fiecare de drum. Ea se duse acasă, stăpânită de sentimente contradictorii. El ar fi putut să facă un efort mai mare pentru a-i doborî sistemul de apărare. Ea tot ar fi spus nu, dar el ar fi încercat mai mult să o convingă să îşi petreacă noaptea cu el.

Continuă să se gândească la acest lucru cât se pregăti de culcare. Tocmai ieşise de sub duş când sună soneria.

Până la urmă nu se lăsase şi o urmărise până acasă!

Strângându-şi halatul cu un cordon, străbătu repede casa spre uşa de la intrare. Nerăbdarea îi curgea prin vene ca un vin spumos. Simţea furnicături în tot trupul.

Dar când se uită prin jaluzele, aşteptându-se să-l vadă pe Alex, avu un şoc.

Capitolul patruzeci şi doi.

— Ce doreşti, domnule Murphy?

— Să stau de vorbă cu dumneata, spuse Ciclopul. Deschide. Ea se sili să râdă.

— N-o să-ţi deschid.

— Dacă vreau să intru, nu poţi face nimic ca să mă opreşti. Aşa că, ce-ar fi dacă ţi-ai salva uşa de la a fi distrusă?

— Dacă nu pleci imediat, chem poliţia.

— Fă-o şi copilul va avea de suferit.

Ea îşi lipi fruntea de uşă. Ar fi fost o nebunie să-i deschidă în toiul nopţii, dar, aşa cum spusese şi el, dacă voia să intre, o uşă încuiată nu i-ar fi stat în cale.

Era evident că o urmărise până acasă de la televiziune. Altfel de unde ar fi ştiut unde locuia? Doar dacă nu fusese el cel care îi trimisese scrisorile în ultimele două luni.

Oricum, de ce stătea pe gânduri dacă să-i dea drumul înăuntru sau nu? De ce nu dădea fuga la telefon să formeze 911 sperând că ajutorul va sosi înainte ca el să-i facă vreun rău?

Din cauza lui Michael, de aceea. Nu se îndoia nici o clipă că Ciclopul avea să-şi pună în aplicare ameninţarea. Kismet poate că nu era total nevinovată, dar copilul era cu siguranţă. Poate era prea târziu ca ea să mai fie salvată, dar pentru Michael merita să lupte. Descuie uşa şi o deschise.

Era impozant fizic. Alex fusese ori extrem de curajos, ori extrem de prost să se bată cu el. Ea încercă să nu tresară din cauza staturii şi mirosului său când o dădu la o parte, păşind înăuntru. Se uită în toate părţile, examinând totulPe măsuţa din hol se afla un glob de cristal plin cu potpourri. Îl duse la nas mirosindu-l.

— Nu-i nimic de fumat, remarcă ea, iar el îi aruncă un zâmbet viclean.

— Nostim.

Continuând să zâmbească, puse globul la loc.

— Deci aşa trăiesc vedetele de televiziune. Luxos. Mult mai bine decât cocina aia pe care o împart cu femeia mea şi cu copilu’, nu?

Cat refuză să aprobe ceea ce era evident.

— Ce cauţi aici la ora asta târzie, domnule Murphy? Ce e atât de urgent încât a trebuit să vii acum?

El se duse în living-room şi se trânti pe canapeaua ei albă proptindu-şi picioarele încălţate pe taburetul de aceeaşi culoare.

— Hei, linişteşte-te, da? Dumneata ai venit întâi la mine, ai uitat? Dumneata ai început totul, nu eu.

— Ce anume am început?

— Porcăria asta despre Sparky. Nu mă mai gândisem la nemernicu’ ăla de ani de zile şi pe urmă ai apărut dumneata cu poliţistul ala cu maşină mişto şi aţi răscolit rahatul.

Rânji măsurându-i trupul din cap până-n picioare.

— Gaura fundului lui Sparky nu era mai departe de pământ decât a dumitale.

Âi dădu fiori. Se simţea extrem de vulnerabilă aşa cum stătea în faţa lui numai în halat de baie. La care din telefoane ar fi fost mai uşor de ajuns? Cât de

repede putea să formeze 911? Uşa dormitorului ei avea o încuietoare zdravănă? Habar nu avea. Nu avusese niciodată nevoie de aşa ceva.

Apelă la talentul ei de actriţă pentru a-şi ascunde teama.

— Te înşeli în legătură cu domnul Pierce. Nu e poliţist. El pufni batjocoritor.

— Pe cine crezi că păcăleşti, cucoană?

— Nu pun la îndoială faptul că-i cunoşti mult mai bine pe poliţişti, spuse ea încet, renunţând la subiect. De ce te-ai supărat că am pus câteva întrebări în legătură cu Sparky?

— Nu mi-era prieten.

— Şi de ce te deranjează?

— Nu mă deranjează. Dar m-a făcut să mă gândesc.

— La ce? Întrebă ea.

El se juca tot timpul cu nasturele argintiu al vestei de piele.

— Crezi că ai primit inima idiotului aluia, nu?

— Există o posibilitate. Dar dacă n-ai venit aici să recunoşti că ai comis cele trei crime şi că mi-ai trimis acele scrisori de ameninţare, nu văd ce te priveşte. Aşa că, ce-ar fi să-ţi iei picioarele murdare de „pe mobila mea şi să te cari?

El îi făcu un semn cu ochiul cel bun.

— Eşti tare iute, nu, Roşcovano? Ai o gură foarte deşteaptă. Te şi f... la fel de aprig cum vorbeşti?

Dacă se lăsa provocată, îi cădea drept în braţele murdare, aşa că îşi încrucişă mâinile şi încercă să pară plictisită.

— E târziu, domnule Murphy. Te rog, spune ce ai de spus şi pleacă.

El îşi rezemă capul de spătarul canapelei, îşi aşeză mai bine picioarele pe taburet şi îşi instală mai comod şezutul pe perne. Avea să fie nevoită să ardă mobila aceea.

— Bastardul ala nenorocit nu-i al meu.

— Poftim?

Zâmbind în felul lui răutăcios şi sinistru, repetă:

— Bastardul lui Kismet nu-i al meu. Sparky a lăsat-o gravidă.

Grija faţă de mobila ei dispăru împreună cu teama. Fără să-şi dea seama se aşeză pe braţul unui fotoliu.

— Nu eşti tatăl lui Michael?

— Nu asta am spus chiar adineauri?

— Sparky e tatăl lui?

— Exact. E de mirare că ea n-a pierdut copilu’ după accident, după cât a fost de afectată. Ar fi fost mult mai bine pentru mine dacă s-ar fi întâmplat asta, dar micul ticălos a supravieţuit. La opt luni după ce Sparky a dat ortu’ popii, i s-a născut bastardul.

Mintea lui Cat i-o luă înainte acum. Nu mai trebuia să-i spună ce însemna acest lucru, dar el o făcu totuşi.

— După ce aţi plecat, băiatu' a început să zică ceva cum că te-a cunoscut la un picnic. Părea să te placă foarte mult. La fel ca şi dumneata pe el.

Cercelul i se dădu la o parte de pe obraz când înclină capul pretinzând că se gândea la misterele vieţii.

— Acum mă întreb de ce, oare?

Poate că era mult mai deştept decât crezuseră ea şi Alex. Era înspăimântător gândul că gradul lui de inteligenţă putea fi egal cu cel al răutăţii.

— Nu văd unde baţi, minţi ea.

— Pe naiba, zise el râzând uşor. Nu-i de mirare că dumneata şi copilul ala v-aţi plăcut imediat. Doar ai inima tăticului lui. Ai... ah, care e cuvântul potrivit? Ai făcut legătura cu copilul. Ca nişte spirite înrudite. Karma şi rahat.

Într-adevăr, fotografia lui Michael din dosar o atrăsese imediat în mod inexplicabil. Sau nu era deloc inexplicabil?

— Nu ştiu sigur dacă am inima lui Sparky, zise ea cu un glas răguşit.

— Eu zic că o ai.

— Spune ce vrei, zise ea şi se ridică, dându-i de înţeles că vizita luase sfârşit. Dar fă-o în altă parte. Acum, că mi-ai spus ce ai avut de spus, nu cred că mai avem ceva de discutat.

— Eh, aici te înşeli, vezi? Avem încă foarte multe de discutat.

— Ca, de exemplu?

— Banii.

Era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l audă.

— Ce bani?

— Pe care mi-i datorezi.

Ea se aşeză din nou pe braţul fotoliului şi îl privi neîncrezătoare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Dă-mi voie să-ţi explic. Dacă Sparky ar fi trăit, ar fi trebuit să suporte toate greutăţile pe care le-am suportat eu. I-am luat copilul şi i l-am crescut...

— Din bunătate, spuse ea cu sarcasm.

— Exact.

De data aceasta fu rândul ei să pufnească batjocoritor.

— L-ai luat pe Michael pentru că era legat de Kismet şi pe ea o voiai înapoi din moment ce Sparky nu mai era. Nu pentru că ai fi iubit-o, ci pentru că nu suportai gândul de a aparţine altui bărbat. Şi, de atunci, o pedepseşti încontinuu.

El împinse taburetul cu piciorul şi se ridică brusc.

— Târfa ticăloasă m-a implorat să o primesc înapoi.

Cat făcu un efort imens să nu se înfioare. Era brutal şi, ca oricărui individ brutal, îi plăcea la nebunie să vadă teamă în ochii victimelor sale. Ar fi putut să-i

taie gâtul – sau să-i scoată inima – cu cuţitul de la cingătoare, dar ea nu avea să-i dea satisfacţia de a o vedea înspăimântată.

— Am suportat-o timp de patru ani, spuse el. După părerea mea, ar trebui să primesc ceea ce merit, pentru chestia asta.

— Nu cred că vrei să primeşti, într-adevăr, ceea ce meriţi.

— Ascultă, căţea, spuse el împungând-o în piept cu degetul arătător. Ai fi murit dacă n-aş fi fost eu. I-am spus doctorului că poate să-i ia inima lui Sparky. Ai fi fost uitată demult dacă aş fi spus nu.

— Poate să fie adevărat sau nu.

— Eu spun că e şi vreau ceva în schimb pentru că ţi-am salvat fundu' slăbănog.

— Ah, deci aici apare şi chestiunea banilor.

— Vezi că ai priceput?

— Vrei să-ţi plătesc pentru inima mea?

Buzele lui subţiri se desfăcură într-un zâmbet leneş şi o trase cu putere de o şuviţă de păr.

— De când te-am văzut, am ştiut că eşti o puicuţă deşteaptă.

Capitolul patruzeci şi trei.

Alex era inspirat.

Esenţa creatoare nu curgea doar, ci se răvărsa. Degetele nu i se puteau mişca la fel de rapid ca semnalele transmise de creierul lui, dar nu îl deranja atâta timp cât îi veneau cuvintele.

Scăpase, în sfârşit, de blocajul caracteristic scriitorilor. Reintrase în cursă, mai bine decât înainte. Pe măsură ce propoziţiile şi frazele i se formau în minte, le transfera pe ecranul computerului. Sună telefonul.

— Fir-ar să fie.

Încercă să ignore acel sunet pătrunzător şi continuă să scrie. La ora aceea târzie nu putea fi decât cineva care greşise numărul, oricum. Sau Arnie. Acesta suna în fiecare zi să-l întrebe dacă se mai vedea cu Cat şi când el îi spunea „da", pentru că nu-şi putea minţi agentul, i se făcea morală că o căuta cu lumânarea.

Telefonul sună din nou.

„Nu te opri", îşi ordonă el. „Scrie fraza asta până nu-ţi scapă. Dacă te opreşti acum, o să dispară pentru totdeauna. Va dispărea în acel vid imens care absoarbe cuvintele precise şi expresiile inspirate imediat după ce îţi răsar din subconştient, înainte să le poţi captura".

Telefonul sună pentru a patra oară.

„Ignoră-l. Aştepţi de săptămâni întregi o seară ca asta", îşi reaminti el. „Totul e perfect. Ai descurcat încâlceala aia – bine, nu aşa cum te-ai fi aşteptat, dar poate aşa e mai bine. Acţiunea se desfăşoară cu îndrăzneală şi furie; dialogul e excelent. Orice-ar fi, prostule, nu răspunde!"

Smulse receptorul.

— Ce-i?

— Alex, poţi... poţi să... nu te-aş deranja dacă...

— Cat? Eşti în regulă?

— De fapt, nu. Nu sunt.

— Un sfert de oră.

Puse la loc receptorul şi închise computerul, dar nu înainte de a salva lucrul bun pe care îl făcuse, încălţă o pereche de adidaşi, stinse lumina, încuie uşa biroului şi porni în fugă.

Tom Clancy era întrerupt tot timpul, probabil. Poate ar fi vândut încă un milion de exemplare din Jocuri patriotice dacă viaţa lui n-ar fi fost plină de întreruperi. Iar Danielle Steele avea nouă copii. Probabil că era întreruptă de nenumărate ori pe zi.

Cat îi deschise uşa când apăru alergând pe alee.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit.

— Eşti albă ca varul. Ce s-a-ntâmplat? De ce ai părul ud?

— L-am spălat.

— Te-ai spălat pe cap? După ce m-ai sunat în ceea ce părea o situaţie de viaţă şi de moarte, te-ai spălat pe cap?

— Nu mai striga la mine! spuse ea arătându-i spre living-room. Am avut un musafir. Ciclopul.

Motociclistul lăsase o amprentă cât se poate de vizibilă pe canapeaua şi pe taburetul ei. Alex expiră puternic şi îşi trecu degetele prin păr.

— Dumnezeule. Cum a intrat?

— Eu i-am dat drumul.

— Ce-ai făcut?

— M-a ameninţat că Michael va avea de suferit dacă n-o fac.

— Dar ar fi putut să-ţi facă vreun rău.

— Nu mi-a făcut!

— Acum tu strigi. Ce-a vrut?

— Hai să mergem în bucătărie, spuse ea. Am folosit o sticlă întreagă de soluţie pentru împrospătarea aerului, dar tot îi mai simt mirosul aici.

I-o luă înainte. Ceainicul clocotea pe aragaz. Îl întrebă dacă voia un ceai.

— Un whisky tare, poate, îi spuse el. Dar ceai, nu, mulţumesc.

Âşi puse o ceaşcă pentru ea, turnă o linguriţă de zahăr şi se aşeză în faţa lui la masa de bucătărie. Degetele ei păreau transparente când prinseră ceaşca.

— Ce-a vrut, Cat?

— Bani.

— Pentru inima lui Sparky, nu? Ea îşi îndreptă privirea spre el.

— De unde ştii?

— Am citit despre astfel de lucruri. Unei persoane i se face transplant de cornee, de ficat sau de piele, iar când se face bine, apare un membru al familiei donatorului şi îi cere bani.

— Şi eu am auzit, spuse ea dând din cap absentă. S-a vorbit despre asta în cadrul sesiunilor noastre în grup ca fiind unul din motivele pentru care donatorii şi primitorii rămân anonimi, spuse ea încrucişându-şi braţele peste piept şi frecându-le în jos şi în sus. Dar nu mi-am închipuit că cineva ar putea fi atât de ticălos.

— Ciclopul poate.

— E atât de respingător. Când mi-a atins pieptul şi părul cu degetele lui murdare, m-am simţit ca şi cum aş fi fost violată. Am făcut un duş fierbinte şi lung.

Duse ceaşca de ceai la buze, dar abia putu să o ţină nemişcată când bău. Apoi zdrăngăni când o puse pe farfurioară.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, Alex.

— Nici un deranj, minţi el.

— Nu ştiam pe cine altcineva să sun. I-aş fi putut telefona acelui locotenent Hunsaker, dar îmi inspiră foarte puţină încredere.

Alex bănui că trebuia să o ia ca pe un compliment.

— Ai făcut exact ce era cazul. Nu trebuie să stai singură noaptea asta. Ai avut greutăţi ca să-l scoţi din casă?

— Nu prea. I-am spus că o să primească bani doar peste cadavrul meu, zise ea şi apoi adăugă zâmbind stins: A zis că asta se poate aranja.

— Ar fi putut să te omoare.

— I-am explicat că uciderea mea ar fi o mişcare greşită dacă vrea bani de la mine.

Lui Alex nu îi venea să creadă că Ciclopul nu îi făcuse nimic. În acelaşi timp, era şi furios pe Cat.

— Ai făcut pe deşteapta, nu? Parcă te aud cum scoteai tot felul de vorbe isteţe. De ce naiba i-ai fluturat steaguri roşii prin faţă?

— Dar ce-ai fi vrut să fac? Să plâng şi să-i arăt cât de speriată sunt? Trebuia să mă gândesc şi la Michael şi la Kismet. Probabil că îşi va descărca nervii pe ei.

— Era nervos când a plecat?

— Ca să nu spun mai mult. Bănuiesc că a crezut că mă poate face să completez un cec chiar în seara asta. S-a înfuriat când am refuzat, I-am spus foarte clar că nu-i dau nici măcar un cent.

— La care el a zis...

— Că o să-mi pară rău.

Şi Alex era îngrijorat pentru Michael şi mama lui, dar voia să o liniştească pe Cat.

— O să se gândească mult şi bine înainte de a-l mai atinge pe Michael. Chiar acum câteva săptămâni a scăpat ca prin urechile acului de puşcărie.

— Sper că asta-i un mijloc de intimidare, pentru că legăturile de sânge n-or să-l oprească. Michael nu e copilul lui, spuse ea, după care îi povesti ce aflase

de la Ciclop. Poate asta explică şi de ce mi-a plăcut atât de mult de Michael de cum i-am văzut fotografia.

Alex se aplecă peste masă.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

— Hai, Cat. Eu am venit imediat în ajutorul tău. N-am dreptul să aflu şi partea mai complicată a chestiunii?

— E o prostie, spuse ea râzând uşor, ridicând din umeri şi jucându-se cu linguriţa – toate fiind dovezi clare că trăgea de timp. Încă de când medicii au început să realizeze transplanturi de inimă s-a pus întrebarea dacă nu cumva caracteristicile donatorului se transmiteau primitorului, spuse ea în cele din urmă.

Lui îi trebui o clipă ca să priceapă ce voia să spună, după care zise:

— Continuă.

— Bine, e ridicol, firește, spuse ea puţin cam prea tare şi lăsă să treacă o clipă pentru a-şi reveni. Inima e un organ. E o maşinărie fiziologică. Inima unei persoane, locul unde se află adăpostit sufletul ei, este cu totul altceva.

— Atunci de ce ai legat în mod automat atracţia ta faţă de Michael de faptul că tatăl lui ţi-ar fi putut fi donator?

— N-am făcut legătura asta.

— Ba da. Şi Ciclopul a făcut-o.

— Lui puţin îi pasă cine, ce a donat şi cui, spuse ea cu înflăcărare. Nu vede decât o posibilitate de a stoarce nişte bani. Îl urăşte pe Michael pentru că e legătura vie a lui Sparky cu Kismet. O pedepseşte pentru faptul că l-a ales pe Sparky şi nu pe el. Îi face viaţa un calvar. Nu-i de mirare că pare atât de înspăimântată.

— Nu sunt răspunderea ta, Cat.

Ea îl privi de parcă tocmai ar fi urinat pe drapelul american.

— Ba sigur că sunt! Sunt fiinţe omeneşti şi sunt în primejdie.

— Îţi admir altruismul, dar nu poţi salva toţi nefericiţii din lume.

— Dacă Ciclopul le face vreun rău, n-o să mi-o iert niciodată. Tu ai putea? O viaţă înseamnă ceva pentru tine?

El simţi un val de căldură inundându-i faţa.

— O să ignor asta pentru că eşti tulburată, şi, sper, nu-ţi dai seama ce vorbeşti. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l desfiinţez pe George Murphy şi să mă conving în felul ăsta că n-o să le mai facă niciodată rău lui Kismet şi lui Michael, dar sunt milioane de victime ca ei în toată ţara.

— Ştiu că nu pot salva milioane, dar aş vrea să-l salvez pe el.

— Doar nu te gândeşti să-i dai bani, nu?

Discuţia aceea aprinsă o epuizase. Îşi propti capul în palmă.

— Nu m-aş supune niciodată unui şantaj, dar mi-a spus foarte clar că, dacă n-o fac, o să regret. Într-un fel sau altul.

După aceea îşi ridică privirea spre el. Pentru prima oară de când o cunoştea, părea înspăimântată.

— Alex, aş vrea să punem punct.

— La ce anume?

— Acestei căutări nebuneşti a urmăritorului. N-am mai primit nici un semn din partea lui de aproape două săptămâni. Sunt convinsă că cineva cu un ciudat simţ al umorului a făcut o glumă proastă, atâta tot. Falsul necrolog a fost marele final. A reuşit să facă ceea ce a intenţionat – să mă sperie. Dar acum a terminat cu joaca.

— Eşti sigură?

— Nu, nu-sunt sigură, se răsti ea. Dar nu mai vreau să dau la o parte nici o piatră, pentru că, de fiecare dată, găsesc un vierme oribil dedesubt. Mi-e frică să mai deschid o scrisoare ca să nu găsesc cine ştie ce înăuntru. Un motociclist cu un singur ochi şi tatuat, cu porniri criminale, de existenţa căruia n-am aflat decât acum câteva zile, încearcă să obţină bani de la mine şi mă ameninţă. Mi-e frică şi de umbra mea. Nu mă mai simt în siguranţă în propria mea casă. Nu mă mai pot concentra la lucru. Pofta de mâncare s-a dus naibii şi nu mai ştiu de când n-am mai dormit o noapte întreagă fără să mă trezesc, trăgând cu urechea după vreun sunet ciudat. Nu mai vreau nici un pic din porcăria asta.

— Nu-i chiar atât de simplu, Cat. Nu poţi pune punct astfel.

— Ba pot şi o s-o fac.

— Ei bine, eu nu pot şi n-o s-o fac, spuse el categoric ridicându-se în picioare. Nu închizi o investigaţie pentru că nu-ţi place ce descoperi.

— Ahâncetează cu vorbăria asta de poliţist. Nu mai eşti aşa ceva şi asta nu-i o investigaţie în toată puterea cuvântului. Şi nu-i nici intriga unui roman de-al tău. E viaţa mea!

— Exact. Şi eu încerc să o apăr. Vreau să supravieţuieşti celei de-a patra aniversări a transplantului.

— Şi eu vreau, spuse ea după ce făcu o pauză şi trase aer în piept tremurător.

El simţi un nod în stomac. Nu avea să-i placă ceea ce urma să audă.

— De aceea mă duc în California să stau cu Dean până trece totul. E aranjat deja.

Alex îşi propti mâinile în şolduri.

— Ah, da? Şi când ai aranjat totul?

— Înainte să vii.

— Înţeleg. M-ai chemat în ajutor, dar nu sunt decât o» aripă temporară care să te adăpostească până dai fuga la Tăticul Dean, nu-i aşa? spuse el pufnind dispreţuitor. Şi mă mai acuzi pe mine că te-am folosit doar pentru sex.

Intenţionase să o jignească şi reuşise. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu se arătă distrusă.

— Te conduc.

Nici Judith Anderson în tinereţe nu ar fi părut mai mândră în indignarea ei când se ridică şi ieşi din bucătărie.

El o urmă, dar numai până în hol, unde trânti uşa de la intrare, pe care ea io ţinea deschisă.

— Nu te las singură în noaptea asta, Cat, spuse el ridicându-şi mâinile pentru a-i stăvili protestele. O să dorm în living-room.

Âi aruncă o privire canapelei murdare, după care adăugă:

— Am dormit şi mai rău, te rog să mă crezi. Acum, poţi să te agiţi, să faci ce vrei, dar va fi o irosire de energie şi, din câte observ, nu ai prea multă. Poţi să te superi, să-ţi faci bagajele, săţi lăcuieşti unghiile de la picioare, dar, până n-o să ştim cu siguranţă care va fi următoarea mişcare a Ciclopului, nu te scap din ochi.

Capitolul patruzeci şi patru.

Lui Cyc nu îi veni să creadă ce văzu când intră în bucătărie a doua zi dimineaţă târându-şi picioarele. Kismet stătea deja la masă, iar înfăţişarea ei îl şocă zdravăn.

Era machiată ca pe vremea când o cunoscuse. Aplicat din belşug, fardul îi scotea în evidenţă ochii negri. Cocul oribil pe care el nu îl putea suferi, dispăruse şi părul îi cădea liber pe umeri.

Dispăruseră şi fustele lungi şi bluzele fără formă pe care le purtase vreme de patru ani. Acum era îmbrăcată iar cu blugii uzaţi care îi veneau ca o mănuşă. Pieptul tatuat îi era strâns de un tricou negru scurt, strâmt şi decoltat.

Parcă fusese somnambulă după moartea lui Sparky, iar acum se trezise deodată. Transformarea subită avusese loc peste noapte.

Şi nu era numai la suprafaţă. Expresia aceea arogantă era a adevăratei Kismet. În clipa în care el intră în încăpere, ea se ridică şi îi umplu o ceaşcă de cafea, cu mişcări iuţi şi bruşte, agitaţia din trecut făcându-se simţită din nou. Ar fi bănuit că luase ceva, dacă ea n-ar fi jurat că nu mai punea gura pe droguri de la naşterea copilului.

— Vrei să mănânci ceva? Îl întrebă ea. Neîncrezător în schimbarea ei subită, zise:

— Dacă aş fi vrut să mănânc, ţi-aş fi spus, nu?

— Nu trebuie să fii necioplit.

Âşi mai puse o cafea şi se întoarse la masă. Luându-şi ţigara aprinsă de pe marginea scrumierei, trase un fum şi apoi îl eliberă spre tavan.

Se lăsase de fumat în timpul sarcinii şi nu se mai apucase. Acum, când îi văzu buzele roşii şi pline în jurul ţigării cu filtru, se simţi cuprins de dorinţă. O văzuse astfel de o mie de ori – furioasă şi plină de energie – dar de atunci trecuse foarte multă vreme. Până în clipa aceea nu îşi dăduse seama cât de mult îi lipsise acel fel de a fi al ei.

Dar Cyc era suspicios din fire şi rareori lua ceva drept bun.

— Ce te-a apucat? o întrebă el.

Ea stinse ţigara strivind-o nervoasă în scrumieră.

— Poate că mi-ai băgat minţile-n cap aseară.

— Ai meritat-o.

O bătuse pentru că îl făcuse să pară un idiot în faţa căţelei aleia de Delaney şi a prietenului ei poliţist. Vânătăile nu prea se observau sub fardul exagerat.”

— Nu-mi vine să cred că a refuzat să-ţi dea bani. La o sticlă de băutură şi puţină cocaină, el îi povestise despre vizita inutilă pe care i-o făcuse lui Cat Delaney.

— Nu-ţi face probleme. O să se trezească ea.

— Bine, dar când?

— De cum o să-mi vină o idee, spuse el bându-şi cafeaua cu zgomot.

— Cine se crede, oare? Dacă n-ar fi fost Sparky, ar fi murit.

— Zice că e posibil să aibă inima altcuiva, că s-ar putea să nu fie a lui Sparky.

— Chiar şi aşa mi-e datoare, spuse Kismet dându-şi capul pe spate sfidătoare. Noi ne-am zbătut ca vai de lume în ăştia patru ani, în timp ce ea a trăit în lux. Nu-i drept.

— O să luăm noi ceva bani de la ea. Trebuie doar să născocesc un plan.

— M-am gândit şi eu puţin.

Ochiul lui bun se îngustă foarte mult.

— Zău? La ce?

— Trebuie să facem ceva înainte ca prietenul ala al ei poliţist să-i umple capul cu tot felul de prostii. Ar putea să ne dea toate planurile peste cap.

Se ridică de pe scaun de parcă ar fi fost muşcată. Plină de energie datorită cofeinei şi nicotinei, începu să se plimbe prin încăpere.

Cyc era de acord cu ce spunea ea, dar ar fi dat dovadă de slăbiciune dacă ceda prea repede.

— Nu te amesteca tu, îi spuse el tăios. Sunt perfect stăpân pe situaţie. Ea se răsuci brusc şi îl privi furioasă.

— Pe naiba! Te-ai lăsat vrăjit de faţa ei drăguţă şi de ochii ei mari şi albaştri. În ciuda tuturor ameninţărilor, ai venit cu mâna goală.

El se ridică de pe scaun într-o secundă şi o plesni cu putere peste faţă. Spre surprinderea lui, îl lovi şi ea. Palma ei îi lovi urechea atât de tare, încât îi zgudui timpanul. Cu toate acestea, auzi fiecare cuvânt pe care i-l spuse ea printre dinţi.

— N-o să-ţi mai înghit porcăriile de-acum încolo, ticălos nenorocit ce eşti. M-ai lovit pentru ultima oară.

Transformarea ei era tulburătoare, dar exista şi o anumită limită. El o voia undeva între muierea aprinsă care fusese şi cârpa cu ochi de viţel care devenise.

— Am ceva ce-ţi place.

Apucând-o de braţele pline, o izbi de dulap ţintuind-o cu propriul trup. Ea se zbătu să scape, ceea ce reuşi pentru că el trebuia să-i dea drumul ca să-i poată descheia pantalonii. În timp ce ea îi căra pumni în cap, el izbuti să-i tragă blugii strâmţi peste picioare şi să i-i scoată.

Ea încercă să fugă din încăpere, dar el o apucă de păr şi o trase înapoi cu putere. Apoi, o ridică pe masă şi îi desfăcu pulpele. Proptindu-şi mâna în pieptul ei, o ţinu culcată până îşi descheie nasturii blugilor. Penisul ţâşni la lumină.

Cyc gemu de plăcere şi uimire când mâna ei se strânse în jurul lui. Îl freca lacom şi cu poftă, cum făcuse cu ani în urmă, când nu se mai sătura şi când făcea din sex o întrecere de voinţe şi forţă pe care o câştiga adesea.

Âi ridică tricoul şi îi strânse cu putere sânii, ciupindu-i sfârcurile mari. Atunci, ea întoarse capul şi îl muşcă de braţ. El o plesni din nou, se aplecă deasupra ei şi îi muşcă sfârcul înainte de a-l suge de parcă întreaga lui viaţă ar fi depins de acesta. Ea se zvârcoli sub el, îi zgârie spatele gol, îl înjură îngrozitor.

El o penetră cu atâta forţă, încât picioarele mesei alunecară pe podea şi el fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul. Ea îi încleştă şoldurile între pulpele ei puternice, îşi încrucişă gleznele la spatele lui şi îşi îngropă unghiile în fesele lui.

El ajunse la orgasm aproape imediat, dar şi ea o făcu. Îşi aruncă braţele deasupra capului răsturnând ceştile de cafea şi scrumiera pe podea, îşi răsuci capul când într-o parte, când în alta, şfichiuind aerul cu părul. Îşi muşcă buzele cu atâta putere, încât le făcu să plesnească. Mult timp după ce totul se termină, sânii ei continuară să tresalte.

Cyc o frecă brutal cu palmele lui bătătorite.

— Grozave tije.

Ea scoase un sunet surd din gâtlej şi începu să se mişte, arcuindu-şi spatele, schimbând poziţia picioarelor. Chipul îi era îmbujorat şi buzele iritate şi umflate. O picătură de sânge apăru pe cea de jos. O şuviţă de păr umedă îi stătea lipită de gât. Se uita la el cu ochi ameţiţi, pe jumătate închişi şi îi aruncă zâmbetul acela ispititor pe care el şi-l amintea atât de bine.

— Păsărica ta are pitoni în ea. Totdeauna am spus chestia asta. Ea râse lasciv.

— O să fim bogaţi, Cyc. Bogaţi.

— Exact, spuse el încercând să se retragă, dar ea îl strânse între pulpe.

— Unde crezi că pleci?

Inima lui începu să bată mai repede. O dată nu fusese niciodată de-ajuns pentru Kismet cea de pe vremuri. Se întorsese.

— Ai făcut prăpăd pe aici, îi şopti ea zâmbind lasciv. Curăţă. Apoi, prinzându-i capul în mâini, i-l trase în jos, între pulpele ei.

Capitolul patruzeci şi cinci.

Âi bătu în uşă.

— Cat?

— Sunt aproape gata. A venit taxiul?

— Nu. În schimb a venit Ciclopul.

Ea deschise uşa brusc. Alex îşi verifica revolverul. Văzând arma încărcată, ea se cutremură.

— Au trecut o dată şi probabil că au dat ocol clădirii, îi spuse el. Tocmai i-am văzut dând colţul în capătul străzii. Vin încoace.

— Ei!

— Îi are pe Kismet şi pe Michael pe motocicletă.

— Dumnezeule mare.

— Exact, zise Alex sumbru. Bănuiesc că-i va folosi ca ostateci pentru a te face să accepţi.

După discuţia avută cu o seară în urmă, Cat se dusese în camera ei şi îşi făcuse bagajul pentru a pleca în California. După aceea, stinsese lumina şi se urcase în pat, dar nu putuse să adoarmă.

Âl auzea umblând prin casă, probabil verificând uşile şi ferestrele pentru a se convinge că erau încuiate. În ciuda supărării pe el, Cat se bucura că rămăsese. Se simţea mult mai în siguranţă cu el acolo.

Când se întâlniseră dimineaţa în bucătărie, se purtaseră ca doi străini politicoşi. El îi oferise o ceaşcă de cafea, iar ea îi mulţumise. Apoi, o întrebase la ce oră era avionul şi se oferise să o conducă la aeroport.

— Mulţumesc, dar am chemat deja un taxi.

— Bine, spusese el.

După aceea, ea se întorsese în dormitor, făcuse un duş şi se îmbrăcase. Nu îşi mai vorbiseră. Acum, ea îl urmă pe coridorul scurt până în living-room.

— Poate că n-or să oprească dacă or să-ţi vadă maşina în faţă, spuse Cat plină de speranţă.

— Am dus-O în garaj după ce te-ai culcat.

— Ah.

— E mai bine dacă te cred singură. Avem elementul surpriză de partea noastră.

Ea dădu puţin la o parte jaluzelele de la una din ferestrele din faţă şi văzu motocicleta încetinind pe măsură ce se apropia de casa ei.

Din locul unde se afla, în dreptul ferestrei alăturate, Alexâi spuse:

— Du-te înapoi în camera ta, Cat. Aşteaptă acolo până lămuresc situaţia.

— În nici un caz.

— Nu-i momentul să... Dumnezeule! exclamă el deodată. Asta e Kismet, nu?

Cat trebui să privească dincolo de îmbrăcăminte şi fard ca să fie sigură. Dacă nu l-ar fi avut pe Michael în braţe, nu ar fi recunoscuto.

Ânainta pe alee cu îndrăzneală, legănându-şi şoldurile provocator. Cu o zi în urmă, arăta extrem de speriată, iar acum părea gata, chiar nerăbdătoare, să se măsoare cu oricine ar fi avut curaj să i se pună în cale.

Sună la sonerie de trei ori. Cat îi aruncă o privire lui Alex, care îi făcu semn să deschidă şi trecu în partea cealaltă a acesteia ca atunci când avea să se deschidă, el să rămână ascuns.

Prudentă, Cat descuie şi deschise uşa doar pe jumătate.

Imediat văzu ochii înlăcrimaţi ai lui Kismet, ceea ce era total nepotrivit cu machiajul de femeie uşoară şi cu mersul încrezător de mai înainte. Apoi, Cat observă că buzele îi tremurau.

— Vă rog, şopti ea. Vă rog să mă ajutaţi.

Ân ciuda felului deloc măgulitor în care Cat i-l descrisese pe locotenentul Hunsaker lui Alex, acesta nu o crezuse în totalitate. Din păcate, însă, Hunsaker se ridica la înălţimea aşteptărilor. În clipa în care intră în living-room, Alex îl asemănă cu un bufon. Orgoliul îi era la fel de umflat ca burta.

— Se pare că destinul ne-a făcut să ne întâlnim din nou, îi spuse el lui Cat, zâmbind larg.

Câteva firişoare de tutun îi rămăseseră în colţurile gurii.

— Aşa se pare.

— Nevastă-mea a apreciat foarte mult autograful.

— Mulţumesc. Domnule locotenent Hunsaker, ea este Patricia Holmes şi el e fiul ei, Michael.

El făcu un semn din cap spre Kismet.

Ân aşteptarea poliţiei, Cat rămăsese în dormitor cu Michael şi Kismet. Când ieşiră, pe chipul acesteia nu se mai vedea nici urmă de fard şi părul îi era strâns cu grijă. Purta o salopetă, probabil singurul articol din garderoba lui Cat care era destul de mare pentru a-i veni bine.

Cat se întoarse apoi spre el.

— El este Alex Pierce.

— Pierce.

Detectivul îi strânse mâna.

— Alex este fost poliţist, îl informă Cat.

— Chiar aşa? Unde?”

— În Houston.

— În Houston, hm? spuse el măsurându-l pe Alex din cap până-n picioare. Cum se face că ai ieşit din poliţie?

— Nu-i treaba ta. Surprins, Hunsaker, spuse:

— Nu trebuie să te superi.

— Nu mă supăr. Am făcut doar o afirmaţie.

El îşi drese glasul cu zgomot şi îşi ridică centura care îi aluneca. – Bine, cine îmi spune şi mie ce s-a întâmplat?

— Alex, tu ai văzut mai multe decât noi, îl îndemnă Cat.

El îi spuse atunci pe scurt ce se întâmplase în ziua precedentă şi mai devreme în cursul acelei dimineţi, încheind cu rugămintea lui Kismet în pragul uşii lui Cat.

— Cat n-a pus nici o întrebare, ci a tras-o repede înăuntru şi a încuiat uşa. Domnişoara Holmes era îngrozită. Zicea că, dacă Ciclopul pune mâna pe ea, o omoară pentru că l-a trădat. Şi Michael era speriat. Nu înţelegea ce se petrece, dar simţea panica mamei lui. i-am spus lui Cat să-l ducă în dormitor.

— Atunci te-am sunat pe dumneata, domnule locotenent, interveni Cat. Dar îmi era teamă de ceea ce ar fi putut face Ciclopul.

— I-am spus să nu-şi facă griji, că-l omor înainte să apuce să intre în casă. Hunsaker îşi aruncă privirea spre revolverul de pe masă.

— Nu mai e încărcat, spuse Alex.

— Şi motociclistul? Întrebă Hunsaker. Acest individ, Ciclopul, ce-a făcut atunci?

— Nu se aşteptase din partea lui Cat să o tragă pe Kismet înăuntru şi să închidă uşa. A simţit imediat că nu era în regulă ceva pentru că a strigat de lângă bordură întrebând ce naiba se întâmplă. Când n-am răspuns, a început să se agite. Nu ştiu de ce ţi-a trebuit atâta până să ajungi, Hunsaker, continuă Alex. Dacă nu ţi-ai fi târşâit picioarele, Ciclopul ar fi acum în spatele gratiilor aşteptând să fie condamnat pentru insultă, ameninţare fizică şi extorcare.

Detectivul îi ignoră critica şi se întoarse spre Cat.

— A încercat să obţină bani de la dumneavoastră aseară?

— Da, spuse ea şi îi povesti de vizita Ciclopului.

— Nu prea pare o persoană cu care să vreţi să aveţi de-a face, remarcă el în final. De ce nu m-aţi sunat?

— Pentru că m-a sunat pe mine, zise Alex. Am rămas aici toată noaptea. Hunsaker trebuie să fi înţeles ce a vrut, căci pufni şi întrebă:

— Dar azi dimineaţă? De ce s-a întors?

— Domnişoara Holmes l-a făcut să o aducă împreună cu Michael pentru a-i susţine punctul de vedere, spuse Alex. Imediat după ce ea a dispărut în casă, instinctele lui animalice trebuie să-l fi prevenit că fusese tras pe sfoară şi că o încurca rău de tot dacă nu o ştergea mai repede.

— Aşadar, a plecat?

— Da, dar nu înainte de a striga „O să te omor, Kismet. Şi pe tine şi pe bastardul tău”. Nu-l pot cita cu exactitate în faţa lui Michael, dar n-am omis decât câteva epitete. Pe urmă a-ntins-o. Acum, un criminal periculos se află în libertate, adăugă Alex ca o uşoară mustrare pentru întârzierea lui Hunsaker.

Acesta se întoarse spre Cat.

— Aveţi ceva de adăugat?

— Doar că Alex şi cu mine am fost martori când domnul Murphy a lovit-o pe domnişoara Holmes ieri după-amiază la ei acasă.

Începea să fie prea complicat pentru el. Se scărpină în cap.

— Nu pricep de ce aţi fost acolo.

— Urmăream un fir în legătură cu problema pe care am discutat-o cu dumneata la birou, spuse Cat.

— Tăieturile alea din ziare?

— Da. Credeam că Ciclopul ar fi putut fi cel care le trimisese.

— Şi era?

Se uită la Kismet, care scutură categoric din cap.

— Nu cred, zise Cat. Dar locul lui e tot în spatele gratiilor. Poţi verifica la Serviciul pentru Protecţia Copiilor, unde sunt deja nenumărate plângeri împotriva lui datorită faptului că bătea copilul. I s-a dat drumul din cauza lipsei de iniţiativă a procurorului.

— Şi ea? Întrebă el arătând spre Kismet.

— Şi ea a fost implicată, dar numai pentru că se temea de Ciclop. Hunsaker întrebă arătând spre canapeaua murdară:

— Pot să stau jos?

— Desigur, spuse Cat.

El se aşeză pe marginea canapelei şi i se adresă lui Kismet, care stătea pe un fotoliu ţinându-l pe Michael în braţe. Cat se aşeză pe braţul fotoliului.

— Ce ai de spus? Întrebă Hunsaker.

Kismet se uită cu teamă la Cat, care îi luă mâna şi i-o strânse încurajator.

— Spune-i ce mi-ai spus şi mie.

Ea îşi şterse lacrimile şi îşi umezi nervoasă buzele crăpate şi umflate.

— Ieri, după ce au plecat ei, spuse ea arătând spre Alex şi Cat, a născocit un plan prin care să obţină bani de la ea pentru inima lui Sparky.

— Cine-i Sparky?

Alex îi explică totul. Hunsaker sorbea fiecare cuvânt.

— Dumnezeule, ce complicat e totul, mormăi el îndreptându-şi din nou atenţia asupra lui Kismet. Ciclopul voia bani pentru inima lui Sparky, iar acesta e tatăl natural al băiatului, corect?

Kismet încuviinţă şi îl mângâie pe Michael pe cap. Băiatul nu se îndepărtase prea mult de ea de când îl trăsese Cat înăuntru. Nimeni nu-i putea pune la îndoială devotamentul faţă de el.

— Cyc a venit acasă târziu aseară. Era furios că domnişoara Delaney refuzase să-i dea bani, îi spuse Kismet detectivului. A zis că i-a râs în faţă.

Alex rămase cu gura căscată.

— I-ai râs în faţă? Nu mi-ai spus asta. Eşti nebună?

— Nu, nu sunt nebună.

— Linişte! zise Hunsaker, uitându-se încruntat la Alex. Scuzaţi întreruperea, domnişoară... Holmes, nu? Continuaţi.

— Cyc a inhalat puţină cocaină şi a devenit şi mai furios. Am încercat să mă ţin departe de el, dar tot m-a bătut destul de zdravăn. După ce a adormit, eu am rămas trează încercând să găsesc o soluţie.

Ochii ei negri se umplură de lacrimi.

— Domnişoara Delaney părea atât de drăguţă. O văzusem la televizor ajutând copiii. A fost bună cu Michael la picnic.

— Ce picnic?

— Nu-i important, izbucni Alex. Las-o să spună ce are de spus.

— Nu eu sunt cel care tot întrerupe discuţia, ci dumneata, spuse Hunsaker făcându-i semn lui Kismet să continue.

— Nu voiam ca Cyc să o supere pe domnişoara Delaney. Dar eram atât de fericită că poate inima lui Sparky salvase viaţa unei persoane ca ea. Şi felul cum l-a înfruntat pe Cyc mi-a dat curaj. Astfel că am hotărât să-l înfrunt şi eu.

— Numai că ea nu avea bani, mijloc de transport şi după cine să sune pentru ajutor, interveni Cat. Dacă ar fi încercat să fugă, nar fi ajuns prea departe.

— Şi ne-ar fi făcut rău şi mie şi lui Michael, probabil, spuse Kismet. Ştiam că singura mea şansă era să fiu mai deşteaptă ca el. Aşa că, azi dimineaţă, am...

Ânghiţi cu greu.

Cat o luă pe după umeri.

— Continuă, Patricia, o îndemnă ea cu blândeţe. Mai ai puţin. Kismet încuviinţă.

— Aseară i-am dat lui Michael o pastilă ca să doarmă până mai târziu astăzi. Ştiu că n-am făcut bine, dar nu puteam... nu voiam să risc să ne vadă... L-am întărâtat pe Cyc şi a trebuit să mă prefac că-mi place, să-l conving că redevenisem cea care fusesem înainte să mă îndrăgostesc de Sparky.

De data aceasta începu să plângă de-adevăratelea.

— Ai făcut exact ce trebuia, Patricia. Nimeni din încăperea asta nu e în măsură să te judece.

Tonul blând şi liniştit al lui Cat îi lăsă afară pe Alex şi pe Hunsaker ca o uşă masivă de oţel. Kismet se folosise de sex pentru aşi salva viaţa.

Puţini bărbaţi ar fi înţeles acest lucru. Dar numai o altă femeie înţelegea adevărata umilinţă a acestui gest.

Ân clipa aceea, numai simplul fapt că era bărbat îl făcea pe Alex să se simtă vinovat. Se întrebă dacă şi Hunsaker avea acelaşi sentiment. Probabil că nu.

Hunsaker era prea greu de cap ca să privească un lucru atât de abstract. Dar, cel puţin avu bunul simţ de a-şi feri privirea şi de a tăcea până când Kismet se linişti şi putu să continue.

— Pe urmă, l-am convins pe Cyc să mă aducă aici şi să mă lase să încerc să vorbesc cu domnişoara Delaney, i-am zis că m-aş folosi de Michael, la care ea ţine foarte mult. Lui Cyc nu i-a plăcut ideea, dar i-am spus că, dacă el n-a reuşit să obţină nimic cu ameninţările, ar trebui să mă lase să încerc să apelez la sensibilitatea ei. Până la urmă a acceptat.

Âl trase pe Michael mai aproape de ea.

— Drumul de la bordură până la uşă mi s-a părut nesfârşit. Mi-era îngrozitor de teamă ca nu cumva Cyc să-şi dea seama de planul meu înainte să ajung.

Când se uită la Cat, expresia ei era apropiată de veneraţie.

— Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă mi-ai fi trântit uşa în nas. N-o să-ţi pot mulţumi niciodată îndeajuns.

— Vreau doar să vă văd pe tine şi pe Michael departe de bruta aceea.

— Vreţi să aduceţi acuzaţii? o întrebă Hunsaker pe Kismet.

— Da.

— Sunteţi sigură? Uneori, dumneavoastră, femeile, daţi înapoi când e vorba să o faceţi cu adevărat.

— N-o să dea înapoi, spuse Alex tăios.

— Şi, cu siguranţă, nici eu, spuse Cat. M-a ameninţat şi pe mine şi pe ei dacă nu-i dau bani. Asta este extorcare. Voi depune mărturie împotriva lui. Poţi fi sigur.

— Dar mai întâi va trebui să-l găsiţi, îi spuse Alex lui Hunsaker. Între timp, i-am garantat domnişoarei Holmes un loc sigur unde să locuiască împreună cu Michael.

Detectivul se ridică.

— Sunt foarte multe lucruri de făcut. Puteţi veni după-amiază la mine la birou pentru a da nişte declaraţii? Căzură de acord asupra unei ore.

— O să emit un mandat de arestare pe numele lui George Murphy. Am o descriere a lui şi a motocicletei. O să-l prindem imediat.

— N-o să-l găsiţi, spuse Kismet cu o certitudine tăcută. Are o mulţime de ascunzători. Există oameni care l-ar adăposti. N-o să-l găsiţi.

Alex se temea că avea dreptate, dar îşi păstră părerea sumbră pentru sine. Dacă şi când Ciclopul avea să fie prins, acest lucru avea să se întâmple mai degrabă datorită nesăbuinţei lui decât poliţiei.

Pe de altă parte, Hunsaker promise că Ciclopul avea să se afle în curând în custodia poliţiei.

— Liniştiţi-vă şi lăsaţi-ne pe noi să rezolvăm totul, spuse el ciufulindu-l pe Michael. Drăguţ copil.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spuse Cat conducându-l spre uşă.

— Tot n-aveţi idee cine v-a trimis articolele alea misterioase?

— Mă tem că nu. Asta căutam să aflu când am răscolit acest cuib de viespi. Bineînţeles că mă bucur că am făcut-o, l-am salvat pe Patricia şi pe Michael.

Alex îşi dădu seama că, în semn de respect, Cat îi spunea Patriciei numai pe numele ei adevărat. Kismet era de domeniul trecutului.

— Aţi mai primit ceva de când aţi fost la mine? o întrebă Hunsaker.

— Vedeţi? spuse el încântat de sine. Probabil că nici n-o să aflaţi vreodată cine le-a trimis. Tot timpul am fost convins că nu-i nimic întemeiat.

Cat era mai bine crescută decât îşi închipuia Alex. În ciuda înfumurării lui Hunsaker, ea îi mulţumi cu delicateţe pentru timpul şi ajutorul acordate.

— Am uitat să-ţi spun, îi zise el după ce Cat închise uşa în urma lui Hunsaker. În timp ce noi îl aşteptam pe Hunsaker, ţi-a venit taxiul, i-am dat şoferului un bacşiş de zece dolari şi l-am expediat.

— Mulţumesc. Uitasem complet de asta.

— Mai pleci în California?

— Nu înainte de a fi sigură că Patricia şi Michael se vor afla în siguranţă. Am sunat-o pe Sherry şi mi-a spus că se va ocupa de asta.

Sherry sosi o jumătate de oră mai târziu.

— Am găsit o casă care o să vă placă amândurora, le spuse ea Patriciei şi lui Michael. Mai locuiesc acolo alte trei femei cu copii, împreună cu un psihiatru. Doi dintre copii sunt apropiaţi ca vârstă de Michael, aşa că va avea tovarăşi de joacă. Vei avea propria cameră de baie şi toată intimitatea de care ai nevoie, dar va trebui să mănânci împreună cu celelalte familii şi să faci diverse treburi gospodăreşti.

Patriciei nu îi venea să creadă ce noroc avea. Era emoţionant de recunoscătoare şi plângea fără să se ruşineze.

— Voi fi încântată să fac orice. O să fac toate treburile, ale mele şi ale altora, atâta timp cât Cyc n-o să ne găsească.

Peste puţin timp, se adunară cu toţii în dreptul uşii de la intrare pentru aşi lua rămas bun.

— O să fii în siguranţă, îi spuse Cat Patriciei. Dacă ai nevoie de ceva sau vrei doar să stăm de vorbă, sună-mă. Mai ai numărul pe care ţi l-am dat?

— În buzunar.

Cat, care îl ţinuse pe Michael în braţe în timpul acelui schimb de cuvinte, îl îmbrăţişă cu putere şi i-l dădu mamei lui.

— O să vin să vă vizitez în curând, dacă nu deranjez.

— Neapărat, spuse Patricia încântată. Ne-ar face mare plăcere, nu-i aşa, Michael?

Băieţelul încuviinţă timid. Cat avea un nod în gât.

— La revedere, deocamdată. Sherry o să aibă grijă de voi.

— Vă conduc până la maşină, se oferi Alex văzând că Patriciei îi era teamă să iasă. N-ar fi rău să faci un ocol ca să te convingi că nu sunteţi urmăriţi, îi sugeră el lui Sherry.

— În astfel de situaţii, acesta e procedeul standard, zise Sherry zâmbind.

El ieşi pe verandă şi, după ce cercetă zona cu privirea, le spuse că puteau să plece. Patricia ezita, ţinând-o de mână pe Cat. Vorbi sincer şi repede, de parcă dacă nu s-ar fi grăbit, n-ar fi avut niciodată curajul să rostească acele cuvinte.

— Eşti minunată. Atât de bună cu oamenii. Sparky a fost singura persoană din câte cunosc, care îţi seamănă. Cred că trebuie să ai inima lui.

Capitolul patruzeci şi şase.

Munca era leacul lui Cat. Chiar şi atunci când starea inimii ei fusese gravă, lucrase ore în şir la Drumuri. Când era deprimată, muncea. Când era fericită, muncea. În împrejurările actuale, îşi găsi alinarea în muncă.

Âl sunase pe Jeff Boyle mai devreme, explicându-i de ce nu avea să se ducă la serviciu până după prânz.

— O să-ţi dau amănunte când o să vin.

El îi aminti de promisiune şi în intimitatea biroului ei, o ascultă cu o neîncredere crescândă.

— Dumnezeule. Cat. George Murphy ăsta pare un adevărat barbar. Ar fi putut să te omoare.

— Ei bine, n-a făcut-o.

— De ce nu-ţi pui în aplicare planul de a merge la Los Angeles? Poate ar fi bine să părăseşti oraşul câteva zile.

— L-am sunat deja pe Dean şi am anulat călătoria.

Dacă ar fi plecat în California acum ar fi dat dovadă de laşitate. Nu le-ar fi inspirat prea multă încredere Patriciei şi lui Michael, dacă îi asigura că nu mai aveau de ce să se teamă de Ciclop, după care o ştergea pe Coasta de Vest. Hotărâse ca, în loc să dea bir cu fugiţii, să se salveze, să se dedice muncii.

— Cel puţin, ia-ţi liber restul după-amiezei," o îndemnă Jeff. O să recuperăm noi.

— Nu. Aici trebuie să stau. Am pierdut ceva important azi dimineaţă? Informează-mă şi hai să ne apucăm de treabă.

Dădu telefoane, dictă o mulţime de scrisori şi programă două înregistrări pe teren pentru săptămâna următoare.

— Pentru înregistrarea de miercuri, am aranjat cu acelaşi cowboy care a adus poney-l la picnicul lui Nancy Webster, îi spuse Jeff. I-au plăcut copiii şi a spus că ar fi bucuros să ne ajute oricând, pe gratis.

— Grozav. Copiilor le va plăcea foarte mult. Lui Michael i-a plăcut cu siguranţă.

— Cat, ceea ce ai făcut pentru el şi mama lui... Jeff tăcu, până când ea îşi ridică privirea spre el, întrebătoare.

— A fost minunat din partea ta că te-ai implicat personal, spuse el şi ezită puţin. Crezi că ai, într-adevăr, inima tatălui lui Michael?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Aş fi ajutat orice femeie şi orice copil, în împrejurări similare. Îmi e de ajuns să ştiu că sunt în siguranţă şi că pot să o ia de la început.

După ce îi dusese la noua locuinţă, Sherry o sunase să îi spună că Patricia şi Michael fuseseră bine primiţi de către celelalte familii.

— "Patricia s-a oferit să câştige nişte bani în plus pentru cămin înşirând mărgele, îi spusese Cat lui Jeff. Le vinde unui vânzător ambulant din

Marketplace. Cu timpul şi cu o anumită pregătire, cred că ar putea deveni o adevărată artistă.

— Fără tine, n-ar fi avut niciodată o asemenea şansă. Cat îşi muşcă buzele gânditoare.

— Dacă Sparky ar fi supravieţuit accidentului, vieţile lor ar fi putut fi cu totul altfel. Poate s-ar fi despărţit de bandă, când ar fi aflat că ea este însărcinată. L-ar fi crescut împreună, cu dragoste şi atenţie. Ea şi-ar fi putut dezvolta talentul artistic. Am auzit că Sparky era un individ extrem de inteligent, pasionat de literatură şi filozofie. Ar fi putut deveni profesor sau scriitor.

— O fantezie frumoasă, Cat. Probabil că n-ar fi fost aşa, totuşi.

— Dar n-o să ştim niciodată, nu?

— Pentru că Sparky a murit. Şi altcineva a supravieţuit, spuse Jeff încet. Ea îşi ridică privirea iute, întrerupând şirul acelor gânduri tulburătoare şi dregându-şi glasul.

— Da, altcineva a supravieţuit.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Jeff îşi băgă capul în biroul ei.

— Domnul Webster tocmai a sunat. Vrea să mergem până la el.

— Chiar acum? Am o grămadă de treburi de rezolvat.

— A zis că e o chestiune urgentă. Ştii cumva de ce ar putea fi atât de supărat?

— Părea supărat?

— Foarte.

Nu îl mai văzuse pe Bill de câteva zile. Când secretara acestuia, pe chipul căreia nu se zărea nici urmă de zâmbet, îi conduse pe ea şi pe Jeff în biroul lui, el demonstră o vădită lipsă de cordialitate.

— Luaţi loc, vă rog.

După ce ei se aşezară pe canapeaua de piele, el li-l prezentă pe celălalt oaspete.

— El este Ronald Truitt. După cum ştiţi, este reporter la Light.

Deci, acel individ în jur de patruzeci de ani şi cu început de chelie era Ron Truitt, inamicul ei jurnalistic, criticul trimis de iad.

Era un fumător înrăit. Un pachet de Camei se afla în buzunarul cămăşii şi el îl atingea frecvent, parcă vrând să se asigure că ţigările erau încă acolo, deşi nu putea fuma.

Încerca să pară în largul lui şi nonşalant, dar nu reuşea prea bine. Îşi mişca tot timpul picioarele, se foia nervos şi clipea prea des.

Cat nu îl salută, ci se întoarse spre Bill.

— Ce se petrece?

— Domnul Truitt a avut bunăvoinţa de a veni” să mă prevină în legătură cu conţinutul articolului care va apărea în numărul de mâine. M-am gândit că trebuie să fiţi şi voi preveniţi.

— Preveniţi? Are o rezonanţă înspăimântătoare.

— Din păcate, articolul conţine o notă înspăimântătoare.

— În legătură cu programul Copiii lui Cat? Întrebă Jeff.

— Exact, spuse Bill întorcându-se spre ziarist şi făcându-i semn că avea cuvântul. O să vă las să vorbiţi personal, domnule Truitt. Dar trebuie să vă anunţ că, nimic din ce se va discuta aici nu trebuie dat publicităţii.

— Desigur, spuse Truitt îndreptându-se şi, fără a fi necesar, deschise un carneţel cu spirală, pentru a-şi consulta însemnările.

Cat ştia când juca teatru.

Azi-dimineaţă am primit un telefon de la un individ care îşi spunea Ciclopul, zise el.

— Ciclopul te-a sunat pe dumneata! exclamă Cat.

— Deci îl cunoşti? spuse Bill.

— Da. Numele lui adevărat este George Murphy şi este căutat de poliţie. Na spus de unde sună?

— Nu, zise Truitt zâmbind. Dar a zis că e posibil să încercaţi să faceţi din el personajul negativ.

— Este un personaj negativ. E vinovat de nenumărate delicte, începând cu molestarea unui copil şi terminând cu extorcare.

— Poate, spuse Truitt. Dar a dat de înţeles că nici dumneavoastră nu sunteţi o sfântă.

— Niciodată n-am susţinut că aş fi, se răsti Cat. Dar nu despre asta e vorba acum. Nu aveţi altceva mai bun despre ce să scrieţi, decât despre o întrecere de jigniri între mine şi un motociclist toxicoman, care e căutat de poliţie?

— E ceva mai grav decât o întrecere de jigniri, spuse Bill. Vezi tu, Cat, adăugă el, după care făcu o pauză şi apoi dădu drumul bombei: Domnul Murphy te-a acuzat de molestarea unui copil.

Ea era prea uluită ca să mai poată spune ceva. Se uită întâi la Bill şi apoi la Truitt.

— E adevărat, spuse acesta. Ciclopul mi-a spus că i-aţi molestat sexual fiul vitreg, la un picnic organizat la locuinţa domnului Webster.

— Nu are nici un fiu vitreg, spuse ea.

— Un copil pe nume Michael?

— Mama lui Michael nu e căsătorită cu domnul Murphy. Legal, el nu e tatăl băiatului.

— Eh, oricum, se întreba dacă acest copil a fost singurul pe care l-aţi molestat. Cu siguranţă că aveţi ocazia să profitaţi de mulţi.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea râzând nervos, dar nimeni altcineva nu zâmbea, cu atât mai puţin Webster. Bill, spune ceva. Doar nu crezi...

— Ceea ce cred eu e irelevant.

Ea se întoarse atunci spre ziarist.

— Bineînţeles că nu aveţi de gând să publicaţi aşa ceva. În primul rând, e absurd. Şi apoi, fără confirmare, puteţi fi dat în judecată pentru calomnie.

— Am şi confirmarea, spuse el încrezător. Ea rămase din nou cu gura căscată.

— Din partea cui?

— Nu pot să spun. A doua sursă a mea doreşte să-şi păstreze anonimatul, dar vă asigur că se află în măsură să dea informaţii exacte.

— Această persoană nu ştie absolut nimic! strigă ea. Cum aţi găsit-o?

— Am început să investighez pe ici-pe colo, să stau de vorbă cu oamenii.

— Faceţi o greşeală Imensă, domnule Truitt, îi spuse Cat cu calm. Dacă publicaţi acest articol, vă va costa foarte scump şi pe dumneavoastră şi ziarul la care lucraţi. Oricine din cei care mă cunosc, ştiu că fac tot posibilul să scap copiii de orice formă de abuz – fizic şi sexual, ca şi psihic şi emoţional. Dacă George Murphy vrea să mă acuze de ceva, ar face bine să găsească ceva mai credibil.

— Dar aveţi posibilitatea să câştigaţi încrederea multor copii, nu? Întrebă Truitt.

— Este o insinuare oribilă şi refuz să răspund.

El se aşeză pe marginea fotoliului, ca un rechin care simţea miros de sânge şi se pregătea să atace.

— De ce aţi renunţat la cariera încununată de succes de actriţă, în schimbul unui program local cum e Copiii lui Cat?

— Pentru că aşa am vrut.

— De ce? insistă reporterul.

— În nici un caz ca să am la dispoziţie copii pentru a-i molesta! strigă ea.

— Cat!

— De fapt, asta vrea să spună, nu?

Nu ar fi trebuit să strige la Jeff, care încerca doar să o calmeze. După o pauză de câteva clipe, timp în care îşi potoli furia, i se adresă lui Truitt pe un ton mai liniştit şi mai rezonabil.

— Am renunţat la fosta mea carieră, pentru că voiam să fac ceva mai folositor cu restul vieţii mele.

El făcu o grimasă comică de scepticism.

— Haideţi să vedem dacă am înţeles bine. Aţi renunţat la un venit extraordinar şi la celebritate, pentru mult mai puţini bani şi patru minute nenorocite de apariţie pe ecran în fiecare săptămână? Întrebă el clătinând din cap. Nu ţine. Nimeni nu-i atât de nobil.

Cat nu avea de gând să discute despre motivele pe care le avusese, deoarece erau cât se poate de personale. Ba mai mult decât atât, nu îi datora nici o explicaţie acelui ticălos, care fuma ţigară de la ţigară. Ar fi vrut să-i arunce acest lucru în faţa aceea arogantă, dar pentru binele postului WWSA, îi răspunse cu diplomaţie.

— Nu aveţi nici o dovadă serioasă care să vă susţină această acuzaţie ridicolă. Ciclopul nu e deloc o sursă credibilă. Nici măcar nu ştie să vorbească.

— Am două surse, aţi uitat? Cealaltă este şi credibilă şi ştie să şi vorbească.

— Sursele dumitale sunt un criminal renumit şi o persoană care n-are nici măcar curajul să vină să mă acuze în faţă.

— Woodward şi Bernstein au început cu mai puţin şi au reuşit să desfiinţeze o administraţie şi să intre în istorie.

— Bunul simţ mă împiedică să-ţi spun cât de departe te afli dumneata de Woodward sau Bernstein, domnule Truitt.

El zâmbi doar, îşi închise carneţelul şi se ridică.

— Dacă aş ignora o asemenea poveste, aş fi exclus din rândul ziariştilor.

— E o minciună, spuse Cat. O minciună bizară şi nefondată.

— Pot să citez asta?

— Nu, spuse Webster ridicându-se de pe fotoliu. Domnişoara Delaney nu dă nici o declaraţie oficială, deocamdată.

— Bill, nu mi-e teamă să...

— Te rog, Cat, spuse el întrerupând-o. Departamentul nostru de relaţii cu publicul va lua legătura cu dumneavoastră mai târziu, în cursul acestei după-amieze, îi zise el lui Truitt, conducându-l spre uşă.

După plecarea acestuia, tăcerea din încăpere era mormântală. Ea se uită la Bill, urmărindu-l din ochi, cum se întoarse la birou şi se aşează pe fotoliu.

— Aştept o explicaţie, Bill, spuse ea, ridicându-se. De ce-ai tăcut, lăsându-mă să mă lupt singură? De ce l-ai primit în audienţă?

El ridică ambele mâini.

— Stai jos, Cat. Linişteşte-te şi ascultă-mă. Ea se aşează, dar izbucni furioasă:

— Chiar crezi că molestez copii?

— Pentru numele lui Dumnezeu, bineînţeles că nu! Dar trebuie să mă gândesc la ce e mai bine pentru post.

— Ah, postul. Atâta timp cât el rămâne neatins, reputaţia mea poate fi azvârlită unei haite de câini turbaţi şi făcută praf.

El păru abătut o clipă.

— Nu-l putem împiedica să scrie şi să publice acest articol. Nu putem decât să ne pregătim pentru furtuna pe care o va genera cu siguranţă. O să le spun celor de la departamentul de relaţii cu publicul să înceapă să adune referinţe. Poţi să colaborezi cu ei pentru formularea unei declaraţii oficiale.

— La naiba, spuse ea. N-o să onorez o asemenea minciună îngrozitoare cu o negare, adăugă ea şi ochii i se umplură deodată de lacrimi. Cum ar putea crede cineva că i-aş face rău unui copil?

— Admiratorii tăi n-or să creadă nici o clipă aşa ceva, spuse Jeff cu convingere.

— Şi eu zic la fel, spuse Bill. Când va apărea articolul nu va mai fi nimic de spus. Admiratorii tăi îl vor lua exact drept ceea ce este, un atac răutăcios îndreptat împotriva ta, de către cineva care, evident, are ceva de împărţit cu tine. O să se termine repede, peste câteva săptămâni totul va fi uitat.

Făcu o pauză înainte de a adăuga:

— În acest timp, însă, suspend realizarea şi transmiterea programului Copiii lui Cat.

Ei nu îi veni să-şi creadă urechilor. Timp de câteva clipe nu auzi decât un vuiet.

— Nu... nu se poate să vorbeşti serios.

— Îmi pare rău. Asta e hotărârea mea.

— Bine, dar e ca şi cum ţi-ai recunoaşte vina, strigă ea. Bill, te implor, să nu iei o astfel de hotărâre.

— Ştii că aprob şi susţin din toată inima munca pe care ai făcut-o. E importantă pentru post. A ajutat foarte mult comunitatea. Şi eu vreau să se reia cât mai curând. De asemenea, nu mai trebuie să-ţi spun că am un foarte mare respect şi o extraordinară consideraţie faţă de tine, Cat. Nu-mi face deloc plăcere că „te dezamăgesc. Sunt sigur că iei hotărârea mea drept o trădare, dar este obligaţia mea de director să mă gândesc la ce e mai bine pentru toată lumea, îndeosebi pentru tine. Până când se va termina tot acest episod, nu cred că ar fi bine să apari pe ecran, amintindu-le povestea tuturor.

Expresia lui sumbră şi tonul pe măsură dovedeau că decizia lui era definitivă.

Cat se uită în podea câteva clipe, după care se ridică.

— Foarte bine, Bill. Îţi înţeleg poziţia. Vei primi demisia mea până la sfârşitul zilei.

— Poftim? interveni Jeff.

— Cat...

— Ascultaţi-mă foarte bine, amândoi. Dacă povestea asta va fi publicată, programul va fi pătat pentru totdeauna. Aş putea să neg acuzaţiile astea oribile până îmi dau duhul, că tot în zadar ar fi. Oamenii au tendinţa să creadă ce e mai rău, mai ales dacă o citesc. Dacă e tipărit, trebuie, să fie adevărat, nu? Bill, ai spus că trebuie să te gândeşti la ce e mai bine pentru post. Ei bine, eu trebuie să mă gândesc la ce e mai bine pentru copii. Indiferent dacă domnul Truitt sau altcineva crede sau nu, ei au constituit singurul motiv pentru care am pus pe picioare acest program. Şi continuă să reprezinte principala mea preocupare. Sunt deja nişte victime inocente. Nu vreau să sufere şi mai mult, eliminându-se ceea ce ar putea să fie ultima lor speranţă. Dacă plec eu, poţi să schimbi numele programului şi să-l realizezi în continuare. Chiar te rog să-mi cauţi un înlocuitor cât mai repede.

— Ce doreşti?

— M-am gândit că poate ai nevoie de companie. Am adus nişte cheeseburgeri, spuse Jeff ridicând un pachet învelit în hârtie albă, pentru ca ea să-l vadă pe vizor.

— Sunt plini de calorii?

— Pachetul e aproape prea greu ca să-l ţin ridicat.

— În cazul asta...

Cat descuie uşa şi, ieşind pe verandă, făcu semn cu mâna, după care intră în casă împreună cu Jeff şi încuie uşa.

— Ce-a fost asta?

— N-ai observat maşina oprită puţin mai încolo? E un poliţist. Până când îl localizează pe Ciclop, locotenentul Hunsaker a pus să mi se supravegheze casa douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Bună idee.

— A fost a lui Alex. Mă simt îngrozitor din cauza situaţiei ăsteia. Intrară în bucătărie şi începură să despacheteze mâncarea.

— Mai devreme, când am fost la poliţie să dăm declaraţii, Alex la convins pe Hunsaker că trebuie să mi se supravegheze casa în eventualitatea că Ciclopul ar putea să se întoarcă. Mmm. Sunt delicioşi, spuse ea mâncând un cartof prăjit. Îţi mulţumesc.

— Mi-am închipuit că n-ai mâncat.

— Nu mâncasem, dar nici măcar nu mi-am dat seama că-mi era foame.

— Unde e domnul Pierce?

— De unde să ştiu? Nu-i ţin socoteală şi nici invers.

Părea defensivă pentru că aşa simţea. Alex nu o sunase. Deşi ştia că nu mai pleca în California, Cat bănui că era încă supărat pentru că îl chemase în ajutor şi apoi renunţase la el în favoarea lui Dean. Nu aceea fusese intenţia ei, dar el aşa avusese impresia.

O lăsase în grija lui Hunsaker şi se spălase pe mâini. Tare mult ar fi vrut să-i audă părerea în legătură cu ultimele evenimente, dar hotărî să nu ia legătura cu el. El trebuia să facă următoarea mişcare... dacă avea să existe una.

— Mă gândeam că stă aici cu tine, spuse Jeff.

— A stat aseară, zise ea frecându-şi fruntea în încercarea de a alunga acea durere de cap, care părea să o apuce ori de câte ori voia să clarifice situaţia ei cu Alex. Te superi dacă nu discutăm despre el?

— Deloc. Ai puţin ketchup?

— În frigider. Dar foloseşte-lcu grijă. Începând de azi dupăamiază sunt şomeră.

— Sper că nu vorbeşti serios în privinţa demisiei, nu?

La început, cheesburgerul şi cartofii prăjiţi avuseseră un gust delicios. Acum, însă, amintindu-şi de indiferenţa lui Alex şi de articolul lui Truitt, mâncarea îi făcea greaţă.

— Habar n-am ce să fac, Jeff. Totul e atât de învălmăşit, spuse ea râzând cu tristeţe. Ştii, era mai bine când singura mea problemă era o boală de inimă incurabilă. Acum, viaţa mea e un dezastru. Un motociclist maniac e pe urmele mele ca să mă omoare. Reputaţia mea e gata să fie împroşcată cu noroi de un ziarist nenorocit şi nu pot să fac absolut nimic pentru a împiedica asta.

Âi aruncă un zâmbet uluitor.

— Sigur că, privind dintr-un punct de vedere pozitiv, peste două zile un maniac ar putea să apară din senin şi să-mi vină de hac, scăpându-mă de toate chinurile astea.

— Două zile? Dumnezeule. Nu m-am gândit.

— Timpul a zburat de când l-am descoperit pe Ciclop şi m-am implicat în problema Patriciei şi a lui Michael. Data aniversării s-a apropiat pe nesimţite.

— Domnul Pierce nu a mai făcut nici un progres în descoperirea celui care a trimis articolele?

— Am bănuit că ar fi putut fi Ciclopul, dar după ce m-am gândit mai bine, l-am tăiat de pe listă. Nu-i destul de deştept.

— Dar Paul Reyes? Aţi aflat ceva despre el?

Ea îi spusese lui Jeff tot ce îi povestise Alex în legătură cu cele trei accidente, care avuseseră loc cu puţin timp înainte de a i se face transplantul. La rugămintea ei, el căutase în bibliotecă articole de ziare legate de respectivele accidente. Ca rezultat al cercetării, citiseră toate relatările în legătură cu cazul Reyes.

— Alex tot încearcă să găsească o rudă care să stea de vorbă cu el.

— Dar amantul?

— Amantul? repetă ea, perplexă. Nu ştiu.

— N-aţi aflat nimic despre accidentul multiplu de pe autostradă?

— Din câte ştiu eu, nu. Aproape că şi uitasem de el. Sună telefonul şi se scuză ducându-se să răspundă.

— Alo?

— Unde sunt?

Inima ei tresări brusc.

— Ciclopul?

Jeff făcu ochii mari. Lăsă hamburgerul şi se ridică atât de brusc de pe scaun, încât acesta se răsturnă.

— Să-l aduc pe poliţist? Întrebă el în şoaptă.

Ea scutură din cap şi îi făcu semn să tacă. Şi aşa, abia îl auzea pe Ciclop din cauza zgomotului infernal de la celălalt capăt al firului.

— Te previn, căţea ce eşti. Ai face bine să-mi spui unde sunt.

— Sunt într-un loc unde n-o să-i găseşti niciodată, spuse ea calmă şi fără teamă,, deşi inima îi bătea cu putere. Sunt în siguranţă. N-o să le mai poţi face rău.

— Poate. Poate nu. Dar pot să te găsesc pe tine, nu? Ştiu unde lucrezi şi unde locuieşti. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu te-ai fi amestecat.

— N-o să mă găseşti la serviciu. Nu mai lucrez pentru WWSA, datorită ţie.

— Hm?

— Nu face pe prostul, deşi îmi dau seama că-ţi cer prea mult. Pe de altă parte, poate eşti mai deştept decât pretinzi. Numai o minte vicleană, dar întortocheată ar putea născoci o asemenea minciună, ca aceea pe care i-ai spus-o domnului Truitt.

— Cui?

— Reporterului de la Light.

— Ce tot spui, acolo? Hei, telefonu' e cumva urmărit? Vorbeşti tot felul de aiureli ca să mă ţii la telefon? La dracu'!

Legătura se întrerupse brusc.

Cat continuă să ţină receptorul la ureche multă vreme după ce venise tonul. În cele din urmă, închise, dar continuă să se uite la el, gânditoare.

— Ce-a spus? Întrebă Jeff.

— A... aăă...

r A spus unde se află? Cat? Ce este? Cat?

Âi trebui puţin timp pentru a se dezmetici şi a-l vedea pe Jeff cu claritate.

— Continuă să ameninţe.

— Adică, acuzaţia că ai molestat copii n-a fost de ajuns?

— Ciclopul susţine că nu ştie nimic despre asta. Oricât de ciudat ar părea, cred că spune adevărul.

Jeff clătină din cap uluit.

— Nu pricep.

— Nici eu.

— Truitt a spus că l-a sunat Ciclopul. N-ar fi putut născoci numele asta.

— Nu cred că l-a născocit, spuse Cat.

— Deci, minte?

— Nu, cineva l-a sunat pe Truitt, într-adevăr. Şi s-a dat drept Ciclopul. Jeff începu să înţeleagă, încetul cu încetul.

— Dar ar fi putut fi oricine. Poate chiar acelaşi tip care ţi-a trimis articolele.

— Exact. Persoana asta e atotştiutoare. Pare să trăiască în pielea mea. Ştie tot ce se întâmplă, aproape în acelaşi timp cu mine, inclusiv despre legăturile mele cu Ciclopul. Sau poate trag concluzii pripite.

Gemând neputincioasă, îşi apăsă tâmplele cu podul palmelor.

— Nu ştiu ce să mai cred sau ce să mai fac.

— Linişteşte-te, Cat, spuse Jeff înţelegător. Hai s-o luăm pragmatic. Presupunând că urmăritorul tău a născocit povestea asta despre molestarea

copiilor şi l-a sunat pe Truitt, cine a susţinut-o? Truitt e ambiţios şi nesuferit, dar nu-mi dă impresia că ar fi prost.

— Nici mie.

— Aşa că, nu cred că s-ar fi băgat în aşa ceva, dacă n-ar fi ştiut că o a doua sursă îi sprijină acuzaţiile.

Discutară problema pe toate feţele, până când durerea de cap a lui Cat deveni insuportabilă. Noaptea precedentă nu apucase să doarmă decât câteva ore. De când se trezise în dimineaţa aceea, trebuise să se confrunte cu sosirea neaşteptată a Patriciei, cu Truitt şi toate insinuările lui, veştile lui neplăcute, apoi cu trădarea lui Bill şi, pe urmă, aceasta.

Mintea îi era plină până la refuz de informaţii, nu se mai putea gândi la nimic.

— Ne învârtim în cerc, Jeff, spuse ea în sfârşit. Dacă nu te superi, hai să punem punct. Vreau să fac o baie fierbinte şi să încerc să dorm puţin.

— Aş fi încântat să rămân cu tine dacă vrei companie.

— Mulţumesc, dar am deja un paznic – e parcat pe stradă. La uşă, Jeff o îmbrăţişă cu stângăcie.

— Te rog să te mai gândeşti în legătură cu demisia, Cat.

— Am depus-o deja.

— Dar domnul Webster plecase când ai dus-o sus. Nu e oficială până nu o deschide. Aşteaptă să vezi ce efect va avea articolul lui Truitt. S-ar putea să nu iasă cum ne aşteptăm. Nu poţi să părăseşti programul ăsta. Eşti una şi aceeaşi cu el.

— Aşa spunea toată lumea despre mine şi Laura Madison. Personajul nu mai există, dar filmul se difuzează în fiecare zi, la prânz.

— E altceva. Copiii lui Cat e misiunea vieţii tale. E prea important pentru tine. Pentru noi toţi.

Ea încercă să-i alunge preocuparea cu o glumă:

— Nu mă prosteşti, Doyle. Încerci doar să-ţi aperi scaunul!

Cat îl urmări îndepărtându-se pe alee şi urcând la volan, după care se uită să vadă dacă maşina poliţiei mai era acolo. La început, se împotrivise ideii de a i se supraveghea casa, dar acum era liniştită la gândul că ajutorul era aproape.

Ciclopul ar fi putut să se întoarcă. Era încă însetat de sânge. Dar ea credea cu adevărat că el nu ştia nimic de povestea care i se spusese lui Truitt. Un atac pe furiş nu era stilul Ciclopului. Un cuţit, da. Dar nu un subterfugiu.

Dacă nu îl sunase el pe Truitt, atunci cine o făcuse? Şi cum de ştiuse respectiva persoană să se prezinte ca fiind duşmanul ei, Ciclopul? Cine deţinea atâtea informaţii despre viaţa ei? Cine reprezenta o a doua sursă a lui Truitt?

Continuând să caute răspunsuri, Cat se cufundă în cada înspumată.

Capitolul patruzeci şi opt.

El se strâmba din, cauza forţei cu care împingea. Sângele îi curgea fierbinte prin vene. Avea broboane de sudoare pe frunte, care i se rostogoleau în ochi, provocându-i usturime.

Răsufla de parcă ar fi alergat la un maraton în sus, pe un deal, forţându-se până la limitele sale fizice, căutând să scape de sentimentul de vinovăţie, să fie iertat pentru păcatele lui. Nu se amăgea singur că acel lucru însemna a face dragoste. Era autoflagelare.

Profita cu neruşinare de senzualitatea ei. Ea nu spunea niciodată „nu”. Putea să o ia fără un cuvânt de afecţiune, sau o mângâiere delicată, dar ea nu se plângea. O făcea la comandă. Cu cât îi cerea mai mult, cu atât îi dăruia mai mult.

Nici supunerea ei nu se baza pe dragoste. Şi nici pe milă. Avea motive foarte egoiste să îl menţină fericit şi să-i rămână amantă. Fiecare obţinea exact ceea ce dorea din această relaţie.

Sexul era totdeauna desfrânat. Murdar. Cu cât era mai brutal, cu atât părea mai potrivit. Relaţia era clandestină. Săvârşeau deja un păcat. Aşa că nu pierdeau nimic satisfăcându-şi cele mai primare pofte şi punându-şi în aplicare cele mai obscene fantezii.

Trecându-şi mâna pe sub ea, îi frământă sânii. Burta lui scotea sunete ude şi plescăite, lipindu-se de fesele ei. Ei nu îi plăcea poziţia aceea, dar propriul erotism o învinsese. Îşi încovoiase spatele ca o pisică şi unghiile ei lungi zgâriau cearceaful. Îl înjură chiar în clipa în care începu să se cutremure în ghearele orgasmului. Asudând intens şi cu inima bătând puternic, el termină în acelaşi timp. Ea se prăbuşi cu faţa în aşternut, iar el deasupra ei. După un timp, ea murmură:

— Dă-te la o parte. Mă zdrobeşti.

El se rostogoli pe spate, desfăcându-şi braţele larg, încercând să îşi recapete răsuflarea. Ea se târî în patru labe până la marginea patului, după care se dădu jos şi îşi puse un halat.

— Te-a durut? o întrebă el.

— E normal, nu?

— Ştiu că ai prefera să n-o faci aşa.

— Sunt sigură că femeile primitive găseau că e foarte romantic.

El o privi căutând urme de sarcasm, dar nu găsi nici una. Rareori era critică.

Se auzi soneria, ceea ce îi surprinse pe amândoi. El se sprijini în coate.

— Cine ar putea să fie?

— Trebuie să mă duc să văd.

— Nu-i da atenţie.

— Nu pot. Ar putea fi fratele meu.

— Cât sunt eu aici? Întrebă el speriat.

Gândul de a fi văzut la ea îl făcea să nu se simtă deloc bine.

— Liniştește-te. Nu pune întrebări. Mă priveşte ce fac.

Se asigură că halatul era bine legat, după care alergă în jos pe scări şi deschise uşa.

— Ce naiba cauţi aici? o auzi el.

— Bună, Melia. Pot să intru?

Nu era fratele ei. Nu era fratele nimănui. Era Cat.

— Dumnezeule, gemu el trecându-şi mâna peste faţa roşie. Sudoarea care i se răcea pe trup îi dădu fiori.

— Ce vrei? Întrebă Melia deloc politicoasă.

— Trebuie să lămurim câteva chestiuni. Pot să intru?

El auzi uşa închizându-se şi şi le închipui pe cele două femei luând poziţie de atac.

— Bine, ai intrat. Acum, spune-mi ce vrei, zise Melia.

— Tu ai fost tot timpul, nu? Tu eşti cea care face glumele proaste.

— Habar n-am despre ce naiba vorbeşti, spuse Melia cu înflăcărare. Unde te trezeşti, de vii aici, în toiul nopţii, fără să fii poftită şi începi să vorbeşti tâmpenii? Iisuse! Trebuie să fii cea mai paranoică persoană din lume. Cred că ai nevoie de un psihiatru.

Cat nu se lăsă.

— Soluţia a existat acolo tot timpul, numai că eu nu mi-am dat seama până în seara asta, când mă aflam în baie. Deodată, Mi-a venit în minte numele tău. King.

— Ştiu foarte bine cum mă cheamă, spuse Melia plictisită.

— Dar nu e numele tău legal, nu? Nu te-ai născut cu el. Numele tău adevărat era Reyes şi l-ai anglicizat, transformându-l în King.

— Chiar aşa?

— Sunt gata să pun rămăşag. Şi ai fost rudă cu Paul Reyes.

— Cu cine?

— Cu Paul Reyes.

— Poate. Nu cunosc toate rămurelele arborelui meu genealogic.

— Ţi-ai aduce aminte de rămurica asta, pentru că s-a scris foarte mult despre el după ce şi-a omorât soţia cu o bâtă de baseball. A fost judecat pentru crimă şi achitat.

— Uite ce e, habar n-am despre ce vorbeşti. Nu cunosc pe nimeni cu numele de Reyes. Ce ar fi să pleci naibii din casa mea?

Cat continuă netulburată.

— Paul Reyes a donat inima soţiei lui pentru a fi transplantată.

— Puţin îmi pasă.

— Cred că-ţi pasă foarte mult. Şi mai cred că şi lui îi pasă. Atât de mult, încât ţine cu tot dinadinsul să oprească Inima soţiei necredincioase. Cum e? Ia să ne gândim. Tu găseşti persoanele cărora li s-au făcut transplanturi şi el vine să le omoare, nu?

— Eu nu...

— Bineînţeles că tu eşti! spuse Cat. Aveai acces la tot ce ajungea pe biroul meu. Erai la curent cu toate telefoanele pe care le primeam şi pe care le dădeam. Ştiai tot ce se petrecea în viaţa mea.

— Nu ştiu decât că eşti nebună, strigă Melia.

— Toţi angajaţii televiziunii au fost invitaţi la picnic, aşa că m-ai văzut acolo cu Michael. Astăzi, ai auzit de întâlnirea mea cu Ciclopul, Ştiai că Truitt nu este un admirator, nici al meu, nici al programului şi că ar fi încântat să audă câte ceva, cât de cât scandalos, despre mine. S-a dat drept Ciclopul şi a spus povestea aia îngrozitoare. Apoi, când Truitt a început să facă cercetări, ai fost gata să sprijini acuzaţiile. Ce putea fi mai rău – un program creat pentru a ajuta copiii este, de fapt, un focar de molestare şi abuz.

— Ai o imaginaţie foarte bogată.

— Nu mi-am imaginat becul acela, care aproape că mi-a căzut în cap.

— N-am avut nici o legătură cu asta!

— Nu mi-am imaginat că medicamentele mi s-au aruncat la gunoi.

— Eram furioasă pe tine.

— De ce?

— Pentru că erai atât de ticăloasă!

— Sau pentru că aveam inima pe care tu şi familia ta voiaţi să o faceţi să nu mai bată?

— Ţi-am spus deja, nici măcar nu cunosc pe cineva cu numele de Reyes.

— Judy Reyes avea un amant. Toată familia era revoltată, nu? Şi tu te-ai hotărât să te răzbuni.

— Nu-mi vine să cred!

— Ah, ba crezi foarte bine, spuse Cat. Imediat după ce mi-a venit în cap numele tău, totul a început să se clarifice. M-ai torturat. Becul, articolele tăiate din ziar şi trimise anonim, povestea spusă lui Truitt. Toate astea au fost puse la cale ca să-mi slăbeşti rezistenţa. Să mă dobori. Să mă faci vulnerabilă. Ca apoi, când se afla de moartea mea – poate sinucidere?

— toată lumea să zică: „Se purta cam ciudat. De luni de zile părea gata să cedeze.” Spune-mi, Melia, cum aţi plănuit, tu şi Paul Reyes, să mă omorâţi? Să mă scoateţi de pe şosea, ca să pară un accident? Să-mi vârâţi pastile pe gât cu nemiluita, ca să pară supradoză? Un alt accident în studio? Ce anume?

— Nu mai striga la mine. Habar n-am de nimic din ce spui.

— Pe naiba!

— Bine! Sigur că ştiu că ai primit nişte scrisori anonime, dar nu le-am trimis eu. Nu eu am făcut becul să cadă. Crezi că aş fi putut să-l slăbesc eu? Fii serioasă.

— E ceva foarte serios. Ai venit la WWSA la puţin timp după ce sa aflat că mă voi muta aici. Tu ai făcut să se întâmple asta. Şi m-ai urât din clipa în care m-ai văzut, o acuză Cat.

— Asta nu o neg, dar n-are nici o legătură cu afurisita ta de inimă!

— Atunci, de ce?

— Credea că e ceva între noi doi, spuse o voce din capătul scării.

De la etaj, Webster o văzu pe Cat ridicându-şi privirea. Când îl zări, rămase cu gura căscată de uimire. Ochii ei albaştri şi mari îl urmăriră în timp ce cobora scara. Îşi pusese pantalonii şi cămaşa, dar era desculţ.

El ştia că este evident că venea din patul Meliei şi că nu avea nimic de spus în apărarea sa. Bălmăjirea unor scuze sau tăgăduiri l-ar fi costat şi ultimele fărâme de demnitate care îi mai rămăseseră.

— Nu poţi să tragi decât o singură concluzie din această situaţie penibilă, Cat, spuse el aruncându-i o privire Meliei, care părea la fel de răvăşită ca el, dacă nu chiar mai mult. În acest caz, aparenţele nu sunt înşelătoare, ci exact ceea ce par a fi.

Se îndreptă spre micul dulap pe care Meliaâl ţinea aprovizionat cu băuturi pentru el.

— Simt nevoia să beau ceva. Doamnelor?

Âşi umplu un pahar cu whisky şi îl bău dintr-o înghiţitură. Melia se cuibări într-un colţ al canapelei. Îşi studia unghiile şi arăta cam plictisită! Cat părea să fi prins rădăcini în mijlocul încăperii.

— Am certat-o foarte aspru pentru ce-a făcut cu medicamentele tale, începu el. A fost un lucru copilăros şi stupid şi am avertizat-o că aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple.

— M-a făcut cu ou şi cu oţet, spuse Melia îmbufnată.

Acuzarea din ochii lui Cat era puternică, dar el se forţă să nu tresară.

— Îmi pare rău că ai aflat despre... asta, zise el. Dar când am auzit că o acuzi pe nedrept pe Melia, m-am simţit obligat să cobor şi să lămuresc lucrurile.

— Incredibil, spuse Cat, în sfârşit. Şi, totuşi, explică atât de multe, ca de exemplu reangajarea ei, după ce am concediat-o eu.

Scoase un sunet de dezgust, o reacţie care nu îl surprinse.

— Ştii, că Nancy bănuieşte că între noi ar fi ceva?

— N-am discutat nimic despre asta, minţi el.

— De ce te culci cu ea, îl întrebă, arătând dispreţuitoare spre Melia, când eşti însurat cu o femeie minunată ca Nancy?

— Dacă-i atât de minunată, atunci ce face el în patul meu? Întrebă Melia. Se f... până-i ies ochii din cap, asta face, adăugă apoi cu înfumurare.

— Te rog, Melia, lasă-mă pe mine să rezolv chestia asta, spuse el, după care i se adresă lui Cat: Asta-i treaba mea, Cat. Mi-ai spus de multe ori că nu-ţi place să se amestece cineva în viaţa ta personală. Merit şi eu acelaşi lucru.

— Bine, dar cred că amanta ta e persoana care mă -torturează.

— Te înşeli, spuse el simplu.

-,N-am avut timp să o verific şi să aflu unde a fost şi ce-a făcut în ultimii câţiva ani, dar am de gând s-o fac. Şi, dacă descopăr că a fost prin preajma celor trei care au murit, anunţ Departamentul Justiţiei.

— Toată viaţa am trăit în Texas, zise Melia. Şi, pentru informarea ta, să ştii că numele tatălui meu este King. Sunt numai pe sfert hispanică, aşa că teoria ta în legătură cu acest Reyes se duce naibii. Şi, oricum, puţin îmi pasă de unde vine inima ta. Am vrut doar să ştii că nu poţi să apari aici din senin şi să mi-l iei pe Bill.

— Nu-ţi aparţine. Melia pufni.

— Zău? Dacă ai fi picat cu cinci minute mai devreme, ai fi fost de altă părere. Îl aveam în genunchi.

Bill simţi cum roşeşte.

— Melia a fost geloasă pe tine când ai venit, îi spuse el lui Cat. A crezut că o s-o înlocuiesc cu tine, dar am asigurat-o că prietenia noastră e de cu totul altă natură.

Cat se întoarse iar spre Melia, care îşi trecea leneş degetele prin părul lung.

— Nu cred în nevinovăţia ta. Cel puţin, ai confirmat povestea aceea ridicolă, în legătură cu molestarea copiilor, nu-i aşa?

Mâna Meliei căzu pe lângă trup şi ochii îi licăriră vinovaţi. Bill se apropie de ea.

— Melia? E adevărat?

Ea îşi ridică privirea cu o expresie abătută. Şi vinovată. El simţi atunci o dorinţă puternică de a o lovi peste faţă.

— Răspunde!

Ea se ridică brusc de pe canapea.

— Tipul m-a sunat,azi, e bine? A repetat ce i-a spus un motociclist, pe nume Ciclopul, la telefon şi m-a întrebat dacă ştiu ceva despre asta. Bineînţeles, i-am spus. Am văzut-o pe Cat Delaney cu copilul ala la picnic. Sa plimbat cu el toată seara şi părea chiar îndrăgostită de el. Truitt m-a întrebat dacă a avut ocazia să fie singură cu băiatul. Din nou i-am spus, sigur. Am văzut-o cu ochii mei ducându-l în casă, când nimeni nu era în preajmă. Pe urmă m-a întrebat dacă acest lucru ar putea fi legat de celălalt incident, când perechea aceea a anulat înfierea. Ar fi putut fetiţa aceea să fi fost, de asemenea, una din victimele lui Cat? I-am spus că despre asta aş prefera să nu vorbesc pentru că, pe vremea aceea, lucram în cadrul programului şi n-aş vrea să intru în bucluc, odată cu ea.

— Dumnezeule, şopti Cat cu un amestec de repulsie şi uimire, după care se întoarse spre el. Ai grijă s-o faci fericită, Bill, pentru că, dacă o să pui vreodată capăt acestei relaţii murdare, numai Dumnezeu ştie ce dezastru poate face din viaţa ta. Şi ai merita-o.

Era din ce în ce mai furioasă.

— Gelozia ei nefondată a distrus Copiii lui Cat. Ar fi putut să facă praf tot ce am realizat. Minciuna ei ar fi putut afecta vieţile a duzini de copii, care ar fi fost privaţi de un viitor şi totul numai din cauza... spuse ea arătând spre Melia. Merită?

— Nu-ţi permit să ne judeci, Cat, spuse el într-o încercare slabă de a se apăra. Totuşi, îmi pare rău că ai fost hărţuită astăzi.

— Hărţuită? repetă ea, dând de înţeles că acel cuvânt nu era suficient. Nu-i de ajuns să-mi spui că-ţi pare rău. Nu poţi să rezolvi totul cu o scuză.

Luă telefonul fără fir de pe masă şi i-l întinse.

— Sunt convinsă că-l cunoşti pe redactorul şef de la Light. Sună-l şi spune-i să oprească tipărirea acelui articol.

— E imposibil, Cat. E prea târziu. Sunt sigur că se tipăreşte deja.

— Atunci, ai face bine să dai fuga până acolo şi să scoţi din funcţiune maşinile cu mâna ta. Pentru că, dacă nu împiedici apariţia acestui articol, jur că mâine vor avea un altul, care-l va pune în umbră pe cel în legătură cu mine! Mi-ar displăcea să-i fac aşa ceva lui Nancy, dar ca să salvez programul, nu m-aş da în lături de la asta. Şi mă cunoşti destul de bine, ca să ştii că nu glumesc.

Âi aruncă Meliei o privire duşmănoasă.

— Cât despre tine, eşti o târfă. O târfă proastă, rea şi răsfăţată. După aceea îşi revărsă din nou dispreţul asupra lui Bill.

— Iar tu eşti un idiot. Un individ demn de milă, care încearcă să-şi recapete tinereţea cu ajutorul sculei. Şi când mă gândesc că te-am admirat!

Zâmbi batjocoritor şi porni spre uşă. – Ţi-aş sugera să dai acel telefon până nu se face preatârziu.

Capitolul patruzeci şi nouă.

Cat ajunse înapoi acasă cu aproape o oră înainte de ivirea zorilor. Când plecase spre locuinţa Meliei, fusese prea tulburată ca să poată dormi. Dar acest lucru se întâmplase cu câteva ore în urmă. Acum avea senzaţia că ar fi dormit o lună. Se descălţă şi îşi scoase bluza din blugi, îndreptându-se spre dormitor.

— Unde naiba ai fost?

Vocea tună deodată, din întunericul living-roomului.

— Naiba să te ia, Alex!

— Te aştept de câteva ceasuri.

Aprinse lampa de pe masă şi clipi des din cauza luminii bruşte. După aceea se ridică de pe fotoliul în care stătuse tolănit.

— Unde naiba ai umblat tot acest timp?

— M-am plimbat cu maşina.

— Te-ai plimbat cu maşina?

— San Antonio nu are plajă, aşa că m-am descurcat cum am putut.

— Asta ar trebui să aibă sens?

— Pentru tine, nu. Pentru mine are. Ce cauţi în casa mea? Nu ţiam văzut maşina afară. Cum ai intrat?

— Mi-am parcat maşina la un bloc distanţă. M-am furişat prin curţile din spate şi am intrat pe geamul de la bucătărie, cum am mai făcut şi altădată. Are o închizătoare foarte proastă. Ar trebui să o schimbi. De ce nu era pusă în funcţiune alarma?

— M-am gândit că nu e nevoie, atâta timp cât e un poliţist pe stradă.

— Mi-a fost foarte uşor să trec de el. Dacă am putut s-o fac eu, ar putea şi altcineva.

— Ce mai supraveghere, murmură ea.

— De ce nu te-a urmărit?

— A încercat s-o facă, dar i-am spus că mă duc să cumpăr lapte şi pâine şi mă-ntorc imediat. Acum, când am trecut pe lângă maşina lui, l-am surprins căscând. Cred că se trezise dintr-un somn lung.

— Foarte posibil. Eşti teafără? o întrebă el şi ea încuviinţă. Nu prea arăţi bine. De fapt, arăţi ca naiba, spuse el candid. Şi pe unde ai fost în plimbarea asta, care a durat câteva ceasuri?

— Nicăieri. Peste tot. Şi încetează cu întrebările. Tu eşti intrusul aici, nu eu. Mi-e foame.

Din moment ce speranţele ei de a se culca dispăruseră complet, hotărî să-şi potolească măcar foamea. Nu mai mâncase nimic, în afară de chees-burgerul pe care i-l adusese Jef mai devreme.

Alex o urmă în bucătărie. Ea scoase o cutie de cereale din dulap şi turnă puţin într-un castron.

— Vrei?

— Nu, mulţumesc.

— De ce m-ai aşteptat?

— Îţi spun mai târziu. Acum vreau să te aud pe tine. Unde „ai fost şi de ce? Ce s-a întâmplat de când ai părăsit biroul lui Hunsaker, ieri după-amiază?

Cu gura plină de stafide şi migdale tăiate, ea îi spuse:

— N-o să-ţi vină să crezi.

— Dă-i drumul.

Ea îi făcu semn să stea jos şi el încălecă unul din scaunele de bucătărie-. Printre înghiţituri îi spuse despre Ron Truitt şi tot ce a urmat, după ce acesta aruncase bomba.

— Se pare că nu Ciclopul l-a sunat.

— De unde ştii?

— Aseară, în timp ce stăteam de vorbă cu Jeff şi mă dădeam de ceasul morţii din cauza iminentei mele demisii din cadrul programului, a sunat motociclistul din iad. Nu prea mă place, dar a spus că nu ştie nimic despre povestea cu Truitt.

— Ar fi putut să mintă.

— Poate, dar nu mi-a dat impresia asta.

— Atunci, dacă nu e el, cine ar putea fi?

— Asta nu se ştie. Dar ştiu cine a confirmat povestea. Melia King. O ţii minte, adăugă ea cu dulceaţă în glas. Visul mergător?

Alex nu era deloc amuzat.

— Nu mă miră, spuse el abătut. Voi nu v-aţi înţeles bine de la început.

— Acum ştiu de ce. Fiindcă se culcă – eufemistic vorbind – cu cel despre care se presupune că ar fi mort după mine.

— Webster!

— Nici nu pot să-ţi spun ce lovitură a fost pentru orgoliul meu, când am aflat că o preferă în locul meu, spuse ea caustic, după care îi povesti cele întâmplate la locuinţa Meliei.

— Ticălos nenorocit, spuse Alex lovind cu pumnul în masă. Am ştiut că e un mincinos. Ţi-am spus eu?

— Totdeauna mi-am zis că Bill e extrem de inteligent. Chiar viclean, dar, într-un mod constructiv. Se pare, însă, că e un mincinos şi un nemernic care îşi înşeală nevasta. Şi, după părerea mea, asta e cea mai oribilă-formă de viaţă de pe planetă. Nu înţeleg de ce o fi un legământ atât de greu de ţinut. Dacă vrei să te culci cu cine-ţi place, nu te însori.

Observă că Alex tresărise.

— Nu eşti de acord?

— Sunt de acord că arată bine pe hârtie, dar în realitate nu-i atât de simplu. Uneori există anumite circumstanţe atenuante.

— Motivaţii, vrei să spui. Dar nu văd cum ar putea Bill să motiveze această relaţie.

Era furioasă pe el, dar avea, de asemenea, şi o puternică senzaţie de pierdere. Bill Webster nu trebuia să-i dea ei socoteală, pentru ceea ce făcea cu viaţa lui. Totuşi, se simţea trădată de un bărbat pe care îl admirase şi îl respectase. Iar trădarea durea enorm.

— De ce şi-ar pune în primejdie căsnicia cu o doamnă distinsă ca Nancy, pentru târfa aia nenorocită?

— Poate că Melia merită riscul.

— Sunt convinsă. Ceea ce mă deranjează e faptul că Nancy crede că eu sunt cea Implicată.

Terminând de mâncat, se ridică de la masă şi începu să prepare cafeaua.

— Îmi venea să-l strâng de gât. Programul era cât pe-aci să fie distrus, numai pentru că el nu-şi poate ţine pantalonii încheiaţi. Tot timpul acestui spectacol, a făcut tot posibilul să-şi păstreze demnitatea, dar mi-am dat seama că se simte penibil. Sper să fi fost îngrozit. Sper să-i asude zdravăn palmele, data viitoare când se va afla cu Nancy în aceeaşi încăpere. Bei o cafea?

— Te rog.

Se întoarse la masă cu două ceşti pline cu lichidul fierbinte.

— După ce am plecat de la Melia, eram prea tulburată ca să vin acasă, aşa că m-am plimbat ore întregi, încercând să înţeleg ceva.

— Crezi că Webster poate împiedica apariţia articolului?

— Cred că o să facă pe dracu-n patru. Ba mai mult decât atât, va cere o dezminţire şi va insista ca ziarul să-şi asume întreaga răspundere pentru comiterea erorii.

Zâmbi obosită.

— După ce am evitat acest dezastru, nu-mi rămâne decât să mă întreb cum voi supravieţui zilei de poimâine.

— Nu-i nimic amuzant.

— Spune-mi.

— Am nişte veşti bune.

— Nu mi-ar prinde rău.

— Astăzi după-amiază a sunat Irene Walters. Ghici cine îşi va petrece weekend-ul cu ei. Joseph.

O cuprinse o bucurie imensă.

— E... e minunat. Ah, sper să iasă bine. E atât de deştept. Atât de dulce. Şi n-o să uit niciodată cum a spus că n-o să se supere pe mine dacă n-o să fie adoptat.

— Bănuiesc că e pe drumul cel bun, zise el râzând uşor. Ea mi a spus că au văzut emisiunea cu el şi s-au îndrăgostit pe loc. Trebuie să-şi încheie cursul pentru părinţi, dar până atunci, el le va face o vizită. Chariie vrea să înceapă prin a-l învăţa să joace şah. Irene are o listă cu mâncărurile lui preferate. Ba îl dichisesc chiar şi pe Bandit ca să facă o bună impresie.

Ea îşi dădu seama că plângea, abia când el întinse mâna şi îi atinse obrazul ud de lacrimi.

— E o veste excelentă. Îţi mulţumesc că mi-ai spus. El îi şterse obrajii cu un şervet şi o privi adânc, în ochi.

— Cine a sunat la ziar, Cat?

— Nu ştiu.

— Bănuiesc că e urmăritorul tău.

— Şi eu bănuiesc acelaşi lucru. Continuă să se joace cu mine. Dar de unde ştia de Ciclop?

— Poate că ai telefonul urmărit. Poate ai microfoane în casă, spuse el, după care făcu o pauză. Sau... ar putea fi cineva apropiat, cineva în care ai încredere şi pe care nu l-ai bănui nici în ruptul capului.

Cafeaua pe care o băuse râncezi în stomacul ei, pentru că acea concluzie a lui Alex se potrivea cu cea la care ajunsese ea însăşi, în timpul plimbării îndelungi prin oraşul adormit.

— Simt nevoia să fac un duş, spuse ea ridicându-se brusc.

— Grăbeşte-te, spuse el uitându-se la ceas. Avem avion peste două ore.

— Avion?

— Pentru asta am venit. Să-ţi spun că am găsit-o pe sora lui Paul Reyes. Locuieşte la Fort Worth şi a fost de acord să stea de vorbă cu noi.

Capitolul cincizeci.

Se încurcară în traficul de dimineaţă şi abia reuşiră să ajungă la timp, la aeroport. Peste mai puţin de o oră, aterizară pe aeroportul Love Field din Dallas, unde Alex închirie o maşină.

— Drumul ăsta de treizeci de mile până la Fort Worth o să dureze mai mult decât zborul cu avionul, remarcă el când plecară de la aeroport.

— Ştii unde să mergi?

Cat privi înfăţişarea strălucitoare a oraşului. Nu fusese niciodată la Dallas şi ar fi vrut ca acea călătorie să fi fost de plăcere.

— Doamna Reyes-Dunne mi-a dat îndrumări. Oricum, cunosc regiunea.

— Cum ai dat de ea?

— Am lucrat odată cu cei de la poliţia din Fort Worth şi m-am împrietenit cu unul din detectivi. Acum câteva zile l-am sunat şi l-am întrebat dacă-şi mai aminteşte de cazul Reyes. Greu de uitat, a zis el, deşi nu l-a mai urmărit, după ce a fost mutat la Houston. L-am rugat să găsească un membru al familiei lui Paul Reyes şi i-am spus de ce. Am stabilit că nu-i o chestiune de poliţie. Peste puţin m-a sunat şi mi-a spus că o găsise pe sora lui Reyes. I-a dat numărul meu de telefon, în eventualitatea că se hotăra să vorbească. Când m-am întors ieri, după vizita făcută la biroul lui Hunsaker, am descoperit mesajul ei pe robot. Am sunat-o şi a fost de acord să ne întâlnim astăzi.

— Ţi-a dat vreo informaţie prin telefon?

— Nu. Mi-a confirmat doar că este sora lui Paul Reyes pe care îl caut. Toate răspunsurile ei la întrebările mele erau limitate, dar părea să o intereseze ideea că ai putea să ai inima lui Judy Reyes.

Luându-se după hartă şi după instinct, navigă prin labirintul de autostrăzi, care legau cele două oraşe. O comunitate se unea pe nesimţite cu alta formând o uriaşă zonă suburbană.

Alex găsi strada pe care o căutau într-un cartier vechi la vest de centrul oraşului Fort Worth, lângă Camp Bowie Boulevard. Opri maşina lângă bordură, în faţa unei case din cărămidă bine îngrijite. Curtea din faţă era umbrită de un platan uriaş. Frunzele uscate foşneau sub paşii lor, când înaintau pe alee.

O femeie hispanică, drăguţă, apăru pe verandă ieşindu-le în întâmpinare. Era îmbrăcată într-o uniformă albă de soră medicală.

— Sunteţi domnul Pierce?

— Da, doamnă Dunne, iar ea este Cat Delaney.

— Încântată, spuse femeia dând mâna cu amândoi.

Pe a lui Cat o ţinu mai multă vreme, cercetându-i chipul cu atenţie.

— Credeţi că aveţi inima lui Judy?

— E posibil.

Femeia continuă să se uite la ea, după care, amintindu-şi de maniere, le făcu semn spre balansoarele de pe verandă.

— Am putea să mergem înăuntru, dacă preferaţi.

— E foarte bine aici, spuse Cat luând loc.

— Îmi place să respir cât mai mult aer curat, înainte să mă duc la serviciu.

— Sunteţi soră medicală?

— Da, la spitalul John Peter Smith. Soţul meu e radiolog acolo. În această perioadă, sunt în schimbul de după-amiază, spuse ea, după care îşi ridică privirea spre cer. Duc dorul luminii.

După aceea se întoarse spre Alex.

— Nu prea am înţeles ce doriţi de la mine. Aţi fost cam vag la telefon.

— Am vrea să-l găsim pe fratele dumneavoastră.

— De asta mă temeam. A făcut ceva rău?

Cat se uită la Alex pentru a vedea dacă găseşte vreo semnificaţie în cele două propoziţii. Se părea că da. Stătea pe marginea balansoarului.

— Fratele dumneavoastră a avut cumva necazuri după ce a fost achitat? Doamna Dunne răspunse întrebării lui Cat, cu una proprie.

— Ce treabă aveţi cu el? Nu o să vă spun nimic, până nu ştiu ce v-a adus aici.

Alex scoase atunci dintr-un dosar articolele decupate din ziare, care îi fuseseră trimise lui Cat şi i le dădu surorii lui Reyes.

— Le-aţi mai văzut vreodată?

Pe măsură ce citea articolele, devenea din ce în ce mai clar că o tulburau. În dosul ochelarilor, ochii i se umplură de teamă.

— Ce legătură au astea cu Paul?

— Poate nici una, spuse Cat cu blândeţe. Dar aş vrea să vă atrag atenţia asupra datei. E cea de mâine. Data la care au murit aceşti trei oameni, în aparenţă, fără nici o legătură unul cu altul. Este, de asemenea, data morţii cumnatei dumneavoastră şi a transplantului meu. Noi – domnul Pierce şi cu mine – credem că aceşti oameni nu au murit întâmplător, ci că ar fi putut fi ucişi de un membru al familiei donatorului, care ar vrea să oprească inima donată, la data la care a fost recoltată.

Doamna Dunne scoase o batistă de hârtie din buzunar şi îşi şterse lacrimile.

— Fratele meu a iubit-o pe Judy la nebunie. Ceea ce i-a făcut a fost oribil, nu neg. A reacţionat orbit de gelozie, nu pentru că ar fi urât-o. O iubea atât de mult, încât, în clipa în care a văzut-o cu un alt bărbat...

Făcu o pauză pentru a-şi sufla nasul.

— Judy era drăguţă. Fusese iubirea vieţii lui, încă de când erau copii. Era inteligentă, mult mai deşteaptă decât Paul. Din cauza asta, a urcat-o pe un piedestal.

— În vârful piedestalului te poţi simţi foarte singur, spuse Cat.

— Da, cred că aşa e, aprobă femeia. Nu scuz adulterul lui Judy, dar o înţeleg. Nu era o femeie imorală. De fapt, era chiar foarte credincioasă. Faptul că s-a îndrăgostit de un alt bărbat trebuie să fi dat naştere unui conflict imens în

sufletul ei. Sunt sigură că, dacă aţi întreba-o acum, ar spune că Paul a avut dreptate să facă ce-a făcut şi că-l iartă. Mă-ndoiesc că s-ar ierta vreodată, pentru dezastrul pe care l-a provocat în viaţa lui şi a copiilor.

Âşi drese glasul.

— Şi mai cred că Judy ar fi şi acum îndrăgostită de acel bărbat. Nu era o legătură uşoară. L-a iubit pe acel individ atât de mult, încât a fost gata să moară pentru el.

Cat îşi aminti că Jeff o întrebase despre amant, stârnindu-l interesul.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Aş vrea să ştiu şi eu, spuse doamna Dunne, cu un glas în care se simţi o antipatie plină de amărăciune. Laşul a fugit. N-a mai apărut niciodată. Paul – şi nici unul din noi – nu i-a cunoscut niciodată numele. Cat îi atinse mâna.

— Doamnă Dunne, ştiţi cumva unde se află fratele dumneavoastră? Ea îşi plimbă privirea îngrijorată de la unul la altul.

— Da.

— Puteţi aranja să stăm de vorbă cu el? Nici un răspuns.

Alex se aplecă spre ea.

— Există o cât de mică posibilitate ca el să-i fi trimis aceste articole şi falsul necrolog domnişoarei Delaney, ca un fel de avertisment? Ştiu că nu vreţi să vă acuzaţi fratele, dar există vreo şansă ca el să fi comis cele trei crime, pentru a opri inima lui Judy?

Dându-şi seama de acea absurditate după crima pe care el o comisese, adăugă:

— Doar atunci. Trădarea lui Judy l-a făcut să-şi piardă minţile. Altfel, cu siguranţă că nici n-ar fi ridicat mâna asupra ei.

— Ce anume l-a făcut să-i doneze inima pentru a fi transplantată? Întrebă Cat.

— L-am... l-am întrebat şi eu mai târziu. Câţiva membri ai familiei au fost foarte supăraţi din acest motiv. Paul...

Pleoapele îi tremurară uşor în dosul ochelarilor.

— Ce anume? Ce-a spus?

— A spus că, pentru ce făcuse, merita să i se scoată inima, zise ea încet. Alex se întoarse spre Cat şi o privi cu subânţeles.

— Şi acum nu mai poate să suporte gândul că inima ei necredincioasă continuă să bată.

— Fratele meu nu o hărţuieşte pe domnişoara Delaney, spuse doamna Dunne cu asprime. Sunt absolut sigură. N-ar pedepsi pe nimeni pentru păcatele lui Judy şi ale amantului ei, zise ea apoi, după care se ridică". Îmi pare rău, dar trebuie să plec la serviciu".

— Vă rog, spuse Cat ridicându-se şi apucând-o de mână. Dacă ştiţi unde se află fratele dumneavoastră, spuneţi-ne.

— A dispărut imediat după procesul de la Houston, spuse Alex. De ce, dacă a fost achitat?

— De dragul fetelor. N-a vrut să le facă să se simtă prost, spuse ea, aruncând o privire spre o fereastră deschisă. Locuiesc cu soţul meu şi cu mine. Am primit custodia lor.

— Paul vine să le vadă? Ea ezită.

— Uneori.

— Cum se întreţine?

Faptul că ea nu răspunse, nu îl tulbură pe Alex.

— Ar fi putut călători în toate aceste state? Au existat perioade de timp îndelungate, când n-aţi ştiut unde se află.

— Dacă ştiţi ceva, spuneţi-ne, vă rog, o imploră Cat. Aţi putea salva nişte vieţi. A mea şi a lui. Vă rog.

Doamna Dunne se aşeză din nou, îşi lăsă capul în jos şi începu să plângă.

— Fratele meu a fost atât de distrus. Când a ucis-o pe Judy – pentru că a ucis-o, indiferent de părerea juraţilor – a murit el însuşi. E încă extrem de tulburat. Dar ceea ce sugeraţi e atât de oribil, încât...

— A fost recent la San Antonio? Ea ridică din umeri abătută.

— Habar n-am. S-ar putea.

Cat şi Alex se priviră, tulburaţi de data aceasta.

— Dar a venit aici, de curând, adăugă ea.

— E aici? În casă?

— Nu. Aici, la Fort Worth.

— Îl putem vedea?

— Vă rog să nu-mi cereţi asta. Nu puteţi să-l lăsaţi – în pace? spuse ea suspinând. În fiecare zi, tot restul vieţii lui, va trebui să sufere pentru ceea ce a făcut?

Şi dacă-i face vreun rău domnişoarei Delaney? O să puteţi suporta asta? o întrebă Alex.

— N-o să-i facă nici un rău.

— De unde ştiţi?

— Ştiu, zise ea şi, scoţându-şi ochelarii, îşi şterse lacrimile, după care, cu o atitudine foarte demnă, şi-i puse la loc şi se ridică. Dacă insistaţi să-l vedeţi, veniţi cu mine.

Chiar şi de afară, clădirea avea un aspect înspăimântător. Majoritatea ferestrelor aveau gratii. Au fost obligaţi să suporte o mulţime de verificări înainte de a li se da voie să intre.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, spuse psihiatrul clătinând din cap, cu îndoială.

Tocmai îi explicaseră situaţia şi îi ceruseră permisiunea de a-l vedea pe Paul Reyes.

— Încă n-am avut timp să-mi închei analiza. Starea sănătăţii pacientului meu mă interesează cel mai mult.

— Pacientul dumitale ar putea fi vinovat de trei crime, spuse Alex.

— Dar dacă se află aici, nu-i poate face nici un rău domnişoarei Delaney. În nici un caz mâine.

— Trebuie să ştim dacă Reyes e cel care i-a trimis scrisorile.

— Sau să-l excludem de pe lista suspecţilor.

— Exact.

— Nu mai sunteţi ofiţer de poliţie, nu, domnule Pierce? În ce calitate vă aflaţi aici?

— În nici una.

— Vrem doar să-l vedem şi să-i punem câteva întrebări, îi spuse Cat doctorului. Şi să-i studiem reacţia la vederea mea. N-am face nimic care să-i pună în primejdie sănătatea psihică.

Psihiatrul se întoarse spre sora lui Reyes.

— Dumneata îl cunoşti cel mai bine, doamnă Dunne. Ce părere ai?

Avea încredere în opinia ei, pentru că era soră psihiatră în aripa rezervată femeilor. Le explicase acest lucru lui Cat şi lui Alex, în drum spre spital.

— Dacă aş fi crezut că nu e bine, nu i-aş fi adus, spuse ea. Cred că dacă îl văd, nu vor mai avea bănuieli.

Medicul se gândi cu foarte mare atenţie. În cele din urmă, acceptă.

— Două, trei minute maximum. Nimic dificil. Ultima remarcă i-o adresă lui Alex.

— Burt vă va însoţi.

Burt, un negru cu pantaloni şi tricou alb, era la fel de impozant ca un înaintaş al unei echipe de fotbal.

— Ce mai face fratele meu astăzi? Îl întrebă doamna Dunne.

— A citit puţin de dimineaţă, îi spuse el peste umăr, în timp ce îi conducea pe coridor. Acum cred că face o partidă de cărţi în camera de recreere.

Intrară într-o sală spaţioasă şi luminată, unde pacienţii se uitau la televizor, jucau tot felul de jocuri, citeau sau stăteau de vorbă.

— El e, îi spuse Alex lui Cat, arătându-i-l pe Paul Reyes. Îl recunosc de la procesul din Houston.

Reyes era slab şi parţial chel, Stătea separat de ceilalţi, privind în gol, în aparenţă într-o lume numai a sa. Îşi ţinea mâinile slab împreunate între genunchi.

— I s-au dat medicamente, le spuse Burt. Ca să puteţi avea parte de o vizită liniştită. Dar, aşa cum a spus doctorul, dacă se supără, trebuie să plecaţi, imediat.

— Am înţeles, spuse doamna Dunne.

Burt se retrase, dar numai până la uşă. Cat observă şi alţi angajaţi în uniformă, plimbându-se printre pacienţi. Privind în jur, i se făcu milă de fiecare.

Erau oameni în toată firea, dar la fel de dependenţi ca nişte copii, trăind într-un spaţiu închis, izolaţi în interiorul unor ziduri şi al propriei nefericiri emoţionale.

Doamna Dunne păru să îi ghicească aceste gânduri deprimante, căci spuse:

— Oricum vi s-ar părea, să ştiţi că este un spital excelent. Avem medici minunaţi.

Fratele ei nu o observase încă. Ea îl privi cu milă.

— Paul a venit la noi acum trei zile. Niciodată nu ştim când sau în ce stare apare. Câteodată stă câteva zile şi totul e bine.

Ochii i se tulburară.

— Alteori, suntem nevoiţi să-l aducem la spital până îşi mai revine. Ca acum. Era extrem de deprimat când a venit. M-am gândit că din cauza datei. Mâine se vor împlini patru ani de când... Dar ştiţi asta.

Cat încuviinţă.

— A început să se poarte iraţional. Fetele îl iubesc, dar erau foarte speriate. Soţul meu şi cu mine l-am adus aici pentru analize. Am fost îndemnaţi să îl internăm pentru a putea fi examinat cu atenţie.”

Când îşi privi fratele, ochii i se umplură de lacrimi.

— Trebuie neapărat să-l tulburaţi?

— Mă tem că da, spuse Alex, nelăsând-o pe Cat să vorbească. Măcar un minut. O să facem să dureze cât mai puţin.

Doamna Dunne îşi duse degetele la buze pentru a le face să nu mai tremure.

— Când eram mici, era atât de simpatic. Niciodată nu avea necazuri. Era bun şi blând. Dacă i-a ucis pe oamenii aceia, ştiu că n-a făcut-o intenţionat. Era o altă persoană în interiorul lui, nu scumpul meu Paul.

Alex îi puse o mână pe braţ, în semn de consolare.

— Încă nu ştim nimic sigur.

Doamna Dunne îl duse la fratele ei. Îi puse o mână pe umăr şi îi rosti numele încet. El îşi ridică privirea spre ea, dar ochii îi rămaseră inexpresivi.

— Bună, Paul. Te simţi bine? Îl întrebă ea, aşezându-se pe un scaun alături de el şi acoperindu-i mâinile lipsite de vlagă.

— Mâine e ziua.

Vocea lui era răguşită, de parcă ar fi avut gâtlejul uscat.

— Ziua când am găsit-o cu el.

— Încearcă să nu te gândeşti la asta.

— Mereu mă gândesc la asta.

Doamna Dunne îşi umezi buzele nervoasă.

— Cineva ar vrea să te vadă, Paul. Domnul Pierce şi domnişoara Delaney. În timp ce ea vorbea, el îi aruncă o privire indiferentă lui Alex, dar când se uită la Cat, ţâşni brusc de pe scaun.

— Ai adus lucrurile pe care ţi le-am trimis? Le-ai adus? Le-ai adus?

Cat tresări instinctiv. Alex păşi între ea şi Reyes. Doamna Dunne îşi apucă fratele de braţ. Burt veni în fugă şi l-ar fi liniştit pe pacient, dacă nu ar fi intervenit Cat.

— Vă rog, spuse ea ieşind din spatele lui Alex. Lăsaţi-l să vorbească. Dumneata mi-ai trimis articolele acelea decupate din ziare? Îl întrebă ea direct.

— Da.

— De ce?

Ân ciuda curajului ei, Burt îl ţinea ferm de braţ pe Reyes, iar doamna Dunne îl mai ţinea încă pe celălalt.

— O să mori. Ca toţi ceilalţi. Ca bătrâna. Şi ca băiatul. S-a înecat, ştii. A stat ore întregi în apă, până l-au găsit. Şi celălalt...

— Şi-a retezat artera femurală cu drujba, spuse Alex.

— Da, da, spuse el împroşcându-l cu salivă.

Ochii îi străluceau de parcă ar fi fost cuprinşi de febră.

— Acum urmezi tu. O să mori pentru că ai inima ei!

— Dumnezeule, gemu sora lui. Paul, ce-ai făcut?

— Tu i-ai ucis pe oamenii aceia, Reyes? Îl întrebă Alex.

El îşi răsuci capul brusc, ca o bufniţă, şi îl fixă pe Alex cu nişte ochi mari şi sălbatici.

— Cine eşti? Te cunosc? Te cunosc!

— Răspunde-mi. I-ai ucis pe acei oameni?

— Am omorât-o pe târfa de nevastă-mea, strigă el. Era în pat cu el. l-am văzut. Aşa că am omorât-o. Sunt bucuros. Merita să moară. Aş vrea s-o omor iar şi iar. Aş vrea să-l fi omorât şi pe el şi să-mi ling mâinile pătate de sângele lui.

Devenea din ce în ce mai agitat şi începu să se zbată în mâinile lui Burt, care ceru ajutoare. Datorită tulburării create de Reyes, ceilalţi deveneau şi ei neliniştiţi.

Medicul veni repede.

— De asta îmi era teamă. Ieşiţi imediat! strigă el.

— Staţi puţin! Încă o secundă, vă rog, spuse Cat apropiindu-se de Reyes. De ce te-ai ostenit să mă previi?

— Ai o inimă. Am citit. Ai inima lui Judy? Reuşind să se smulgă din strânsoarea lui Burt.

Reyes se năpusti spre ea şi îi puse mâna pe piept.

— Ah, Iisuse. Dumnezeule, spuse el când îi simţi bătăile inimii. Judy a mea. Frumoasa mea Judy. De ce? De ce? Te-am iubit. Dar a trebuit să mori.

— Paul, strigă sora lui cu o voce răguşită. Domnul să te ierte.

Burt îl înconjură cu braţele sale puternice pe pacient şi îl ţinu strâns. Alex o dădu la o parte pe Cat, care fusese uluită de reacţia lui Reyes şi, totuşi, mişcată într-un mod straniu. Suferinţa lui era extrem de intensă. Îşi pierduse minţile din cauza iubirii, a vinovăţiei şi a furiei. Ei îi era mai mult milă decât teamă.

Alex o cuprinse pe după umeri.

— Te simţi bine?

Ea încuviinţă, uitându-se cu milă şi groază, cum Reyes se lupta cu Burt, acestuia fiindu-i foarte greu să-l stăpânească, în timp ce el urla:

— O să mori!

Arterele gâtului i se umflară exagerat de mult, iar chipul îi era schimonosit şi distorsionat.

— Mâine. Asta-i ziua. O să mori, ca toţi ceilalţi.

Medicul îi înfipse în braţ acul unei seringi. El păru să nu simtă înţepătura dar, aproape imediat, se prăbuşi în braţele lui Burt. Se chinui să o mai vadă o dată pe Cat.

— O să mori şi tu, spuse el răguşit, după care fu răpus de calmantul puternic.

Capitolul cincizeci şi unu.

— La ce te gândeşti? o întrebă Alex, oferindu-i un pahar de sifon şi întinzându-se pe un şezlong lângă ea.

Se relaxau pe veranda casei lui. Soarele apusese, dar era încă lumină. Fripturile se prăjeau pe grătar. Din când în când, câte o picătură de grăsime cădea pe cărbunii încinşi şi sfârâia, făcând să se înalţe un nor de fum înmiresmat.” Cat nu vorbise prea mult pe drumul de întoarcere. Când el a sugerat să ia ceva să gătească la el acasă, ea a acceptat din indiferenţă. Simţind că are nevoie de linişte, el nu mai încercase să înfiripe o conversaţie până acum.

Ea sorbi puţin sifon şi apoi, oftând, îşi lăsă din nou capul pe spate, privind cerul de un violet închis.

— Nu-mi vine să cred că s-a sfârşit, într-adevăr.

Credeam că o să mă simt mai... uşurată. Şi sunt, adăugă ea, repede. Dar îl văd tot timpul ţipând la mine.

— Nu-şi poate pune în aplicare ameninţările, Cat. Nu mai ai de ce să te temi. După tot ce-am auzit astăzi, ceea ce a fost, practic, o mărturisire, Paul Reyes nu va mai părăsi niciodată acel spital. Departamentul Justiţiei va verifica ce a făcut în ultimii câţiva ani. Bănuiesc că vor descoperi că drumurile lui s-au intersectat cu ale celor trei decedaţi. Dacă va fi acuzat, se va declara, probabil, că nu poate fi supus unui proces. Dar, dacă starea lui psihică se va, îmbunătăţi şi, totuşi, va avea loc un proces, va fi, fără îndoială, condamnat pe viaţă. Orice s-ar întâmpla, tu eşti în siguranţă.

— Nu prea mi-e teamă de el, Alex, ci milă. Trebuie s-o fi iubit extrem de mult.

— Destul ca să-i sfărâme capul?

— Exact, îi răspunse ea serios, la întrebarea caustică. Când mi-a pus mâna pe piept, am văzut în ochii lui mai multă durere, decât ură. Trădarea soţiei lui l-a

distrus. N-a mai ştiut de el, când a pus mâna pe bâta aia de baseball. A ucis-o, dar încă o mai iubeşte şi o plânge. Poate de aceea...

— Ce anume?

— N-are importanţă. E o nebunie.

— Spune-mi, oricum.

— Poate de aceea şi-a dat acordul ca inima ei să fie recoltată. Voia să o omoare, dar nu voia ca ea să fie moartă cu adevărat.

— Atunci, de ce a ucis trei oameni pentru a-i opri inima? Ea îi aruncă un zâmbet stins şi ridică din umeri.

— Teoria mea nu-i perfectă. Ţi-am spus că-i o nebunie.

El îşi coborî picioarele de pe şezlong şi se aşeză în capul oaselor, privindo.

— Ştii, poate că, într-o altă viaţă, ai lucrat în poliţie, Cat Delaney. Ai un talent pentru gândirea prin deducţie, îi spuse el privind-o adânc în ochi şi apoi adăugă în şoaptă: Mă bucur că s-a terminat.

Ea trase adânc aer în piept şi îi dădu drumul uşor.

— Şi eu.

— Gata pentru cină?

— Mor de foame.

Mâncarea avea să-i potolească foamea. Îşi dorea să existe o modalitate de ştergere a memoriei, instantaneu. Scena de la sanatoriu avea să-i rămână în minte multă vreme.

Doamna Reyes-Dunne fusese distrusă. Plângând, le mărturisise că minţise în privinţa articolelor de ziar pe care le mai văzuse.

— Îi spălam lucrurile lui Paul şi am dat peste ele în valiza lui, spusese ea. Atunci, m-am întrebat de unde le luase, din moment ce erau din ziare care apăreau în alte state. Dar n-am discutat niciodată cu el. Cu cât se vorbea mai puţin de transplantul de Inimă, cu atât era mai bine. Vedeţi, unii membri ai familiei au fost la fel de supăraţi pe el pentru faptul că donase inima lui Judy, cum erau pentru că o ucisese. Unii credeau că ea o meritase. Bărbaţii, ştiţi.

Cat şi Alex încuviinţaseră în semn că înţelegeau.

— Şi-a prins soţia înşelându-l, deci ea merita să moară. Dar să-i scoată organele, să nu o îngroape intactă, era o încălcare atât a religiei, cât şi a tradiţiei.

Pe măsură ce vorbea, devenea şi mai deprimată.

— Poate că, dacă i-aş fi spus ceva lui Paul când am descoperit articolele, aţi fi scăpat de acest chin îngrozitor, îi spusese ea lui Cat. Dacă mi-aş fi dat seama mai devreme de nebunia lui, acei oameni n-ar fi murit. Ştiu ce l-a făcut să o omoare pe Judy, dar nu-mi vine să cred că fratele meu ar putea ucide cu sânge rece un necunoscut.

— O ucidea din nou pe Judy, nu pe alte persoane, îi amintise Alex.

— Îmi dau seama. Totuşi, nu-mi vine să cred că Paul e în stare de aşa ceva. Cat şi Alex încercaseră să o consoleze, dar în zadar. Ştia la fel de bine ca

ei că fratele ei avea să rămână toată viaţa internat în sanatoriu. Nu avea să-şi mai revină niciodată de pe urma trădării lui Judy. Fiicele lui aveau să crească fără nici unul din părinţi, fiind marcate pentru vecie de crima tatălui lor.

Cat ştia ce însemna acest lucru. Îi era milă de acele fete pe care nu le văzuse niciodată.

Ea şi Alex se aşezară la masă, delectându-se cu friptură, cartofi, salată şi o plăcintă cu alune, pe care Cat o alesese la magazin.

Alex îşi împinse la o parte farfuria goală şi se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele lungi.

— Ştii ce mă impresionează cel mai mult la tine?

— Cantitatea de mâncare pe care o înghit la o masă? glumi ea, bătându-se pe burta plină.

— Şi asta, zise el zâmbind. Pentru o fată slăbuţă ca tine, înghiţi destul de mult.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea. Nu-mi amintesc să mai fi primit vreodată un asemenea compliment.

El râse şi, după aceea, redevenind serios, zise:

— Voiam să spun că mă impresionează curajul tău. Astăzi ţi-ai păstrat cumpătul, chiar şi în clipa în care te-a atins Reyes. Ceva atât de traumatic ca asta... zise el clătinând din cap. Oricine altcineva s-ar fi speriat. N-am mai cunoscut niciodată o femeie – şi foarte puţini bărbaţi – care să aibă atâta curaj. Vorbesc foarte serios, Cat.

Ea îşi înfipse absentă furculiţa în ceea ce mai rămăsese din plăcintă.

— Nu sunt curajoasă, Alex.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

Ea lăsă furculiţa jos şi se uită la el.

— Nu sunt curajoasă. De fapt, sunt o laşă. Dacă aş fi fost curajoasă, părinţii mei nu ar fi murit.

El înclină capul.

— De unde ţi-a venit o asemenea idee?

Ea nu mai spusese nimănui ce se întâmplase cu adevărat în acea după-amiază, când asistenta medicală de la şcoală o adusese acasă mai devreme, nici celor de la protecţia copiilor, nici psihiatrilor care încercaseră să îşi dea seama cât de mult o afectase acea experienţă” pe micuţa Catherine Delaney, nici unuia din părinţii adoptivi, nici lui Dean. Nimănui.

Dar acum simţea o nevoie extraordinară de a se descărca în faţa lui Alex.

— Nu s-a întâmplat exact aşa cum ţi-am spus, zise ea încet. Asistenta m-a adus acasă devreme. Mi s-a părut ciudat să văd maşina tatei pe alee. În mod normal, ar fi trebuit să fie la serviciu la ora aceea. Rareori îşi lua liber, chiar şi în weekend-uri. Trebuia să lucreze ore suplimentare, ca să-mi poată achita facturile medicale. Chiar şi aşa făcuse datorii şi creditorii făceau gălăgie. Nu înţelegeam cuvintele. Termeni ca „ipotecă secundară, drept de sechestru şi

colateral”, nu făceau parte din vocabularul meu. Dar se menţionau în mod frecvent în conversaţiile şoptite ale părinţilor mei.

Trăgând de timp, împături şervetul cu foarte mare atenţie şi îl aşează lângă farfurie.

— În ziua aceea, în clipa în care am păşit pragul bucătăriei, am simţit că nu era în regulă ceva. Casa avea... un aer pe care nu-l mai simţisem înainte şi nu l-am mai simţit nici după aceea. Un fior rece a trecut prin mine şi nu avea nici o legătură cu temperatura. O presimţire, bănuiesc. Indiferent ce era, mi-era groază să străbat acel hol până în dormitorul părinţilor mei, dar m-am forţat să o fac. Uşa era întredeschisă. Am privit înăuntru. Nu erau morţi, aşa cum ţi-am spus ţie, cum le-am spus tuturor. Mama stătea în pat, rezemată de pernă şi plângea. Tata era în picioare lângă pat. Ţinea pistolul pe lângă corp şi vorbea încet cu ea. Abia mai târziu mi-am dat seama că îi explica de ce sinuciderea era singura soluţie de a scăpa de problemele financiare. Am crezut în mod greşit că vorbea despre uciderea mea. Zicea lucruri de genul „E singura cale. Va fi mai bine pentru Cathy.” El a fost singurul care mi-a spus Cathy, adăugă ea, cu un zâmbet melancolic. Ştiam că îi costam o mulţime de bani. Dar, în afară de aspectul financiar, mai erau şi alte probleme. În loc să-mi facă rochiţe de dans, mama trebuia să născocească tot felul de modalităţi pentru a-mi acoperi capul lipsit de păr, după chimioterapie. Boala mea o schimbase mai mult decât pe mine. De asemenea, eu mi-am revenit, mai repede decât ea. Aşa că, atunci când l-am auzit pe tata vorbind de o soluţie a tuturor problemelor, mi-am închipuit că vor să mă omoare ca să scape de necazuri şi cheltuieli. Ăsta era modul de a gândi al unui copil de opt ani, nu uita. Înţelesesem destul ca să intru în panică. M-am furişat în camera mea şi m-am ascuns în dulap.

Făcu o pauză şi îşi muşcă buza de jos de câteva ori.

— În timp ce stăteam ghemuită acolo, am auzit împuşcăturile. Mi-am dat seama că greşisem. Greşisem îngrozitor. Atunci am hotărât să rămân ascunsă. M-am gândit că, până la urmă, o să mor de foame sau de sete. Chiar şi la vârsta aceea fragedă aveam înclinaţie pentru dramatic, adăugă ea zâmbind din nou cu tristeţe. Într-un târziu, a venit o vecină să ceară ceva împrumut. Văzând că nu-i deschide nimeni, a intrat şi a simţit imediat, ca şi mine, că nu era în regulă ceva. I-a descoperit pe mama şi pe tata. Eu tot n-am ieşit la iveală. Nici când au sosit poliţia şi salvarea. Cineva a sunat la şcoală şi li s-a spus că fusesem adusă acasă. Abia atunci au început să mă caute şi mau găsit. Mi-a fost frică să nu dau de bucluc, aşa că m-am prefăcut că îmi găsisem părinţii morţi deja, când venisem de la şcoală. Nu le-am spus adevărul – că aş fi putut împiedica totul.

— Nu-i adevărat, Cat.

Ea îi respinse părerea, scuturând brusc din cap.

— Dacă aş fi intrat în dormitor...

— Poate te-ar fi omorât şi pe tine.

— Dar n-o să ştiu niciodată, nu? Ar fi trebuit să-l împiedic. Ar fi trebuit să ies şi să strig după ajutor. Ar fi trebuit să fac orice altceva, numai să mă ascund, nu. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce avea de gând – şi poate că mi-am dat seama, în subconştient.

Alex ocoli masa şi o ridică în picioare.

— Aveai doar opt ani.

— Dar ar fi trebuit să înţeleg ce se întâmpla. Dacă n-aş fi fost atât de laşă, i-aş fi salvat.

— De aceea te-ai hotărât să salvezi pe toată lumea? o întrebă el, apucând-o de umeri. Cat, Cat, şopti el ştergându-i lacrimile de pe obraji cu degetele lui mari. Îţi aminteşti tot ce s-a întâmplat cu mintea unui adult. Dar pe atunci nu erai decât un copil. Părinţii tăi au fost slabi, nu tu. Ei au dat greş şi au fost laşi, nu tu, îi zise el, trăgând-o mai aproape şi culcându-i capul pe pieptul lui. În perioada cât am fost poliţist, am văzut asemenea lucruri întâmplânduse de nenumărate ori. Cineva care ajunsese la capătul puterilor îşi lua viaţa, după ce îi omora şi pe cei care se nimereau în preajmă. Dacă tatăl tău ar fi ştiut că eşti acasă, exista posibilitatea, probabil, să te fi ucis şi pe tine. Crede-mă.

O ţinu mai strâns, îşi lăsă capul în jos şi îi sărută tâmpla.

— Ascunzându-te în dulap ţi-ai salvat viaţa.

Ea nu era pe deplin convinsă, dar absorbea fiecare cuvânt liniştitor. Ani de zile dorise să-i spună cineva că făcuse bine.

Se agăţă de Alex cu aceeaşi disperare cu care se agăţa de cuvintele lui. În cele din urmă, buzele lui le căutară pe ale ei, care reacţionară cu pasiune la acea atingere.

Capitolul cincizeci şi doi.

Dorinţa puse stăpânire pe ei. Se sărutară nebuneşte. Ei îi plăcea felul cum barba lui îi zgâria faţa, cum părul lui se ondula în jurul degetelor ei, iubea imaginea, mirosul şi gustul lui. Îl iubea pe Alex.

Mai erau multe lucruri de clarificat, dar în clipa aceea ştia că îl iubeşte. Când el îi spuse „Hai să mergem sus”, ea îi dădu mâna cu încredere şi îl urmă.

Când ajunseră la etaj se opriră să se sărute, dar pierdură controlul, astfel încât, peste câteva secunde, erau rezemaţi de perete, luptându-se frenetic cu hainele, până când el se cufundă cu putere în ea. În curând se termină totul. Ţinând-o de pulpe, el intră în dormitor, unde se prăbuşiră amândoi pe pat. Mâinile lui se aflau peste tot în acelaşi timp, plimbându-se peste trupul ei, posesive, înlăturând nerăbdătoare veşmintele, până când rămaseră complet goi.

O muşcă uşor de burtă şi îşi strecură mâinile pe sub fesele ei. Îi masă dosul pulpelor, degetele lui strecurându-se din când în când printre acestea, făcând-o să aibă senzaţia că va muri de nerăbdare. – Dumnezeule, Alex, atinge-mă.

El îi desfăcu buzele sexului, expunându-i mângâierilor mătăsoase ale limbii lui şi sugerii blânde a gurii, ceea ce-i provocă un alt orgasm.

După aceea, poziţia se inversă şi ea îi cuprinse erecţia cu gura. Îi plăcea acel gust înţepător, pielea catifelată pe limba ei alunecoasă, senzaţia tare şi netedă din gura ei.

I se dărui total, dar el se ridică deasupra ei şi o penetră iute.

Deodată rămase nemişcat, privind-o. Ea deschise ochii şi se uită la el, uimită de acea întrerupere bruscă.

— E prea important ca să ne grăbim,spuse el şi, susţinându-i privirea, se afundă şi mai adânc.

Ea gemu uşor.

— Te iubesc, Alex. Nu, să nu spui nimic. Sărută-mă doar.

Gura lui făcu dragoste lent cu a ei şi trupurile le urmară exemplul. Chiar şi după ce terminară, el rămase cuibărit înăuntrul ei.

— Niciodată nu m-am simţit aşa, zise ea oftând. Doar cu tine. Simt pentru prima oară că sunt una cu o altă persoană. Această profunzime a sentimentelor, această unire a trupurilor, a minţilor şi a sufletelor e incredibilă.

El închise ochii strâns şi spuse cu glas răguşit:

— Da, aşa este.

— Ştii, spuse ea, cuvintele fiind înăbuşite de pernă, dacă o ţinem tot aşa, va trebui să mai adaug o pastilă celor pe care le înghit deja.

Stăteau întinşi sub cearceaf, ea cu şezutul cuibărit plăcut în poala” lui. El îi înconjura mijlocul, ţinând-o strâns.

— Te referi la anticoncepţionale?

— Hmm.

— Nu-ţi face probleme, spuse el. O să am grijă să nu rămâi însărcinată.

— Sau am putea să renunţăm complet la precauţii, spuse ea şi, întorcând capul, îi zâmbi peste umăr. Nu te speria, Pierce. Dacă rămân însărcinată, copilul va fi numai răspunderea mea.

— Pe naiba. Dar nu din cauza asta m-am speriat. Tu n-ai voie să faci copii, nu?

— Nu e recomandat. Dar câteva femei care au suferit transplanturi de inimă, au făcut. Şi, deocamdată, şi mamele şi copiii o duc foarte bine.

— Nu risca. Se pot întâmpla prea multe lucruri.

— Eşti atât de pesimist.

— Sunt realist.

— Pari supărat. De ce? Glumeam doar. El o strânse mai tare.

— Nu sunt supărat. Dar nu vreau să-ţi rişti viaţa. Ăsta nu-i un subiect de glumă.

— Dintotdeauna mi-am dorit un copil, spuse ea cu melancolie în glas. Nu le poţi avea pe toate, îşi spuse ea atunci. Şi iată câte bucurii primise, cea mai mare dintre ele strângând-o în clipa aceea în braţe, protector. Îi simţea răsuflarea în păr. Până şi acest lucru era reconfortant.

Era atât de frumos, de „viril, de... orice. Diverse imagini îi apărură în minte, despre fiecare clipă petrecută împreună.

Probabil că el îi simţise amuzamentul interior, căci îi înghionti şezutul cu genunchiul.

— Ce-i atât de nostim?

— Mă gândeam la felul cum l-ai ameninţat pe Ciclop. A fost cel mai şocant lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Despre felul în care i-aş scoate ochiul bun şi...

— Nu mai repeta, pentru numele lui Dumnezeu! De unde ai scos o asemenea expresie?

— De unde din altă parte, decât de pe străzi? Sau din vestiar. Dacă stai prea mult printre poliţişti, începi să ai un vocabular plin de porcării.

Âi oferise o mostră.

După o clipă de tăcere, ea îl întrebă încet:

— Ce s-a întâmplat, Alex? De ce ai părăsit Departamentul de Poliţie din Houston?

— Ţi-a spus deja Spicer. Am ucis pe cineva.

— Bănuiesc că era un delincvent.

El tăcu multă vreme înainte să răspundă. Trupul lui nu mai era relaxat, fiecare muşchi i se încordase.

— N-a fost un oarecare, ci un alt poliţist.

Nu era de mirare că avea memoria pătată. Poliţiştii erau ca fraţii. Se considerau fraţi.

— Ai chef să vorbeşti despre asta?

— Nu. Dar o s-o fac.

— Hunsaker la telefon.

— Domnule locotenent, aici e Baker.

— Cât e ceasul?

Aprinse veioza de pe noptieră, ceea ce o făcu pe doamna Hunsaker să mormăie şi să se ascundă şi mai mult în pernă. El nu putuse să doarmă. Chili pe care îl mâncase la cină îi ardea stomacul. Tocmai se pregătea să ia un calmant, când sună telefonul.

— Mă scuzaţi că vă sun atât de târziu, spuse subalternul său. Dar mi-aţi spus să vă anunţ când termin raportul.

Baker era un poliţist foarte tânăr şi dornic să placă, îndeplinea fiecare sarcină, de parcă ar fi fost investigarea asasinării lui Kennedy.

— Ce raport? Întrebă Hunsaker râgâind.

— Despre prietenii aceia ai lui Cat Delaney. Mi-aţi dat o listă şi mi-aţi spus să-i verific. Eh, tocmai am terminat şi mă întrebam dacă să vă las documentele pe birou sau nu.

— La naiba, îmi pare rău, Baker. Am uitat să-ţi spun. Am închis dosarul.

— Ah, da? Întrebă el evident dezamăgit.

— Da, domnişoara Delaney a sunat în seara asta, târziu. L-a găsit pe tipul care îi trimisese anonimele. Era internat într-un spital de nebuni la Fort Worth. A mărturisit tot. Am întrerupt supravegherea, dar am uitat să-ţi spun de raportul pe care ţi-am cerut să-l faci. Îmi pare rău. O să-ţi iei nişte ore libere, da?

— Da.

Hunsaker râgâi din nou. Simţea nevoia să urineze.

— Mai e ceva, Baker?

— Nu... adică... Într-un fel.

— Dă-i drumul, Baker.

— E puţin... ironic, asta cred că e cuvântul potrivit. Despre scriitorul acela, Pierce.

Când Baker îi spuse despre ce era vorba, Hunsaker găsi şi el că era ironic. Chiar zguduitor.

— Iisuse, spuse el, trecându-şi mâna peste faţă. Rămâi acolo, Baker. Vin şi eu în douăzeci de minute.

— Dacă e prea dureros pentru tine, nu trebuie s-o faci, Alex.

— Nu vreau să crezi că e mai rău decât în realitate. E şi aşa destul de neplăcut.

Tăcu o clipă, adunându-şi gândurile.

— Încercam să prindem o bandă de traficanţi de droguri de ani de zile, dar întotdeauna păreau cu un pas înaintea noastră. De câteva ori se infiltraseră şi prin reţeaua noastră. Când apăream pe neaşteptate la centrul lor de distribuire, descopeream că tocmai spălaseră putina. În sfârşit, la un moment dat, am prins un pont de încredere, dar trebuia să acţionăm repede. Am programat un raid pentru ziua de 4 Iulie. Nu s-ar fi aşteptat într-o zi de sărbătoare la aşa ceva. Operaţiunea era atât de secretă, încât numai ofiţerii direct implicaţi ştiau de ea. Eram cu toţii nervoşi, dar nerăbdători să punem mâna pe ticăloşi. Am ajuns la casa respectivă. De data asta nu mai fuseseră preveniţi. Băieţii au dat buzna înăuntru şi i-au luat complet prin surprindere. Eu am dat fuga prin hol, am izbit cu piciorul într-o uşă, deschizând-o, şi am dat nas în nas cu unul din oamenii noştri. Fusese partenerul meu la început. Ar fi greu de spus care din noi a fost mai surprins. L-am întrebat: „Ce dracu’ cauţi aici? Nu erai programat în raidul asta.” Şi el a zis: iExact, nu eram.” Dintr-odată, mi-am dat seama ce căuta acolo, în aceeaşi clipă, el a dus mâna la pistol. M-am trântit la pământ, m-am rostogolit şi am ţintit. Nu spre fostul meu partener, nu spre un individ despre care crezusem că-mi era prieten, ci spre un poliţist murdar, spre un nenorocit de traficant de droguri. L-am împuşcat în cap.

Lipit de spatele ei, Cat îi simţi pieptul palpitând, inima bătându-i puternic şi îşi dădu seama cât de greu îi fusese să vorbească despre acel lucru.

— Ai făcut exact ce trebuia, Alex.

— Aş fi putut doar să-l rănesc. Dar eu am tras ca să-l omor.

— Te-ar fi putut omorî el.

— Poate. Probabil.

— Sigur că ai fost considerat nevinovat.

— Oficial în asemenea raiduri se întâmplă totdeauna câte ceva neaşteptat. Când s-a risipit fumul, un poliţist era mort şi eu îl ucisesem. Când o operaţiune iese prost, cineva trebuie să tragă ponoasele. Aşa că, s-a răspândit zvonul că acel poliţist ar fi fost infiltrat acolo şi eu am tras luându-l drept unul dintre băieţii răi, fără să mă conving mai întâi.

— Bine, dar e îngrozitor de nedrept!

— Şi-au acoperit fundurile. Nu voiau să se afle că unul dintre cei mai buni poliţişti de la Departamentul din Houston era un traficant de droguri. Ba i s-a mai făcut şi o înmormântare demnă de un erou, cu douăzeci şi una de salve de tun, cu tot tacâmul.

— De ce n-ai vorbit?

— Să spun adevărul? Întrebă el ironic. Aş fi dat impresia că inventez o minciună ca să-mi acopăr greşeala. Ar fi fost cuvântul meu împotriva şefilor de la Departament. Şi, în plus, tipul avea o soţie însărcinată cu primul lor copil. Nu puteam arunca cu noroi în el, fără să cadă şi pe ei. Ea n-a aflat niciodată de afacerile lui murdare.

— De unde ştii?

— Ştiu eu. Şi, în plus, n-a încercat niciodată să scoată banii pe care el îi adunase. Au rămas închişi în bancă, în timp ce ea şi copilul au plecat în Tennessee, la părinţii ei.

Cat se întoarse cu faţa la el şi îi atinse cu dragoste cicatricea de pe sprânceană.

— Îmi pare rău, Alex. Aş vrea să pot face în aşa fel, încât acest lucru să nu se fi întâmplat.

— Şi eu, zise el cu un zâmbet trist. După aceea eram ca o bubă mare pe fundul departamentului, care tot făcea puroi. Îmi era groază de fiecare zi de lucru. Cei care nu ştiau cum stătuseră lucrurile mă dispreţuiau pentru aşa-zisa greşeală, iar cei care ştiau, se temeau de mine, nu cumva să vorbesc până la urmă. Eram un paria. Cariera mea era distrusă. Până la urmă, le-am dat ceea ce voiau – insigna.

— Prima ta carieră a fost distrusă, îl corectă ea. Pentru că atunci ai început să scrii nişte cărţi nemaipomenite.

Acum înţelegea de ce în romanele lui se vorbea în mod neplăcut de afacerile secrete ale departamentelor de poliţie. Eroii lui erau tipicare dădeau în vileag politicieni şi poliţişti pătaţi, de obicei în urma unui sacrificiu personal imens.

Ea îşi vârî nasul în pieptul lui, iar el îşi strecură degetele prin părul ei, ridicându-i capul.

— Viaţa e oribilă, dar îşi are compensaţiile ei.

— Ca, de exemplu? Întrebă ea seducător.

— Ca, de exemplu, tu, spuse el sărutând-o.

Cat se trezi deodată, având impresia că o strigase cineva.

Câteva clipe rămase încordată şi nemişcată, ascultând. Dar nu auzi decât respiraţia ritmică a lui Alex. Încetul cu încetul, trupul i se relaxă şi se bucură de apropierea lui caldă şi protectoare.

Amintindu-şi de recentul lor act sexual, roşi. Cu el, era de o neruşinare extraordinară. Se simţea liberă să-şi exprime sexualitatea... şi, Doamne, era excelent.

Âi privi chipul adormit. Încruntarea dintre sprâncene dispăruse. Severitatea gurii lui se mai înmuiase. În somn, era eliberat de amintirea care îl tortura.

Dacă ea o putea ierta pe fetiţa care se ascunsese în dulap, atunci şi Alex se putea ierta pe sine, pentru faptul că îşi împuşcase fostul partener. Amândoi, unul cu ajutorul celuilalt, aveau să îşi învingă propriile coşmare.

Având nevoie la baie, se dădu jos din pat, îşi puse cămaşa lui şi coborâ. Nu voia să-l deranjeze cu zgomotul apei de la toaletă.

Cu ajutorul luminii felinarului de pe stradă, care pătrundea prin jaluzele, îşi făcu drum spre camera de toaletă de sub scară. Când ieşi, îşi dădu seama cât de trează era.

Nu dormise deloc noaptea precedentă. Ziua care trecuse fusese extrem de grea şi obositoare. Făcuseră dragoste până la epuizare. Şi, totuşi, acum, după numai câteva ore de somn, se simţea odihnită. Mai erau câteva ceasuri bune până la ivirea zorilor, dar eraprea tensionată, ca să se ducă înapoi în pat.

Âi era foame? Nu. Sete? Nu prea.

Deodată, uşa camerei interzise păru să strige la ea. O privi câteva clipe, ştiind că ar fi trebuit să se opună atracţiei ei magnetice. Dar curiozitatea ei înnăscută nu îi dădea pace.

Dacă intra acum, ce importanţă avea?

Lui Alex nu îi plăcuse când ea mai încercase să intre acolo, dar acest lucru se întâmplase cu mult înainte de relaţia lor. Pe atunci, nici nu se cunoşteau prea bine. Acum, situaţia era cu totul alta. Fuseseră intimi, atât fizic cât şi psihic. Îşi împărtăşiseră secretele. Sigur că acea interdicţie nu mai era valabilă.

Încercă uşa şi observă că era încuiată.

Foarte bine. Ştia că nu ar fi trebuit să intre fără să-i ceară mai întâi permisiunea.

Cu toate acestea, se înălţă pe vârfuri şi îşi plimbă mâna peste partea de sus a tocului, unde găsi o cheie subţire din alamă. O luă drept ceva de bun augur. Dacă nu ar fi vrut ca ea să intre acolo, de ce ar fi lăsat cheia la îndemână?

O băgă în broască şi uşa se descuie cu un clic metalic uşor. Ea se opri puţin să asculte, dar nu se auzea nici un sunet de sus. Intră şi închise uşa înainte să aprindă lumina.

Încăperea o dezamăgi cumplit. Dacă ar fi fost să descrie spaţiul de lucru al unui scriitor, ar fi făcut din el ceva intim şi interesant. Ar fi avut pereţi îmbrăcaţi în lambriuri, covoare turceşti vechi şi o mobilă masivă, îmbrăcată în piele. Poate şi un glob pământesc într-un colţ. Rafturile ar fi fost pline cu un număr limitat de prime ediţii şi cărţi rare, care ar fi reflectat lumina unor ciudate lămpi Tiffany.

Atelierul lui Alex era doar atât – un atelier. Utilitar, deprimant de neatrăgător, lipsit de personalitate şi inestetic de gol. Computerul şi imprimanta se aflau pe o masă pliantă, cu picioare metalice şi o suprafaţă din melamină. Lângă ea se afla un fax.

Avea numeroase cărţi, de la enciclopedii la bestseller-uri de ficţiune, dar nu erau legate în piele şi aranjate într-o bibliotecă din lemn de stejar, ci aşezate una peste alta, la întâmplare, pe rafturi metalice gri. Telefonul se afla pe un maldăr de cărţi de telefoane.

Într-un colţ se afla un birou, unde îşi desfăşura activitatea de scriere, evident. Acesta era plin de scrisori, faxuri, un extras de cont, un carneţel pătat de cafea şi plin de notiţe ilizibile, legate între ele prin săgeţi şi asteriscuri şi un teanc de dosare. Acestea erau însemnate de mână şi fuseseră foarte mult folosite, căci -marginile erau uzate şi îndoite.

Atenţia îi fu atrasă de o fotografie înrămată. O luă şi privi „mai îndeaproape perechea zâmbitoare. Era Alex, cu o mustaţă mare şi răsucită. Trebuia să-şi amintească să-l tachineze în legătură cu acest lucru.

Alături de el mai era o tânără foarte drăguţă, care, ca şi el, purta blugi şi bocanci. Stătea pe o stâncă, iar el era ghemuit în spatele ei. În plan depărtat se zărea un lanţ muntos care semăna cu Munţii Stâncoşi.

Poze de vacanţă. Îşi petrecuse vacanţele cu femeia aceea.

Cat se mustră pentru faptul că se simţea stăpânită de gelozie. Bineînţeles că Alex mai avusese şi alte aventuri romantice! Probabil că unele fuseseră chiar serioase. Nu putea să lase o fotografie să o facă să reacţioneze ca o adolescentă geloasă.

„Las-o baltă,” Îşi spuse ea punând fotografia la loc.

Peretele din spatele biroului era acoperit cu un panou de plută. Dar foarte puţină plută se vedea, fiindcă panoul era aproape plin cu note scrise la maşină, pagini de ziare şi reviste şi bileţele scrise de mână. Gândindu-se că toate acele materiale ar fi putut avea vreo legătură cu cartea la care lucra, Cat se apropie şi mai mult şi începu să le citească la întâmplare.

Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că erau legate de un singur subiect. Şi nu despre crimă sau corupţia din cadrul poliţiei. Ci despre transplanturile de organe, îndeosebi de inimă.

Un anumit lucru îi atrase atenţia în mod deosebit. Era o copie după unul din articolele pe care Paul Reyes i le trimisese ei. Numai că acea fotocopie prinsă cu o pioneză galbenă pe panoul lui Alex nu era cea pe care i-o dăduse ea

cu câteva săptămâni în urmă, ci un original. Îngălbenit uşor pe margini. Era vechi de doi ani.

Genunchii îi cedară şi se prăbuşi brusc pe scaunul de lângă birou.

— Calmează-te, Cat, murmură ea.

Era prea devreme ca să tragă concluzii. Trebuia să existe o explicaţie logică. Doar că nu îşi dădea seama de ea deocamdată.

Alex se documentase în legătură cu transplanturile de inimă pentru una din cărţile lui. Da, asta trebuia să fie. Nu voise să-i spună, pentru că... De ce?

De ce nu-i spusese? De ce atâta secret?

Răspunsul trebuia să se găsească în dosare. Pe primul scria AMANDA. Cat îl deschise şi inima îi tresări în piept. Din poză îi zâmbea aceeaşi femeie din fotografia de vacanţă.

Avea nişte ochi superbi şi plini de viaţă şi un chip inteligent. Care să fi fost, de fapt, natura relaţiei dintre ea şi Alex? se întrebă Cat. Ardea de curiozitate să ştie, dar îi era groază să afle.

Dădu fotografia la o parte ca să citească următorul document din dosar.

— Oh, Doamne.

Era certificatul de deces al Amandei.

Oricare ar fi fost-relaţia lor, se sfârşise odată cu moartea ei. Bietul Alex. Dacă fusese serios legat de Amanda, pierderea ei trebuie să fi fost tragică pentru el. Aceasta explica puţin din cinismul lui. Moartea ei prematură, combinată cu împuşcarea fostului său partener, dovedeau motivul pentru care îşi căutase alinarea în băutură. O pierduse pe Amanda înainte sau după împuşcare?

Cat citi data morţii trecută pe certificat şi îşi duse mâna la gură, pentru aşi înăbuşi un ţipăt uşor.

Când reîncepu să respire normal, răsuflarea ei avea un sunet puternic şi aspru în liniştea din încăpere. Inima îi bătea nebuneşte. Dădu repede la o parte dosarul Amandei şi citi ce scria pe cel de dedesubt, deşi ştia aproape sigur ce avea să găsească.

DANIEL L. LUCAS, alias SPARKY.

Ştia ce nume avea să descopere pe următorul dosar. Avea dreptate. JUDITH REYES.

Cu mâini tremurătoare deschise rapid celelalte dosare. Pe acestea erau trecute numele celor care muriseră în împrejurări misterioase. Fiecare dosar conţinea note, descrieri amănunţite ale acelor accidente mortale, copii după rapoartele autopsiilor şi ale poliţiei, lucruri pe care numai un poliţist – sau un fost poliţist extrem de deştept – lear fi putut obţine.

Pe ultimul dosar era scris numele ei. Îl răsfoi tremurând. Erau multe documente în legătură cu viaţa ei, îndeosebi după transplant. Existau duzini de fotografii, unele vechi de câţiva ani, altele recente, din urmă cu o săptămână, unele aranjate, altele naturale, făcute evident cu un obiectiv telefoto.

Le răsfoi şi pe celelalte. Erau la fel de bine documentate. Ani întregi fuseseră necesari pentru adunarea atâtor informaţii. Nu ar fi putut să înceapă cu câteva săptămâni în urmă, când ea îi ceruse ajutorul pentru găsirea anonimului. Ore, zile, ani de investigaţii amănunţite erau acolo. Fiecare moarte fusese profund cercetată – sau povestită.

Mintea ei refuza să accepte ceea ce implica acest lucru.

Deodată, uşa se deschise larg. Cat sări de pe scaun şi se întoarse.

Alex, cu ochii sclipind înspăimântător, se năpusti spre ea.

Capitolul cincizeci şi trei.

— Ţi-am spus să nu intri niciodată aici!

Gura lui Cat se uscase. Dar, în loc să se arate speriată, deveni ofensivă.

— Ce faci cu toate astea? Cum le-ai adunat? Ce înseamnă toate astea? Te interesau transplanturile de inimă cu mult înainte să ne cunoaştem. De ce? Cine a fost Amanda?

— N-ar fi trebuit să-ţi bagi nasul în dosarele mele personale.

— Vreau să ştiu de ce ţii aceste dosare, Alex. Cine a fost Amanda? repetă ea cu glasul ridicat.

— O femeie pe care o cunoşteam.

— Foarte apropiată ţie?

— Da.

— Şi a murit.

— Da.

Ea strânse cu putere marginea biroului.

— Potrivit certificatului de deces, a murit cu câteva ore înainte de a mi se face transplantul. A fost cumva o donatoare de organe?

După o scurtă ezitare, el dădu din cap afirmativ.

— Atunci de ce nu mi-ai spus de ea? Stai!

Gândurile îi treceau prin minte cu o asemenea viteză, încât nu le putea pune în ordine. Ceva îi aduse aminte de discuţia pe care o avuseseră cu două seri în urmă, deşi acum i se părea că se întâmplase demult.

— Accidentul de pe autostrada Houston! exclamă ea. Jeff mi-a pomenit de asta alaltăieri. Aproape că uitasem. Amanda a fost una din victime?

— Nu.

Aerul îi ieşi repede din plămâni.

— Cine a fost, Alex? Naiba să te ia, spune-mi! Aţi fost în vacanţe împreună. E clar că a fost o relaţie importantă.

— Foarte.

Lacrimile îi înţepară ochii.

— Ai avut o relaţie foarte importantă cu o donatoare de inimă şi nu mi-ai spus nimic? De ce?

— Nu contează. Nu mai contează.

El înaintă şi ea făcu repede un pas înapoi.

— Ba eu cred că da. Chiar foarte mult, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Altfel am fi discutat deschis despre ea aşa cum am discutat despre Sparky şi Judy Reyes. Ce-mi ascunzi în legătură cu Amanda?”

Având senzaţia că se sufocă, îşi duse mâna la gât şi înghiţi convulsiv.

— Cum a murit?

— Cat...

— Răspunde-mi! Cum a murit?

— Datorită unei embolii pe creier. În timpul naşterii.

Naştere! spuse ea răguşit, dar destul de tare pentru a fi auzită. Şi copilul? Cu copilul ce s-a întâmplat?

— S-a născut mort. Fiul meu era strangulat cu cordonul ombilical. Un ţipăt uşor de durere scăpă din gâtlejul ei.

— Fiul tău. Amanda a fost soţia ta?

— Nu ne-am căsătorit niciodată.

— O chestiune de amănunt, nu? Tu erai legat de ea şi ea de tine.

— Total.

— Ai iubit-o.

— Mai mult decât viaţa mea.

instinctiv, Cat îşi şterse lacrimile care îi izvorau din ochi.

— Şi crezi că am inima ei.

El veni spre ea cu braţele întinse, dar ea se dădu iar înapoi, fapt care îl înfurie.

— La naiba, încetează să te mai fereşti de mine. Linişteşte-te şi ascultă-mă.

— Ah, ştiu să ascult foarte bine, spuse ea râzând autodispreţuitor. Cred tot ce mi se spune. Fără să pun nimic la îndoială. Nu caut niciodată duble înţelesuri sau lucruri ascunse. Am o încredere oarbă.

Un suspin îi izvorî din piept cu atâta forţă, încât fu dureros.

— Ticălosule! N-ai făcut dragoste cu mine, ci cu Amanda!

— Ascultă...

— Nu! M-am săturat să te tot ascult.

Zdrobită de implicaţiile acelor întâmplări, îşi apăsă tâmplele cu podul palmelor.

— Când mă gândesc cât de minuţios ai plănuit tot...

Ai plănuit, nu? A fost o extraordinară şaradă. Totul. Întâlnirea noastră, totul?

— Da, recunoscu el răspicat.

Ea scoase un alt sunet gutural şi aspru.

— Irene şi Charlie Walters făcuseră cerere să înfieze un copil, zise el rapid. Speram să te cunosc prin intermediul lor. Cu siguranţă că n-am plănuit ca fratele lui Irene din Atlanta să se îmbolnăvească şi nici ca tu să apari acolo în dimineaţa aceea.

— Nu-mi vine să cred.

— Dar ai apărut şi am simţit imediat... ceva. Ai simţit şi tu la fel.

— Dragoste la prima vedere, spuse ea ironic. Crezi că inima Amandei a tresărit de emoţie când te-am văzut?

— Iisuse, murmură el trecându-şi degetele prin păr. Nici nu mai ştiu ce să cred. Nu ştiu decât că te iubesc.

— Nu. Pe Amanda o iubeşti.

— Ceea ce am făcut a fost...

— Vrednic de dispreţ, necinstit, scârbos!

— Bine! Ai dreptate. Sunt un nemernic. Am recunoscut asta de mult.

Âşi reţinu alte cuvinte pline de furie care trebuiau să urmeze. Capul îi căzu în faţă şi timp de câteva clipe privi în podea. În cele din urmă, îşi înălţă capul şi spuse încet:

— Înainte să mă poţi ierta, va trebui să înţelegi cât de mult am iubit-o. Cat era prea tulburată pentru-a mai putea vorbi. El se folosi de tăcerea ei pentru a se apăra.

— Amanda a încercat să mă convingă să ne căsătorim, dar eu am refuzat din cauza serviciului. Uneori eram plecat zile în şir. Când ieşeam pe uşă, nu ştia niciodată dacă o să mă mai revadă sau dacă nu cumva vreun nebun avea să încerce să-şi câştige respectul bandei ucigând un poliţist. O astfel de viaţă e iad pentru o relaţie. Voiam ca ea să se simtă liberă să plece oricând dorea. Să nu existe obligaţii. La puţin timp după porcăria de la departament, a rămas însărcinată. La început am fost furios, apoi speriat. Dar ea era atât de optimistă în privinţa copilului, încât, încetul cu încetul, am ajuns să-mi placă ideea. Noua viaţă care creştea înăuntrul ei era ca o rază de speranţă, înţelegi? Când am fost anunţat că au apucat-o durerile, am pornit imediat spre spital, dar am întârziat din cauza acelui accident de pe autostradă. Când am ajuns acolo, în sfârşit... Îşi frecă ochii. Am luat-o razna când doctorul mi-a spus că o declaraseră deja moartă la nivelul creierului.

Din ochii lui Cat continuau să curgă lacrimi, dar nu mai era furioasă. Era captivată de povestea aceea tragică. Din când în când scotea câte un suspin. Altfel nu îl întrerupse.

— Femeia de la banca de organe a venit la mine. Nu m-a obligat, trebuie să recunosc. Şi-a cerut scuze că mă deranja tocmai într-un asemenea moment dificil, dar mi-a reamintit că Amanda menţionase pe carnetul de conducere că dorea să fie donatoare de organe, în cazul în care avea să i se întâmple ceva vreodată. E considerat act legal. Dar, chiar şi aşa, mi-a spus că nu vor începe recuperarea fără permisiunea mea. Amanda nu avea nici o rudă, aşa că hotărârea trebuia să o iau eu. Mi-a zis că cineva avea nevoie cu disperare de inima Amandei. Fără ea, cealaltă persoană murea. Organul trebuia recoltat repede. Era necesar să se facă totul în grabă. Aşa că, dacă voiam să le dau permisiunea...

Glasul i se frânse şi Cat ştia că nu mai este cu ea, ci înapoi, pe coridorul acelui spital, amorţit de suferinţă, rugat să-şi dea acordul pentru scoaterea inimii iubitei lui.

— Am fost împreună cinci ani, dar niciodată nu i-am oferit ce îşi dorea mai mult, numele meu. Pe vremea aceea, nu era un nume simpatizat la Houston. M-am gândit că era mai bine pentru ea dacă nu îl purta. Sau poate că am fost numai îngrozitor de egoist. Ştiam că o iubesc, continuă el. Ştiam că vreau să trăiesc alături de ea şi de copilul nostru tot restul vieţii, dar nu mi-am dat seama cât de mult depindeam de ea emoţional decât după ce ea n-a mai fost. Ca o ironie, în ziua aceea demisionasem, un lucru pe care ea mă tot îndemnase să-l fac de când cu incidentul respectiv. Voia să-mi dedic tot timpul scrisului. Credea în talentul meu. Cel puţin aşa îmi spunea, zise el zâmbind. După ce am îngropat-o, am golit apartamentul, am aruncat toate lucrurile pe care le cumpărasem pentru copil şi am stat beat luni întregi. Abia după ce m-am lăsat de băutură şi l-am cunoscut pe Arnie, m-am gândit să caut persoana care primise inima. Din moment ce nimeni nu voia să-mi spună nimic, a început să mă obsedeze ideea de a o găsi singur. Mă chinuia gândul că inima ei trăia în trupul altcuiva. Am început să citesc ziarele din toate oraşele mari apărute în ziua morţii ei şi timp de câteva săptămâni după aceea. Am căutat povestiri în legătură cu transplanturile de inimă. Dacă primitorii se pricep, pot să afle uneori cine le-au fost donatorii citind, pur şi simplu, titlurile. Mă gândeam că această teorie poate să funcţioneze şi invers. Am citit tot ce exista în legătură cu acest subiect. Am învăţat ce criterii trebuie îndeplinite pentru ca un organ bun să se potrivească. Mi-am notat aceste criterii şi am schiţat un profil al primitorului, aşa cum aş face cu un personaj dintr-o carte de-a mea. Despre transplantul tău s-a discutat foarte mult în presă. Folosindu-mă de fostele cunoştinţe, mituind şi făcând tot felul de alte lucruri care îmi treceau prin cap, am aflat de la personalul spitalului din California ora aproximativă la care ţi s-a făcut transplantul. Era foarte apropiată, dar totuşi, posibilă. Grupele sanguine se potriveau. Eraţi asemănătoare ca statură. Cu cât căutam mai mult, cu atât eram mai convins că purtai inima ei. Aveam de gând să vin la Los Angeles să te cunosc când s-a anunţat că vii la San Antonio. M-am mutat aici imediat, spuse el, după care făcu o pauză. Restul îl ştii.

— Ştiu că eşti un ticălos viclean şi mincinos.

— La început, da. Dar când te-am văzut prin uşa aceea, parcă m-a lovit cineva în stomac. Am ştiut, zise el strângând din pumn ca pentru a da mai multă forţă cuvântului. Am ştiut că aveam dreptate. Cu cât mă aflam mai mult în preajma ta, cu atât eram mai convins. Ai un fel de a fi atât de asemănător cu al ei.

— Nu vreau să aud asta.

— Expresiile tale îmi amintesc de ea. Îţi plac şi îţi displac aceleaşi lucruri. Ba ai chiar şi acelaşi simţ al umorului, aceeaşi atitudine optimistă.

— Încetează, spuse ea astupându-şi urechile.

— Trebuia să fac dragoste cu tine, Cat. Trebuia.

— M-ai folosit ca pe un mediu.

— Da, spuse el cu o voce ca un şuierat. Trebuia să văd dacă pot ajunge la ea. Să o ating. Să o mai simt măcar o dată.

— Dumnezeule! strigă ea, zguduită de faptul că el recunoştea totul.

— Şi am simţit, într-adevăr, o legătură cosmică. Dar era, oare, Amanda? Sau tu? Ceea ce s-a petrecut între noi a fost atât de superb, încât am început să mă simt vinovat că o înşelam.

— Cu siguranţă că nu sunt prima femeie cu care ai fost în aceşti patru ani.

— Nu. Dar eşti singura care a însemnat ceva pentru mine, al cărei nume de familie îl ştiam când mă trezeam dimineaţa. De asta am rupt-o cu tine. Nu mai aveam încredere în motivele mele. Mă îndrăgosteam de tine şi nu avea nici o legătură cu Amanda. Nu mai voiam să ştiu dacă ai inima ei sau nu. Eram gata să-mi înghit limba în dimineaţa aceea când mi-ai spus că ai întrebat la banca de organe cine e donatorul tău. Imediat după ce-ai plecat, am sunat la agenţia care recuperase inima Amandei şi am anulat cererea mea pentru informaţie. Dacă tu fuseseşi cea care primise inima, nu voiam să ştiu. În acel moment, tot ce ştiam sau aveam nevoie să ştiu era că te iubesc.

— Te aştepţi să cred toată aiureala asta. Cât despre astea..., zise ea şi azvârli toate dosarele pe jos, împrăştiindu-le conţinutul. Te-ai chinuit mult în zadar. Din câte ştim, nici n-am inima ei!

— Sunt nouăzeci şi nouă la sută sigur. N-am simţit acest lucru la nici unul din ceilalţi.

— E doar o...

Se opri brusc când îşi dădu seama ce spusese el.

— Ceilalţi? I-ai cunoscut şi pe ei?

Lacrimile i se uscară subit şi văzu adevărul cu o claritate extraordinară.

— Dumnezeule. Tu eşti!

— Cat...

Se năpusti asupra lui, izbindu-l în piept cu amândoi pumnii, luându-l prin surprindere. El îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi peste rafturile de cărţi, răsturnându-le pe podea. Cat ieşi în fugă şi trânti uşa în urma ei.

Alergă prin hol, prin living-room, luând repede cheile maşinii lui de pe măsuţă. Uşa de la Intrare era încuiată. Degetele ei tremurătoare se chinuiră să tragă zăvorul. Îi auzi picioarele goale alergând pe covor în spatele ei. Fără să mai ezite o clipă, ieşi repede şi se îndreptă în fugă spre maşina lui. El veni alergând după ea.

— Cat, stai puţin, strigă el.

— Ca să mă omori ca pe ei?

Dădu puţin în spate şi apoi apăsă pe accelerator. Cauciucurile scrâşniră pe pavaj şi scăpară de sub control. El fu gata să apuce mânerul portierei când ea redresă maşina şi porni cu viteză în noapte.

Capitolul cincizeci şi patru.

Unde o fi fost proasta aia?

Dar Kismet nu era chiar atât de proastă, îşi aminti Ciclopul cu amărăciune. Căzuse în capcana ei ca un idiot.

Zile întregi se tot gândise cum să pună mâna pe ea. Încă nu îi venise nici o idee. Ar fi fost o adevărată minune, căci creierul îi era amorţit. Tot timpul băuse şi se drogase.

Întrebase în toate părţile, dar nici una din cunoştinţele lui nu ştia unde ar fi putut exista vreun cămin de femei. Cercetările lui avuseseră ca rezultat doar replici în legătură cu faptul că nu îşi putea ţine femeia. Râseseră de el.

La naiba! Trebuia neapărat să o găsească şi să o aducă înapoi, dacă nu pentru altceva măcar pentru a-şi salva prestigiul în faţa celorlalţi. Îşi pierdea şi respectul duşmanilor, ceea ce era şi mai rău.

Când avea să pună mâna pe ea – şi era sigur că nu era decât o chestiune de timp până când avea să se întoarcă în genunchi la el – avea să o facă să-i pară rău că îl trăsese pe sfoară.

N-ar fi avut atâta curaj dacă n-ar fi fost căţeaua aia de Delaney. Toată vina o purta ea. Apăruse din senin şi o făcuse pe Kismet să-şi amintească din nou de Sparky.

Era simplu să o ţină în puterea lui pe Kismet. Ajungea să ameninţe copilul şi ea devenea blândă ca un mieluşel. Ar fi făcut orice pentru a-l apăra pe bastardul lui Sparky. Dar, dacă nici măcar nu o găsea, nu putea să o controleze, cu atât mai puţin să o pedepsească aşa cum ar fi meritat.

O singură persoană îi putea spune unde se aflau ascunşi Kismet şi copilul ei afurisit. Eh, de fapt, două persoane, dar ar fi preferat să nu se încurce cu acel individ Pierce, dacă nu era absolut necesar.

În orice caz, nu rezolva nimic dacă stătea cu mâinile în sân. Se gândise până îi venise rău. Sosise vremea să treacă la acţiune. Lucrurile trebuiau să se fi liniştit până acum. Poliţiştii aveau alte probleme pe cap, nu se mai gândeau la el.

Se ridică în picioare, clătinându-se puţin din cauza băuturii până îşi regăsi echilibrul pentru a-şi face drum spre ieşirea din barr. Aerul serii era rece şi proaspăt. Îl trezi oarecum.

Când îşi încălecă motocicleta, o mângâie de parcă ar fi fost o fiinţă vie.

Pornind motorul puternic, salută încântat trepidaţia familiară care îi străbătea pulpele, sexul şi burta. Îi dădea un sentiment de bărbăţie şi încredere, pe care eşecul înregistrat cu Cat Delaney îl făcuse să dispară.

Dacă avea să o lase pe ticăloasa aceea roşcată să scape nepedepsită pentru faptul că îi distrusese viaţa, putea foarte bine să-i dea un cuţit permiţândusă-i castreze.

— În nici un caz, urlă el pornind în noapte.

Bill Webster avusese o noapte de insomnie. Se uită la ceasul de pe noptiera Meliei pentru a suta oară. Acum era trecut de miezul nopţii. Dădu pătura la o parte şi coborî din pat. Pantalonii îi erau strânşi cu grijă şi puşi pe speteaza unui scaun. Tocmai şi-i punea când Melia se trezi buimacă şi îi rosti numele.

— Iartă-mă dacă te-am trezit, îi spuse el. Culcă-te la loc. – Unde te duci?

— Trebuie să plec.

— Acum? Parcă i-ai spus lui Nancy că o să lipseşti toată noaptea.

— Aşa i-am spus.

— Atunci de ce nu aştepţi până dimineaţă?

— Este dimineaţă.

Ea se încruntă, nevrând să despice firul în patru la acea oră neobişnuită.

— Nu-mi place să mă trezesc singură, spuse ea îmbufnată.

— Nu putem face altfel în dimineaţa asta.

— Dar de ce te grăbeşti aşa?

— Am ceva de făcut.

— La ora asta?

— Cu cât mai curând cu atât mai bine, spuse el misterios.

Ea îşi puse în aplicare toate farmecele pentru a-l atrage din nou în pat, dar nu îl putu convinge. Plecă grăbit, fără să o sărute de rămas bun.

Alex înjură cu sete urmărind farurile maşinii pierzându-se după colţ, dar nu pierdu timpul cu regrete, ci se întoarse repede în casă, dădu fuga în dormitor şi îşi aruncă-nişte haine pe el. Scoase revolverul din sertarul biroului şi luă o mână de gloanţe pe care le puse în buzunarul de la piept al cămăşii în timp ce cobora scara în fugă.

Ieşind pe uşă, se uită la ceas şi înjură din nou.

Motocicleta îi era încă la atelier, astfel că, folosindu-se de patul pistolului, sparse geamul BMW -ului vecinului său şi, peste câteva secunde, porni motorul prin atingerea unor fire.

Îndepărtându-se în viteză, se uită din nou la ceas. Se afla doar cu cinci minute în urma lui Cat.

Era prea înspăimântată ca să plângă. O va face mai târziu. După ce el avea să se afle în spatele gratiilor şi ea în siguranţă, avea să se descarce liniştită. În clipa aceea, însă, trebuia să se concentreze ca să supravieţuiască.

Alex fusese tot timpul. Exista posibilitatea ca ea să aibă inima scumpei lui Amanda şi el avea de gând să o ucidă şi pe ea, aşa cum făcuse cu toţi ceilalţi. Venise ziua – aniversarea zilei care însemnase începutul unei noi vieţi pentru ea, dar o insuportabilă suferinţă pentru el.

Spusese că îl chinuise gândul că inima Amandei bătea în trupul altcuiva.

Aşa că îi descoperise pe toţi primitorii şi, profitând de talentul său de a se face plăcut, se apropiase destul de mult de ei fără să dea naştere la bănuieli. După aceea îşi îndrepta atenţia asupra următoarei victime şi întindea următoarea capcană.

Cine să comită nişte crime atât de perfecte – pe care autorităţile nici nu le consideraseră crime – decât un fost poliţist care scria nişte romane extrem de ingenioase? Ştia cum să acopere urmele şi cum să creeze anumite situaţii.

Cat se cutremură, dar numai parţial, pentru că avea pe ea doar cămaşa lui. Tapiţeria de piele era rece sub şezutul ei,iar pe braţe şi pe picioare pielea i se făcuse ca de găină.

Imediat după ce avea să ajungă la ea acasă, îl va suna pe locotenentul Hunsaker. Dar, mai întâi trebuia să ajungă acolo. Cu un ochi privea tot timpul în oglinda retrovizoare. Deşi îi luase maşina, era plin de resurse. Se aştepta ca o altă maşină să o ajungă din urmă.

Ar fi fost perfect, nu? Ar fi putut să o forţeze să intre într-un copac şi apoi să fugă. Moartea ei ar fi fost considerată un accident şi nimeni nu l-ar fi bănuit pe el, pentru că ea ar fi fost ucisă conducându-i maşina. Da. Ar fi fost o poveste credibilă. Îşi petrecuse noaptea la el, dar în zori plecase spre casă, împrumutându-i maşina.

— Nu-mi vine să cred, ar fi spus el la auzul veştii în legătură cu moartea ei. Ar fi fost distrus şi nenorocit şi ei ar fi crezut în nevinovăţia lui.

Aşa cum crezuse şi ea.

De ce nu-l ascultase pe Dean şi pe Bill? Ei o preveniseră în legătură cu el. Îi simţiseră făţărnicia. Ea de ce nu simţise nimic? Partea lui „întunecată”, cum preferase ea să o numească, era atât de întunecată, încât era ucigătoare.

Âşi jucase rolul atât de bine, cu priceperea şi talentul unui maestru. Mai întâi o urmărise, dezarmând-o şi fermecând-o. După aceea o respinsese, făcând-o să-l dorească şi mai mult. Apoi îi devenise prieten şi confident exact când avea mai multă nevoie de unul. Şi, în cele din urmă, îi devenise amant în cel mai adevărat sens al cuvântului. Ea îşi strigase dragostea în gura mare. Şi, în tot acest timp...

Suspină fără lacrimi, coborând panta cu o viteză de trei ori mai mare decât cea admisă. Strânse volanul cu putere şi parcurse distanţa de câteva blocuri până la locuinţa ei, amintindu-şi că nu era bine să se gândească în acele clipe la problemele personale. Dacă supravieţuia, avea să aibă destul timp să îşi aline inima zdrobită.

Intră pe alee şi opri brusc. Deschizând portiera repede, coborî şi alergă spre casă. Când ajunse la treptele verandei, se împiedică de cineva care stătea pe ele. Ţipă înspăimântată.

Neaşteptatul oaspete se ridică iute şi o apucă de braţe.

— Cat! Unde ai fost?

Ea fu cât pe-aci să leşine, întâi de spaimă şi apoi de uşurare.

— Jeff, slavă Domnului! spuse ea agăţându-se de mânecile hainei lui. Se prăbuşi la pieptul lui, încercând să-şi recapete suflarea.

— Trebuie să mă ajuţi.

— Dumnezeule mare, Cat, eşti practic... unde-ţi sunt hainele? se bâlbâi el.

— E o poveste lungă.

Descuie uşa şi scoase din funcţiune sistemul de alarmă. El o urmă”ânăuntru.

— Trebuie să chem poliţia, îi spuse ea. Alex Pierce e cel care m-a terorizat.

— Cum?

— Din cauza unei femei pe care a iubit-o şi care a murit la naşterea fiului lor. El a fost de acord să i se scoată inima pentru transplant.

În timp ce îi explica motivele lui Alex, răsturnă tot conţinutul poşetei căutând cartea de vizită a locotenentului Hunsaker.

— Unde naiba o fi? Ştiu că-i pe aici pe undeva. Trebuie să-l sun imediat. Astăzi e aniversarea...

— Ştiu. Mi-am dat seama la miezul nopţii. Am fost îngrijorat pentru că nu am ştiut nimic de tine toată ziua. Am venit să văd dacă eşti bine şi să stau cu tine în cazul în care erai singură.

— O să vină după mine, Jeff. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să-mi închidă gura în legătură cu celelalte trei crime. E extraordinar de plin de resurse. Şi neobosit. Nici nu ţi-ar veni să crezi cu câtă minuţiozitate a pus totul la cale.

Se auzi soneria şi apoi urmară câteva bătăi în uşă.

— Cat!

Îngheţară amândoi. Jeff trecu în faţa ei, apărând-o cu propriul trup. Cu oricare altă ocazie, Cat ar fi râs în faţa acelei încercări eroice dar comice de a o proteja.

— Poliţia e pe drum, strigă Jeff.

— Cat, sunt eu, Bill.

Ea îl dădu pe Jeff la o parte şi deschise uşa. Bill Webster intră în casă.

— Ce naiba se petrece? Ce cauţi aici, Doyle? Cat, de ce eşti îmbrăcată în halul ăsta?

— Alex Pierce e cel care i-a trimis acele articole decupate din ziar, îi spuse Jeff. El i-a ucis pe ceilalţi trei şi acum o urmăreşte pe Cat.

Bill era la fel de uluit de acea întorsătură neaşteptată cum fusese şi Jeff.

— De unde ştiţi că e Pierce? Unde e acum?

— Tocmai am plecat de la el.

Amândoi bărbaţii se uitară jenaţi la picioarele ei goale. Ea nu avea timp să se simtă stânjenită.

— Trebuie să-l sun pe locotenentul Hunsaker.

Le descrise repede camera încuiată a lui Alex, dosarele pe care le descoperise şi bogatele informaţii pe care le conţineau acestea.

— Totul are sens acum, spuse ea. Probabil că nu mai putea de bucurie când l-am implorat să mă ajute să-l găsesc pe anonim. Mi-a spus despre Sparky. L-a „descoperit” pe Paul Reyes şi i-a pus, pe bietul om şi pe familia lui, într-o situaţie îngrozitoare astăzi, cu totul inutil.

— Cine e Reyes? Întrebă Bill.

Ea îi povesti pe scurt despre călătoria pe care o făcuse la Fort Worth.

Rămaseră la fel de uluiţi ca ea de câte fusese în stare Alex să facă pentru a o deruta.

— Am găsit-o, spuse ea scoţând cartea de vizită şi îndreptându-se spre telefon.

— Sun eu până te schimbi tu, sugeră Jeff.

— Mulţumesc, spuse ea pornind spre dormitor, dar Bill o făcu să se oprească.

— Cat, rămânem prieteni? Poţi să mă ierţi pentru legătura cu Melia? o întrebă el încet.

Ciudat cum o experienţă care îţi punea viaţa în pericol arunca totul într-o altă lumină!

— Am fost furioasă şi dezamăgită. Dar nu eu trebuie să te iert, Bill. Şi, bineînţeles, rămânem prieteni.

Deodată, se gândi că era ciudat că se afla acolo la acea oră.

— Ce te-a adus la mine acum?

Înainte ca să apuce să răspundă, Jeff le spuse că Hunsaker era pe drum.

— A zis că vine cât ai clipi.

— Staţi cu mine până vine?

Amândoi deodată răspunseră afirmativ. Cat le mulţumi şi se retrase în intimitatea dormitorului ei.

Doctorul Dean Spicer puse cheia de plastic pe măsuţa de toaletă şi ieşi din camera sa de hotel.

Era devreme. Coridoarele erau pustii. Era singur în ascensor. Străbătu holul de la intrare şi observă un singur recepţioner somnoros. Acesta, însă, nu îl văzu.

Ajunsese la San Antonio exact după miezul nopţii cu un avion care făcuse o escală de o oră la Dallas. Încercase să o sune pe Cat de la aeroportul D- FW şi apoi iarăşi la sosirea în San Antonio, dar ea nu răspunsese.

Se gândise să-i lase mesaje pe robot, dar nu o făcuse. În cazul în care Pierce ar fi fost acolo cu ea, nu voia să pară un prost şi săşi lase vocea să fie auzită, în dormitorul unde ei făceau dragoste.

Şi, în plus, nu era sigur că ea avea să fie încântată de sosirea lui. Ultima oară când vorbiseră, îi închisese telefonul. El îi spusese de împuşcarea unui

poliţist din Houston care îi fusese atribuită lui Pierce. Când era vorba de acesta, ea gândea cu inima, nu cu capul.

Dar care femeie n-ar fi făcut-o?

Poate că, într-un fel, era mai bine că nu o găsise la telefon. Vizita lui avea să fie o adevărată surpriză. Deşi nu ar fi trebuit. Doar era aniversarea transplantului ei.

Strada era întunecată şi învăluită în tăcere. Cyc îşi opri motocicleta în umbra unui stejar şi-şi făcu mic ochiul său bun pentru a vedea clar casa lui Cat Delaney.

Recunoscu maşina de pe alee – era a lui Pierce.

Şi o alta era parcată lângă bordură. Lumina era aprinsă în încăperile din faţă.

— La naiba.

Nu prea îi mergea bine zilele acelea. Bineînţeles că ar fi fost o prostie să dea buzna în casa ei, când prietenul ei poliţist era acolo.

Tocmai se gândea la mişcarea următoare, când un bărbat, pe care nu îl mai văzuse niciodată, deschise uşa. Spuse ceva peste umăr, după care ieşi pe verandă şi închise uşa în urma lui.

Privi în jur pe furiş. Ciclopul îşi ţinu răsuflarea, dar scăpă neobservat în ascunzătoarea lui. Omul se îndreptă repede spre maşina lui Pierce şi o băgă în garaj, închizând apoi uşa grea. După aceea, se grăbi spre maşina de lângă bordură şi, după ce mânui un set de chei, o porni în direcţia opusă locului unde se afla Ciclopul.

Acesta se gândi foarte atent la acele lucruri neobişnuite. Nu ştia sigur dacă maşina de pe alee îi aparţinea lui Pierce, nu? Doar îl văzuse pe acesta la volanul ei. Poate că, de fapt, îi aparţinea ei.

Şi poate că avea vreo legătură şi cu altcineva în afară de Pierce. Altfel de ce plecase tipul ăla din casa ei la ora aceea, pe furiş? Acum, că plecase, rămăsese singură?

Cyc îşi lăsă motocicleta lângă stejar şi se îndreptă spre casă pe jos.

Cat simţi nevoia să se cureţe de atingerea lui Alex, de mirosul lui, de toată esenţa lui. Putea să zăbovească puţin în cadă până venea Hunsaker. Nu se ştia ce avea să se mai întâmple după aceea.

Oftând adânc, se cufundă în cada înspumată şi îşi rezemă capul de margine. Ar fi vrut să se scufunde la fel de total şi în disperarea ei şi să plângă până când rămânea fără vlagă. Dar nu îşi putea permite să-şi lase emoţiile să iasă la suprafaţă acum. Trebuia să fie pragmatică, rece, dură, la fel de crudă ca el.

„Fără inimă”, îşi spuse ea cu cinism.

Închise ochii într-un efort de a şterge imaginea lui Alex, dar tot continua să-i vadă chipul în diverse momente – când făcea dragoste, când vorbea cu pasiune despre munca lui sau despre devotamentul lui faţă de Amanda.

O emoţie puternică îi produse un nod în gât. Îşi drese glasul, îndepărtându-l, nerăbdătoare şi nervoasă. Probabil că de aceea nu auzise uşa băii deschizându-se. De fapt, dacă nu ar fi simţit puţin aer, poate că nu ar fi deschis ochii.

Când o făcu, se ridică brusc în capul oaselor, făcând apa să se reverse peste marginile căzii.

— Ce cauţi aici?

— Eşti surprinsă?

Era uluită. Prea uluită ca să ţipe chiar. Privi cu uimire cum uscătorul ei de păr era băgat în priză deasupra măsuţei de toaletă. Butonul fu apăsat şi aparatul începu să bâzâie uşor.

— Îmi pare rău, Cat.

Acel zâmbet trist şi dulce făcu să-i îngheţe sângele în vene.

— Eşti pe cale de a deveni victima unui tragic accident.

Capitolul cincizeci şi cinci.

— La dracu'! exclamă Alex izbind cu pumnul în volanul BMW -ului. Ticăloşii aceia nu trebuiau să rămână fără benzină! Dintre toate ghinioanele – să fure o maşină cu rezervorul gol.

Răsuci de volan destul de tare pentru a trage maşina pe dreapta, coborî şi o rupse la fugă. Bine i-ar fi făcut vecinului dacă i s-ar fi furat şi dezmembrat maşina. Auzi, să rămână fără benzină!

Nu era o circulaţie intensă. Le făcu semn câtorva autovehicule care trecură, dar se îndoia că avea să oprească cineva. Nu prea arăta demn de încredere – nepieptănat, nebărbierit şi cu cămaşa atârnând pe afară.

O apucă pe pantă, continuând să alerge în timp ce număra în gând blocurile pe care trebuia să le mai parcurgă până ajungea pe strada lui Cat.

Âi era groază să se gândească la ce ar fi putut descoperi acolo.

Se trezise în dimineaţa aceea având soluţia misterului. În timp ce dormise, subconştientul lui rezolvase problema. O piesă importantă lipsise tot timpul din acea complicată partidă de şah. Acel spaţiu gol i se părea atât de evident acum. De ce nu îl observase, oare, înainte ca trei oameni nevinovaţi să fie ucişi? Se înjură pentru prostie. Fiecare persoană implicată în acea încurcătură de vieţi era prezentă şi avea un rost, în afară de una singură.

Din păcate, aceasta era şi cea periculoasă.

Alergând şi cu inima bătându-i puternic, dădu colţul şi s-ar fi schilodit căzând într-un canal dacă nu l-ar fi observat la timp. Sări peste el fără să încetinească.

— Să nu mori, Cat. Să nu mă părăseşti şi tu. Lui Cat îi clănţăneau dinţii.

— De ce faci aşa ceva? Nu pricep.

— Ba bineînţeles că pricepi. Moartea ta prin electrocutare va fi la fel ca toate celelalte. Un nefericit accident.

— N-ai fi putut să-ţi exprimi intenţia mai clar de atât, nu?

— Cat Delaney. Mereu spirituală.

— De data asta n-o să mai scapi. Locotenentul Hunsaker e pe drum. Jeff Doyle zâmbi.

— Am sunat la robot, nu la poliţie.

— Bill...

— L-am trimis la plimbare. Sosirea lui neaşteptată a fost o problemă, dar am găsit eu un mod de a scăpa de el. i-am spus să-şi îndepărteze maşina de casă pentru ca atunci când o să vină Pierce să nu fie avertizat.

— Foarte inteligent.

— Ah, da. Am învăţat să-mi acopăr urmele foarte bine. Când se va întoarce Bill, mă va găsi la telefon întrebând de ce nu mai ajunge Hunsaker. O să ne facem probleme în privinţa ta şi o să venim să te căutăm. O să-ţi descoperim cadavrul. Eu o să devin isteric, aşa cum se spune că fac homosexualii în situaţii de genul ăsta, spuse el râzând scurt. O să mă vait că nu te-am îndemnat să modernizezi instalaţia electrică a casei. O să susţin că ai fost atât de tulburată din cauza trădării lui Pierce, încât n-ai mai ştiut ce faci şi ai luat uscătorul. Webster o să-mi susţină povestea. A văzut cât de şocată ai fost. când ai descoperit că amantul tău era cel care plănuia să te omoare.

— Ceea ce Alex va nega.

— Fără îndoială. Dar va fi implicat în celelalte cazuri, când autorităţile vor descoperi toate acele dovezi din locuinţa lui. Îţi mulţumesc că mi-ai spus de camera lui secretă, Cat. Se pare că a păstrat acele interviuri.

— interviuri?

— Interviurile lui cu toţi cei care suferiseră transplanturi de inimă. Să ştii că face o puternică impresie oamenilor. Fiecare din ei mi-a vorbit de el. Erau flataţi că îi intervievase pentru cartea lui. Domnul Pierce este foarte deştept şi încântător. Nici unul nu şi-a dat seama că el căuta, de fapt, inima Amandei. Chiar şi eu m-am lăsat păcălit şi am crezut că face cercetări pentru carte. Până când am început acele verificări pentru tine şi am aflat că iubita lui fusese o donatoare de inimă. Când poliţia va descoperi acele dosare, domnul Pierce va avea ceva explicaţii de dat, nu? spuse el râzând piţigăiat. Trebuie să recunosc că am fost surprins când şi-a făcut apariţia deodată în scenă. Mi-a fost teamă că o să strice tot. A început să simtă că nu era în regulă ceva când acei oameni pe care îi intervievase el au început să moară rând pe rând unul câte unul. La un an distanţă unul de celălalt. Dar pentru un fost poliţist, chestiunea era prea curioasă pentru a fi ignorată. În afara faptului că voia să o regăsească pe Amanda în tine, bietul om probabil că voia să te salveze de aceeaşi soartă ca a celorlalţi. Dorinţa lui de a te proteja era, de-a dreptul, nobilă. Ba chiar” am bănuit că el era cel care-ţi trimisese articolele. Mă enerva să ştiu că cineva îmi ghicise planul. Nu că asta m-ar fi împiedicat. Pierce a dat, totuşi, puţin farmec. A făcut ca situaţia să fie mai complexă şi, deci, mai interesantă. Celelalte cazuri

fuseseră aproape prea uşor de rezolvat. Am ajuns să-l consider o provocare. Iar acum va fi un ţap ispăşitor excelent, lucru pe care nu-l plănuisem.

Clătină din cap şi plescăi din buze cu regret.

— N-o să-i fie prea bine autorului nostru de bestseller-uri, nu? Mai ales dacă ţinem cont de toate acele dosare pe care le ţine sub cheie. S-ar părea că e chiar obsedat, nu?

Luând o atitudine gânditoare, adăugă:

— De fapt, Pierce şi cu mine avem motive similare.

— Să găsiţi inima Amandei? Şi tu ai cunoscut-o?

— Cat, spuse el pe un ton de mustrare. Unde ţi-e imaginaţia? Nu ţi-ai dat seama încă? Păcat.

Purtarea lui calmă o îngrozea. Dacă ar fi urlat, dacă ar fi făcut spume la gură, s-ar fi temut mai puţin de el. Dar vocea lui calmă şi logică îi demonstra clar gradul lui de nebunie. Era total detaşat de realitate. – Ca de obicei, nimeni nu mă va bănui, spuse el în continuare. Ai învinuit-o pe Melia de tot ce se întâmpla, fără să mă bănuieşti vreodată pe mine. Eu i-am spus lui Truitt de O'Connor. Tot eu l-am sunat şi m-am dat drept Ciclopul îndrugându-i povestea aia despre molestarea copiilor. M-am temut să nu-mi recunoască vocea în ziua aceea în biroul lui Webster. Dar era prea preocupat să te atace pe tine ca să-mi mai dea atenţie. Mi-a fost cam greu să umblu la bec, dar am făcut-o şi pe asta. Afurisitul era gata să te ucidă înainte de vreme. Trebuia doar să te sperie.

Pe buzele lui apăru o umbră de remuşcare.

— După ce ai îndurat atâtea dificultăţi, atât personale cât şi profesionale, va fi lesne de înţeles că ai devenit extrem de stresată, chiar sinucigaşă, în ziua aniversării transplantului tău. Eu o să plec într-un alt colţ al ţării, o să-mi găsesc o slujbă şi o să-mi continui viaţa. Pot să joc aproape orice rol, să mă dau drept oricine. Sunt foarte adaptabil. Foarte comun. Foarte lesne de uitat. Rareori se întâmplă ca oamenii să mă remarce, spuse el şi ochii îi deveniră melancolici. Numai Judy credea că sunt deosebit.

— Judy? Judy Reyes? Tu eşti amantul!

— Ah! Ţi-ai dat seama, în sfârşit. Eu sunt, individul fără nume, care a scăpat din mâinile acelui cretin.

Deodată, ochii i se umplură de lacrimi.

— I-a împrăştiat creierii cu bâta aia de baseball.

— Cum ai izbutit să scapi?

— Stătea aplecat deasupra ei, uitându-se la ce făcuse. Părea fascinat de toată cantitatea aceea de sânge care se adunase sub capul ei. Era ca în transă, aşa că nu-mi mai dădea atenţie. Mi-am luat hainelerepede şi am fugit. Ştiam că nu mai pot s-o ajut pe Judy în nici un fel. Ştiam că e moartă, i-am simţit moartea de parcă aş fi fost în pielea ei.

Pieptul i se înălţa şi cobora de furie când îşi amintea de acea după-amiază sufocantă din Fort Worth.

— Judy era foarte credincioasă şi ţinea foarte mult la tradiţia hispanică. Soţul ei ştia foarte bine ce părere ar fi avut despre măcelărirea propriului ei trup.

— N-ar fi aprobat donarea de organe, spuse Cat. Trebuia să-l ţină de vorbă pentru a-i lăsa timp lui Bill să se întoarcă. Îşi roti privirile prin încăpere, căutând un mijloc de scăpare sau o armă cu care să se apere. Dar atâta timp cât el ţinea uscătorul deasupra căzii, departe de mâna ei, îi era teamă să facă şi cea mai mică mişcare. În clipa în care ar fi făcut-o, el i-ar fi dat drumul în apă şi se termina cu ea.

— Ar fi îngrozit-o chiar ideea în sine, spuse el. Ar fi vrut ca trupul să-i fie îngropat intact. Reyes ştia asta. Donându-i organele ne-a pedepsit pentru faptul că ne-am iubit. A pus să fie dezmembrată ca să ne tortureze pe vecie. Singurul mod în care pot pune capăt acestui blestem e să opresc inima.

— Ucigând persoana care a primit-o.

— Da, spuse el simplu. Atâta timp cât inima continuă să bată, sufletul ei se chinuieşte. Am jurat la mormântul ei să-i redau liniştea pe care o merită. Aşa că a trebuit să-l omor pe băiat.

— Tânărul din Memphis. Cum l-ai depistat?

El ridică din umeri de parcă aceea ar fi fost partea cea mai simplă.

— Am găsit o slujbă la o agenţie de procurare a organelor. Nu după mult timp am aflat numărul RUDO atribuit inimii lui Judy şi am ajuns la el.

— Atunci, dacă îţi îndeplineşi jurământul faţă de Judy, de ce i-ai mai ucis pe ceilalţi? De ce vrei să mă omori pe mine?

— Computerele pot greşi pentru că sunt manevrate de oameni. Dacă numerele au fost încurcate din greşeală? spuse el clătinând din cap de parcă acel gând ar fi fost total absurd. Nu puteam risca.

— Astfel că te-ai hotărât să-i elimini pe toţi cei care au primit inimi în ziua aceea.

— Doar aşa puteam garanta încheierea misiunii mele. Cat se cutremură, dar încercă să nu-şi arate groaza.

— De ce ai aşteptat fiecare aniversare?

— Altfel ar fi fost nişte simple crime în serie. Nu sunt un psihopat. Ţinându-mă de această schemă, le-am oferit crimelor un aspect ceremonios care i-ar fi plăcut lui Judy. Lua parte numai la slujbele oficiale. Îi plăceau ritualurile tradiţionale şi ordinea. Am făcut cum i-ar fi plăcut ei.

— Chiar crezi că ar fi mândră de tine pentru că i-ai ucis pe aceşti oameni?

— Ar fi vrut să o unesc cu inima ei. Şi asta o să şi fac. Atunci, sufletul ei îşi va înceta hoinăreala, zise el ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. O iubesc prea mult ca să-i las spiritul să se chinuiască. Îmi pare rău că trebuie să mori, Cat. Îmi placi foarte mult. Dar, pur şi simplu, nu pot face altfel.

Âşi sărută vârfurile degetelor şi le apăsă apoi pe pieptul ei.

— Odihneşte-te în pace, Judy, iubirea mea. Te voi iubi veşnic. Cat îl apucă de mână exact în clipa în care cealaltă dădea drumul uscătorului. Scoase un ţipăt. Lumina se stinse brusc.

Uscătorul căzu în apă, dar nu făcu decât să împroaşte puţină apă. Jeff strigă dezamăgit şi neputincios.

Cat se ridică în apă, dar el o împinse la loc. Ea îi auzi rotulele luând contact cu gresia când se lăsă în genunchi lângă cadă. Mâinile grele îi apăsau capul, împingându-l-l sub apă.

Ea se zbătu, dădu din mâini şi din picioare, răsucindu-şi capul într-o parte şi în alta, zgâriindu-i braţele, dar el tot nu îi dădu drumul. Instinctiv, deschise gura să ţipe, dar i se umplu cu apă şi clăbuc.

Ca de pe altă lume, auzi paşi în hol. Uşa băii se deschise brusc şi ea fu liberă, dintr-odată. Scoase capul din apă şi trase aer în piept, înecându-se cu apa care îi intrase pe gât şi pe nări. Părul îi era lipit de faţă, acoperindu-i vederea, deşi era atât de întuneric în încăpere, încât, oricum, n-ar fi putut vedea cine ştie ce.

— Cat?

Era Alex.

— Sunt aici.

— Fereşte-te, îi strigă el.

Âl pusese pe Jeff la pământ. Nu avea să fie nici o luptă. Alex era de departe mai puternic.

— Ticălosule, dacă îi făceai ceva... Ameninţarea lui se sfârşi cu un mormăit de surpriză şi durere.

— E în regulă? Întrebă Bill, care stătea în pragul uşii deschise.

O limbă de foc ţâşni de pe ţeava pistolului lui Alex. Zgomotul îşi găsi ecoul între pereţii băii.

Bill se prăbuşi fără să scoată un sunet.

Alex urlă cuprins de furie.

Ochii lui Cat începuseră să se înveţe cu întunericul. Văzu că Jeff reuşise, într-un fel, să apuce pistolul lui Alex, pentru care se luptau amândoi.

Marginea căzii de porţelan era udă şi alunecoasă, dar Cat izbuti să iasă. Se năpusti asupra feţei lui Jeff cu mâinile goale, lovindu-l cu pumnii, zgâriindu-l cu unghiile, trăgându-l de păr.

El scoase un urlet de durere şi dădu drumul pistolului, cu care Alex îl lovi peste ureche, doborându-l la pământ şi încălecându-i mijlocul.

— Hai, mişcă-te, spuse el, chinuindu-se să-şi recapete suflarea. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să-ţi zbor căpăţâna.

— Hai, dă-i drumul şi împuşcă-mă, suspină Jeff. N-am putut s-o ajut pe Judy. Vreau să mor.

— Nu mă ispiti.

Cat îşi făcu loc pe lângă ei şi ieşi pe uşă împleticindu-se, dar se împiedică de picioarele lui Webster.

r Bi,l?

Ân lumina slabă, văzu că era întins pe spate, iar pata de pe cămaşă părea întunecată precum cerneala.

— Oh, Doamne, nu. Nu, murmură ea.

Prea sleită de puteri ca să stea în picioare, se târî până la noptieră şi trase telefonul pe podea, formând 911.

După aceea, se târî înapoi lângă Bill, îi apucă mâna strâns şi îi şopti să reziste.

— Vine salvarea, îi strigă ea lui Alex şi rămase uimită când îşi auzi vocea slabă.

— Ce face Webster? Întrebă el.

— Nu s-a mişcat.

— Isuse, îl auzi ea spunând. S-ar putea să mai ai o crimă la activ, domnule Doyle.

Jeff bombănea incoerent.

Lui Cat îi clănţăneau dinţii. Apucă un colţ al cuverturii de pe pat şi o trase spre ea, dar, în loc să se înfăşoare cu ea, îl înveli pe Bill.

Zgomotul sirenelor care se auzeau apropiindu-se era cel mai minunat sunet pe care îl auzise vreodată. Se aplecă deasupra lui Bill şi îi spuse:

— Rezistă, Bill. A venit ambulanţa. Mă auzi? O să fie bine. O să vezi! El nu răspunse, dar ea spera să-i fi simţit prezenţa. Locotenentul Hunsaker fu primul care intră în casă.

— Ce s-a-ntâmplat cu lumina?

— Siguranţele sunt în bucătărie, strigă Alex din baie. Apasă pe întrerupătorul principal.

— Am nevoie de ajutor în dormitor, strigă Cat. Cineva a fost împuşcat în piept.

Peste câteva secunde se aprinse lumina. Cat clipi des şi când reuşi să vadă cu claritate, doi medici şi Hunsaker se strecurară pe-uşa dormitorului. Hunsaker îşi scoase pistolul.

— Gata, Pierce. Eşti înconjurat. Ieşi cu mâinile sus.

— Ce dracu’ tot spui acolo? strigă Alex.

— Nu Alex. L-a prins...

Neputând să spună-mai mult, Cat făcu semn spre uşa băii. Unul din medici îi atinse umărul uşor.

— Prietenul dumneavoastră e într-o stare foarte gravă, doamnă. Daţi-vă la o parte şi lăsaţi-ne să-l ajutăm.

— O să fie bine?

— O să facem tot ce putem.

Ântr-o poziţie prudentă, ghemuită, Hunsaker se apropie de uşa băii ţinând pistolul în faţă cu ambele mâini.

— Aruncă arma, Pierce.

— Bucuros, prost ce eşti. Dacă-l păzeşti tu pe asta.

— Cine e?

— Jeff Doyle.

— Ăsta-i tâmpitul care a sunat la robot şi s-a prefăcut că vorbeşte cu mine?

— La urmărirea telefonului ei nu s-a renunţat încă, nu? Întrebă Alex. – Nu. E un lucru bun. Dar, de fapt, cine e nenorocitul ăsta?

— E o poveste lungă. Pune-i cătuşele şi citeşte-i drepturile.

— Stai puţin, Pierce. Nu-mi spune mie pe cine să arestez. Eu am venit după tine.

— Fă-o, spuse Alex încordat şi apoi îl împinse pe Hunsaker la o parte din drumul lui.

Âi ocoli pe cei doi medici care stăteau aplecaţi deasupra lui Webster, făcând toate eforturile pentru a-i salva viaţa. Cat urmărea totul neclintită. Alex îi luă capotul de pe un scaun şi o înfăşură în el.

O ţinu strâns, lipindu-i capul de pieptul lui.

— Eşti teafără? o întrebă el şi ea încuviinţă. Sigur?

— Da. Speriată. Bill...

— Mai trăieşte încă, aşa cred.

Âi ridică bărbia, făcând-o să-l privească.

— Ai făcut ceva al naibii de curajos. Ar fi putut să mă împuşte şi pe mine. Îţi mulţumesc.

Acum, că totul se terminase, picioarele i se înmuiară şi tremura din tot corpul.

— Nu sunt curajoasă.

— Pe naiba, zise el trăgând-o din nou şi strângând-o cu atâta putere, încât aproape că o lăsă fără suflare. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva...

Âi puse un sărut fierbinte pe frunte.

— Te iubesc, Cat.

— Adevărat, Alex? murmură ea la pieptul lui. Pe mine mă iubeşti? Capitolul cincizeci şi şase.

— Ce-a spus? Întrebă Dean, după care îi mulţumi din cap stewardului care îi adusese un al doilea whisky cu apă.

— Nimic, zise Cat. Când ai ajuns tu era un adevărat haos. Alex şi cu mine n-am apucat să discutăm între patru ochi.

— Şi eu care aveam de gând să-ţi fac o surpriză apărând cu o sticlă de şampanie pentru a sărbători cel de-al patrulea an al noii tale vieţi, spuse el. Dar când am ajuns, casa ta era înconjurată de maşini de poliţie şi cineva era urcat într-o ambulanţă. M-am speriat de moarte.

Ea îl bătu uşor pe mână, după care îşi rezemă capul de speteaza fotoliului de clasa întâi.

— Sunt atât de obosită. Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Dar trebuie s-o fac. Simt nevoia să mă descarc.

După o clipă de introspecţie, adăugă:

— Am învăţat că nu e bine să păstrezi amintirile neplăcute, ci să le dezvălui, să le analizezi, să le înfrunţi şi apoi să le îngropi pentru totdeauna.

— Cine a spus asemenea vorbe înţelepte? Sau n-ar trebui să mai întreb?

— Ai promis, Dean, spuse ea închizând ochii obosită. Lasă-l în pace.

— Aşa e, dar n-am acceptat cu dragă inimă, zise el sorbindu-şi băutura. Am clarificat împreună o mare parte din lucruri, dar au mai rămas câteva aspecte de limpezit. Ai spus că Bill s-a întors pe jos după ce şi-a mutat maşina şi a ajuns odată cu Alex.

— Da. Bill l-a văzut alergând pe trotuar şi i-a tăiat calea. L-a prevenit pe Alex că îl bănuiam şi că el împreună cu Jeff se aflau acolo ca să mă protejeze. Alex i-a spus că mă protejau împotriva cui nu trebuia şi i-a explicat că Jeff fusese amantul lui Judy Reyes.

— Trebuie să fi fost foarte convingător.

— Se pricepe la asta, zise ea încet. Oricum, Alex i-a atras atenţia asupra faptului că maşina lui Jeff nu se vedea nicăieri. Era evident că o ascunsese pentru ca nimeni să nu ştie că era la mine. Asta l-a convins pe Bill şi a întrebat cu ce putea să-l ajute. S-au plimbat în jurul casei, s-au uitat pe fereastră, încercând să vadă ce se petrecea înăuntru. Voiau să atace pe neaşteptate.

Cardiologul îi continuă povestirea:

— Când Alex l-a văzut pe Jeff ţinând uscătorul deasupra căzii, a dat fuga în spatele casei, a intrat pe geamul de la bucătărie, a localizat siguranţele şi a apăsat pe întrerupător. A gândit iute.

— Din fericire, observase acel întrerupător mai înainte, aşa că ştia unde să-l găsească.

Nu îi spuse în ce împrejurări se mai furişase Alex în locuinţa ei de două ori.

— Slavă Domnului. Încă o secundă, două...

— Nu-mi mai aduce aminte, spuse ea cutremurându-se. Bietul Bill. Abia mi-au dat voie să-l văd dimineaţă înainte să plecăm. E încă la urgenţă şi e foarte slăbit, dar o să se facă bine. Nancy nu s-a clintit de lângă el.

— Ce l-a făcut să vină la tine la ora aceea?

— O nouă idee pentru Copiii lui Cat. Minţise ca să apere intimitatea soţilor Webster.

Ca printr-o minune, glonţul rătăcit îl străpunsese pe Bill fără să atingă nici un organ vital. Suferise un şoc, pierduse mult sânge, avea răni în locurile pe unde intrase şi pe unde ieşise glonţul, dar avea să se vindece complet.

În cursul acelei dimineţi, o rugase pe asistentă să îl lase câteva clipe singur cu Cat, căreia îi mulţumi pentru faptul că îl făcuse să simtă o asemenea ruşine încât încheiase legătura cu Melia.

— O iubesc pe Nancy. Fără dragostea şi sprijinul ei... Făcu o pauză, de parcă rostirea acelor cuvinte îl sleise de puteri. Până când a murit Caria, am fost extrem de fericiţi. Parcă am fi fost scutiţi de toate suferinţele cunoscute de ceilalţi. Când a murit ea, neam schimbat părerea. Eu am fost extrem de îndurerat. Numi puteam reveni. Am început să caut ceva care să-mi uşureze suferinţa. În mod stupid, am ajuns să leg o relaţie sordidă cu o femeie care era exact opusul frumoasei şi graţioasei mele soţii. M-am gândit că asta meritam. Mă pedepseam pentru faptul că nu fusesem în stare să o apăr pe Caria de moarte. Melia m-a bătut la cap până am angajat-o. Apoi a insistat să lucreze la Copiii lui. Cat. Ştii restul.

În seara când ne-ai surprins împreună, ai spus nişte lucruri care m-au făcut să-mi vin în fire. Aseară mi-am dat seama că trebuia să pun punct. Când m-am hotărât, nu ştiam cum să plec mai repede de acolo. Se întinse după mâna ei.

— Am venit imediat la tine să-ţi spun că ai salvat ceea ce, pentru mine, are cea mai mare importanţă din lume – familia mea. Îţi mulţumesc.

— Mulţumeşte-mi făcându-te bine. Noi doi trebuie să mai muncim foarte mult, spuse ea sărutându-l pe frunte.

Afară, pe coridor, o întâlni pe Nancy, care o îmbrăţişă.

— Îţi mulţumesc, Cat.

— Pentru ce? Din cauza mea a fost împuşcat Bill. Nancy o privi, comunicându-i mult mai multe.

— Mi-a spus totul. L-am iertat, dar tu mă poţi ierta pe mine? Te-am... te-am jignit foarte mult bănuind...

— N-are importanţă, o întrerupse Cat. Prietenia ta are o foarte mare valoare pentru mine. Îţi admir talentul de a organiza petreceri pentru adunări de fonduri. Pot să contez pe tine mai departe?

— Imediat ce eu şi Bill o să ne mai revenim.

Dean o readuse la realitate întrerupându-i şirul gândurilor.

— Webster şi Pierce par să se admire reciproc. Ea râse.

— Ceea ce e foarte ciudat ţinând cont că nu s-au plăcut deloc când s-au văzut prima oară. Alex s-a simţit groaznic pentru faptul că l-a lăsat pe Jeff să pună mâna pe pistol în timpul încăierării. Bill nici n-a vrut să-i asculte scuzele. Dacă ar fi rămas la bucătărie, aşa cum îl sfătuise Alex, n-ar fi intrat în bătaia focului.

— Şi Doyle ce-o să păţească?

Ea îl văzuse pe Jeff încătuşat şi împins pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie. Încă îi era greu să facă legătura între tânărul sensibiâcare lucrase cu atâta sârg la program şi ucigaşul plin de cruzime. Când i-au făcut

percheziţie acasă, au găsit albume cu tăieturi din ziare şi ziare vechi care făceau ca cercetările lui Alex să pară neînsemnate. Era clar că a fost obsedat după moartea lui Judy Reyes.

— Alex spune că, în final, va fi acuzat de trei crime şi două tentative de crimă. Dar sunt implicate patru state. Extrădare. Amânări. E o întreagă aiureală juridică. Indiferent cum s-ar rezolva totul, o să-şi petreacă restul vieţii în spatele gratiilor, zise ea după care căzu pe gânduri. Asta înseamnă trei.

— Trei ce?

— Trei oameni care se află în spatele gratiilor. Jeff, Paul Reyes şi George Murphy.

— Ciclopul. Nu-mi vine să cred că a fost prins doar la câteva blocuri distanţă de locuinţa ta. Mă-ntreb ce-o fi avut de gând?

— Nu ceva bun, spuse ea. S-a împotrivit cu violenţă arestării şi a rănit un poliţist. Viitorul scumpului George nu-i prea roz.

Zâmbi încântată.

— Slavă Domnului că Patricia şi Michael nu trebuie să se mai teamă de el. Ştii, Patricia lucrează deja ca ucenic la o firmă de bijuterii. Astfel, poate să-şi câştige existenţa şi să-şi dezvolte talentul, în acelaşi timp". Un psihiatru pentru copii lucrează cu Michael." Acum, că nu mai trăieşte cu frica Ciclopului, iese din găoace ca un pui de găină.

— Şi Reyes? Zâmbetul ei se stinse.

— Îmi pare rău pentru el şi familia lui. Sora lui a fost extrem de recunoscătoare când am sunat-o să-i spun că nu el îi ucisese pe cei trei. Când am fost la spital, nu m-a ameninţat, ci m-a prevenit. Potrivit declaraţiei pe care a dat-o Jeff la poliţie, el îi trimisese tăieturile din ziare lui Reyes, ca să ştie că descoperise un mod foarte ingenios de a scăpa de pedeapsa lui. Jeff nu şi-a închipuit niciodată că articolele acelea or să ajungă în cutia mea de scrisori ca un avertisment. În ciuda instabilităţii lui mintale, Reyes le-a înţeles semnificaţia. La un moment dat, trebuie să fi ajuns la concluzia că actriţa de televiziune Cat Delaney primise inima soţiei lui. Odată ce a priceput cum aveau loc crimele şi-a dat seama că eu sunt la rând, exact cum a făcut" şi Alex. Şi el mă urmărea – în speranţa de a-mi salva viaţa. Reyes se gândea, mai mult sau mai puţin, la acelaşi lucru. A venit la San Antonio ca să mă ţină sub observaţie. Bănuiesc că a aflat unde locuiesc urmărindu-mă de la televiziune până acasă.

— Nu putea să te sune, pur şi simplu, să se prezinte şi să-ţi spună ce bănuia?

— Chiar dacă a fost achitat, el şi-a ucis cu brutalitate soţia într-un moment de gelozie. Se ştie că e bolnav mintal. L-ar fi crezut cineva?

— Ai dreptate!

— Pe măsură ce data aniversării se apropia, a devenit atât de nervos, încât s-a întors la locul crimei, într-un fel. Cel puţin, aşa a presupus sora lui. Ieri i-am scris o scrisoare în care i-am explicat tot ce s-a întâmplat. I-am mulţumit

pentru faptul că a încercat să mă prevină. Nu sunt sigură că o să înţeleagă tot, dar mă simt mai bine acum, că i-am scris.

Amestecă gheaţa în paharul cu sifon de care nici nu se atinsese.

— Atâta tragedie a rezultat din acea zi de acum patru ani.

— Şi atâta bine, spuse el cu blândeţe, luându-i mâna.

— Oamenii ăia au murit degeaba, Dean.

— Dar au şi trăit prin noile lor inimi. Transplanturile lor au meritat. Dacă ar trebui să aleagă, ar face acelaşi lucru. Vieţile lor au fost prelungite. Asta încercăm să facem – să-i dăm pacientului mai mult timp. După aceea, destinul preia controlul. Nimeni nu poate să prevadă ce se va întâmpla.

— E foarte adevărat. Aici o ştiu, spuse ea arătând spre tâmplă. Mai trebuie s-o asimilez şi aici, adăugă ea ducându-şi mâna la piept.

— Şi unde ai putea s-o faci mai bine decât pe plaja ta? spuse el mângâindu-i dosul palmei cu degetul mare. Mă bucur atât de mult că o să fii din nou aproape. Mi-a fost atât de dor de tine.

— O să mă-ntorc, Dean. Copiii lui Cat a fost întrerupt până voi găsi alţi oameni, dar nu-i o chestiune încheiată. Nici pe departe. Discutăm posibilitatea de a-l transmite în mai multe oraşe. Ar fi o sarcină imensă. Dar gândeşte-te la numărul de copii pe care i-am putea ajuta, spuse ea cu înflăcărare. O să stau să mă odihnesc doar câteva săptămâni, după care mă-ntorc.

— Şi el? Unde e locul lui?

— Alex?

Mumele îi scăpă de pe buze fără să-şi dea seama măcar. O dorinţă puternică o străbătu deodată. Îşi riscase viaţa ca să o salveze pe ea şi nu avea să uite niciodată acest lucru.

Dar nu va uita nici faptul că o minţise.

Întreaga lor relaţie era întemeiată pe o minciună. Oare o minţise şi când îi spusese că o iubeşte? Într-un singur mod mai putea alunga orice îndoială.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, Dean.

— Orice dorinţă a ta e ordin pentru mine, spuse el râzând.

— Nu glumi, pentru că n-o să-ţi placă.

Trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă, în ciuda hotărârii ei, putea să-şi ducă până la capăt rugămintea.

— Aş vrea să ştiu dacă am inima Amandei. El era uluit.

— Ştiu că am spus mereu că nu vreau să ştiu nimic despre donatorul meu. Şi nu vreau. Doar dacă a fost Amanda. În cazul ăsta trebuie să ştiu.

— Cat...

Ea îşi ridică amândouă mâinile, stăvilindu-i protestele.

— Nu-mi pasă cum o să procedezi. Cere favoruri, joacă murdar, încalcă orice etică medicală, minţi, mituieşte, fură. Ai relaţiile necesare şi posibilitatea de a afla răspunsul.

El o străpunse cu privirea.

— Îţi dai seama, cred, că ar fi în interesul meu să refuz, nu?

— Dar n-o să refuzi.

— De asemenea, aş putea minţi în legătură cu informaţiile primite ca să te scutesc de mai multă durere. Asta tot în interesul meu ar fi.

— Dar n-o să faci nici asta. O să-mi spui adevărul.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Pentru că acum patru ani, ai avut curajul să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că s-ar putea să nu trăiesc foarte mult.

imaginea lui era neclară din cauza lacrimilor. Îi atinse obrazul uşor.

— Niciodată nu ai ocolit adevărul, indiferent cât de neplăcut sau dureros ar fi fost. Am nevoie să fii din nou prietenul de atunci, Dean. Am nevoie să fii la fel de brutal de sincer ca atunci când mi-ai spus că eram pe moarte.

— Compari viaţa fără el cu moartea?

— Singurul lucru mai rău decât asta ar fi să trăiesc cu el şi să mă întreb în permanenţă dacă mă iubeşte pe mine sau pe altcineva.

Âi luă mâna şi i-o strânse cu putere. – Află dacă am inima Amandei. Te rog.

Ceva o făcu pe Cat să-şi ridice privirea spre casă exact în clipa în care Dean ieşi pe terasă şi îi făcu cu mâna. Îi făcu şi ea cu mâna şi tocmai se pregătea să-şi îndrepte privirea din nou spre ocean când alături de el mai apăru o siluetă.

Vântul îi flutura borurile largi ale pălăriei. Şi-o ţinu cu o mână, în timp ce cu cealaltă ţinea borul în aşa fel încât să nu-i acopere vederea.

Âi recunoscu trupul înalt şi zvelt, forma capului, statura. Se întoarse să-i spună ceva lui Dean; amândoi îşi strânseră mâinile.

Dean se uită la ea şi îi făcu semn din nou, după care dispăru în casă.

Ea ar fi vrut să alerge spre el, dar rămase ţintuită locului, privindu-l cum cobora panta abruptă.

Capitolul cincizeci şi şapte.

Când călca pe nisip, cizmele lui de cowboy se afundară până la glezne, dar părea să nu bage de seamă. Atenţia îi era aţintită asupra ei, la fel cum nici ea nu îşi putea lua ochii de la el.

— Bună.

— Bună.

— Îmi place pălăria.

— Mulţumesc.

Se priviră cu lăcomie multă vreme. În cele din urmă, ea rupse vraja spunând:

— Zona asta e interzisă celor care nu locuiesc aici. Cum ai intrat?

— Mi-am folosit puterea de convingere.

— A dat rezultate.

— Cu succes.

— Şi, iată-te.

— Iată-mă. Şi îngrozitor de supărat pentru că Spicer a fost cel care mi-a deschis uşa locuinţei tale.

— Stă aici cu mine. Doar ca prieten.

— Aşa a zis şi el.

Âşi roti umerii şi spuse apoi cu un aer arogant:

— E un tip de treabă.

— A pierdut ceva?

— Da. Privilegiul de a mai „dormi aici. Şi-a petrecut ultima noapte cu tine - ca prieten chiar. Din seara asta, voi dormi eu aici. Şi va fi prima dintr-un număr de mii.

— Zău?

— Zău. N-o să accept nici un refuz, Cat. Ţi-am lăsat timp să te gândeşti. Am stat departe trei săptămâni şi fiecare din aceste douăzeci şi una de zile a fost un adevărat iad.

— Ai putut să scrii?

— Am scris ca un dement. Zi şi noapte. Non stop. Până am terminat.

— Ai terminat toată cartea?

— Toate cele şase sute treizeci şi două de pagini, i-am trimis manuscrisul lui Arnie, care m-a sunat ieri şi mi-a spus că e excelent, cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Scrie „bestseller” pe el.

Âi prinse o şuviţă de păr care îi scăpase de sub pălărie şi o studie cu atenţie în timp ce o freca între degete.

— Arnie a fost curios să afle de ce am făcut unele modificări ca să strecor o poveste de dragoste.

— La care tu i-ai spus...?

— Că am avut inspiraţie, spuse el mutându-şi privirea asupra ei. N-aş fi putut să scriu o poveste de dragoste înainte să te cunosc pe tine, Cat. Credeam că acea parte din mine a murit odată cu Amanda. Dar m-am înşelat.

Âşi lăsă mâinile să alunece pe după gâtul ei, împreunându-şi degetele pe ceafa ei.

— O să te urmăresc până o să oboseşti, dacă va fi cazul. Vreau să fiu cu Cat Delaney astăzi, mâine, patruzeci de ani de acum încolo. Vreau să-ţi văd părul roşu răsfirat pe pernă lângă al meu în fiecare dimineaţă a vieţii mele. Te iubesc. Şi, în legătură cu ce am făcut... adăugă el şi, întorcând capul, se uită la mare câteva clipe înainte de a o privi din nou. Nu a existat nici o încheiere a vieţii mele cu Amanda. N-am apucat niciodată să-mi cer scuze pentru că am fost atât de ticălos şi nu m-am însurat cu ea. N-am apucat niciodată să-i mulţumesc că m-a ascultat de atâtea ori când vorbeam de necazurile mele. N-am apucat să plâng alături de ea pierderea fiului nostru.

Ânchise ochii, parcă dorindu-şi ca ea să înţeleagă. După aceea o privi trist, fără urmă de înfumurare şi siguranţă de sine.

— N-am apucat niciodată să-i spun adio, Cat. Aş fi vrut să-i spun adio.

— Înţeleg, spuse ea cu un glas răguşit. De fapt, cred că sunt foarte norocoasă să fiu iubită de un bărbat care a iubit atât de mult înainte.

Âi luă mâinile într-ale sale şi le duse la buze.

— Mă ierţi?

— Te iubesc.

Âşi lăsă capul în jos pentru a o săruta, dar zări o mişcare cu coada ochiului şi văzu o tânără care se apropia.

— Ah, Sarah, te-ai întors, spuse Cat. Ţi-a plăcut plimbarea?

— Foarte mult. E superb aici.

Femeia aceea subţire îl privi pe Alex cu sfială pe sub borurile pălăriei. Purta o pereche de blugi, tenişi şi un tricou Bruins. Mânecile îi acopereau mâinile până la încheieturi. Părul îi era negru şi drept. Avea ochi mari de culoarea cafelei.

— Sarah Choate, spuse Cat, luând-o de braţ şi trăgând-o în faţă. El este Alex Pierce. Alex, Sarah e o admiratoare devotată a ta.

— Întotdeauna îmi face plăcere să cunosc un admirator. Bună, Sarah. Încântat.

— Asemenea, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată. El o întrebă atunci, arătând spre tricou:

— Eşti studentă la UCLA?

— Da, domnule. La engleză.

— Grozav. În ce an?

— Doi.

— Sarah e prea modestă ca să-ţi spună, zise Cat. A scris câteva povestiri cu care a câştigat premii şi le-a şi publicat.

— Sunt impresionat, spuse el. Felicitări. Ea roşi până în vârful urechilor.

— Mulţumesc. Dar n-o să fiu niciodată la fel de bună ca dumneavoastră.

— Scrii ficţiune?

— Nonficţiune, în mare parte.

— De fapt, a scris câteva articole bine primite de critică despre experienţa ei ca persoană căreia i s-a făcut un transplant de inimă.

Alex, care era vădit încântat de veneraţia fetei, se încordă, deodată. Se uită la Sarah, la Cat şi apoi din nou la Sarah, care îl privea acum printr-un văl de lacrimi.

— Vă mulţumesc atât de mult.

Zgomotul valurilor şi al vântului îi acoperea cuvintele, dar Cat şi Alex îi puteau citi cu uşurinţă pe buze, ca şi în ochii extrem de expresivi. Îi luă mâna lui Alex şi i-o strânse cu putere.

— Îmi pare rău de Amanda şi de copilaş. Cat mi-a spus cât de mult aţi suferit când i-aţi pierdut. Dar vă mulţumesc că aţi luat acea hotărâre. Adică, ştiu că Amanda menţionase pe carnetul de conducere că dorea să devină donatoare

de organe, dar dumneavoastră i-aţi respectat intenţia. Fără inima ei, aş fi murit. Vă datorez viaţa mea şi niciodată n-o să vă pot mulţumi îndeajuns. Absolut niciodată.

Cat îşi ţinu răsuflarea, neştiind care avea să fie răspunsul lui.

El privi fata în ochi o clipă, după care îşi lipi mâna de pieptul ei. Ea nu tresări. Ba zâmbi chiar.

Atunci, el o îmbrăţişă şi rămaseră astfel minute în şir, legănându-se înainte „şi înapoi, bătuţi de vânt. Când îi dădu drumul, în cele din urmă vocea lui era răguşită şi ochii ciudat de umezi.

— Amanda ar fi foarte încântată de tine. Extrem de încântată.

— Mulţumesc, spuse ea lingându-şi lacrimile de pe buze. Multă vreme n-am vrut să ştiu nimic despre donatorul meu sau despre familia acestuia. Am simţit exact ceea ce a simţit şi Cat. Ea nici acum nu ştie şi nici nu vrea. Dar, nu cu prea mult timp în urmă, m-am răzgândit. Nu pot explica de ce. Deodată, am simţit foarte mult că ar trebui să caut persoana graţie căreia am o inimă nouă şi să-i mulţumesc. Aşa că am cerut informaţia respectivă băncii de organe. Tocmai aşteptam răspunsul când doctorul Spicer a luat legătura cu mine. Mi-a explicat că situaţia e puţin cam neobişnuită, dar m-a întrebat dacă aş vrea să vorbesc cu Cat înainte de a cunoaşte familia donatorului meu. Bineînţeles că ştiam cine este. Am spus, sigur că voiam să o cunosc! Am rămas extrem de uimită când mi-au spus că scriitorul meu preferat era... ei bine... ştiţi dumneavoastră. Cat m-a rugat să rămân câteva zile cu ea. Am stat mult de vorbă. Mi-a explicat tot ce s-a întâmplat. A zis că nu crede că vă supăraţi dacă-mi povesteşte despre dumneavoastră şi Amanda.

— Nu, zise el. Nu mă supăr. De fapt mă bucur foarte mult că team găsit, Sarah, Acest lucru are mai multă însemnătate decâtâţi închipui.

Se uită la Cat într-un mod care o făcu să i se taie respiraţia. O luă pe după umeri şi o trase lângă el.

Sarah trebuia să fi simţit că era în plus.

— Eh, cred că ar fi timpul să plec, spuse ea zâmbind. Doctorul Spicer mi-a promis că mă duce înapoi la campus înainte de a merge la serviciu.

Âl privi pe Alex cu timiditate.

— Cred că trebuia neapărat să ne întâlnim, nu?

— Aşa e.

— Vă supăraţi dacă vă mai scriu din când în când? Nu o să vă bat la cap, promit. Mă gândeam doar...

— Dacă nu păstrezi legătura cu noi, mă dezamăgeşti foarte mult, să ştii. Şi pe Amanda. i-ar face mare plăcere să ştie că suntem prieteni.

Zâmbetul fericit al lui Sarah pornea drept din inimă. O priviră cum urcă treptele spre verandă, unde se opri puţin pentru a le face cu mâna înainte de a intra în casă.

— E minunată, spuse el.

— Mi-am închipuit că o să-ţi placă.

— Pare o nebunie, dar aş vrea să o fi cunoscut şi Amanda.

— Nu pare chiar o nebunie.

Se întoarse spre ea şi o apucă de umeri.

— Îţi mulţumesc.

— Am făcut-o şi pentru mine, Alex. Trebuia să ştiu pe cine iubeşti, de fapt.

— Ştii foarte bine pe cine iubesc, îi şopti el.

O sărută, cu gura deschisă şi caldă, primind şi dăruind, plină de promisiuni şi speranţe.

Când, în cele din urmă, se desprinseră unul de celălalt şi înainte de un alt sărut, ea zăbovi o clipă adorându-i forma feţei, neorânduiala părului său negru, neregularitatea sprâncenei lui. Şi, în ochii lui, văzu dragoste.

— Îi sunt recunoscătoare Amandei, spuse ea, iar el înclină capul, nedumerit.

— Dar n-a avut nici o legătură cu inima ta.

— A avut, în schimb, o foarte mare legătură cu a ta.

SFÂRŞIT